MARIA DUFFY

Hep Seni Aradım

Doğru insana yanlış zamanda âşık olanların hikâyesi.

ROMAN

ARKADYA

Hep Seni Aradım

MARIA DUFFY

İngilizceden Çeviren
Oğuz Barış

Annem ve babam için,
60. evlilik yıldönümleri anısına

"Gelecek, hayallerinin güzelliğine inananlarındır."

Eleanor Roosevelt

BİRİNCİ KISIM

Birinci Bölüm

Dublin Kadın Doğum Hastanesi
12 Ağustos 1985

Bir doktor, bir avukat, bir bilimadamı olacaktı. Kansere çare, yoksulluğa çözüm bulacaktı. Dünyaya hükmedecekti. Vivienne Cooper-Smith sessizce uyuyan, henüz dört saatlik oğluna baktı ve içi büyük umutlarla doldu. Kendi deneyimlerine dayanarak söyleyebilirdi ki hayallerin peşinden koşmak için asla geç kalınmazdı. Oğlu William Cooper-Smith'in de hayatta her türlü imkâna sahip olması için elinden geleni yapacaktı.

Arkasına yaslanırken aşağı bölgesinde hissettiği acı yüzünden yüzünü buruşturdu, adeta nefesi kesilmişti. Otuz dört yaşındaki Vivienne tipik bir İrlandalı anne değildi. Hastane koğuşundaki çoğu diğer kadın gibi bebeğinin üzerine titreyen, evhamlı annelerden farklıydı. 'Kucağına alır almaz tüm acıların dinecek,' sözüne inanmamıştı. Aslına bakarsanız tüm bu anne olma işi ona hiç doğal gelmemişti. Bir çocuğu göğsüne yaklaştırma fikri bile onu ürpertiyordu. Ancak hemşire, bunun bebek için en iyisi olacağını söylemişti. Başka bir hemşire ise bunun oldukça doğal olduğunu dile getirmişti. Üstelik bunu o kadar otoriter bir tonda söylemişti ki Vivienne, kadına

bir tokat patlamamak için kendini zor tutmuştu. Doğal olup olmaması kimin umurundaydı? Evlatlarına her türlü imkânı sağlamak isteyen bu annelerin, bebeklerini yirmi dört saat göğüslerinden ayırmamalarını anlayamıyordu. Bunlar kesinlikle ona göre değildi. Vivienne'in bir hayatı vardı.

Gözkapakları ağırlaştı. Tam uykuya dalmıştı ki bir el onu sarsarak uyandırdı.

"Annemizin ağrıları nasıl?" diye sordu hemşire. "Bir ilaç vermemi ister misin?"

Vivienne, eğer uyandırılmasaydı hiçbir şeye ihtiyacı olmayacağını hemşireye bağırarak anlatma isteğine güçlükle karşı koydu. Ayrıca bu 'Annemiz' diye hitap etme işi de Vivienne'i deli ediyordu. Kimliğini mi kaybetmişti? Bundan sonra onu herkes 'Annemiz' diye mi çağıracaktı?

"Ne dersin? Bir şey ister misin?" diye tekrarladı hemşire.

"Evet, lütfen. Ne var ne yok, ver."

"Aferin. Acı çekmenin anlamı yok." Annesinin elbiselerini giymiş bir çocuğa benzeyen hemşire, ilaçları uzatırken bebeğe baktı. "Mercimek kadar. Biraz uykucuyuz galiba."

"Umarım öyle kalır," dedi Vivienne elindeki iki hapı ağzına atarak. "Ne zaman özel odaya alınacağım? Beni buraya getiren hemşire bunun biraz zaman alacağını söylemişti."

Genç hemşire huzursuzlukla kıpırdanarak, hasta dosyasına bir şeyler yazmakla meşgul oldu.

Vivienne hayal kırıklığına uğramıştı. "Özel bir odaya *alınacağım*, değil mi? Oldukça pahalı bir sağlık sigortam var ve buradaki ağlayan bebeklere daha fazla katlanamam."

"Üzgünüm ama şu an için hiçbir şeyin garantisini veremiyorum," dedi hemşire. "Doğuma gelen çok kadın var, tüm odalarımız dolu."

"Ama özel oda için para ödemiştim. Anlamıyorum." Vivienne boğazına yükselen bir yumru hissetti, gözleri yaşla doldu. Bebek de kımıldamaya başlamıştı. Oysa Vivienne'in tek istediği uyumaktı.

Hemşire üzülerek başını eğdi. Yüzünde, acını anlıyorum ama elimden bir şey gelmez, diyen bir bakış vardı. Vivienne'in koluna ciddiyetle dokundu ve aceleyle odadan ayrıldı.

Kendi kendinin patronu olduğu için Vivienne, her şeyin kendi istediği gibi olmasına alışkındı. Özel bir oda parası ödediği halde sıradan bir hastane koğuşunda tutulmanın adaletsizliği ona fazla gelmişti. Öte yandan William yatağının içinde ağlıyordu. Çıkan seslere ve duyulan kokuya da bakılırsa Vivienne, o kaçınılmaz bez değiştirme işiyle karşı karşıyaydı. Yataktan güçlükle kalktı. Alt değiştirme odasına gitmeden önce ihtiyaç duyduğu her şeyi yanma aldığından emin oldu.

İçinde bulunduğu ruh haline rağmen minicik oğlunu, alt değiştirme minderinin üzerine yerleştirmek için kucakladığında Vivienne'in kalbi adeta eridi. Çok güzel bir bebekti. Hemşireler bebeğin boyunun uzun olduğunu söyleseler de o, Vivienne'in şimdiye dek gördüğü en minik insandı. Altı açılır açılmaz küçük bebeğin sızlanması kesildi. Bez altından alınmadan önce bezi biraz daha doldurmayı başarmıştı. Vivienne yoğun, koyu renkli şeyi görünce neredeyse kusacaktı. İlk kez annelik için uygun olup olmadığını merak etti. Ancak bunlar sadece yeni anne sendromlarıydı; bundan emindi. Eve döndüklerinde William'ı da hayatındaki diğer şeyleri idare ettiği gibi idare edebilecekti; kendinden emin bir şekilde ve askeri disiplinle...

Vivienne ile kocası George, bebek için planlarını yapmışlardı. Bir sigortacı olan George ve serbest avukat olan Vivi-

enne, gerektiğinden fazla izne çıkmak istememişlerdi. Neyse ki Vivienne oldukça kolay bir hamilelik geçirmiş, doğumdan bir hafta öncesine kadar çalışmaya devam etmişti. Bir bebek sahibi olmaya karar vermek başlı başına zor bir şeydi. Vivienne kendini asla bir anne olarak hayal etmemişti, George'tan destek gördüğü halde hâlâ ihtimalleri düşünüyordu. George kendi ailesiyle olan bağlarını uzun zaman önce koparmıştı ve bir evlat sahibi olmayı her şeyden çok istiyordu. Bunun üzerine sadece tek çocuk yapmak konusunda anlaştılar. Bunun kolay olmayacağını biliyorlardı ama en azından bir çocuğu, fazlasıyla yoğun olan hayatlarına sığdırabilecekleri konusunda hemfikirlerdi. Ayrıca çocuk sahibi olmak, onlara sanki bu konuda sıkıntı yaşıyorlarmış gibi acıyarak bakan insanların da çenesini kapatacaktı.

William ağlamaya başlayınca Vivienne onu yeninden yatağına yerleştirmek için kucağına aldı ve kaldığı koğuşa doğru ilerledi. Uyumak gibi bir şansı yoktu. Oğlunu doyurması ve yeniden altını değiştirmesi gerekecekti. Özel odalarda hemşirelerin, yeni doğum yapmış kadınlara daha çok yardımcı olup olmadıklarını düşündü boş gözlerle. Eğer özel bir odaya geçebilirse, biraz uyuyabilmesi için hemşirelerden bebeği başka bir yere götürmelerini isteyebilirdi. Bebek doğalı yalnızca birkaç saat olmuştu ve Vivienne daha şimdiden uykuya hasret kalmıştı. Bebek sahibi olan arkadaşları onu bu konuda uyarsalar da Vivienne başını sallamış, uykunun onun için bir öncelik olmadığını söylemişti. Ancak yirmi saat süren doğum sancısı ve zor bir doğumun ardından gerçekten tükendiğini hissediyordu.

Odaya geri döndüğünde bir grup kadının yataklardan birine oturup sohbet ettiğini gördü. Kimileri uyuyan bebeklerini

bebek yatağında bırakmıştı, kimileri ise onları emziriyordu. Vivienne'in tüyleri ürperdi. Buradaki kadınların büyük çoğunluğunun ev hanımı olduğunu duymuştu; bazılarının evde iki ya da üç çocuğu bile vardı. Belli ki hiçbir amaçları ya da hedefleri yoktu. Annelik görevlerini bir madalya gibi taşıyor, muhtemelen bunun tam zamanlı işleri olduğunu iddia ediyorlardı. Vivienne'in böyle insanlara ayıracak vakti yoktu. Onlara katılmasını istememeleri için başını eğerek yürüdü ve William'ın biberonunu hazırlamakla meşgul oldu.

Yarım saat sonra William yatağında tatlı tatlı uyukluyordu. Vivienne de uzun zaman sonra hak ettiği uykuya kavuşmaya hazırdı. Diğer kadınlar bebeklerini sakinleştirmek için uğraşırken Vivienne, kendini keyifli hissediyordu. Kendi bebeği doğduğundan beri çok az ağlamıştı ve öyle de devam etmesini istiyordu. Zor bir çocuğa ayıracak vakti yoktu, planları böyle değildi.

"Al, ben dışarıda bir sigara tüttürürken benimkine de bakıver."

Vivienne, tekerlekli bebek arabasını William'ın yanına iten genç kadına baktı. "Ben... Nasıl yani?"

"Hemen gelirim, en fazla beş dakika. Biraz huzursuz ama ağlarsa bebek arabasını hafifçe salla."

Genç kadının kapıdan çıkışını seyreden Vivienne'in adeta dili tutulmuştu. Yok artık! Sorumlulukların paylaşıldığı bir çeşit komün hayatı sürmüyorlardı burada. Vivienne'in başka bir bebeğe göz kulak olacağını düşünmek o kadının ne haddineydi? Bunu kabul edemezdi. Bacaklarını yataktan aşağıya sallandırdı. Bir hemşire bulacak ve derhal özel bir odaya çıkarılmak isteyecekti. Onlara bir avukat olduğunu söyleye-

cek, hastaneyi hukuki işlem başlatmakla tehdit edecekti. Bu çoğunlukla işe yarardı. Ancak terliklerini ayağına daha yeni geçirmişti ki küçük kız çocuğunun yattığı yataktan bir ağlama sesi yükseldi. Tanrım, küçücük bir bebekti ama ne kadar güçlü ciğerleri vardı böyle. Hah, William da uyanıyordu. Gözleri yeniden yaşlarla dolarken bu kez onlara hâkim olamadı. Tanrım!

Catherine O'Neill sabahlığının kuşağını daha sıkı bağladı ve sigarasından uzun bir nefes çekti. Tanrım, buna gerçekten ihtiyacı vardı. Bir anda rahatladığını hissetti. Bebeğini emanet ettiği kibirli kadının yüzü aklına gelince gülümsedi. Kadın gerçekten sinirlenmişe benziyordu fakat bu durum Catherine'in umurunda değildi. Onun dünyasında hayatta kalmak için her şey yapılırdı ve o an, bir dal sigara içmek yapılacak en önemli iş gibi görünmüştü.

Sigarasının külünü yere döküp ahşap bankın üzerinde kımıldandı. Alt bölgesi sanki bir çimento karıştırıcısından geçmiş gibiydi. Korkunç bir doğumdu, iki yıl önce doğurduğu diğer kızının doğumuna hiç benzemiyordu. Bu sefer forseps* kullanıp kesik atmak zorunda kalmışlardı. Gerçi şaşırmamak gerekirdi. Kahrolası bebek küçük bir fil boyundaydı. Neredeyse dört buçuk kiloydu. O sabah içinden çekip çıkardıkları yamuk kafalı, tombul, kırmızı suratlı bebeğin görüntüsünü zihninden attı. Bazı annelerin, bebeklerinin ne olursa olsun güzel olacaklarını düşündüklerini biliyordu. Ancak kendi kızı, bu dünyada gördüğü en çirkin şeydi. Öte yandan hemşire bebe-

*Güç doğumlarda bebeğin başını kavrayıp, dışarı çekmeye yarayan maşa şeklindeki alet. (Çev. N.)

ğin kafasının yakın zamanda normal boyutuna geri döneceğini söylemişti, eh bu da bir şeydi.

İç geçirip sigarasını söndürdü. Artık geri dönmesi gerekiyordu ama keşke öyle olmasaydı. Anneliği zor bulmuyordu. Bilakis, bu konuda iyi sayılırdı. Ancak yirmi bir yaşında, sevgilisi hapiste olan, iki yaşında bir kız çocuğu ile bir yeni doğan annesi olarak, hayatı hiç de istediği gibi gitmiyordu. İlk bebeğini isteyerek yapmıştı. Del'e âşıktı ve mutlu bir yuva kuracaklardı. Başlarda her şey yolunda gibiydi. Ancak ikinci defa hamile kaldığında her şey değişti. Bu seferki bir hataydı. İkisi de çalışmıyor, sosyal hizmetlerin verdiği parayla geçiniyorlardı. Del silahlı bir soygun yapmanın iyi bir fikir olacağını düşünmüştü. Şimdi on yıl hapis yatacaktı ve Catherine iki bebeği de kendi başına büyütmek zorundaydı. Hayat bazen gerçekten berbat bir hal alabiliyordu, bu yüzden ona katlanabilmenin bir yolunu bulmalıydı.

Hastane koğuşuna doğru ağır ağır yürürken ağlayan bebeklerin sesleri gittikçe yükselmeye başlamıştı. Hemşire bankosunu geçerken bir hemşirenin Madonna'dan *Papa Don't Preach** isimli şarkıyı mırıldandığını işitti. İşte bu! Madonna. Kızına Madonna ismini verecekti. Kısaca Donna diyebilirlerdi. Donna O'Neill. Muhteşem. Bebeğine bir isim bulmak için düşünüp duruyordu. Annesi, isim bulamayışının sebebini kızının bebeği istememesine bağlamıştı. Muhtemelen haklıydı. Ama madem kızma bir isim verebilmişti, belki onunla bir bağ da kurabilirdi. Tam ayaklarını sürüyerek hastane koğuşuna girmişti ki gördüğü manzara karşısında adeta taş kesildi.

**İng.* Papaz Vaaz Vermez (Çev. N.)

İkinci Bölüm

"Ne yapacağımı bilemedim," dedi dehşete düşen Vivienne. "İkisi de ağlıyordu, ikisini de kucağıma alamazdım. Ben de. . . Neyse, beni iki bebekle tek başına bırakmamalıydın."

Catherine sırıttı. "Sakinleş, tamam mı? İkiz bebeği olanlar ne yapıyor sanıyorsun? Ayrıca çok tatlı görünüyorlar."

Vivienne dilini ısırdı. Kadının, bebeğini öylece bırakıp gidişini hâlâ hazmedememişti. İki bebek öyle ağlamaya başlamışlardı ki bina başlarına yıkılabilirdi. Bu yüzden çareyi ikisini de aynı yatağa yatırmakta bulmuştu. Vivienne de kabul etmeliydi ki manzara gerçekten çok sevimliydi. Üstelik iki bebeği yan yana yatırmak, onları mucizevi bir şekilde susturmuştu. Ancak konu bu değildi.

Catherine hâlâ konuşuyordu. "Madem böyle iyiler. O zaman kız hâlâ uyuyorken gidip bir duş alayım."

"Hayır. Duş. Falan. *Almayacaksın.*" Vivienne adeta küplere binmişti. Onlara bakan diğer annelerin farkındaydı ama umursamıyordu. "Bebeğini yanında götür. Bir tanesine alışmak yeterince zorken bir de başka birinin bebeğine bakamam."

"Ah, demek yeni anne oldun, ha? İlk çocuğun mu?"

"Şey, evet. Ama bunun konumuzla..."

"Adı ne?"

Vivienne iç geçirdi. Anlaşılan kadına derdini anlatamıyordu. "William. Kocamın iki yıl önce rahmetli olan babasının adı."

"Çok tatlı. Kızımın adı da Donna, şu pop yıldızı Madonna gibi. İki yaşındaki diğer kızımın da adı Tina."

"Dur, tahmin edeyim," diye alay etti Vivienne. "Tina Turner gibi."

"Nasıl bildin?" Catherine gerçekten etkilenmişe benziyordu. "Pop müziğe hayranım, güzel bir fikir gibi geldi. Aslında 'Whitney' adını düşünüyordum ama dürüst olmak gerekirse, bana çok sıradan geldi."

Vivienne tam cevap verecekti ki Catherine elini uzattı.

"Tanışamadık. Ben Catherine O'Neill."

"Vivienne Cooper-Smith." Vivienne, 'Tanıştığıma memnun oldum,' da demek isterdi ama olmamıştı. "Şimdi, rica etsem bebeğini alır mısın? Oğlumu doyurmam gerek."

"Sorun yok, Vivienne Cooper-Smith. Sen rahatına bak." Catherine, ne yaptığını bilen birinin rahatlığıyla bebeğini kucaklayıp yatağına geri döndü.

Şükürler olsun ki ziyaret saati yaklaşmıştı. Vivienne, George'tan özel oda konusunu konuşmasını isteyecekti. Eğer birkaç gün daha burada kalırsa kafayı sıyırabilirdi. En azından William uyuyordu. Küçük kız çocuğunu onun yanına yatırdığı zaman William ağlamayı hemen kesmişti. Bunu tekrar yapmayı düşünmüyordu ama her ihtimale karşı aklında bulundurması iyi olurdu.

"Haydi, William. İç şunu." Vivienne artık sabrının son sınırında geziniyordu. Gecenin körüydü ve son yarım saattir oğlunu doyurmaya çalışıyordu. William ise biberonu almak istemiyor gibiydi. Vivienne biberonu kaldırınca küçük bebek feryat etti. Zavallı Vivienne çaresizdi.

Koğuştaki diğer annelere baktı, hepsi uyuyordu. Yanlarındaki küçük yataklarda yatan bebekleri de aynı şekilde uykudaydı. Neyi yanlış yapmıştı? Bu kadar zor olmamalıydı.

Tam o sırada başka bir bebeğin ağlama sesini duyan Vivienne'in içi rahatladı. Başka biri daha bebeğini doyurmak için uyanacaktı şimdi. Catherine yatağında dönünce ağlama sesinin, Donna'dan geldiğini anladı. Annesinin sohbet etmek istememesi için dua etti. İstediği son şey biriyle sohbet etmekti. Ancak görünüşe bakılırsa Catherine de aynı şeyleri düşünüyordu. Catherine, bebek yatağına doğru dönüp uykulu gözlerle bebeği kucağına aldı. Oyalanmadan geceliğinin düğmesini açtı ve bebek kadının göğsüne yapıştı. Vivienne imrenerek kadını seyrederken, Catherine gözlerini kapadı ve bebeğini emzirerek rahatladı. Emzirmek çok daha kolay bir seçenekmiş gibi görünüyordu fakat Vivienne bunu yapamazdı. Ona göre değildi. Hayır, biberonla beslemeye devam etmeliydi. Çünkü eve döndüklerinde gece vardiyalarını George üstlenecek, Vivienne de güzel bir uyku çekecekti.

"Biraz sessizlik olması güzel, değil mi?" dedi Catherine, çayına bisküvi bandırırken. Sabah olmuştu ve şaşırtıcı bir şekilde

koğuştaki tüm bebekler uykudaydı. "Uykusuz günlerin ne kadar zor geçtiğini unutmuşum."

Vivienne onaylar gibi başını salladı. "Azıcık uykuyla hayatta kalamayacağımı biliyorum. Umarım yakında şu biberonlara alışır."

Catherine cevap vermemeyi tercih etti. Ortalıkta Vivienne'e emzirmeyi öneren yeterince hemşire vardı zaten. Fakat söyledikleri yalan değildi. Biberon yıkamak ve dezenfekte etmek yoktu. Mama hazırlamak, derecesini ölçmek de yoktu. Yataktan alıp göğsünüze koyuyordunuz sadece. Ancak bazı insanlar sözden anlamazdı. Catherine, Vivienne'in emzirme işini çok bayağı gördüğünü düşündü; sanki süte parası yetmeyen sıradan insanların yaptığı bir şeymiş gibi.

"Eee, nerelisin?" diye sordu Vivienne.

"Finglas, ama şu sıralar Navan Caddesi'nin biraz dışarısındaki kiralık bir evde oturuyoruz. Sanırım sen de Foxrock ya da orası gibi havalı bir yerde oturuyorsundur."

Vivienne kadına baktı. "Aslında birbirimizden çok uzak sayılmayız. Castleknock'ta oturuyoruz. Biz de kocamla oraya yakın yerlerde büyüdük. Evlenince de uzaklaşmak istemedik."

"Şanslısın," dedi Catherine, çayının son yudumunu içerek. "Bir kocan olduğu için yani. Benimki içerde, yani bir süre görüşemeyeceğiz."

"İçerde? Nasıl içerde?"

Catherine, kadının gerçekten bu kadar aptal olup olamayacağını merak etti. "İçerde, yani hapiste!"

"Ah, anlıyorum. Üzüldüm. Yani, zor olmalı."

"Kendi hatası. Dürüst olmak gerekirse zavallının teki. Muhtemelen onsuz daha iyi oluruz."

Vivienne'in benzi attı. "Peki, ne iş yapıyorsun? Tek maaşla geçinebilecek misiniz?"

Catherine kahkaha attı. "Tek maaş mı? Olsaydı güzel olurdu. Şu sıralar yardımlarla geçiniyorum. Ucu ucuna da olsa idare ediyoruz. Ama bu bebek belimizi maddi anlamda gerçekten bükecek. Aslında bu bir hataydı. Hamile olduğumu öğrendiğimde belki düşer diye koca bir şişe votka bile içtim."

"Aman Tanrım, bunu yapmış olamazsın!"

"Yaptım. Beni yargılama. Eğer benim yerimde olsaydın, sen de aynısını yapardın. Aslına bakarsan şimdi bir votka iyi giderdi."

"Ben... Sanırım William hâlâ uyuyorken biraz kestireceğim," dedi Vivienne çarşafların altına girerek. "Bir daha ne zaman fırsat bulurum, Tanrı bilir."

Catherine, kadının yatağa yatışını seyretti. *Zengin sürtük.* Catherine, Vivienne'in ona küçümseyerek baktığından adı gibi emindi. Kendini kim sanıyordu ki? Büyük bir evi, havalı arabaları olabilirdi ama konu bebek bakmaya gelince hiçbir fikri yoktu. Açık konuşmak gerekirse, her kadın ilk doğumunda bocalardı. Ama Catherine dün gece onu, oğlunu biberonla doyurmaya çalışırken seyretmişti. Kadın gerçekten bebek bakmayı bilmiyordu. Ancak onun gibilerin genellikle bu işleri halledecek bir dadısı olurdu.

Catherine, yanındaki küçük bebeğine baktı. *Onun* küçük kızı. Tina'yı bir arkadaşına emanet etmişti. O arkadaşı da Tina'yı bu sabah hastaneye getirmişti. Tanrım, çok stresli bir sabahtı. Donna'ya vermek için küçük, kahverengi bir pelüş ayı getirmişlerdi fakat Tina o kadar kıskanmıştı ki ayıyı vermemekte ısrarcı olmuştu. Kızının, kardeşine zamanla alışacağını düşünüyordu. Ne de olsa daha iki yaşındaydı. Ancak Catherine'in öyle bir şansı yoktu. Yirmi bir yaşındaydı ve iki çocuğu tek başına yetiştirme fikrine daha kendi bile alışamamıştı.

"Sağlık sigortası denilen şeyle işim bitti artık," diye mırıldandı Vivienne, eve gitmek için eşyalarını toplarken. "Yani, üç gün bu koğuşta yat, herkes gibi muamele gör. Bahse girerim oradakilerin hiçbiri benim ödediğim parayı ödememiştir."

George onaylar gibi başını salladı ve siyah çerçeveli gözlüğünü burnunun üzerine ittirdi. "Biliyorum aşkım, ama özel odanın garantisini vermediler. Oğlumuzun bir bebek patlamasının tam ortasına düşmesi bir talihsizlikti."

"Beni ilgilendirmez. Hastaneye bir şikâyet mektubu yazacağım." Vivienne asla eve dönemeyeceğini sanıyordu. Uykusuzluk ve hastane yemekleri onu harap etmişti. Yetmiyormuş gibi göğsünden süt gelmeye başlamıştı. Hemşirelere emzirmenin ağrıyı dindireceğini söylemek için bir fırsat daha doğmuştu ama Vivienne duymazlıktan geldi. Lahana yapraklarını göğsüne sokmayı yeğlerdi, bunu da annesinden öğrenmişti.

"Her şeyi aldık mı?" diye sordu George, bebeği kucaklayıp bebek taşıma çantasının içine bağlarken.

Vivienne onaylar gibi başını salladı. "Bir an önce buradan gidelim. Catherine bebeğinin altını değiştirmeye gitti, giderken de iletişim bilgilerimizi paylaşmak gibi şeyler söylüyordu. O kadını bir daha görmek istemiyorum."

George gözlüğünün üzerinden Vivienne'e baktı. "Biraz abartmıyor musun? William'ı sakinleştirmen için sana yardımcı oldu sanıyordum."

"Oldu, ama bu durum onunla yakın arkadaş olmak istiyorum anlamına gelmez. Hayatlarımız çok farklı... Hiç ortak yanımız yok."

"Bebekler hariç."

"Şey, evet, ama milyonlarca insanın bebeği var. Şimdi buradan gidiyor muyuz?"

"Bir veda bile etmeden gitmeyeceksin, öyle değil mi?" Catherine bebek arabasını ittirerek içeri girdi. "Donna çok üzülür. William'ı çok sevmişe benziyor."

"Elbette gitmiyoruz," diye yalan söyledi Vivienne dişlerinin arasından. "Tanıştığıma çok memnun oldum. Umarım her şey gönlünce olur."

Catherine gülümsedi. "Senin için de öyle. Belki bir ara görüşürüz."

Tabii tabii, diye düşündü Vivienne. Eğer arabaya yeterince hızlı gitmezse Catherine'in, ondan telefon numarasını isteyeceğinden korkuyordu.

Beş dakika sonra yola çıkmışlardı. Vivienne rahatlayarak iç geçirdi. Eve vardığında her şeyi düzene koyabilecekti, William'ı bir rutine oturtması da daha kolay olacaktı. Hastanede kontrolün elinde olmamasından hoşlanmamıştı. Kontrolü yeniden eline almalıydı, güçsüz olamazdı. Ağlamaya başlayan William'a baktı.

"William'ın eşyalarının olduğu çanta koltuğunun arkasında aşkım," dedi George. "Oyuncak ayıyı da en üste koydum."

Vivienne kocasına gülümsedi. "Henüz tercih yapamayacak kadar küçük, George. Onu görebildiğinden bile emin değilim."

"Ama koklayabilir ve hissedebilir. Haydi, şaşırt beni. Bahse girerim onu rahatlatacaktır."

Vivienne arkaya uzanıp en üstteki oyuncak ayıyı aldı. Fakat oyuncağı görünce morali bozuldu.

"Bu William'm değil, Donna'nın."

"Nereden biliyorsun, aşkım? Benim aldığıma benziyor."

"Donna'da da aynısı var. Dün ablasını oyuncak ayıyla oynarken gördüm. Ayının gözünü kopardı. Tek gözlü ayının bizde kaldığına inanamıyorum."

William'ın ağlaması o kadar şiddetlendi ki Vivienne, elindeki ayıyı ona vermek zorunda kaldı. William'ın ağlaması bir anda kesildi. Tek gözlü oyuncak ayı, hiç oyuncak ayı olmamasından daha iyiydi. Vivienne eve gidince ayıyı bir güzel yıkaması gerektiğini aklına yazdı.

Üçüncü Bölüm

10 yıl sonra
13 Ağustos 1995

"Haydi, bana şu lambaları takmamda yardım et, William. Misafirlerinin gelmesine yalnızca birkaç saat var."

William Cooper-Smith arka bahçedeki çadıra kadar annesini takip ederken iç geçirdi. Artık usanmıştı. Bugün onun onuncu yaş günüydü ama her zamanki gibi annesiyle babası, her şeyi kontrollerinin altına almıştı ve *onlara* uyacak bir parti düzenliyorlardı. Büyük bir çadır, garsonlar ve William'ın bile tanımadığı bir sürü çocuk. Futbol temalı bir parti vermeleri için onlara yalvarmıştı. Sınıf arkadaşlarından bazıları doğum günleri için yerel spor kulübünün sahasını kiralamışlardı ve Will hayatında daha önce hiç o doğum günlerindeki kadar eğlenmemişti.

Futbol harika bir şeydi. Her gün okulun bahçesinde futbol oynuyordu ama annesi, yerel spor kulübünde oynamasına izin vermemişti. Arkadaşlarından bazıları on yaş altı çocuklardan oluşan bir takıma girmişti. Ona da katılması için teklifte bulunuyorlardı ancak annesi, buna ayıracak vakitlerinin olmadığını söylemişti. Annesiyle babası işteyken onunla büyükannesi ilgileniyordu. William'ı sadece piyano ve tenis derslerine götürmek bile yaşlı kadına yetiyordu. William tenisten nefret

ederdi. Çok yumuşak bir oyundu. William bunda başarılı bile değildi. Futbol bambaşkaydı. Futbolda iki ayağıyla top sürebiliyor ve topu kaleye yollamadan önce rakip takımın tüm oyuncularını atlatabiliyordu. *Gooolll!* Havaya bir tekme attı ama attığı tekme, bahçedeki masalardan birine denk gelince masa gürültüyle yere devrildi.

"William! Tanrı aşkına. Başıma daha çok iş açacağına bana yardım eder misin?"

"Özür dilerim, anne."

"Sırf senin için şu partiyi düzenleyelim diye babanla birlikte pazar günümüzden vazgeçtik. En azından biraz minnettar olabilirsin."

"Ama ben..."

"Gerçekten, William. Diğer anne babaların yaptıkları gibi davranmaktansa senin için bu kadar zahmete katlandığımıza şükretmelisin. Çamurlu bir spor sahası ya da *McDonald's*'da geçirilecek bir saatin düzgün bir parti olduğunu sanıyorlar."

William ise bundan daha güzelini düşünemiyordu. Ancak hiçbir şey söylemedi ve çadırın duvarına asması için küçük süs ışıklarını annesine uzattı. Anne ve babasıyla tartışmanın bir anlamı yoktu. Kavgayla bir yere varamazdı; odadan çıkmama cezası ve birkaç saat daha ders çalışmanın dışında. Bazen onlardan nefret ediyordu. Tüm gün çalışıyorlardı, büyükannesini onlardan daha çok görüyordu. Şimdi de bu berbat partiyi düzenledikleri için ondan, muhteşem olduklarını düşünmesini bekliyorlardı.

Kırk iki çocuk. Bugün tam o kadar çocuk gelecekti. İçlerinden yaklaşık on beş tanesini tanıyordu ve onların bile hiçbiri en yakın arkadaşları değildi. Aslında gelen çocuklar annesiyle babasının arkadaşlarının çocuklarıydı, sadece birkaç tanesiyle

aynı sokakta oturuyorlardı. Jack Fitzpatrick okuldaki en yakın arkadaşıydı. Ancak okulun turnuvalarındaki iki yüz metrelik koşuyu kaybettiğinde küfür etmişti, bu yüzden onu davet etmesinin imkânı yoktu. William'ın annesi kaba sözlerden nefret ederdi ve onun, kendilerini böyle kabaca ifade eden serserilerle arkadaşlık etmesini yasaklamıştı.

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!"

"Bu da neydi, William?"

William adeta yerinden sıçradı. Sesli düşündüğünü fark etmemişti. "Hiçbir şey, anne. Sadece şarkı söylüyorum."

Annesi ilgisini yeniden lambalara yöneltmeden önce bir süre ona dik dik baktı. Şükürler olsun! Eğer ne söylediğini duymuş olsaydı ömrünün sonuna kadar odasında cezalı kalırdı. Kendi kendine gülümsedi. Belki de bugün çok da kötü geçmeyecekti. Jack'in az önceki anı görebilmesini isterdi. Karnına ağrılar girene kadar güleceğinden emindi.

"Büyükannenden seni balon alman için parti alışverişine götürmesini istedim. Birazdan burada olur."

"Ama ben burada kalmak istiyorum," dedi William annesine dik dik bakarak. "Büyükannem tek başına gidemez mi?"

"Hayır, gidemez! Garsonlar masaları hazırlamak için gelecekler ve onlar iş yaparken ortalarda gezinemezsin. Ayrıca güzel, metalik renkli balonlar almanı istiyorum, öyle çok renkli olanlardan değil."

"Ama neden renkli balon alamıyoruz? Onlar daha güzel. John Delaney'in doğum gününde on beş farklı renkte balon vardı ve çok güzel görünüyordu."

Vivienne Cooper-Smith çalışmasını daha iyi inceleyebilmek için geri çekildi. "John Delaney'in annesi hiç zevk sahibi değilmiş demek ki. Şimdi git, ellerini yıka ve hazırlan. Yata-

ğının üzerine parti için güzel bir pantolonla gömlek bıraktım. Ancak giyinmek için partiye kadar beklesen iyi olur."

William elini yüzünü yıkamak üzere merdivenlere doğru ilerlerken iç geçirdi. Ruh haline rağmen heyecanlanmadan edemiyordu. Kırk iki çocuk... Davet etmek istediği çocuklar olmayabilirdi belki ama bu, kırk iki hediye demekti. Power Rangers ya da futbolla ilgili şeyler hediye etmelerini ümit etse de şüpheleri vardı. Geçen sene annesi misafirlere William'ın hediye yerine parayı tercih edeceğini söylemiş, gelen parayı da onun adına bir banka hesabına yatırmışlardı.

On yaş. Nihayet çift basamaklı sayılara ulaşmıştı. Neredeyse büyümüştü. Büyümek onu heyecanlandırıyordu. Okulu bitirince ne yapacağına karar vermişti ve bu, annesiyle babasının istediğine hiç ama hiç benzemiyordu. Bu kadar zenginken neden öyle sıkıcı işlerde çalıştıklarını anlayamıyordu. Eğer Willam'ın da onlar kadar parası olsaydı asla çalışmazdı, sadece dünyayı gezerdi. Ve yapacağı da tam olarak buydu. Bir maceraperest olacaktı, tabii Prömiyer Ligi'nde oynamak için çağrılmazsa. Fakat öyle bir ihtimal yoktu, neticede ailesi futbol oynamasına bile izin vermiyordu.

Banyo rafına istiflenmiş yüz havlularından birini aldı ve sıcak suyun altına tuttu. Hızla yüzünü silip askıdaki havluyla kuruladı. Aynadaki yansımasına bakarak hayal dünyasına bıraktı kendini.

Dünyanın en ünlü maceraperesti William Cooper-Smith, Uluru'ya çıplak ayaklarla tırmandı.

Dünyanın en sevilen kâşifi William Cooper-Smith, gözleri bağlı bir şekilde uçaktan atladı.

William Cooper-Smith yeni bir dünya rekoruna daha imza attı.

William hayaller kurmayı seviyordu. Bazen günün karmaşasından kurtulmasını sağlayan yalnızca hayaller oluyordu. Daha fazla ders çalışması için odaya gönderildiği zaman önünde kitaplarla yatağa uzanıyordu, fakat zihni başka dünyalarda geziyordu. Havluyu askıya geri koydu ve yatak odasına gitti.

Oda, ihtiyaç duyduğundan çok daha büyüktü. Kendisi için çift kişilik bir yatak, bir de tek kişilik başka bir yatak vardı. Neden odasında fazladan bir yatak daha olduğunu anlayamıyordu, arkadaşlarının yatıya kalmasına izin vermezlerdi. Yatak örtüsünün üzerine uzandı ve yastığının altındaki Cookie'yi hissetti.

Cookie hayatı boyunca yanından ayırmadığı, en sevdiği oyuncak ayısıydı. Tek gözlü, çirkin bir şeydi ama William ona adeta tapıyordu. Yıllarca edindiği diğer oyuncak ayılara rağmen Cookie onun bir tanesiydi.

"Bir gün, Cookie... Bir gün dünyayı dolaşacağım ve sen de benim yanımda olacaksın."

Donna O'Neill gözlerini açtı. O günün hangi gün olduğunu anlaması yalnızca bir saniyesini almıştı. Bugün on yaşına basıyordu. Hayatının en heyecan verici günüydü. Yedinci, sekizinci ve dokuzuncu yaş gününü iki basamaklı sayılara erişeceği günün hayaliyle geçirmişti; nihayet büyümüştü.

Yorganını üzerinden attı ve yatağın yanından ayaklarını aşağı sallandırdı. Ucuz, sarı perdelerin arasından süzülen güneş, havada dans eden küçük toz tanelerini aydınlatıyordu. Annesi henüz doğum gününden bahsetmemişti ama Donna

annesinin unuttuğunu değil, onun sürpriz bir parti hazırladığını düşünüyordu. Annesi son zamanlarda çok şey unutur olmuştu. Artık daha çok sarhoş oluyor gibiydi. Ayıkken bile kafası karışık ve unutkan oluyordu. Yine de asla bir doğum gününü unutmazdı. Donna da önünde uzanan günün sürprizlerini sabırsızlıkla bekliyordu.

Yatağının yanındaki saate baktı. Dokuz olmuştu. Ablası Tina, arkadaşının evinde kalıyordu ama öğle vaktinde hediyesiyle geri döneceğini söylemişti. Tina artık genç bir kız sayılırdı, hatta annelerinden daha olgun birisiydi. Annelerinin sarhoş olduğu ya da arkadaşlarıyla dışarı çıktığı bazı günler, beslenme çantalarını Tina hazırlıyor, buzdolabında bulduklarıyla akşam yemeği pişiriyor ve kıyafetlerinin yıkanıp yıkanmadığını kontrol ediyordu. Tina bazen çok ciddi olsa da Donna onu tüm kalbiyle seviyordu.

Oldukça yıpranmış olan sabahlığını üzerine geçirerek hızla merdivenlerden aşağıya indi. Heyecandan içi içine sığmıyordu. Ama küçük mutfağa girince yüzü düştü. Lavabonun içi kirli bulaşıklarla dolup taşmıştı, masada Çin restoranından sipariş edilen yemeğin artıkları duruyordu, yerde de yarısı boş bir şişe votka vardı. Oysaki Donna dün akşam yatağına giderken annesi iyi görünüyordu. Herhalde gece geç saatlere doğru kendi kendine bir parti vermeye karar vermişti. Etrafta bugünün onun doğum günü olduğunu işaret eden hiçbir şey yoktu. Ne bir balon ne bir kart ne de bir hediye... Doğum gününü kutlamak için ona sarılacak bir kişi bile yoktu. Gözlerinin kenarlarında biriken yaşları hissetti ve –bir kez daha– başka bir ailede dünyaya gelmiş olmayı diledi.

Ancak yaşanan olumsuzluklara takılmayarak lavaboyu sıcak suyla doldurup, içine bir parça bulaşık deterjanı sıktı. Eğer

ortalığı biraz temizlerse annesi de iyi bir ruh haline bürünür ve birlikte güzel bir gün geçirebilirlerdi. Belki de hiçbir şey sandığım kadar kötü değildir, diye düşünüyordu sabunlu tabakları kenara dizerken. Saat henüz erkendi, yani kutlama için daha çok zamanları vardı.

Bulaşıklar bittikten sonra mısır gevreği kutusunda kalan son parçaları bir kâseye döktü ve televizyon seyretmek için kâsesini oturma odasına götürdü. Oturma odası ufak olsa da kırmızı renkli, fitilli kadife kumaştan iki kişilik bir kanepe ve aynı desen bir berjerden oluşan sıcak bir yerdi. Beyaza boyanmış duvarlar kirliydi, fakat Tina, duvardaki kir lekelerini saklamak için üzerine okulda yaptığı resimleri asmıştı.

Annesi birazdan uyanır, birlikte bugün ne yapacaklarını planlarlardı. Bir parti olmayacağını biliyordu. Bunun için yeterince paraları yoktu. Bu gerçeği kabullenmeyi yıllar önce öğrenmişti. Bir keresinde birkaç hediye ve doğum günü pastası olmuştu, bu kadarı bile onu mutlu ediyordu. Bazen sinemaya gidiyorlardı –sadece üçü– ve eğer paraları yetiyorsa oradan da *McDonald's*'a uğrarlardı. Annesi, yılın annesi ödülüne layık olacak bir kadın değildi belki ama her iki kızının da doğum günlerini özel kılmak için elinden geleni yapıyordu.

İki saat sonra annesi hâlâ uyanmamıştı. Bu yüzden Donna gidip onu nazikçe dürtmeye karar verdi. Merdivenleri tırmandı. Yatak odasının kapısının önünde durdu, annesinin horlama sesini duyabiliyordu. Yüreği burkuldu. Horlamak, sarhoşluk anlamına geliyordu. Donna, annesinin bugün diğer günlerden daha kötü bir halde olmaması için dua etti. Kapıyı açar açmaz neredeyse kusacaktı. İçerinin kokusu dayanılır gibi değildi. Annesi yatağa serilmişti, üzerinde hâlâ elbisesi vardı ve başı yerdeki kovaya doğru dönüktü. Donna nefesini tutarak biraz

daha yaklaştı. Annesinin açık ağzından yapışkan bir sıvı akıyordu ve kova da kusmuk doluydu.

"Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum!" Donna yerde duran bir ayakkabıyı alıp yatağa doğru fırlattı. Ayakkabı kadının koluna vursa da kadın neredeyse hiç kımıldamadı. Anlaşılan bugün kutlama falan olmayacaktı. Gözyaşları Donna'nın yanaklarından iri damlalar halinde süzülüyordu. Koşarak odadan çıktı ve kapıyı sertçe çarptı. Dünyanın en şanssız kızıydı. Sarhoş bir annesi, onu tanımak istemeyen bir babası ve onun için önemli olan bir günde ortalarda görünmeyen bir ablası vardı. Onlara ihtiyacı yoktu. Hem de hiçbirine.

Kendi odasına dönüp dolaptan bir eşofman takımı çıkardı. Kutlamasını kendi başına yapacaktı. Lexie ne yapılacağını bilirdi. Lexie hem yan komşusu hem de bu dünyadaki en yakın arkadaşıydı. İki kız uzun zamandır arkadaşlardı ve kötü aileleri ikisinin ortak noktasıydı. Lexie'nin annesiyle babası, Lexie doğduğu zaman onu büyükannesine bırakmışlardı. Çünkü annesiyle babası birer hippiydi ve İspanya'da komün hayatı yaşamayı kızlarına tercih etmişlerdi. Aslında yerleştikleri zaman Lexie'yi yanlarına almak gibi bir planları vardı ama en son duyduğuna göre küçük kızın annesiyle babası, Yunanistan sokaklarında geziniyorlardı. Donna onların asla geri dönmemesi için dua ediyordu. En yakın arkadaşı olmadan hayatın nasıl geçeceğini hayal bile edemezdi.

Annesinin odasının önünden geçerken öksürükle birlikte su sesi duydu ve iğrenerek yüzünü ekşitti. Buradan bir an önce çıkmak istiyordu. Lexie'nin büyükannesi tatlı bir kadındı ve belki bir pasta yapmalarına bile izin verebilirdi. Donna bir şeyler pişirmekten keyif alıyordu ama malzemelere paraları

yetmediğinden bunu çok sık yapma fırsatı bulamıyordu. Aşağı indikten sonra eski kanepenin altına elini soktu ve sekiz peni buldu. En azından bu kadarıyla bir paket patates cipsi ve bir lolipop alabilirlerdi.

"Doğum günüm kutlu olsun."

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Lexie, Donna'ya. İki kız, ana cadde üzerinde bulunan dükkânların yakınındaki bir duvarın üzerinde oturmuşlardı. "Büyükannemden bizi Phoenix Parkı'ndaki oyun alanına götürmesini isteyebiliriz."

Donna başını iki yana salladı. "Yok. Çok kalmasam iyi olur. Tina öğle yemeğine eve döneceğini söyledi. Beni göremezse endişelenir."

"Ama bugün senin doğum günün. Bir şey yapmalıyız."

"Berbat, değil mi?" Donna iç geçirdi. "Yılın özel olması gereken tek günü ve benim sorumsuz annem gidip sarhoş olmuş."

Lexie kolunu Donna'ya doladı ve onu kendine doğru çekti. "Onun için endişelenme, Donna. Gününü nasıl neşelendireceğimi biliyorum."

"Nasıl?"

Lexie'nin gözleri parıldadı. "Haydi, *O'Malley's*'e gidelim ve biraz tatlı alalım. Büyükannem bir şeyler pişirmemize izin verdi ama evde sadece un, yumurta ve birkaç malzeme daha var. Aldığımız şekerlerle pastanı süsleriz."

"Ama sekiz peniyle bir şey alamayız. Tabii eğer..."

"Şey, muhtemelen kalabalık olacaktır. Biz de *kazara* şeker reyonuna gidersek ve bazı şekerler *kazara* cebimize düşerse, biz ne yapabiliriz ki?"

Gözlerini iri iri açan Donna, hoplayarak duvardan aşağı indi. "O zaman ne bekliyoruz? Beni kötü etkiliyorsun, Lexie Byrne. Ama şükürler olsun ki sen varsın."

Yirmi dakika sonra duvara kıkırdayarak geri döndüler. Şeker dükkânının sahibi sıradaki müşterilerle o kadar meşguldü ki iki küçük kızın, ceplerini şekerlerle doldurmasını fark etmemişti bile.

"Bu kadar çok şekerle harika bir pasta yapabiliriz," dedi Lexie ve elindeki bonbon paketinin yarısını ağzına boşalttı. "Tina'yı da bize çağır, birlikte kutlama yaparız."

Donna'yı birden bir üzüntü sardı. Kutlamayı kendi evinde yapıyor olmalıydı, komşusunun evinde değil. Annesi onun onuncu yaş günü gibi önemli bir gününü nasıl unutabilmişti? Bu hiç adil değildi.

Lexie, Donna'nın ruh halindeki değişikliği fark etmiş olmalıydı. "Sorun ne, Donna? İyi vakit geçirmiyor musun?"

"Elbette geçiriyorum. Sadece annemi düşünüyordum. Doğum günlerimi hiç unutmazdı. Belki uyanmış, bir şeyler hazırlıyordur."

"Bundan şüpheliyim. Anlattığına bakılırsa şu an kendi adını bile hatırlamıyordur muhtemelen. Aptal sürtük."

"Onun hakkında öyle konuşma!" Donna duvardan aşağı indi ve arkadaşına dik dik baktı. "Her zaman öyle değil. Aslına bakarsan, doğum günümde iyi vakit geçirdiğimden her zaman emin olurdu. Belki kötü bir haber aldı... Ya da mutsuz... Ya da..."

"Onun adına bahaneler uydurup durma, Donna. Annenin doğum gününü mahvetmesine izin mi vereceksin, yoksa benimle mi geleceksin?"

Donna başım sallamadan önce duraksadı. "Haklısın. O

beni umursamıyorken ben neden onu umursayayım ki? Haydi, gidip pasta yapalım."

"Belki parti süsleri bile alabiliriz," dedi Lexie, başıyla dükkânları işaret ederek.

O sırada yaşlı bir kadın, yanında bir sürü balon taşıyan ufak bir çocukla onlara doğru yaklaşıyordu. Metalik renkli, pahalı olan balonlardandı. Donna, çocuğun yüzündeki heyecanı görünce kıskançlık duydu. Çocuğun görünüşüne bakılırsa zengindi, istediği her şeyi elde etmeye alışkın bir çocuktu muhtemelen.

"Ne öneriyorsun, Lexie?"

Lexie cebinden bir çakı çıkardı. "Bir kesikle hepsi bizim olur!"

"Tanrı aşkına, onu nereden buldun?"

"John O'Reilly bunu babasının alet çantasından aşırmış, ben de eğer bunu bana verirse onun kız arkadaşı olacağımı söyledim. İşte, geliyorlar. Arkalarından yaklaşalım, ben sana *haydi* deyince birkaç ip yakala ben de keseyim."

Donna'nın kalbi deli gibi çarpıyordu. Çocuk onlarla aynı yaşta gibiydi. Çok tatlıydı, siyah saçları ve bronz teni vardı. Yanından geçerlerken göz göze geldiler, Donna yapacakları şey için kendini suçlu hissediyordu. Ne tesadüftür ki balonların üzerinde de "10" yazılıydı. Muhtemelen bugün, bu çocuğun da doğum günüydü. En kötü ihtimalle dükkâna geri dönüp birkaç balon daha alırlardı.

"Haydi!" dedi Lexie. İki kız koşarak çocukla yaşlı kadının arkasına yaklaştı. Her şey bir anda olmuştu. Donna, çocuğun eline sıkıca sarılmış bir avuç dolusu ipi yakaladı. Lexie ipleri kesti, balonların bazıları havaya uçtu ama bir kısmı da Donna'nın elinde kaldı. İki kız var güçleriyle koşarak eve yöneldiler. Balonlar

rüzgârdan birbirlerine dolanırken, yaşlı kadının çığlıkları sokak boyunca yankılanıyordu. Eve yaklaştıklarında arkalarına dönüp baksalar da kimseyi göremediler. Paçayı kurtarmışlardı.

"Çok eğlenceliydi," dedi Lexie nefes nefese. "Haydi, içeri girip pasta yapalım."

Donna tereddüt etti. "Önce Tina eve gelmiş mi diye bakayım. Eğer gelmemişse not bırakırım."

Birlikte eve girdiler, içerisi hâlâ sessizdi. Donna boğazında bir yumru hissetti. Görünüşe bakılırsa Lexie haklıydı. Annesi hâlâ ortalarda görünmüyordu.

"Bir kalem alayım da Tina'ya sizde olduğumu yazayım." İçi ıvır zıvır eşyalarla dolu olan mutfak dolabını açtığı sırada onları gördü. Ufak ve şüphe çekmeyecek basit bir şeydi ama küçük bir kutu pasta, bir paket mum ve altı balondan oluşan torbayı gören Donna'nın gözleri iri iri açıldı. Biliyordu! Annesi *unutmamıştı.* Ufak bir kutlama planlamış olmalıydı.

"Ne oldu?" diye sordu Lexie, Donna'nın neye baktığını görmek için uzanarak.

"Bir saniye bekle." Donna hızla merdivenleri tırmandı. Annesini uyanmış, giyinmiş ve aşağıya inmeye hazır bir halde bulmayı ummuştu. Ama horlama seslerini duyunca umutları suya düştü. Hâlâ uyuyordu. Lanet olsun! Böyle olmamalıydı. Dönüp merdivenlere yöneldi. Bir yanı annesinden nefret etse de içinde bir ümit filizlenmişti. *En azından hatırlamıştı.*

"Ne dersin, biraz da biz içelim mi?" dedi Lexie, Donna mutfağa geri döndüğünde. Lexie yarım şişe votkayı bulmuş, kaşlarını havaya kaldırarak Donna'ya doğru uzatmıştı. Donna tereddüde düştü, ardından başını sallayarak Lexie'yi onayladı. Ne de olsa bugün onun doğum günüydü. İki basamaklı yaşlara gelmişti. Neredeyse yetişkin sayılırdı!

Dördüncü Bölüm

Kasım 1998
William ve Donna 13 yaşında...

"Bugün eve benimle birlikte yürür müsün, Donna?" dedi Tina, en anaç ses tonlamasını takınarak. "Seninle konuşmak istediğim bir konu var."

Donna çantasını omzunun üzerine atıp başını iki yana salladı. "Sonra konuşuruz, Lexie bekliyor. Kasabaya gideceğiz."

"Bugün olmaz, gidemezsin."

Donna ablasına ters ters baktı. "Sen kendini kim sanıyorsun da bana emir veriyorsun? Her perşembe okuldan sonra kasabaya indiğimi biliyorsun."

"Bildiğimi biliyorsun. Beni endişelendiren de bu."

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Donna. Yarım gün tatilden dolayı heyecanla koşturarak okuldan çıkan öğrenci sürüsünden öteye kaçtı. "Artık çocuk değilim, hem başka ne yapacağım?"

"Haydi, Donna. Geliyor musun, gelmiyor musun?" İki başka kızla beraber bekleyen Lexie sabırsız görünüyordu.

"Birazdan oradayım." Donna, ablasına doğru döndü. "Bak, şimdi konuşmaya vaktim yok ama sonra arayı kapatalım."

"Üzgünüm, kızlar," dedi Tina, bekleyen kızlara doğru dönerek. "Donna'nın biraz işi var. Bugün benimle eve gelecek."

"Nasıl ya?" Donna adeta küplere binmişti. Kız kardeşi ne cüretle burnunu onun işine sokardı. "Hayat memat meselesi olsa iyi olur, yoksa fena kapışırız!"

Tina iç geçirdi. "Özür dilerim, Donna. Ama annem şu sıralar kendinde değil, kendimi senden sorumluymuşum gibi hissediyorum. Ve eğer şimdi müdahale etmezsem, işlerin nereye gideceğini de görüyorum. Haydi, yürüyelim."

Donna ablasının yanında yürürken gittikçe daha da geriliyordu. Tina, Donna'nın neler yaptığını biliyor olamazdı. Donna bunu gizlemek için oldukça dikkatli davranmıştı. Annesi günün büyük bir çoğunluğunu sarhoş geçirdiği için ondan bir şey saklaması gerekmiyordu, ancak ablası Tina farklıydı. Henüz on beş yaşında olmasına rağmen Tina, evin gerçek yetişkiniydi. Parayı annelerinden alabildiği sürece evin gelir gider işlerine o bakardı. Yemeği, çamaşırı ve diğer ev işlerini de o hallederdi. Eve giren paraya katkıda bulunmak için yarı zamanlı bir temizlik işine bile girmişti. Donna ablasına adeta hayrandı, ancak bazı zamanlar ablasının daha az mükemmel olmasını diliyordu.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu Tina, eve yürürlerken. "Ve sakın yalan söylemeye kalkma."

"Ne... Ne demek istiyorsun?" Lanet olsun. Kesinlikle bir şeyler biliyordu.

"Ne demek istediğimi pekâlâ biliyorsun, Donna. Yatak odasındaki cüzdanları gördüm. Ayrıca kasabadan her döndüğünde yeni bir pantolonla eve geldiğini de fark etmedim sanma."

"*Her* hafta değil, ayrıca o giysilerin çoğu yardım derneklerinden." Söylediklerileyle Tina'yı kandıramayacağını biliyordu, bu yüzden öfkesini dışa vurmanın işe yarayabileceğini düşündü. "Ayrıca ne cüretle benim eşyalarımı karıştırırsın? Hiç özel hayatım olamayacak mı benim?"

"Donna, on üç yaşındasın. Sana göz kulak olmak benim işim olmamalıydı ama ne yazık ki öyle."

"Kötü bir niyetin olmadığını biliyorum ama..."

"Aması falan yok, Donna. Hangi yolda yürüdüğünü görüyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Buna *derhal* son vereceksin."

Eve varmışlardı. Tina anahtarıyla kapıyı açtıktan sonra içeri girdiler. Anneleri her zamanki gibi ortalarda görünmüyordu ve sabahtan kalan bulaşıklar hâlâ masanın üzerindeydi.

"Tamam," diye devam etti Tina. "Kendine atıştırmalık bir şeyler hazırla ve okul formanı değiştir. Benimle geleceksin."

"Ama sen işe gitmiyor musun?" Donna olacaklardan korkmaya başlamıştı.

"Evet, gidiyorum. Ve sen de benimle geleceksin. Dürüst yoldan para kazanmak nasıl oluyor, öğren bakalım."

Donna kendini savunmaya fırsat bulamadan Tina üst kata çıktı. Donna ekmekliğin içinde birkaç dilim ekmek buldu ve kendine bir sandviç yapmak için iki dilim ekmek aldı. Buzdolabında çok bir şey yoktu, bu yüzden ekmeğin içine biraz çilek reçeli sürdü. Ekmeğini yemek için mutfak taburesine oturdu.

Kirli mutfağa bakarken gözleri yaşlarla doldu. Hiçbir şey yolunda değildi. Neden hayatı bu kadar boktandı? Eve, onları seven ailelerine giden okul arkadaşlarını kıskanıyordu. Birkaç defa Christine McEvoy'un evine gitmiş ve oradan ayrılmayı hiç istememişti. Christine'in annesi lezzetli bir rosto pişirmiş, yemekten sonra da tatlı ikram etmişti. Ancak konu sadece yemek değildi. Bayan McEvory onlara günlerinin nasıl geçtiğini -önemsiz ayrıntılarını bile- sormuş, onları ilgiyle dinlemişti. Kendi annesi bırakın okulda neler olduğunu, o günün haftanın hangi günü olduğunu bile bilmezdi. Donna birkaç ay önce

ilk kez regl olduğunda yardım almak için gittiği kişi annesi değildi, Tina'ydı. Tina ona ped verip sürecin nasıl işlediğini anlatmıştı.

Tina, dünyanın en harika ablasıydı. Eğer Tina olmasaydı, Donna bu hayatta ne yapacağını asla bilemezdi. Kendini birdenbire suçlu hissetti. Ablasını yüzüstü bırakmıştı. Tina, kardeşinin neler yaptığını öğrenince gerçekten hayal kırıklığına uğramış olmalıydı. Donna bile bu davranışları yüzünden kendinden utanıyordu. Yaptıklarını yapmayı asla istememişti ama o kadar kolaydı ki artık bir alışkanlığa dönüşmüştü.

"Şimdi, bana neler olduğunu açıklayacak mısın?" Tina mutfağa gelmiş, Donna'nın düşüncelerini dağıtmıştı. "İnsanların cüzdanlarını çaldığını biliyorum, o yüzden bana yalan söylemeye kalkışma."

Donna bakışlarını masaya dikip sandviçinden dökülen kırıntılarla oynadı.

"Haydi, Donna. Sana yardım etmek istiyorum. Anlat bana."

"Göründüğü kadar kötü değil. Sadece birkaç defa yaptım." Yalan değildi. Lexie ile birlikte bu yıl ortaokula başlamışlardı ve popüler kızlarla arkadaşlık kurmak için can atıyorlardı. Üst sınıflardan bir iki kız onlarla anlaşmış ve onları gruplarına dahil etmişti. Donna ilk başta o gruba dahil olmanın ne demek olduğunu fark etmemişti. Fark ettiği zaman da kurtulamayacağı kadar dibe batmıştı.

Şimdi ise her şey ortalığa dökülürken Tina, olanları sessizce dinlemişti. Büyük kızlar bir perşembe günü okuldan sonra onu ve Lexie'yi kasabaya götürmüş, eğer grubun bir parçası olmak istiyorlarsa kendilerini kanıtlamak zorunda olduklarını söylemişlerdi. Birinin çantasından ya da cebinden cüzdanını

çalmalarını ve cüzdanı onlara getirmelerini istemişlerdi. Donna ilk başta bu fikirden hoşlanmasa da nihayetinde cüzdanı çalmıştı. Üstelik umduğundan da kolay olmuştu.

Tina derin bir nefes aldı. "Yani ben perşembe günleri ellerimin, dizlerimin üzerinde temizlik yaparken, sen insanların güçbela kazandığı paraları çalıyordun."

Donna başını eğdi, kendini berbat hissediyordu. Tina konuşmaya devam etti. "Ve parasını çaldığın insanların benim gibi insanlar oldukları hiç aklına gelmedi; çok çalışan ve zaten ellerindekiyle bile ayın sonunu zor gören insanlar."

"Ama durumları iyi görünen insanları hedef almaya çalıştım," dedi Donna kendini savunmaya çalışarak. "Pahalı çantaları olan ve marka kıyafetler giyen insanları."

"Hah, bu işleri düzeltiyor yani?" Tina bağırmaya başlamıştı. "Ne kadar savunmaya çalışırsan çalış, *herhangi birinden* bir şey çalmak yanlıştır. Peki ya o paraları ne yaptın? Gidip yalnızca kıyafete mi harcadın?"

"Biz sadece cüzdanları çalıp büyük kızlara veriyoruz. Paranın büyük çoğunluğunu onlar alıyor, bize yalnızca bir tane beşlik ya da onluk kalıyor. Cüzdanın içindekilere göre değişiyor işte."

Tina başını iki yana salladı. "Bana o kızların isimlerini vereceksin. Durdurulmaları gerek."

"HAYIR!"

"Beni dinle, Donna! Eğer sizlere böyle şeyler yaptırıyorlarsa şikâyet edilmeleri gerek."

"Lütfen, Tina, lütfen." Donna ağlamaya başladı. Gözyaşları, başını ellerinin arasına alan Donna'nın yanaklarından mutfak masasına düşüyordu. "Bir daha yapmayacağım. Söz veriyorum. Ben ve Lexie bunu yapmayı hiç istemedik. Şeker ya

da birkaç dergi çalmak farklıydı. İnsanların parasını çalmak çok daha başka bir şey."

"Şeker ya da dergi çalmakla ilgili söylediklerini de duymazlıktan geliyorum."

"Kötü bir niyetim yoktu..." Donna başını kaldırdı. Tina'nın gülümsediğini görünce içine su serpilmişti. "Yemin ederim, bir daha yapmayacağım. Bahse girerim, ben yapmazsam Lexie de yapmaz. Sadece beni o kızların yanında küçük düşürme."

"Tamam," dedi Tina ayağa kalkarken. "Madem bir daha yapmayacağına söz veriyorsun, sana inanıyorum. Başka insanların neler yaptığını düşünmeme engel olacak kadar çok şey oluyor bu evde zaten."

Donna ayağa kalkıp ablasına sarıldı. "Sana söz veriyorum. Şimdi, işe gitmen gerekmiyor muydu? Ben de biraz ortalığı toplar, dünden kalan çorbayla birlikte yemek için biraz ekmek pişiririm."

"İyi denemeydi, Donna. Fakat sana söyledim, benimle geliyorsun."

"Ama burada da kalabilirim. Sana kasabaya gitmeyeceğimi söyledim, endişelenmene gerek yok."

"Bu konuyu tartışmayacağız. Biraz iş öğrenmek için benimle geleceksin. Muhteşem olmayabilir ama dürüst bir iş, üstelik para kazandığını görmek de güzel bir his."

Donna iç geçirerek üstünü değiştirmek için yukarı çıktı. Ablası her zaman yumruğunu masaya vurmazdı. Ancak bir kere vurdu mu, ona karşı çıkmamak daha iyi oluyordu. Tina onun hayat damarıydı. O olmasaydı, çoktan sosyal hizmetlere gönderilmişti. Tina kardeşinin her gün okula temiz bir üniforma ile gittiğinden, kahvaltısını yaptığından ve –bir ebeveyn gözetimi altında olmasalar bile– nispeten normal bir hayat

sürdüklerinden emin oluyordu. Bu yüzden Tina, kollarını sıvayıp birkaç zenginin klozetini temizlemekten gocunmuyorsa, o zaman Donna da aynısını yapacaktı. Ablası için yapamayacağı şey yoktu.

"Gooooollll!" William okul gömleğinin ön kısmını kaldırıp, başının üzerine geçirdi ve zafer dansı yaparak koşturdu. Tanrı biliyor ya futbola bayılıyordu. Küçükken futbol oynamaya fırsatı olmamıştı ama şimdi ortaokuldaydı ve daha özgürdü. Hem annesi hem de babası akşam saat yediye kadar çalışıyordu ve onunla hâlâ büyükannesi ilgileniyordu. Büyükannesi eskiden onu okuldan eve arabayla getirirdi. Ancak William yaşlı kadına yalvarmış, arkadaşlarıyla beraber eve yürümesine izin vermesi için ikna etmişti. Büyükannesi saf bir kadındı. Haftanın büyük çoğunluğunda bitirmesi gereken bir projesi olduğu ya da biraz daha fazla ders çalışması gerektiği hakkında ona yalan söyleyebiliyordu. Bu yüzden yaşlı kadın, torunu eve geç gelse de sesini çıkarmıyordu. İşin aslı okulun bahçesinde arkadaşlarıyla futbol oynuyordu. Mükemmeldi.

"Ben artık eve dönsem iyi olur, çocuklar," dedi William, gömleğini yeniden pantolonunun içine sokarak. Çantasını eline alıp, "Saat beşe çeyrek var. Video oyunu oynamak için bize gelmek isteyen var mı?" diye sordu.

Üç çocuk da aynı anda, "Evet!" diye yanıt verince, William kendi kendine gülümsedi. Babası işyerindeki bir arkadaşından, Amerika'da henüz birkaç hafta önce çıkmış *Crash Bandicoot* isimli oyunu getirmesini istemişti. Oyun henüz

İrlanda'da satışa çıkmamıştı, bu yüzden herkes William'ın arkadaşı olmak istiyordu.

"İlk tur benim." Terry Dillon bir üst sınıftandı ve kendini küçük grupların lideri sanıyordu. William ise çocuğun bu rolü üstlenmesinden memnundu. Çünkü çocuk muhteşem bir futbolcuydu, üstelik bildiği her şeyi William'a öğretiyordu.

"İkinci benim," dedi Ryan.

"Ben sadece henüz eve dönmek zorunda olmadığım için mutluyum," dedi William'ın en yakın arkadaşı Jack.

On dakikalık yürüme yolu boyunca futbol hakkında heyecanla sohbet ettiler.

"Acaba içimizden biri İrlanda milli takımında oynayacak mı?" dedi William, Lansdowne Caddesi üzerindeki stada çıkarken binlerce hayranın adını haykırdığını hayal ederek.

"Bence sen oynarsın, William."

William hemen başını Terry'ye doğru çevirdi. "Öyle mi düşünüyorsun gerçekten?"

"Evet. İrlanda tenis takımında!"

Herkes gülünce William da onlara eşlik etti. Ancak gülüşü kesinlikle içten değildi. Ona zorla tenis oynattırdıkları için annesi ile babasından nefret ediyordu. Kendi havalı tenis kulüplerindeki seçkin insanlarla takılmak hoşlarına gidiyor, oğullarının kulübün yıldız oyuncusu olduğunu söyleyerek insanların takdirini kazanmaya bayılıyorlardı. Hem neden yıldız oyuncu olmasın ki? Eğer William'ı tenis dersine götürdükleri kadar futbol dersine götürselerdi, reşit olduğu zaman tüm takımlar onun peşinde koşuyor olacaktı.

"Eğer büyükannem sorarsa odamda proje yapıyoruz. Tamam mı? Önce yiyecek bir şeyler hazırlayalım, sonra yiyeceklerle odama çıkarız." William kapı deliğine taktığı anahtarı

çevirdi. Kapı açılınca dört çocuk hızla içeri daldı. Lanet olsun! Islak zemin üzerinde kayan William neredeyse boynunu kıracaktı. Bugünün perşembe olduğunu unutmuştu, yani temizlik günü.

"Ayakkabılarınızı çıkarın, çocuklar," diye uyardı William, ayakkabılarını çıkarırken. "Yerler yeni silinmiş."

Temizlikçi kız, elindeki su dolu kovayla alt kattaki banyodan çıktı ve başını, teşekkür edercesine Willam'a doğru salladı. Tatlı bir kızdı. William onunla çok konuşmamıştı ama adının Tina olduğunu biliyordu. Tanımadığı birinin temizlik için evlerine gelmesini tuhaf buluyordu. Bunu kendileri yapıyor olmalıydı. Ama konuyu annesine açtığı zaman annesi, oğlunu o kızların temizlik yaparak para kazanmaktan oldukça mutlu olduklarına ikna etmişti. Dünya böyle dönüyor, demişti. William olanları kabul etmeyi öğrense de kızı temizlik yaparken görmek onu hâlâ utandırıyordu. Yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormamak için kendini zor tutuyordu.

"Kimse için çoraplarımı ıslatamam," dedi Jack, çamurlu ayakkabılarıyla yürüyerek. "Temizlikçinin işi bu değil mi zaten?"

William, Jack'i gömleğinden yakalayıp geri çekti. "Ahmak olma, Jack. Kız zaten burayı yeni temizledi."

"Bir daha temizlemeyi sorun etmez herhalde, değil mi?"

William temizlikçi kızın yüzündeki kederi fark edince adeta küplere bindi. "Defol, Jack!"

"N-ne?" Jack girişin orta yerinde durmuş, arkadaşına bakıyordu.

"Defol dedim! Yerdeki şu çamur izlerine bir bak."

"Sen... ciddi olamazsın?"

William öfkeden titriyordu. Tina'dan hoşlanırdı ve Jack'in ona karşı sergilediği tutumdan nefret etmişti.

Tina araya girip, "Sorun değil, William," dedi. "Üzerinden geçerim. Bir dakikamı bile almaz."

"Haydi ama! Oyun turnuvasından önce bir şeyler yemeyecek miyiz?" Jack, William'ın sözlerine kulak asmayarak diğer çocuklarla beraber mutfağa yöneldi.

William daha fazla yorum yapamayacak kadar utanmıştı. Tina'ya doğru başını sallayıp diğer çocukları takip etti. Artık oyun oynamak gelmiyordu içinden. Morali bozulmuştu. Jack çok eğlenceli ve zeki bir arkadaştı fakat William bazen ondan nefret ederdi. Kendini beğenmiş, kibirli çocuğun tekiydi. İstediği şeyi almak için kimsenin yoluna taş koymasına izin vermezdi. William'ı zengin olduğu için kıskandığını her zaman söylerdi. Oysa William tüm servetini Jack'e bırakabilirdi. Maddi şeyler ona hiçbir şey ifade etmiyordu ve günü gelince hepsini ardında bırakacak, dünyayı tanımak için yola çıkacaktı. Ama şimdilik mevcut durumu kabullenmeliydi.

"Pekâlâ," dedi William, yapmacık bir gülümsemeyle. "Haydi, şu oyunu oynayalım."

Donna otobüste oturuyordu. Eve erken dönmesine izin verdiği için Tina'ya minnettardı. Gözlerini kapatıp, son birkaç saat içerisinde olan olayları düşündü. Yaşadıkları adeta gözünü açmıştı. Tina'ya kendini affettirmek istediğinden o korkunç plastik, sarı eldivenleri giyerken sesini çıkarmamış ya da Tina ondan tuvaleti temizlemesini istediğinde itiraz etmemişti. Oysa ne iğrenç, ne pis bir işti o öyle! Yaptıkları iş yetmiyormuş gibi evdeki yaşlı kadın da onlarla arasındaki sınıf farkını vurgulamak istermişçesine konuşmuştu.

"Temizliğe mutfaktan başlayabilirsiniz," demişti ellerini beline koyarak. "Banyoların da iyice ovulması gerek. Haydi, haydi. Saat işliyor."

Donna bir şey söylemek istemişti fakat Tina'nın yüzündeki ifade, bunu yapmaması için Donna'yı uyarıyordu.

"Söylenenleri yutup işimizi yapmak zorundayız," diye fısıldadı Tina. "Faturaları böyle ödüyoruz."

Donna saatte yalnızca o lanet olası dört poundu kazanmak için altına girmek zorunda kaldıkları iş yüküne inanamıyordu. Saniyeler içerisinde birinin cüzdanını yürütebilir ve bunun dört, beş katını kazanabilirdi. Tina'nın para kazanmak için çalışmak zorunda olduğunu anlayabiliyordu. Öte yandan kazanmak için çok zor bir yolu tercih etmişti.

En azından gün boşa geçmemişti. Pek çok şeyi yeniden değerlendirmeye fırsat bulmuştu. Okulda var gücüyle ders çalışacak ve Tina'yı gururlandıracaktı. Bir baltaya sap olacak ve ailesini içinde bulundukları durumdan kurtaracaktı. Yankesiciliğe geri dönmeyecekti ama hayatını da temizlik yaparak kazanmak istemediğinden kesinlikle emin olmuştu.

Otobüs motorunun ritmik gürültüsü Donna'nın uykusunu getirerek, onu rahatlatmaya başladı. Bir saat daha çalışmak zorunda kalan Tina için üzülüyordu ama temizliğe daha fazla katlanmak zorunda kalmadığı için de mutluydu. Biraz parası vardı, belki marketin önündeki durakta iner ve pasta malzemeleri alırdı. Donna fırında bir şeyler pişirmeye bayılıyor, Tina da çeşitli tarifleri tatmaktan büyük zevk alıyordu. Bu akşam kesinlikle çikolata akşamı olmalıydı. Lexie'nin büyükannesinden çikolatalı ıslak kek tarifi almıştı, onu denemeyi düşünüyordu. Bir anda her şey gözüne daha güzel görünmeye başladı. Hiçbir şey bir şeyler pişirmek kadar moralini düzeltemezdi!

Beşinci Bölüm

Ekim 2004
William ve Donna 19 yaşında...

Donna geçen gece yatağının üzerine attığı kot pantolonunu giydi. Dünkü tişörtünü koklayınca burnunu tuttu ve yeni bir tişörte elini uzatmadan önce eskisini yere attı. Bugün işe erken gidecekti çünkü saat ona kadar yetiştirmesi gereken bir doğum günü pastası vardı. Ancak öncesinde başka bir işle daha ilgilenmesi gerekiyordu ve bunun için can atıyordu.

Ekmek kızartma makinesinin içine bir dilim ekmek koyduktan sonra dağınık, kızıl saçlarını toplamak için bir toka aramaya başladı. En azından makyaj derdi yoktu. Çoğu arkadaşı gibi her sabah aynanın önünde saatler harcamak kadar korkunç bir şey olamayacağını düşündü. Arkadaşları ciltlerindeki tüm leke ve kızarıklıkları kapatmak için uğraşıp duruyordu, oysa Donna'nın çillerle kaplı yüzü umurunda değildi.

Kızarmış ekmeğine çabucak yağ sürüp kendine bir bardak süt koydu. Saat altıydı. Okula giderken sabahlardan nefret ediyor oluşu, şimdi ona komik geliyordu. Hazırlanmaya başlayacağı son dakikaya kadar yatakta döner dururdu, hafta sonları da öğle saatine kadar uyurdu. Ama şimdi sevdiği işi yapıyordu ve yeni bir güne uyanmak onu mutlu ediyordu.

Üzerine dökülen kırıntıları silkeleyip, dişlerini fırçalamak için üst kata çıktı. Annesinin yatak odasından hiç ses gelmemesi şaşırtıcı değildi. Ancak Tina'nın yatakta döndüğünü duyabiliyordu. Ablası artık kurumsal bir temizlik şirketinde tam zamanlı olarak çalışıyor, evin ihtiyaç duyduğu parayı kazanmak için canını dişine takıyordu. Mesaisi normalde saat sekizde başlardı, bu yüzden Donna evden çıkmak üzereyken uyanıyordu. Donna parmaklarının ucuna basarak merdivenleri indi, tırabzanın üzerine astığı kot ceketini aldı ve hemen evden ayrıldı.

Onların evini, Lexie'nin evinden ayıran korkulukların üzerinden atladı ve kapıyı çaldı. Çok vakti yoktu ama işyerine darmadağın bir halde gitmek istemiyordu. Saniyeler içinde kapı açıldı, Lexie yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

"Donna! Ben de gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. İçeri girsene. Tam da el çantama büyükannemin sandviçlerini sıkıştırmaya çalışıyordum. Tabii bir de diğer kurabiyeler, kekler, krakerler var. Sanırım birinin ona havalimanlarında dükkânların olduğunu hatırlatması gerek."

Donna içeri girerken kıkırdadı. Arkadaşını oturma odasına kadar takip etti. "Bu kadar mı? Sadece bunları mı götürüyorsun?"

"Evet," dedi Lexie, yerdeki ağzına kadar dolu sırt çantalarına doğru başını sallarken. "Seyahate çıkarken valiz taşımanın anlamı yok."

Donna'nın gözlerinde yaşlar birikti, gözyaşlarını gizlemek için var gücüyle çabalıyordu.

"Ah, haydi ama Donna. Üzülme. İletişimimiz kesilmeyecek, ayrıca bana katılman için başının etini yemeye devam edeceğim."

"Yapamayacağımı biliyorsun, Lexie."

"Yapamaz mısın, yoksa yapmaz mısın?"

Donna gözlerini sildi. "Yapamam. Tina'yı annemle yalnız başına bırakmak adil olmaz. Ayrıca biliyorsun, asıl seyahat etmek isteyen *oydu.* Ben daha çok ev kuşuyum."

"Şey, belki bir ara ikiniz birden gelirsiniz. Bir ya da iki aylığına gel, sevecek misin diye bir bak. Haydi, ama biraz hayatını yaşa."

"Eğer şartlar daha farklı olsaydı, olurdu. Ah, Lexie. Seni çok özleyeceğim." Bu sefer gözyaşlarını tutmadı. Kollarını arkadaşına doladı ve ona sıkıca sarıldı. Omuzları hıçkırıklarıyla sarsılıyordu.

Lexie, Londra'ya ya da ulaşması yalnızca birkaç saat süren başka bir Avrupa ülkesine gidiyor olsaydı, bu kadar kötü olmazdı. Ancak Avustralya, Perth'e –yani dünyanın öteki ucuna– gidiyor olması, Donna'nın kaldırabileceğinden daha ağır bir yüktü. Ancak Lexie mutlu olmayı hak ediyordu ve Donna bunu berbat etmeyecekti.

"Neyse," dedi Donna, kendini geri çekip gözyaşlarını koluna silerken. "Sulugözün tekiyim. Beni bilirsin, rüzgâr esse ağlarım."

Lexie onu dikkatle inceledi. "Benim etrafta olmayışıma alışacaksın. Hem Tina var. Öyle bir kardeşim olması için neler vermezdim."

Donna gülümsedi. "Biliyorum. Harika biri, değil mi? Şimdi git. Git ve eşyalarını topla. Eğer şimdi yola çıkmazsam, işe geç kalırım."

"İşte sevdiğim Donna," diyen Lexie, adeta ışık saçıyordu. "Ben de koleksiyonun için muhteşem Avustralya lezzetlerinin

tariflerini almaya çalışırım. Tabii tabii seni yeniden gördüğümde onları benim için pişireceğine söz verirsen..."

"Anlaştık!"

Lexie, Donna'yı kapıya kadar geçirdi. Ayrılmadan önce tekrar sarıldılar ama bu sefer daha kısa sürdü. Donna en yakın arkadaşını bir daha göremeyeceği fikrine alışmak zorundaydı. Annesi eve zil zurna sarhoş geldiği gecelerde ağlamak için yan daireye koşamayacağı, Lexie'nin yatağının yanına uzanıp hangi pop yıldızının daha seksi olduğunu ya da kiminle evleneceklerini tartışamayacağı günlere alışmak zorundaydı.

Otobüs durağına yürürken gözlerinde biriken yaşlara engel olmaya çalıştı. Lexie'nin fırsatını bulur bulmaz kanatlarını açıp uçacağını her zaman biliyordu. Seyahat etme tutkusunu anne ve babasından miras almış olmalıydı. Donna, umursamazlıklarını da almamış olması için dua etti, çünkü hayatını arkadaşı olmadan sürdürme fikrine katlanamıyordu.

Yarım saat sonra şehir merkezindeki pastaneye vardı. İçeri girer girmez taze pişirilmiş hamur işlerinin kokusu burnuna ilişti. Bu koku öyle rahatlatıcıydı ki. Kendini en mutlu hissettiği yer işte burasıydı. Hatta Tina sık sık bu pastanenin onun hayatını kurtardığını söylüyordu. Donna zor bir ergenlik geçirmişti, sürekli başı belaya girerdi. Ya öğretmenleriyle kavga eder ya da sınavlarında başarısız olurdu. Ama bundan birkaç yıl önce, iş bulması için Tina'dan gördüğü küçük bir destek sayesinde buraya gelmişti ve o zamandan beri burada yarı zamanlı olarak çalışıyordu.

"Günaydın, Donna, hayatım." Pastane sahibi Jan'in tiz sesini duydu. Jan bir un bulutu ile beraber mutfaktan dışarı çıktı. "Doğum günü pastasının tabanlarını çoktan hazırladım. Soğuduğu zaman sen doğruca süsleme işine girişebilirsin."

Donna kadını mutfağa kadar takip etti. "Teşekkür ederim, Jan. Tam da ihtiyacım olan şey. Kendimi iyi bir pastayla oyalamaya bayılıyorum."

"Lexie mi?" Yaşlı kadın kaşlarını kaldırdı.

Donna evet anlamında başını salladı. "Onun adına mutlu olmam gerekir ama kendi adıma üzülmeden duramıyorum. Değer verdiğim insanlar hayatımdan birer birer uçuyormuş gibime geliyor."

"Ah, öyle söyleme, hayatım," dedi Jan tombul kolunu Donna'ya dolayarak. "Bazen zor günler yaşadığını biliyorum ama Tina yok mu? Ayrıca ben de varım, öyle değil mi?"

"Biliyorum, Jan. Bana karşı çok naziksin. Sadece... Lexie ile aramın nasıl olduğunu bilirsin. O benim en yakın arkadaşım. Her zaman kapı komşumdu." Kederlenen Donna'nın gözlerinde biriken iri damlalar yanağına düştü.

"Ah, zavallı küçüğüm." Jan kızı kendine biraz daha çekti. Donna başını yaşlı kadının geniş omuzlarına memnuniyetle yasladı. "Dök içini. Ağlaman bitince de tüm duygularını dışa vur ve o pastaya yansıt. Bakalım ortaya neler çıkacak?"

Donna kahkaha attı. Jan Adams işine tutkuyla bağlı bir pasta şefiydi. Duyguların yapılan pastalara aktarıldığına inanırdı. Gerçekten çok mutlu ya da üzgün olduğu zamanlarda daha iyi kek pişirdiğine yemin bile ederdi. Eğer hiçbir şey hissetmiyorsa pastaları sönük kalıyordu. En azından öyle olduğunu söylüyordu. Ancak işin aslı, Jan'in pişirdiği herhangi bir şeyin sönük olduğunu Donna hiç görmemişti. Yaptığı şeylerde çok başarılıydı. Donna'yı kendi kanatları altına aldığından ve bildiği her şeyi ona öğrettiğinden, Donna da iyi bir pastacı olmaya başlamıştı.

Donna saçlarını koruyucu filenin içine geçirdi, fırıncı ön-

lüğünü beline bağladı ve pastanın üzerinde mucizeler yaratmaya başladı. Bu pasta, birinin on altıncı yaş günü içindi ve doğum günü kızının annesi oldukça sevimli, genç kız işi bir şeyler istemişti. Detaylar tamamen Donna'ya kalmıştı. Donna yaratıcı olmayı seviyordu, bu yüzden iki katlı pastayı uçuk pembe bir kremayla kaplamaya ve etrafını da morun çeşitli tonlarından oluşan çubuklarla süslemeye karar verdi. Pastanın üzerini de şeker hamurundan yapacağı çanta ve ayakkabılarla süsleyecekti. Zor bir görevdi ama Donna bunun altından kalkabileceğine emindi.

Mutfağın öteki tarafından yüksek sesli bir kahkaha duyuldu. Donna başını çevirip baktığında Jan'in, diğer çalışanlardan biriyle sohbet ettiğini gördü. Konuştuğu kişi son on yıldır burada çalışan otuzlu yaşlarındaki bir adamdı. Jan tüm çalışanlarına adil davranır, hepsine adil ödemeler yapardı ama her zaman sıradan bir işverenden fazlası olmuştu. Çalışan herkes ona güvenirdi ve Jan de herkese kol kanat gererdi. Donna onu yaklaşık üç senedir tanıyordu. Ancak o süre zarfında bile Jan, ona kendi annesinden daha çok annelik etmişti.

Birkaç ay önce okuldan mezun olduğunda Jan, Donna'nın pastanede tam zamanlı olarak çalışmak isteyeceğinden hiç şüphe etmiyordu. "Sen benim yıldız elemanımsın, gerçekten," demişti. "Hatta işin doğrusu, hiç sahip olamadığım bir kız evlat gibisin."

O kelimeler Donna'nın kalbini ısıtmış, kendini ilk defa bir yere aitmiş gibi hissetmesine yardımcı olmuştu. Kendi annesinden nefret etmiyordu elbette, hatta zaman zaman onu çok sevdiği anlar da oluyordu. Mesela ayık olduğu ve onlar için bir şeyler pişirmeye kendini zorladığı zamanlar ya da iki kızının da neler yaptığıyla ilgilendiği zamanlar. Ne yazık ki o

günler gittikçe daha da azalmaya başlamıştı ve Donna bununla yaşamayı öğrenmişti. Daha önceleri o boşluğu bu kadar derinden hissetmemiş olsa da Jan, adeta ikinci bir anne gibi hayatına girdiğinden beri kendini, kayıp bir parçasını bulmuş gibi hissediyordu.

Geri çekilip yaptığı işi inceledi. Bitmek üzereydi. Aslında yaptığı işi daha mükemmel kılmak için biraz daha zamanı olsun istiyordu ama Jan, özel yapım pastaları nakit para getirdiği için tercih ediyordu ve vakit nakit demekti.

"İyi görünüyor," dedi Jan omzunun üzerinden bakarak. "Sana söylemiştim. Duygularını kullanırsan asla yanlış yapmazsın."

Donna boğazındaki düğümü yutkundu. Lexie çoktan havalimanına varmış, büyükannesi ile büyükbabasına veda ediyor olmalıydı.

Jan, sanki Donna'nın düşüncelerini okumuş gibi devam etti. "Ve böyle bir çalışmanın güzel bir fincan çay ve kekle ödüllendirilmesi gerektiğine inanıyorum. Ne dersin?"

"Geleli henüz bir saat oldu, Jan. Ara vermesem iyi olur."

"Beni dinle, hayatım. Ara vermen gerektiğini görebiliyorum. Ben su ısıtıcısını çalıştırayım, sen de dışarıdaki vitrinden kendine birkaç tane kek al. Sabah en sevdiğin limon kaplamalı keklerden pişirdim."

Donna tartışacak halde değildi, ayrıca sabah kahvaltı niyetine yediği kızarmış ekmeğini bile bitirememişti çünkü Lexie'ye veda etme telaşı içerisindeydi. Bir fincan çay ve kek kulağa mükemmel geliyordu. Pastanenin kapıları daha yeni açılmasına rağmen içeri bir müşteri girmişti bile. Donna cam vitrinin bölmelerinden bir tanesini açtı ve iki tane küçük kek çıkardı. Talia'nın gelen müşteriye cilve yaptığını duyun-

ca gülümsemeden edemedi. Talia henüz on yedi yaşındaydı ama kendine iyi bir koca bulmak konusunda saplantısı vardı. Donna olacakları seyretmek için biraz oyalanmaktan kendini alamadı.

Talia'dan gelen düzinelerce soru karşısında adam şaşkına dönmüştü. *Nerede çalışıyordu? Ah, üniversiteye gidiyordu. Hangisine? Trinity, muhteşem. Ne okuyordu? Hukuk! Çok zeki olmalı.* Sorular sürüp giderken adam izin isteyip, derse geç kaldığını bahane ederek kapıdan aceleyle çıkmadan önce tatlı çöreğini aldı.

"Talia, zavallı adam!" Donna kahkahalar atarken genç kız da ilgilendiği adamı son bir defa görebilmek için boynunu öne doğru uzatıyordu. "Bir daha asla buraya gelmeyecek."

"Ama harika, seksi ve kibardı. Onu gördün mü?"

Elinde keklerle içeri yürüyen Donna, genç kızın gözlerinin nasıl parladığını görünce içinin burkulduğunu hissetti. Bir erkeğin onda da böyle hisler yaratmasını isterdi. Geçen birkaç yıl boyunca birkaç tane erkek arkadaşı olmuştu ama hiçbiri özel olmamıştı. Birine âşık olmanın ve onun da kendisi için aynı duyguları beslemesinin nasıl bir his olduğunu merak ediyordu. *Aşk Her Yerde* adlı filme bayılıyordu. DVD'sini defalarca seyretmişti. Hugh Grant ve Martine McCutcheon'ın filmin sonunda bir araya geldikleri sahne, Donna'yı hâlâ neşelendiriyordu. Belki bir gün o da kendi küçük, yasak aşkını bulurdu ki filmlere göre en güzeli öylesi bir aşktı.

Will o pastaneden hiç çıkamayacağını sanmıştı. Ona hizmet eden garson kız delinin tekiydi. Bir an için kızın tezgâhın

üzerinden atlayıp onu öpeceğini düşündü. Bu düşünce onu güldürmüştü. Son zamanlarda ders çalışmak yerine çok fazla romantik komedi izler olmuştu.

Kış ayları yaklaşıyor olsa da harika bir sabahtı, bu yüzden okula yürüyerek gitmekten memnundu. Üniversitede hukuk okuyor olduğuna kendi bile inanamıyordu. Hem de bunu yapmayacağına dair kendine verdiği sözlere rağmen... Fakat iyi bir lise diplomasıyla mezun olmuş, yüksek puanlar almış ve annesinin istekleri arasında sürüklenip gitmişti. Çok da kötü değildi aslında. Annesi gibi durmadan çalışan bir avukat olmak istemese de üniversite çok eğlenceli bir yerdi, bu yüzden buraya zaman harcamayı göze almıştı.

O'Connell Köprüsü'ne çıkan, O'Connell Caddesi'nin ortasına gelince başını yukarı kaldırdı. Güneş tüm berraklığıyla parıldıyordu. Yaz mevsiminin sona ermesinden nefret ediyordu, çocukluk hayallerini düşündü. Seyahat etme düşüncesinden hâlâ vazgeçmemişti. Bir gün, yani zamanının geldiğini düşündüğü gün, ailesine elveda diyerek hayatta ilk kez kendi ayaklarının üzerinde duracaktı.

Bir keresinde bu fikrinden annesiyle babasına bahsetmeyi denemişti. Ancak onu hiç de iyi karşılamamışlardı. "Böylesi bir aptallığı destekleyebileceğimizi asla aklından geçirme," demişti annesi. "Burada mükemmel bir evin var. Üstelik üniversiteyi bitirdikten sonra işin de hazır." Will bağımsızlık istese de hem her ay hesabına yatan paradan mahrum olmak, hem de ailesinin gazabına maruz kalmak kolay bir şey değildi. Hayallerini bir gün gerçekleştirecekti ama şimdilik kendi hayalleri yerine, onların hayallerini yaşamak daha mantıklıydı.

"Selam, dostum." Will başını çevirip baktığında tam da Tri-

nity Üniversitesi'nin kapısından girerken Jack'in ona yetiştiğini gördü. "Öğle aran ne zaman? Yemek için buluşalım mı?"

"Olur," dedi Will ders programını çıkararak. "O zaman 12:30'da, kantinde?"

"Bana uyar. Sonra görüşürüz." Jack arkasına dönüp ters yöne doğru ilerledi.

Jack Fitzpatrick, herkesin düşüncelerini haksız çıkaran insanlara en güzel örnekti. Okuldayken Will'in en yakın arkadaşıydı ama başı beladan hiç kurtulmazdı. Will'in anne ve babası sık sık, "O çocuğun sonu hapiste bitecek, bak şuraya yazıyorum," ya da "O çok yanlış bir arkadaş," derlerdi. Nasıl da yanılmışlardı. Jack dördüncü senesinde bir kızla tanışmıştı ve o kız, Jack için her şeyi değiştirmişti. Kız tam bir fen delisiydi; yani Jack'in eskiden dalga geçtiği türden. Fakat Jack, ona aklı başından uçacak kadar âşık olmuştu. İlgisini kitaplara yöneltince de kendisinin bile inanmayacağı kadar şiddetli bir öğrenme sevdasına tutulmuştu. Şimdi Tessa ile beraber fen okuyorlardı ve onların ikisini bir arada görmek Will'i biraz kıskandırıyordu. Birbirlerinin ruh eşleri gibiydiler. Büyükannesi bu durumu kesinlikle, "Aynı kumaştan dikilmişler," diyerek açıklardı.

Will'in kız arkadaş bulmak konusunda hiç sıkıntısı olmasa da şimdiye dek hiç kimse ona mükemmel sevgili olarak gelmemişti. Belki bir gün o da ruh eşiyle tanışırdı. Öte yandan her kimse onunla, on yaşından beri hayalini kurduğu macerapereste dönüştükten sonra tanışması çok daha iyi olurdu.

Altıncı Bölüm

Şubat 2008
William ve Donna 23 yaşında...

Will votkasını tek dikişte bitirdi. Alkol boğazını yakınca yüzünü buruşturdu.

"Tanrım!" dedi Jack kendi bira bardağından bir yudum alarak. "Biraz yavaş ol."

"Biliyorum. Sadece buna ihtiyacım vardı. Emin ol, senin de günün benimki gibi geçseydi, sen de aynısını yapardın."

"Annen yine baskı yapıyor, değil mi?" Jack adeta bir öğretmen gibi Will'e doğru parmağını salladı, Will de ona arkadaşça vurdu.

"Artık bıktım, Jack. Benim sorunum ne? Okulu bitirdiğim günden beri çıkıp dünyayı gezeceğimi söylüyorum ama beş yıl sonra bile hâlâ burada durmuş, asla yapmayacağım diye yemin ettiğim şeyi yapıyorum."

Jack cevap vermeyince William konuşmaya devam etti.

"Yani, bir avukat olmak yeterince kötü. Fakat annemle beraber çalışmak dünyada cehennemi yaşamaktan farksız. Ensemde onun nefesini hissetmeden hareket bile edemiyorum. Öğle yemeğini beraber yemek istiyor, evden işe beraber gitmek istiyor... Kâbus resmen."

"O zaman bir şey yap. Kimse başına silah dayamıyor."

Will ters ters Jack'e baktı. "O kadar kolay değil."

"Sen ne kadar zorlaştırıyorsan o kadar zor, ne kadar kolaylaştırıyorsan o kadar kolay. Bak, genç bir adamsın. Mesleğin elinde, hiçbir bağın yok. Annen her zaman annen olacak, fakat kendin olmayı öğrenmek zorundasın. Dünyaya açıl ve her zaman hayalini kurduğun şeyi yap."

"Senin için söylemesi kolay. Mükemmel bir işin, mükemmel bir sevgilin var. Hayatın yoluna girmiş sayılır."

Jack bardağını sertçe masaya vurdu. "Kahrolası dizginleri eline al, Will. Hiçbir şey mükemmel değil. İşler asla dışarıdan göründüğü gibi değildir."

Jack'ten gelen bu ani çıkış, Will'i şaşırtmıştı. "Sorun mu var, Jack? Tessa ile aranız iyi mi?"

Jack barda kaltlığıyla oynadı.

"Jack? Anlat bana."

"Sadece... Ya, yok bir şey. Bana takılma sen."

"Anlat bana," diyen Will, endişelenmeye başlamıştı. "Benimle her şeyi konuşabileceğini biliyorsun."

Birdenbire Jack'in yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Tessa ile işleri bir sonraki aşamaya taşımayı konuşuyoruz; evlilik, çocuklar, ev kredisi..."

Will şaşkınlıkla arkadaşına baktı. "Cidden mi? Vay canına! Harika bir haber. *Bunu* duymayı beklemiyordum."

"Neden?" Jack tek kaşını kaldırarak baktı. "Tessa ve benim bu kadar ileri gidebileceğimizi düşünmüyor muydun?"

"En başından beri birbiriniz için yaratıldığınızı *biliyordum.* Sadece henüz bu konuları konuşuyor olmanızı ummamıştım. Dürüst olmak gerekirse biraz kıskandım. Hayatın yoluna girmiş işte, ben hâlâ kendi hayatım için ne yapacağımı düşünüp duruyorum."

"İlk önce o evden taşınmalısın. Yirmi üç yaşındasın, Tanrı aşkına. O yaşta kim ailesiyle birlikte kalır?"

Will iç geçirdi. "Biliyorum. Bir yere bakmak çileli bir iş, ayrıca taşınacağımı söylediğim zaman annemin histeri krizlerini kaldırabileceğimden de emin değilim."

Jack başını iki yana salladı. "Biraz büyü artık, olur mu? Peki ya Laura? İkinizin yakınlaştığını sanıyordum. Onunla birlikte eve taşınmayı düşünmez misin?"

"Tanrım, hayır," dedi Will birdenbire. "Laura harika biri ama kesinlikle birlikte yaşanacak kişi değil. Eğleniyoruz işte."

"Şey, bunu *ona* söylemek isteyebilirsin. Tessa geçen gün onunla konuşmuş, o da işlerin doğru yolda ilerlediğini hissettiğini söylemiş."

"Lanet olsun. Sanırım bu hafta sonu onunla konuşacağım. Çok tatlı bir kız ama birlikte olamayız. Tessa ve sen gibi değiliz."

Jack gülümsedi. "Doğru kişiyi bulduğunda anlıyorsun."

"Daha önce de dediğim gibi sen şanslı bir adamsın." Will, Tessa'dan bahsedince Jack'in gözlerinde beliren parıltıyı fark etmişti. Altı yıldır birlikteydiler ve Will'in bugüne kadar gördüğü tüm çiftlerden daha büyük bir aşkları vardı. Bir yanı böyle bir ilişki isterken, diğer yanı seyahate çıkması gerektiğini söylüyordu. Eğer şimdi biriyle tanışıp yuva kurarsa, dünyayı gezmediği için pişmanlık duyacaktı. Öte yandan Jack haklıydı; artık büyümeli ve kendi hayatını kurmalıydı. Yirmi üç yılını ailesinin ondan istediklerini harfi harfine yerine getirerek geçirmişti. Artık kendisi için bir şeyler yapmanın vakti gelmişti. Şimdilik konuyu açmak için doğru zamanı bekleyecekti.

"Yol için de bir tane ister misin?" diye sordu Jack, Will'in düşüncelerini dağıtarak.

"Haydi, o zaman. Belki sonra bir tane daha." Will, arkadaşının bara gidişini seyrederken onunla yer değiştirebilmeyi diledi. Kendi hayatı tam bir utanç kaynağıydı. Annesiyle babası nefesindeki alkol kokusunu alamasınlar diye bira yerine votka içiyordu. Akşam yemeğinde bir kadeh şampanya ya da şarap içtiğini biliyorlardı, ancak onun dışında alkol almadığını düşünüyorlardı. Ne kadar da gülünçtü! Tüm hayatını onlarla beraber yaşamıştı, onların istediği gibi yaşamıştı ve onların olmasını istediği kişi olmaya çalışmıştı. Eski alışkanlıklardan kolay kolay vazgeçilmiyordu.

"Bana Tessa ile kurduğunuz planlardan bahset." Jack elindeki içkilerle bardan dönmüştü. Will tüm konuşmayı kendi durumu hakkında homurdanarak geçirdiğini fark etti. Normalde Jack bu durumdan şikâyetçi olmazdı ama onu bu kadar mutlu görmek, Will'in bir şeyleri kaçırdığını fark etmesine sebep olmuştu.

"Söylenecek çok bir şey yok aslında," dedi Jack. Birasını yudumlarken arkasına yaslandı. "İkimizin de iyi bir işi varken ve ev kredisi ödeyebilecekken paramızı kiraya harcamamızı yanlış buluyor. Beraber geçen altı yılın ardından geleceğimizin nereye gittiğini düşünmemiz gerektiğini söyledi."

"Peki ya *sen* ne düşünüyorsun? Tüm o sorumluluğa hazır mısın?"

"Hazır olmak benim göbek adım, dostum." Jack mutluydu ama Will arkadaşının gülümsemesinin gözlerine erişemediğini fark etti.

"Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?" diye soran Will, arkadaşının yüzünü inceliyordu. "Bir yuva kuracak

olman gerçekten harika ama emin değilmişsin gibi hissediyorum."

Jack bir şey söyleyecekti ama birasını yudumlamayı tercih etti.

"Haydi, Jack. Sorun ne? Eğer Tessa hakkında şüphelerin varsa, kendini bir peri masalına kaptırma. Bir şey söyle."

Jack hemen başını kaldırdı. "Şüphelerim yok, Will. Tessa'ya âşığım. Bunu biliyorsun. Sadece ev kirası, eş, çocuklar gibi şeyleri düşünmek biraz ürkütücü. Sadece büyümek zorundayım, o kadar."

Will kahkaha attı. "Şey, böyle hissetmen normal. Büyük bir adım atacaksın ama senin için doğru bir adım olduğundan şüphem yok. İkiniz birbiriniz için yaratılmışsınız."

"Benden çok bahsettik," dedi Jack. "Buraya senin sorunlarını halletmeye gelmiştik, unuttun mu? Kendi hayatını yaşaman için ne yapacağız şimdi?"

Bir saat ve birkaç içkinin ardından bardan ayrılmaya hazırlardı. Will kendini uzunca bir süreden sonra daha olumlu hissediyordu. Jack'le dertleşmek ona iyi gelmişti. Günün erken saatlerinde Will'e telefon edip, bir şeyler içmeyi teklif etmişti. Ancak Will bu teklifi günlerden pazartesi olması gerekçesiyle reddetmişti. Jack ısrar etmiş, Will'in mızmızlanmasından usandığını ve biraz konuşmanın ona iyi geleceğini söylemişti. Kimin aklına gelirdi? Jack Fitzpatrick tavsiyelerde bulunuyordu. Kendi hayatı rayına girdiği için muhtemelen Will için de aynısını istiyordu.

"Hamburger ve patates?" diye sordu Jack, sokağın aşağısına doğru yürürken.

"Kesinlikle. Eve varıncaya kadar beni ayıltacak bir şeylere ihtiyacım var."

Jack dostça bir tavırla Will'in omzunu yumrukladı. "Söylediklerimi hiç mi dinlemedin sen? *Sarhoş* ol! Eve git ve sarhoşluğunu adeta bir onur madalyası gibi üstünde taşı. Mutlu ol."

Will yürümeye devam ederken kolunu, arkadaşının omzuna attı. Bir yandan da kahkahalarla gülüyordu. Cesareti muhtemelen alkoldendi. Birdenbire kendini ailesiyle yüzleşmeye, onlara hayatına kendi istediği gibi devam edeceğini söylemeye hazır hissetti. Gelecek çok parlak görünüyordu ve bu, Jack'in desteği sayesinde olmuştu. Mutluluğunu yaymak istemesi büyük bir incelikti. Will bir gün hazır olduğunda, âşık ve en az Jack kadar mutlu bir adam olabilmeyi diledi.

Will başucundaki saate son bir saat içerisinde en az on kere bakmıştı. Sabahın dördüydü. Gözlerini sıkıca kapatıp uykusunun gelmesini bekledi. Fakat zihni karmaşık düşüncelerle doluydu. Alkol yüzünden kendisini sersem gibi hissetse de Jack'le yaptığı konuşma yüzünden endişelenecek kadar ayıktı. Bir şeyler doğru gelmiyordu.

Jack her zaman kendinden emin birisi olmuştu. Ne istediğini bilirdi ve peşinden gitmekten korkmazdı. Fakat bu geceki davranışlarında bir tuhaflık vardı. Ketum olduğu söylenemezdi ama düşüncelerinden emin değildi. Sanki delirmiş gibiydi. Bir dakika ciddi oluyor, bir şey söyleyecek gibi görünüyordu. Sonra fikrini değiştiriyor ve Tessa ile gelecek için kurduğu planlardan bahsediyordu. Öte yandan tüm bunlar kulağa pek doğru gelmiyordu.

Will, yan tarafa dönünce bacakları yatak örtüsüne dolandı. Öfkeyle örtüyü tekmeledi ve örtü yere düştü. Tanrım, keşke

doğru düzgün düşünebilsem, diye geçirdi içinden. O zaman Jack'in derdini anlayabilirdi. Çünkü düşündükçe arkadaşının evlilik ve çocuklardan başka bir şeyden bahsetmek istediğinden daha çok emin oluyordu.

Keşke kendi sorunlarından o kadar bahsetmeseydi. Eğer Jack'e konuşmak için fırsat tanısaydı, o zaman arkadaşının sıkıntılarını öğrenebilirdi. Gözleri birdenbire ağırlaştı, nihayet uykusu gelmişti. Şükürler olsun. Yarın Jack'e telefon edip yeniden buluşmak isteyecekti. Ve bu sefer sohbetin odak noktasının *Jack* olmasında ısrarcı olacaktı. Eğer Will son zamanlarda insanları daha çok dinliyor olsaydı, o zaman neler olduğunu pekâlâ bilirdi. Jack, sahip olduğu en yakın arkadaşıydı, onun hatırına yapamayacağı şey yoktu.

Yedinci Bölüm

Will sersem gibiydi. Kendini iyi hissetmiyordu. Bu nasıl olmuştu? Midesini tutan ani sancı yüzünden banyoya koştu. Lavabonun içine defalarca kustu. Kusması bitince de fayanslı zemine oturup, gözyaşlarının akmasına izin verdi. İçi yanıyordu, sanki bir el içine uzanmış ve ciğerlerini söküp çıkarmıştı.

"İyi misin, William?" diye bir ses geldi kapının arkasından. "Baban ve ben senin için endişeleniyoruz. Şok geçirdin."

"İyiyim, anne. Birazdan çıkarım." Oysa bir daha iyi olabileceğini sanmıyordu.

Jack. Eğlenceli, mutlu, zeki Jack. En yakın arkadaşı, Jack, ölmüştü.

Sabah Tessa'dan bir telefon almıştı. Ağlıyor ve avazı çıktığı kadar bağırarak oraya gelmesini istiyordu. Tessa işten eve döndüğünde Jack'i banyoda bulmuştu. Kendini asmıştı! Will'in verdiği ilk tepki ise Tessa'nın şaka yapıp yapmadığını sorgulamak olmuştu. Ne kadar da saçmaydı. Sonra emin oldu. Kulağa çok gülünç geliyordu. Barda geçirdikleri geceden bu yana henüz iki gün geçmişti, mükemmel bir hayatı olduğu için onu kıskanmıştı.

Sağ yumruğunu sıkıp gözlerini kapayarak kafasına bir yumruk attı. Bir dakika sonra uyanacağından emindi. Gözlerini açacak ve kendini yatağında bulacak, sonra da her şeyin kötü bir kâbustan ibaret olduğunu anlayarak rahat bir nefes alacaktı. Birkaç derin nefes aldı ve gözlerini ağır ağır açtı. Kâbus değildi. Sadece en yakın arkadaşının öldüğünü fısıldayan soğuk, katı gerçeklik vardı.

Annesinin arabasını alıp gaza yüklenerek Jack'in, Tessa ile birlikte kiraladığı Navan Caddesi üzerindeki eve gitti. Will eve varıncaya kadar evin içerisi rapor tutmak ve işlerini yapmakla görevli üniformalı insanlarla dolmuştu. Hastaneye kadar ambulansı takip edip, Jack'in anne ve babasıyla buluştu. İşte o zaman Jack'in depresyonda olduğunu öğrendi. Hayatı boyunca birbirlerine çok yakın olsalar da bundan haberi yoktu.

Görünüşe göre Jack on iki yaşından beri depresyondaydı. Anne ve babası bunu herkesten saklamışlardı. *Onu* korumak için, demişlerdi. Ama Will böyle insanların, aslında kendilerini korumak için bu tür davranışlar sergilediklerini biliyordu. Ruhsal sorunları olan bir evlada sahip olmanın onlar için kötü bir şöhret yaratacağını düşünmüş olmalıydılar. Golf kulübünde gezerken ya da orta sınıf arkadaşlarıyla yemek yerken çocuklarının parmakla işaret edilmesini istememişlerdi.

Zavallı Tessa. Son iki yıldır birlikte yaşıyorlardı, altı yıldır sevgililerdi ve o bile bilmiyordu. Kimse zavallı kızı teselli edemiyordu. Eğer depresyonda olduğunu bilseydim, evlilik konusunda bu kadar baskı yapmazdım, diye sayıklayıp duruyordu. Ancak onun hatası değildi. Artık bunların da bir önemi yoktu. Jack ölmüştü ve hiçbir şey onu geri getiremezdi.

Nazikçe çalınan kapının sesiyle irkildi. Ne kadar süredir orada oturduğu hakkında bir fikri yoktu.

"Haydi, hayatım," dedi annesi alışılmışın dışında bir sevgi gösterisiyle. "Lütfen, çık da bizimle konuş."

Onlarla konuşmak. Jack de ondan bunu istemişti. Şimdi düşününce Jack aslında, o akşam ondan hayallerinin peşinden gitmesini istemişti. Kendi ölümünü planlamış olmalıydı. Önceliklerinden bir tanesi de en yakın arkadaşının iyi olacağından emin olmaktı. Ancak Will hâlâ Jack'in nasıl böyle akıl almaz bir şey yapabildiğini anlayamıyordu.

Lavabonun kenarına tutunarak ayağa kalktı. Aynadaki yansımasını görünce yüzünü buruşturdu. Yüzüne biraz daha soğuk su çarptı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Gelecek günler zor olacaktı ama bunun da üstesinden gelecekti. Sonra işini bırakacak ve yıllar önce yapması gereken şeyi yapacaktı.

Banyonun kapısını açarken çocukluğunun anıları gözlerinde canlandı. Jack'in sesi kulaklarında çınlıyordu. "İt gibi koş!" diye bağırmıştı okul bahçesinde oynadıkları top, tam o sırada bahçeden ayrılan Bay Lenihan'ın arabasının üzerinde sekince. Tarih dersindeyken Jack'in gürültüyle gaz çıkardığı gün gülmemek için kendilerini zor tutmuşlardı. Fen dersinde bunsen ocağını kırınca suçu Tracey Dillon'a atmak için, deney tüpünü onunkiyle değiştirdiği günü de unutamıyordu.

"Neden böyle bir şey yaptın, Jack? Neden, neden, *neden?*" Annesinin ona sarılan kollarını hissedince başını, kadının omzuna yaslayarak ağladı. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Sekizinci Bölüm

Donna ve Tina cenaze konvoyu geçerken şükrettiler. Evin dışarısındaki korkuluklarda oturuyorlardı, Tina da sigara içiyordu. Donna ablasının sigara içiyor oluşundan memnundu. Tina'nın yaptığı her şey o kadar mükemmeldi ki sigara içmek onu daha normal bir insana çeviriyordu.

"Büyük bir cenazeye benziyor," dedi Tina, cenaze arabasını takip eden arabaları işaret ederek. "Bir tabut görmek her zaman tüylerimi ürpertir. Tanrı günahlarını affetsin."

"Yolun aşağısındaki çocuk olabilir. İntihar eden. Görünüşe bakılırsa daha benim yaşımdaymış."

Tina başını iki yana salladı. "Korkunç, değil mi? Daha önünde kocaman bir hayat vardı. İnsanları intihar etmeye yönelten şeyin ne olduğunu merak ediyorum."

"Açıkçası bilmiyorum. İşler ne kadar kötü giderse gitsin, böyle bir şey yapmayı hayal bile edemem."

"Haydi, içeri girelim." Tina sigarasından derin bir nefes daha aldıktan sonra izmaritini yere bastırdı. "Birer fincan çay yapayım."

On dakika sonra çaylarını içerken Donna'nın önceki gün pas-

taneden getirdiği pastadan yiyorlardı. Cenaze konvoyu eve buruk bir hava taşımış, iki genç kızı da düşüncelere sürüklemişti.

"Sence bir gün buradan kurtulacak mıyız?"

Donna kız kardeşine şaşkınlıkla baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bu durumdan. Sence bu kahrolası korkunç durumdan kurtulacak mıyız?"

"Bunu zaman zaman ben de düşünüyorum," dedi Donna, limonlu pastadan bir parça alıp ağzına atarak. "Ama ikimizden biri, bizi sarayına götürecek olan prensle tanışıncaya kadar şimdilik sadece bu var."

Tina konuşmaya devam etti. "Daha fazlasını istemiyor musun? Lexie'ye bak, nasıl da uçup gitti. Bizim her gün çektiğimiz çileye kıyasla harika bir hayat sürüyor."

Donna, Tina'nın sözlerine tepki gösterdi. "Bu sen değilsin, Tina. Mevcut durumdan yeterince memnunsun sanıyordum."

"Yeterince. İşte sorun da bu. Bazen hayatı kaçırıyormuşum gibi hissediyorum. Sence bir temizlikçi olmayı ben mi istedim? Bunu yapacağıma ellerimi keserim daha iyi."

"Tina! Sen neler söylüyorsun?"

"Özür dilerim, Donna. Sanırım Lexie'den gelen son kartpostal yüzünden. Beni çok sarstı."

Donna buzdolabına iliştirilmiş Monkey Mia'nın resmedildiği kartpostala baktı. Lexie'nin yalnızca birkaç hafta geçirdiği Batı Avustralya'da bir sahildi.

"Onun yaptığını yapabilecek kadar cesur olmayı dilerdim," diye devam etti Tina. "Ama böyle bir seçeneğim yok... Bilirsin..."

"Annem yüzünden mi?"

"Şey, evet. Annem *ve* sen. Annemin iyi olmadığının farkındayım ama bu durum, onu bırakıp dünyanın diğer yerlerini keşfetmek istemediğim anlamına gelmiyor. Günün büyük çoğun-

luğunu nasıl da bir çocukmuş gibi geçirdiğini sen de biliyorsun. Ayrıca ona bakma işini sana bırakmak da hiç adil olmaz."

Donna telaşlanmaya başlamıştı. Tina ne ima etmeye çalışıyordu? Dünyayı gezip görmek için ondan izin mi istiyordu? Donna çok seyahat âşığı sayılmazdı. Öte yandan burada yalnız başına kalıp, annesinden sorumlu olmak aklına gelebilecek en korkunç durumdu. Tina kardeşinin yüzündeki ifadeyi fark etmiş olmalıydı ki hemencecik onu teselli etti.

"Endişelenme, Donna. Gitmeyeceğim. Belki bir gün gideceğim ama işler şimdiki gibi olmadığı zaman. Sadece plan yapmaya devam ediyorum ve bir gün -ki o gün geldiğinde saçları ağarmış yaşlı bir kadın bile olsam- bunu yapacağım."

"Nereye gideceksin?" Donna söylenenlerin yalnızca birer hayalden ibaret olduğunu duyunca rahatladı.

"Ah, her yere gideceğim. Rotamı görmek ister misin?"

"Rotan mı?"

Tina masadan heyecanla kalkıp çekmecelerden birini açtı. "Evet. Bu, benim hayalini kurduğum seyahat rotam. Önce Perth'e, Lexie'nin kaldığı yere gideceğim. Sonra da Avustralya'nın diğer kısımlarını, Yeni Zelanda'yı ve Amerika'ya geçmeden önce birkaç başka yeri daha göreceğim."

"İnanamıyorum! Bunu *gerçekten* planladm mı yani?" Donna önüne konulan, en ince ayrıntılarına kadar düşünülmüş planları hayretle inceledi. "Muhteşem görünüyor."

"Şimdilik sadece bir hayal," dedi Tina kederle. "Fakat bir gün bunu gerçekleştireceğim."

"Elindeki ne?"

İki kız da aniden duyulan sesle irkildi. Başlarını sesin geldiği yöne doğru çevirince annelerinin, merdivenin en alt basamağında durduğunu gördüler.

"Uyuyorsun sanıyordum, anne," dedi Donna ve su ısıtıcısını çalıştırmak için ayağa kalktı. "Çay ister misin? Ya da yiyecek bir şeyler?"

"Sen çayı koyarken ben de sandviç yapayım. Ekmek pişirdiğini gördüm, Donna. Dolapta da biraz peynir olacaktı."

Donna ile Tina annelerine baktılar. Kadının sarhoş olmaması onlara garip gelmişti. Üstelik bir de onlarla ilgileniyordu.

İlk konuşan Donna oldu. "Ben ekmeğe bakayım. Hâlâ sıcak, o yüzden kesmesi zor olabilir."

"Peki. Bana çay koyma, hayatım. Kalan beyaz şarabı bitireceğim. Şarapsız peynir yenmez."

Donna'nın yüreği sızladı. Annelerini böyle görmek gerçekten güzeldi. Ancak ne yazık ki bu halleri fazla uzun sürmüyordu. Tina sohbet boyunca sessiz kalmıştı. Donna ablasının gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü.

"Anlatsanıza," dedi Catherine, kadehini ağzına kadar doldurarak. "Neden bahsediyordunuz?"

Tina değerli listesini çabucak katlayıp cebine koydu. "Sadece hayallerden, anne. Hayallerimden."

"İşi bırakıyorum, anne. Seyahate çıkacağım."

Will, annesiyle babasının söylenenleri sindirmeye çalıştıkları için sessiz kaldıklarını düşündü. Jack'in cenazesinden bir gün sonrasıydı ve hep birlikte yemek odasında akşam yemeği yiyorlardı. Tüm gün boyunca söyleyeceklerinin provasını yapmıştı. Ancak ailesi ne söylerse söylesin, kararı kesindi.

"Saçmalama, William." Annesi her zamankinden daha

umursamazdı. "Birkaç gündür biraz duygusalsın. Doğru dürüst düşünemiyorsun."

"Annen haklı," dedi babası, zaten babasının hiç kendine ait bir fikri olmazdı. "Önemli kararlar alabileceğin bir dönemde değilsin."

Will geri adım atmayacaktı. "İkiniz de yanılıyorsunuz," dedi. "Daha önce hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olduğumu hatırlamıyorum. Her zaman seyahat etmek istediğimi biliyordunuz ama bunu sürekli erteliyordum. Şey, biliyorsunuz işte..."

Annesi, "Umarım bunu *bizim* için ertelediğini ima etmeye çalışmıyorsundur, William," diyerek burnunu çekti. "Biz sadece sana hayatın en iyi fırsatlarını sunduk."

Will masanın altında yumruklarını sıktı. *Sunduk*, demişti annesi. Ona fırsatlar sunmuşlardı. Ancak bu fırsatları değerlendirmesi için de onu zorlamış, kandırmış ve üzerinde baskı kurmuşlardı.

Vivienne konuşmaya devam etti. "Her zaman senin için en iyisini istedik. Bazen seni, senden daha iyi tanıdığımızı düşünüyorum. Ve şu an da senin için en iyi olan şey, bir rutine bağlı kalıp çok çalışmak. Jack, kariyerinde başarılı olduğunu görmek isterdi."

"İşte yanıldığınız yer tam da burası!" Will sesinin yükseldiğinin farkındaydı ama kendini ifade edebilmek istiyordu. "Başarılı olmamı isterdi ama kariyerimde değil. Hayatımda."

"Aynı şey değil mi?"

Will annesine baktı ve içinde bir acıma duygusu filizlendi. "Hayır, anne, değil. Başarı, pek çok şekilde yorumlanabilir. Başarı benim için mutluluk demek. Mutlu olmak istiyorum. Jack de benim mutlu olmamı isterdi."

"Bana felsefi cümlelerle gelme, William Cooper-Smith." Annesi tekrar burnunu çekerek yarısı yenmiş tabağı kenara itti. "Şimdi kalkmış bize mutlu olmadığını mı söylüyorsun?"

Will başını evet anlamında sallasa da annesiyle göz göze gelemedi.

"Eee? Mutlu musun, değil misin?"

"Hayır, anne, değilim. Ben her zaman... Bilmiyorum... Sanırım kendimi eksik hissettim. Dünyayı tanımam gerektiğini düşünüyorum. Kendimi mutlu edecek şeyi bulmaya ihtiyacım var."

"Peki ya Laura?" İkna etme sırası şimdi babasındaydı. "O da bu küçük seyahatine katılacak mı?"

"Laura'yla cenazeden sonra kısa bir konuşma yaptım. Yollarımızı ayırmaya karar verdik."

"Gördün mü?" Vivienne bir anda ayağa kalktı ve hem Will'e hem de babasına dik dik baktı. "Kederden. Kederliyken büyük kararlar alamazsın."

"Otur, anne. Kederli değilim. Yani, öyleyim ama bu durumun aldığım kararlarla bir ilgisi yok. Artık her şeyi daha net görüyorum. Laura'yı sevmiyorum, zaten yürütemezdik."

Annesi yerine oturup iç geçirdi. "Fakat son bir yıldır onunlasın. Ayrıca çok iyi bir aileden geliyor."

İşte yine başlıyordu; şu sıkıcı sınıf muhabbeti her yerde karşısındaydı. Will, pişman olacağı bir şey söylemekten korktuğu için dilini ısırdı. Tam o sırada babasının söze karışması, Will'i çok şaşırtmıştı.

"Vivienne, aşkım, çocuğu rahat bırak. Eğer Will kızı sevmediğini söylüyorsa o zaman ondan ayrılarak doğru olanı yapıyor."

"En azından kederinin geçmesini bekleseydi," diye itiraz etti annesi. "Acele kararlar almaya gerek yok."

Babası yeniden konuştu. "Ona kendi hayatını yaşama fırsatı tanımalıyız, aşkım. Artık yirmi üç yaşında. Eğer kanatlarını açıp uçmak istiyorsa, onu sonsuza dek yanımızda tutamayız."

Hem Will hem de Vivienne adama bakıyorlardı. Will boğazında bir düğüm hissetti. Babasının onu desteklediğini daha önce hiç görmemişti. Huzurları bozulmasın diye çoğunlukla annesinin sözlerine katılırdı. Annesinin yeniden itiraz etmek üzere olduğunu fark eden Will, hemen söze girdi.

"Babam haklı, anne." Uzanıp annesinin eline dokundu. "Kanatlarımı açmaya ihtiyacım var. Sonsuza dek gitmiyorum, hemen de gitmeyeceğim zaten. Ama biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var."

Vivienne Cooper-Smith'in gözlerinde yaşlar birikti. İşler kendi planlarının dışında gittiği zamanlarda öfkeden döktüğü gözyaşları dışında Will, annesini daha önce ağlarken görmediğini fark etti.

"Seni mutlu edemediysem özür dilerim, oğlum. Nereye gideceksin?"

"Sen kötü bir şey yapmadın, anne." Zavallı kadına kendini daha fazla kötü hissettirmenin anlamı yoktu. "Sadece seyahat etmek ve bir yuva kurmadan önce dünyayı gezmek istiyorum. Avustralya'yı düşünüyorum. Kesin olarak nereye gideceğim belli değil ama duruma bakacağım."

"Orası için vize falan almak gerekmiyor mu?" diye sordu babası. Ortamdaki gerginliğin geçtiğine sevinmiş gibi görünüyordu.

"Evet, bu yüzden hemen gitmeyeceğim işte. Önümüzdeki birkaç ay biraz daha çalışıp, biriktirebildiğim kadar para biriktirmek istiyorum. Seyahatteyken de muhtemelen aynı işi yapıyor olurum. Ancak işin baskısını üzerimde sürekli hissetmek istemiyorum."

Babası evet anlamında başını salladı. "Mantıklı bir plana benziyor. Sen ne dersin, Vivienne?"

O donuk ifade Vivienne'in yüzüne geri dönmüştü. Tüm o kırılganlıktan eser kalmamıştı. "Sanırım. Bana tam tarihlerini verebilirsen, iş için başka birine bakmaya başlayabilirim," dedi. "Bu biraz zamansız oldu."

"Merak etme, anne. Planın her aşamasında seni bilgilendiririm." Will ayağa kalkıp annesini yanağından öptü. "Ayrıca bana sunduğun imkânlar için minnettar olmadığımı düşünme, minnettarım. Sadece kendi ayaklarımın üzerinde durma zamanım geldi."

Will bir cevap beklemeden odasına çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. Kapıyı ardından kapatınca kendini yatağa bıraktı ve rahatlayarak derin bir nefes aldı.

"Başardım, Jack, başardım," diye fısıldadı. "Nihayet özgürüm. Bu, dünyanın en güzel hissiymiş!"

Dokuzuncu Bölüm

Şubat 2009
William ve Donna 24 yaşında...

"Yemin ederim o kadını öldüreceğim." Donna ayaklarını sertçe yere vurarak yatak odasına girdi. Kapıyı öyle sert çarptı ki adeta oda sallandı.

"Ne oldu?" Aynanın karşısında gözüne far süren Tina arkasını döndü. "Kapıya da fazla yüklenme, olur mu? Faturaların üzerine bir de tadilat masrafı çıkmasın, karşılayamayız."

Donna yatağına uzanıp ağlamaya başladı. "Sence ne oldu? Annem işte!"

"Yine ne yaptı?" Tina kardeşinin yanına yaklaştı, yanı başına oturdu ve saçlarını okşadı. "Sana böyle davranmasına izin vermemelisin."

"Elimde değil," diyerek burnunu çekti Donna. "Gittikçe kötüye gidiyor. Tariflerimin üzerine yarım şişe kırmızı şarap döktü. Kadehini doldururken o kadar sarhoştu ki bardağı göremedi."

"Olamaz. Koleksiyonunu yaptığın tarifler mi? Harap mı oldular?"

"Elbette harap oldular. Lanet olası kırmızı şarap! Lexie'nin bana gönderdiği tüm tarifler gitti." Donna tekrar ağlamaya

başladı. Annesiyle birlikte yaşamak kötü bir ev arkadaşıyla birlikte yaşamaktan farksızdı. Günün büyük çoğunluğunda onu göz ardı edebilse de bazen öyle şeyler yapıyordu ki Donna'nın çığlık atmasına neden oluyordu.

Catherine O'Neill korkunç bir alkolikti. Annelerini ayık tutmak için yapmadıkları kalmayan iki genç kız, artık bundan sıkılmıştı. Onu ayık tutamadıkları zamanda en azından makul davranması için çabalamış, ona evde bir arınma programı uygulamaya çalışmışlardı. Ancak son yıllarda hiçbir şey işe yaramadığından en sonunda durumu kabullenmişlerdi. Anneleri hemen hemen her gün alkol alır ve genellikle ucuz şarap gibi kalitesiz şeyler içerdi. Ardından sızarak en az yirmi saat uyurdu. Tina evin yetişkini sayılırdı.

"Dinle, akşam dışarı çıkmayacağım," dedi Tina, Donna'nın düşüncelerini dağıtarak. "Seni burada böyle bırakamam. Hele de annem evdeyken."

Donna yataktan doğrulup gözlerini sildi. "Saçmalama. Bu gece için plan yaptın. Biraz dışarı çıkmayı hak ediyorsun."

"Şu haline bir bak. Hayır, hiçbir yere gitmiyorum. Hatta aslına bakarsan bence sen dışarı çıkmalısın. Çık ve bu gece arkadaşlarının birinde kal. Ben burada kalır, anneme göz kulak olurum."

"Bu hiç adil değil, Tina. Bunu yapamam." Oysa Donna yapabileceğini çok iyi biliyordu. O evden kurtulmalıydı. Tina'nın planını bozduğu için kendini kötü hissediyordu. Ancak biraz evden uzaklaşmaya Tina'dan daha çok ihtiyacı vardı.

"Haydi," dedi Tina. "Kendine ufak bir çanta hazırla."

"Emin misin?"

"Elbette eminim. Şimdi, git bakalım. Ben çok da dışarı çıkmak istemiyordum zaten. İyi bir kitap eşliğinde erkenden yatağa girmek daha cazip."

Donna kollarını ablasına doladı. "Sen benim yıldızımsın, biliyorsun değil mi? Sensiz ne yapardım ben?"

"Umarım bunu asla öğrenmek zorunda kalmazsın."

Donna evden yeterince çabuk çıkamadı. Yarın ya da başka bir gün kendini daha iyi hissedeceğini biliyordu. Fakat o gün her şeyden çok bunalmıştı ve biraz dışarıya çıkmaya ihtiyacı vardı. Düzinelerce arkadaşı olsa da şu an tek ihtiyaç duyduğu kişi patronu Jan'di. Kendi evlerinden sadece birkaç durak ötede olan Cabra West'te oturuyordu. Donna evden uzaklaşmak istediği başka gecelerde de hep onda kalmıştı. Öte yandan durum Tina için farklıydı. Tina annelerine, Donna'dan daha fazla tahammül edebiliyordu. Belki de içine atmayı tercih ediyordu. Yine de evde kalmaktan memnun gibi görünüyordu, bu yüzden Donna kendini suçlu hissetmemeye çalıştı.

Evin kapısına doğru yürürken oturma odasına göz attı. Annesi sızmıştı, eğik duran kadehinden ahşap zemine şarap damlıyordu. *Aptal kadın.* Eğer anneleri olmasaydı hayat o ve Tina için nasıl olurdu, diye bir daha düşündü. Anneleri ilgilenmeleri gereken küçük bir bebek gibiydi adeta. Ancak işin tuhafı, ondan nefret etmiyordu. Annesinin dönüştüğü kişiden ve kızlarını umursamıyor oluşundan nefret ediyordu. Öte yandan bir yanı da hâlâ onu seviyordu. Ama bu gece değil. Evden çıkarken kapıyı bilerek çarparak kapadı.

Will şezlonguna yaslandı ve yüzünü güneşten tarafa çevirdi. Tanrım, buraya bayılmıştı. Avustralya'nın Perth şehrine gelmek o güne kadar yaptığı en iyi şeydi. Uzunca bir süre bunu başarabileceğine inanamamıştı çünkü annesi, seyahate çık-

maması için önüne milyonlarca sebep sunmuştu. Fakat Will, Jack'i ve ondan aldığı son tavsiyeyi düşünmeye devam ederek annesinin tüm endişelerinin üstesinden gelmeyi başardı.

Son iki aydır buradaydı. Alışana kadar Perth şehir merkezindeki bir pansiyonda kalmış, ardından kendine sahilin hemen yanında prefabrik bir ev kiralamıştı. Muhteşemdi. Mavi gökyüzünden, denizden ve sıcak, altın sarısı kumlardan kendini alamıyordu. Adeta cennette gibiydi.

Üstelik çabucak bir iş de bulmuştu. Perth'in birkaç kilometre dışındaki bir çiftlikte meyve toplayıcılığı yapıyordu. Bir arabaya ihtiyacı vardı, o yüzden kendine eski bir Toyota aldı. Paslanmış, döküntü bir arabaydı ama işini görüyordu. İşinden kötü bir ücret almıyordu, fakat parasını biriktirip de gelmişti zaten.

Bazı sabahlar saat beşte çalışmaya başlıyor ve çok az mola ile sekiz saat meyve topluyordu. Zor bir işti; kırk derece sıcakta, tavuk pisliği kokusu içinde, sivrisineklerin vızıltısı arasında çalışıyordu. Bu işi uzun süre yapmaya niyeti yoktu. Amacı sadece seyahat bütçesini biraz daha genişletmekti.

Ayrıca şehir merkezindeki bir İrlanda barında da vardiyalı olarak çalışıyordu. Bardan çiftlik işi kadar para kazanamasa da yaptığı işten keyif alıyordu. Yeni insanlarla tanışmaktan hoşlanırdı ve bar da ona bu imkânı tanıyordu. Çalışanların bir kısmı İrlandalı, bir kısmı da Avustralyalıydı ve herkes çok sevecendi. Soyadındaki Cooper'ı silerek adeta kendini yeniden keşfetmişti. Artık sadece Will Smith'ti ki ünlü oyuncuyla aynı adı taşıyor olması, hem müşterileri hem de çalışanları neşelendiriyordu. Perth'te bir şeyler vardı. Burada kendini İrlanda'nın, insanları daha sakin ve arkadaş canlısı olduğu başka bir bölgesindeymiş gibi hissediyordu. Havasında bile

bir heyecan vardı. Belki de öyle hissediyordu. Hayallerini nihayet gerçekleştiriyor olmak heyecan vericiydi. Gezmeye devam etmek istediğini biliyordu fakat şu an dünyada olmak istediği başka bir yer yoktu.

Denizden esen meltemle hafif bir üşüme hissedince saatin geç olmaya başladığını fark etti. Akşam sekizde bardaki vardiyası başlayacaktı, o yüzden hazırlanmaya başlasa iyi olurdu. Ancak sahilde küçük bir gezintiye yetecek kadar vakti vardı, bu yüzden küçük prefabrik evinin kapısını kilitledi ve sahile doğru yürüdü.

Temiz, mavi denizi seyrederken Jack'in burayı ne kadar çok seveceğini düşündü. Gençken küçük gruplarıyla Dollymount Strand'a giderlerdi. Jack onları buz gibi suya girmeye zorlar ve gözlerini kapayarak tropik bir adada olduklarını hayal etmelerini isterdi. Asla işe yaramazdı, üstelik soğuktan mosmor kesilirlerdi. Ancak Jack kahkaha atarak onlara muhallebi çocuğu derdi. Arkadaşını düşünen Will'in gözleri yaşardı.

Ölümünün birinci yıldönümü daha yeni geçmişti ve Will, o gün kendini çok ama çok yalnız hissediyordu. Eve telefon açmış, hem annesi hem de babasıyla sohbet etmişti. Ardından Tessa ile konuşmuştu, kızın canı sıkkındı. Zavallı Tessa erkek arkadaşının ölümünden bu yana hiç toparlanamamıştı ve Will, hayatına devam edebildiği için aslında kendini biraz suçlu hissediyordu. Öte yandan Jack onu görseydi bundan mutlu olurdu. Belki de görüyordu. Belki de şu an ona bakarak, "Aferin sana, Will. Büyümüşsün!" diyordu. Will bu düşünceye güldü, ruh hali biraz düzelmişti. Saatini kontrol etti. Duşa girip işe gitmeden önce yalnızca yarım saati vardı.

Yeni evine doğru yürürken İrlanda'daki işini düşündü. Sabah uyandığında gördüğü gri bulutları ve penceresi olmayan,

yoğun, stresli ofisine gittiği günleri düşündü. O hayattan nefret ediyor olması şaşırtıcı değildi. Güneş ışığının insanın ruh halini düzelttiği teorisine gerçekten katılıyordu. Çalıştığı bar aydınlık, havadar bir yerdi ve dışarıda bir sürü masası vardı. Patronu Brendan, zor birisi değildi, Will ile hemen anlaşmışlardı. Ona sık sık, "Hey, Will, dışarıdaki masalara bakabilirsin. İrlandalı kemiklerin biraz güneş görsün," derdi. Brendan tam bir Avustralyalıydı ama İrlandalı bir kadınla evlenmişti. Will henüz onunla tanışmasa da esprili birisi olduğunu duymuştu ve Brendan ona adeta tapıyordu.

Will evine girip anahtarları masanın üzerine bıraktı. Hızla üstünü çıkardı ve minicik duşuna girdi. Su vücudunun üzerinden kayıp giderken Laura'nın nasıl olduğunu düşündü. İyi olmasını umuyordu. Laura ayrılmalarına çok üzülmüştü. Will de onu öylece terk ettiği için kendini çok kötü hissetmişti. Ancak Laura'nın ömrünü geçireceği kadın olmadığını biliyordu. Will aslında biraz romantik birisiydi ve herkesin bir ruh eşi olduğuna inanırdı. Ruh eşinin dışarıda bir yerlerde olduğunu biliyor, onunla buluşacağı günü iple çekiyordu. Hayata dair bazı hayalleri olsa da bir şeyden kesinlikle emindi. En büyük hayali aşkı bulmaktı.

"İçeri gir, tatlım," dedi Jan kapıyı ardına kadar açarak. "Ben de su ısıtıcısını çalıştırmıştım, fırında da çörek var."

Donna kadına sıkıca sarıldı. "Teşekkürler, Jan. Hayatımı kurtardın. O evden çıkmam gerekiyordu."

Jan mutfağa doğru yürüdü. Ocaktan yükselen sıcaklık ve pişen çöreğin kokusu, odayı dünyanın en cazibeli yeri haline

getirmişti. Donna bir kez daha böyle bir evde büyümüş olmanın, Jan gibi bir anneye sahip olmanın nasıl olacağını hayal etti. Hayatı şimdikinden çok farklı olurdu.

"Al bakalım." Jan masanın üzerine bir fincan koydu. Ardından da geniş bir tabak dolusu çörek ikram etti. "Haydi, ye. Sonra bana neler olduğunu anlatırsın."

"Bana da ayırdın mı?" Jan'in oğlu Bob, tıraş sonrası losyonunun kokusunu da beraberinde getirerek kapıda göründü.

Jan gülümsedi. Donna, oğlunu gören kadının yüzünün birdenbire nasıl aydınlandığını fark etti. "Yeterince çöreğimiz olmadığı bir günü ne zaman gördün? Haydi, otur. Bir sürü çörek var."

"Üzgünüm, anne. Kaçmam gerek. Kasabada çocuklarla buluşacağız, zaten geç kaldım," dedi Bob. "Yolda yemek için bir tane alırım." Bir çöreğe uzanırken bembeyaz dişleriyle Donna'ya güldü. "Selam, Donna. Geldiğine sevindim. Belki annemin daha fazla bir şey pişirmesini engelleyebilirsin. Midem artık patlayacak."

Donna, Bob'un ince, beyaz tişörtünün altından seçilebilen sıkı karnına baktı ve istemsizce kendi karnını içeri çekti. "Sen asla kilo almazsın, Bob. Tıpkı annenin yemek pişirmekten kendini alamadığı gibi. İyi eğlenceler."

"Çok tatlı, değil mi?" diye sordu Jan, kapı oğlunun arkasından kapanır kapanmaz. "Bana ve babasına karşı da çok kibar."

"Şanslı bir annesin," dedi Donna. "Bir kız arkadaşı olmamasına şaşırıyorum, çok yakışıklı."

Jan, Donna'ya baktı. "Yakışıklı mı? Öyle mi düşünüyorsun? Komik, yaş farkı yüzünden hiç böyle düşünmemiştim ama dört sene çok da fazla sayılmaz aslında."

"Ne dört yılı?" Donna'nın kafası karışmıştı.

"İkinizin arasında dört yaş var. Bob yirmi sekiz yaşında."

Donna, Jan'in niyetini anlayınca, "Yok artık!" diye ciyakladı. "O düşünceleri hemen aklından çıkar."

Jan'in yüzü düştü. "Neden? Nesi var?"

"Bir şeyi yok, Jan. Sadece... sadece..." Donna'nın aklına bir cevap gelmiyordu. Bob *gerçekten* muhteşemdi. Kibardı, nazikti, annesini severdi ki bu her zaman iyi bir şeydi. Fakat ona hiç o gözle bakmamıştı.

"Eee?" Jan hâlâ bir cevap bekliyordu.

"Benim için daha çok bir erkek kardeş gibi. Onun da bana o gözle bakmadığından eminim."

Jan iç geçirdi. "Sadece bir düşünceydi. Oğlumun bir yuva kurup mutlu olduğunu görmek isterim."

"Zaten bir yuvası var ve mutlu. Bir gün birini bulacaktır. Öte yandan şimdi de sen ve Chris'le beraber oldukça mutlu görünüyor."

"Çok teşekkürler, tatlım. Biliyorsun, o benim gözbebeğim. Onun için her şeyi yaparım. Ben ve ailemden yeterince bahsettik. Şimdi bana neden evden apar topar çıktığını anlat."

Yeni bir fincan çayla oturma odasına geçinceye kadar bir süre mutfakta sohbet ettiler. Jan'in kocası Chris, oturma odasındaki şömineyi yakıyordu. Chris sevecen, sessiz bir adamdı ve Jan'e adeta hayrandı. İki kadının yoğun bir şekilde sohbet ettiğini fark edince, o gün erken kalktığını bahane ederek Jan'le Donna'yı oturma odasında yalnız bırakmıştı. Bob böyle bir aileye sahip olduğu için çok şanslıydı.

Donna içini Jan'e dökerken zaman su gibi akıp gitti. Jan çok iyi bir dinleyiciydi ve fikrini sunmasını gerektirecek doğru zamanı çok iyi bilirdi. Onun dışında da başını sallayarak konuşulanlara katıldığını belli ederdi.

"Hiçbir aile mükemmel değildir, hayatım. Bunu sana *kendi* deneyimlerim sayesinde söyleyebiliyorum."

Jan kendi ailesinden hiç bahsetmez, Donna da hiç sormazdı. Fakat artık sormak için doğru zaman gelmiş gibiydi. "Kardeşinle aranda ne geçti, Jan? Yani, istersen bana kendi işime bakmamı söyleyebilirsin. Ama daha önce bir erkek kardeşin olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Jan ağır ağır başını salladı. "Doğru, Donna. Yıllar önce ayrı düştük, uzun hikâye. Sana bir gün bahsederim, saati gördün mü?"

Donna şömine rafının üzerindeki saate bakınca zamanın gece yarısını geçmiş olduğuna inanamadı. Tüm sohbet boyunca kendinden bahsettiği için kendini kötü hissediyordu. Ancak Jan'in de kendi durumundan bahsetmek istemediği apaçık ortadaydı. Bu konuyu daha sonra tekrar sormayı aklına yazdı. Donna da en az Jan kadar iyi bir dinleyici olabilmeyi diledi.

"Sen yat, Jan. Eminim sana anlattıklarım yüzünden beynin yanıyordur."

"Hiç de değil, hayatım. Seninle konuşmaktan hep mutluluk duyuyorum. Ancak sen de uyusan iyi olur. En azından yarın günlerden pazar, ikimizin de çalışması gerekmiyor."

"Şükürler olsun," dedi Donna. Esnerken ne kadar yorulduğunu anladı. "Her şey için çok ama çok teşekkür ederim. İyi ki varsın."

"Hislerimiz karşılıklı." Jan gerinerek yumuşak koltuktan kalktı.

Tam o sırada çalan telefonun sesi ikisini de ürküttü. Donna yerinden kalkıp şömine rafından telefonunu aldı ve ekranına baktı.

"Tina arıyor. Bu saatte araması garip." Açma tuşuna bastı. "Selam, Tina? Ne oldu?"

Ancak arayan Tina değildi. Tina'nın telefonundan Dedektif Joseph Simpson arıyordu. Donna söylenenleri pek anlayamadı. *Yangın... Anneniz sigarayla uyumuş... İçerisi dumanla dolu... İtfaiyeciler ellerinden geleni yaptı... Umut yok... Onu kaybettik... Öldü... öldü...*

Donna'nın hatırladığı son şey, ciğerleri parçalanırcasına haykırışıydı. "Hayıııııır." Başı dönmeye başlamıştı. Donna yavaş yavaş hiçliğe doğru kayıyordu. Her şeyi değiştirecek bu korkunç gerçeği kabullenmek istemiyordu.

Onuncu Bölüm

Nisan 2010
William ve Donna 25 yaşında...

Will duştan çıkıp küçük mutfağına yürüdü, nemli, çıplak vücudunun havanın sıcaklığıyla kurumasını bekledi. Giyinmesine gerek yoktu çünkü onu görebilecek kimse de yoktu. Kendi başına yaşamanın verdiği özgürlüğü sevmişti. Kendi kalesinin kralı, kendi kaderinin sahibiydi.

Perth'teki hayatı iyiydi. Meyve toplayıcılığını bırakmıştı, şimdi barda tam zamanlı olarak çalışıyor ve bundan keyif alıyordu. Hâlâ sahildeki küçük prefabrik evde kalıyordu, artık orayı evi olarak görmeye başlamıştı. Bazen hâlâ burada olduğuna inanamıyordu, İrlanda'dan ayrılalı on altı ay olmuştu. Hiçbir yerde birkaç haftadan daha uzun kalmayacağından çok emindi. Oysa bu şehirdeki bir şeyler onu burada kalmaya itiyordu.

Çay yapmak için su ısıtıcısının düğmesine dokundu. Akşam yemeğine Brendan'ın evine gitmeden önce iki saati daha vardı, bu yüzden dışarıda oturabilir ve bir şeyler okuyabilirdi. Nisan yılın en güzel zamanıydı, çünkü yazın boğucu sıcaklığı geçmişti ve hava sıcak olmasına rağmen rüzgâr serin esiyordu. İnsanların uzun kollular giymeye, şort yerine pantolon ter-

cih etmeye başlamaları Will'e komik geliyordu. Will için bu sıcaklık, İrlanda'nın yaz aylarından bile daha sıcaktı.

Küçük yatak odasına girdiğinde dolabına iliştirilmiş uzun aynadaki yansıması gözüne ilişti. Fena sayılmazdı. Her sabah koşuya çıkmadan önce sahilde egzersiz yapıyordu ve faydalarını görmeye başlamıştı. Elini güneşten yanmış göbeğinin üzerinde gezdirdi, oluşan baklavaları artık hissedebiliyordu. Zaten nispeten atletik bir vücudu vardı ama daha önce vücudunun ne kadar sıkı olduğunu umursamamıştı. Ancak sahilde zaman geçirip, beyaza çalan sarı saçları rüzgârla dalgalanan, kaslı sörfçüleri görünce kendini adeta görünmez gibi hissetmişti. Bu yüzden bir şeyler yapmaya başlayacağına dair kendine söz verdi.

Calvin Klein marka dar çamaşırını giydi ve yeniden aynada kendine baktı. *Güzel!* Diesel marka tişörtünü üzerine geçirip bol bir şort giydi. Gitmeye hazırdı. Yola koyulmadan önce bir saat akşam güneşinin tadını çıkaracaktı. Bir yanı evde kalıp bira içmek, sonrasında da işe taksiyle gitmek istiyordu. Ancak arabasını almayı tercih edince kendine bir çay koydu.

O ve Brendan geçen yıl sıkı arkadaş olmuşlardı. Brendan ondan arkadaşlığını esirgemediği için minnettardı. Onu başkalarıyla tanışması için sayısız etkinliğe götürmüştü, birlikte kasabanın güzel akşamlarında eğlenmişlerdi. Brendan'ın karısıyla birkaç defa karşılaşmıştı ama doğru düzgün sohbet etmeye fırsatı olmamıştı. Sadece Brendan'la buluşmak için eve telefon açtığında ya da gittikleri gürültülü barlardan birine, Brendan karısını da getirdiği zaman selamlaşıyorlardı. Kadın da İrlandalı olduğundan bugün, akşam yemeğinde onunla uzun uzun sohbet edebilmeyi umuyordu. Şu ana kadarki çıkarımlarına göre oldukça neşeli, kibar ve eğlenceli birisi olmalıydı.

Will sandalyesini dışarıya koydu ve yüzünü sıcak güneşe doğru çevirdi. Fincanını da sandalyesinin kolçağına yerleştirdi. Annesi ona bol miktarda *Barry's* marka çay göndermişti ve –dürüst olmak gerekirse– bunun için minnettardı. Avustralya'daki çaylar İrlanda çayına hiç benzemiyordu. Çayından bir yudum alınca aklına evi geldi.

Babası yakında altmış yaşına basacaktı ancak Will, kutlama için evde olmayacaktı. Kasım ayında yaptıkları telefon görüşmesini hatırladı. Annesi eve ne zaman döneceğini sormuştu. Will de ona vizesini bir yıl daha uzatacağını söylemişti. "Peki ya işin?" diye bağırmıştı Vivienne. "Bir yıldır senin pozisyonunu boş tutuyorum. Nasıl para kazanacaksın? O barda iyi kazanamıyorsun. Ya babanın doğum günü? Bir tanecik oğlunun doğum gününe gelemeyeceğini ona nasıl söyleyeceğim?" Will doğum gününe gelip gelmemesini babasının dert etmeyeceğini biliyordu. Doğum günü kutlamalarını abartmayı sevmezdi. Ona yaşlandığını hatırlatıyorlardı. Fakat annesi Will'in fikrini değiştirip, onu eve döndürme ihtimali olan her yolu deneyecekti.

Ancak ne yaparsa yapsın Will'in fikrini değiştirememişti. Will er ya da geç eve döneceğini biliyordu ama henüz o gün gelmemişti. Hayatında hâlâ bir şeylerin eksik olduğuna dair bir his içerisindeydi. Ne olduğunu bilmiyordu fakat bulacağından da emindi. Belki bir işti, belki bir yerdi ya da hayatının aşkıydı. Şimdilerde hayatı ona tam bir yapboz gibi geliyordu ve bir parçası eksikti. Buradaki birinci yılı dolmak üzereyken, yaşadıklarının yetersiz olduğunu düşündü. Önündeki birkaç ayı çok iyi planlaması gerektiğini biliyordu. Perth'i çok sevmesine rağmen ikinci yılını da doldurmadan Avustralya'nın daha çok yerini görmek istiyordu. Bunu yapmazsa pişman olurdu.

Saatini kontrol etti, altıyı gösteriyordu. Belki gözlerini biraz dinlendirebilirdi. Will'in evinden Joondalup'a gitmek çok uzun sürmüyordu. Orası, Perth şehir merkezinden yirmi dakika uzaklıkta sevimli, canlı bir yerdi. Yerleşmeyi düşündüğü yerlerden bir tanesi de orasıydı. Brendan'ın dört odalı, sevimli evini ne zaman görse içini bir imrenme hissi kaplıyordu. Ancak hemen sonra kendine, bir yuva kurmanın henüz seçeneklerinin arasında olmadığını hatırlatıyordu. *Belki bir gün*, diye düşündü gözlerini kapatırken. *Bir gün tüm parçalar yerine oturduğunda...*

"Yaptım, Jan. Biletleri ayırttım. İnanabiliyor musun?"

"Ah, tatlım, bu harika. Senin adına çok sevindim. Gerçekten çok sevindim." Jan tombul kollarını Donna'ya dolayarak ona sıkıca sarıldı. "Doğru şeyi yapıyorsun."

"Biliyorum," dedi Donna. Paltosunu askıya asıp, Jan ile beraber pastanenin arka tarafına yürüdü. "Farkına varmam biraz uzun sürdü ama benden bunu isterdi."

"Haydi. Bunu kutlayalım. Sen git, su ısıtıcısını çalıştır. Ben de marmelatlı tartlardan getireyim. Fırından çıkmak üzereler."

Donna mutfağa girdi ve ısıtıcıyı suyla doldurdu. Dün duygu karmaşalarıyla geçmişti. Yapmak üzere olduğu şey yüzünden kaygı duyuyor olsa da biletleri satın aldığı an, heyecanlanmaya başladı.

Son on dört ay Donna için adeta cehennemden farksız geçmişti. Yangından sonra kendini toparlamak çok zor olmuştu. Hayatının büyük çoğunluğunu annesinden nefret etmemeye çalışarak geçirmişti. Böyle olmak onun hatası değildi, alkolik

olmak bir hastalıktı. Kendini sürekli böyle teskin ediyordu. Ancak bir gecede, vahim bir gecede, onca yılın şefkati yok olup gitmişti. Annesi, Donna'nın sevdiği her şeyi yok etmeyi başarmıştı. Çok garipti. Biri öldüğünde insanlar genellikle o kişiye duydukları nefretten vazgeçerlerdi. Ancak Donna, annesinin ölümünden sonra ondan daha çok nefret eder olmuştu.

Evin büyük çoğunluğu alevlerden kurtulmuş olsa da duman doğruca havalandırmaya, evin içindeki borulara, hatta evin yalıtımına bile işlemişti. Odaların hepsi mide bulandırıcı siyah, yapışkan bir madde ile kaplanmıştı ve kokusu dayanılır gibi değildi. Yapısal olarak hiçbir şey hasar görmemişti, sadece aylarca sürecek bir temizlik gerekiyordu. Ancak Donna oraya bir daha ne adım atmak ne de geride kalan eşyaları kurtarmak istiyordu. Birkaç hafta Jan'in evinde kaldıktan sonra kendine, Dorset Sokağı üzerinde küçük bir apartman dairesi kiraladı. Mükemmel bir yerdi. Şehir merkezine yürüyüş mesafesi uzaklığındaydı ve en önemlisi, pastaneye de çok yakındı.

Su ısıtıcısının düğmesi atınca Donna aceleyle ayağa kalktı. Omuriliğinden aşağıya adeta bir ürperti indi. Düşüncelerinden kurtulmak, geçmişe değil geleceğe odaklanmak zorundaydı. Çok uzun süre boyunca öfkesini dindirememişti ama artık daha üretken olabileceği şeylerle uğraşacaktı.

Ayağa kalkıp küçük, sarı çaydanlığın içine iki poşet çay attı. Kaynamış suyu yavaşça çayın üzerine döktü ve çaydanlığı hafifçe salladı. Çaydanlığı masaya taşırken kendi kendine gülümsedi. Önümüzdeki yıl tam bir macera olacaktı. Eğer şartlar daha farklı olsaydı bunu planlamış olmazdı. Ancak şimdi tek yapması gereken bu fırsatı kucaklamaktı.

Dumandan hasar görmüş evden kimi eşyaları toplamış, tüm geceyi Jan'in küçük kanepesinde kutular dolusu eşyayı

ayıklayarak geçirmişti. Çoğu ıvır zıvırdı ama nihayet aradığını buldu. Tina'nın elyazısı ile kaplı bir kâğıda sarılmıştı. Seyahat etmek istediği yerlerin yazılı olduğu listeydi bu. "Şimdilik sadece bir hayal," demişti Tina o gece. "Ama bir gün bunu gerçekleştirebilirim." Donna bu hayali onun hatırına gerçekleştirmek için kendine yemin etti. Yeterli parayı biriktirmesi on dört ayını almıştı. Bir de cesaretini toplaması gerekiyordu, ancak en sonunda geçen akşam biletini satın almıştı.

"İşte," dedi Jan, masaya üzerinde dumanı tüten marmelatlı turtaları getirerek. "Yeni bir tarif, düşüncelerini merak ediyorum. Marmeladı oğlum Bob yaptı, inanabiliyor musun? Marifetli çocuktur."

"Vay canına. Meğer gizli yetenekleri varmış. Bir gün bir kadını çok mutlu edeceğine eminim."

Jan başını iki yana salladı. "Onu şımarttığımı düşünüyorum. Sonsuza dek benim yanımda kalacak sanırım. Neyse, Bob'dan yeterince bahsettik. Bana kendi planlarından bahset."

"Ağustosun sonuna kadar buradayım," dedi Donna. "Yani birkaç ay daha buralardayım. Yapılacak birkaç işim var ama sorun olmazsa pastanedeki işimi kaybetmek istemiyorum."

"Elbette sorun olmaz, hayatım. Seni işten çıkaracağımı düşünmüş olamazsın, öyle değil mi? Eee, bir yere uğrayacak mısın, yoksa doğruca Lexie'ye mi gideceksin?"

Donna çayını yudumladı. "Doğruca Lexie'ye gideceğim. Seyahate başlamadan önce onunla biraz zaman geçirmek istiyorum. Son görüşmemizden bu yana üç yıl geçtiğine inanamıyorum."

"Onu çok özlemiş olmalısın. Özellikle de şeyden sonra... Şey işte..."

"Gerçekten özledim. Onunla beraber geçireceğim birkaç haftadan daha iyi bir şey düşünemiyorum."

"Sana iyi gelecektir, Donna. Hayatın son birkaç yıldır çok da eğlenceli sayılmazdı," dedi Jan.

Donna başını evet anlamında salladı, gözleri birdenbire yaşlarla dolmuştu. "Ben yokken burası sana emanet, Jan, tamam mı? Yani arada gelir bakarsın işte. Biliyorum sana yük olacağım ama..."

"Seve seve yaparım, tatlım." Jan uzanıp Donna'nın elini tuttu. "Bana güvenebileceğini biliyorsun."

"Biliyorum, Jan. Öte yandan yaptığım şeyin doğru olup olmadığını hâlâ sorguluyorum."

"Dinle, hayatım. Artık şüphe duymayı bir kenara bırak. Bunu Tina için yapıyorsun. Onu seviyorsun, onu özlüyorsun ve onun görmek istediği yerlere giderek onu düşüneceksin. Zaman zaman zor olacak ama doğru olan bu."

"Haklısın, Jan. Bundan sonra önüme, geleceğe bakacağım. Geçmişe takılmak yok." Donna gözyaşlarını sildi ve birbirlerine gülümsediler. Ancak Donna annesine ait anıları zihninden tamamen silemeyeceğini biliyordu. *Annesi. Catherine O'Neill.* Catherine hayattayken kızına hiçbir şey vermediği gibi ölürken de yanında bu hayatta en çok sevdiği şeyi alıp götürmüştü. Bunu unutmak çok zordu.

"Selam, Will." Brendan kapıyı açtı, şort mayosu ve atletiyle çok rahat görünüyordu. "İçeride yemek yerine barbekü yapalım dedik. Umarım senin için sorun olmaz."

Will içeri girdi ve Brendan'a bir şişe şarapla bir paket altılı

bira uzattı. "Benim için de harika olur, teşekkürler. İçerisi harika kokuyor."

"Sanırım karım benim yapmam gereken işleri yapıyor. Etler nasıl pişirilir bilmiyormuşum."

Will sırıttı. "Madem yemeği o yapmak istiyor, sen de bu fırsattan yararlanıp bir bira açabilirsin."

"Dalga mı geçiyorsun?" Brendan başını iki yana sallayarak kahkaha attı. "Ayak işlerini bana yaptırıyor, sanırım tüm işi ben yapacağım."

Will arkadaşını arka taraftaki bahçeye kadar takip ederken kendini rahat ve mutlu hissediyordu. Jack'in intiharının üzerinden iki yıldan fazla süre geçmiş, Will nihayet kendini suçlu hissetmeden hayatına devam edebilmeyi öğrenmişti. Jack kendi seçimlerini yapmıştı ve bu durum Will'in hatası değildi. Gün ışığına doğru adım atarken gülümsedi. Brendan'ın karısı barbekünün üzerindeki yemeklerle boğuşurken sinirlenmişe benziyordu.

"Belki de ben yapmalıyım, aşkım," dedi Brendan. Yüzünde zafer dolu bir ifade vardı. "Sen neden oturup Will'le sohbet etmiyorsun."

"Selam, Will. Seni yeniden görmek ne hoş." Kadın barbeküyü bıraktı ve Will'i yanağından öptü.

"Seni görmek de çok güzel, Lexie. Nihayet sohbet edebileceğiz."

On Birinci Bölüm

"Anlat bakalım, Will," dedi Lexie, ahşap masanın üzerine eğilerek. "Senin gibi yakışıklı biri nasıl bekâr kalmayı başardı?"

Will kahkaha attı. "İstemediğimden değil, Lexie. Burada da görüştüğüm bazı kadınlar oldu ama nedense hiçbiri ciddi bir şeyler istemedi."

"Buna inanmam," dedi Brendan. Bir yandan da tabağını barbeküden aldığı tavuk kanatlarıyla dolduruyordu. "Kasabanın en gözde bekârı. Kadınlar onun için resmen sıraya giriyor."

"Tahmin edebiliyorum." Lexie, Will'e hayranlıkla baktı. "Adeta Perth'in George Clooney'si!"

"Keşke," dedi Will. Yanakları kızarmıştı. "Sizi temin ederim eğer doğru kadınla karşılaşırsam, onunla seve seve bir ömür geçiririm."

Lexie'nin gözleri parıldadı. "Belki yardımcı olabilirim."

"Lexie!" dedi Brendan utanarak. "Misafirimizle flört etme, lütfen."

"Saçmalama, Brendan. Ben *kendimden* bahsetmiyorum. Donna'dan bahsediyorum."

"Şey, içim rahatladı."

Lexie gözlerini devirdi ve ilgisini yeniden Will'e yöneltti. "İkinizi tanıştırmak için sabırsızlanıyorum. Ona bayılacaksın."

"Kim o?" Will kimsenin ona çöpçatanlık yapmasını istemiyordu ama meraklanmıştı da.

"İrlanda'dan bir arkadaşım. Üç yıl önceki ziyaretimden bu yana onu hiç görmedim. Ağustos ayında buraya kalmaya gelecek."

"Ben de henüz tanışmadım," dedi Brendan, bir tavuk kanadını kemirirken. "Ama Lexie ile beraber büyümüşler, kulağa tatlı bir kız gibi geliyor. Fotoğraflarına bakılırsa sevimli de."

Lexie hemen kocasını destekledi. "Muhteşem biri, çok eğlencelidir. İkiniz iyi anlaşacaksınız."

"Sorun şu ki," dedi Will. "Ağustosta buralarda olmayabilirim." Lexie'yi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu ama bu konuda ümit de veremezdi.

Brendan sosisinden bir lokma ısıracaktı ki durup Will'e baktı. "Şaşırdım. Vizen yılın sonuna kadar geçerli sanıyordum."

"Geçerli zaten. Ancak bu kadar süre boyunca tek bir yerde kalmak gibi bir planım yoktu. Vizem bitmeden önce görmek istediğim başka yerler de var."

Lexie hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Ama burada bir işin ve evin var. En azından yılsonuna doğru yola çıkamaz mıydın?"

"Lexie! Sırf sen çöpçatanlık yapacaksın diye Will burada kalmayacak." Brendan, Will'den tarafa döndü. "Ne zaman yola çıkmayı düşünüyorsun, dostum? Seni çok özleyeceğiz. Ancak iki yılını başka bir yer görmeden, başka deneyimler yaşamadan Perth'te geçirmek de yazık olur."

"Biliyorum. Fakat Lexie de haklı. Buraya çok yerleştim,

birkaç ay daha buralardayım. Belki şu arkadaşınızla tanışmaya da fırsatım olur."

Lexie adeta mutlulukla ışıldıyordu. "Şahane. Bana telefon açacak, o zaman ona senden bahsederim. O da birini bulmak için can atıyor, çok sevinecek."

"Ah, çok teşekkür ederim," dedi Will, yüzüne bir iğrenme ifadesi takınarak. "Yani beni evde kalmış birine layık gördün."

"Ah, Tanrım, öyle demek istemedim... Yani..."

Will kahkaha attı. "Sadece dalga geçiyorum. Arkadaşınla tanışmaktan mutluluk duyarım. Kulağa tatlı biriymiş gibi geliyor. Umarım çok iyi anlaşmayız çünkü yılsonunda illa ki geri dönmem gerekecek."

"Zamanı gelsin, o engeli de aşarız," diyen Lexie, Will'e göz kırptı. "Haydi, içeri girelim. Soğuktan tüylerim diken diken oldu."

"Aslına bakarsanız ben artık kalkayım," dedi Will, evden ayrılmak için bir fırsat yakalayarak. "Tüm hafta boyunca sahilde koşmak için erkenden kalktım. Şimdi de erkenden uykum geliyor."

"Siz İrlandalıların parti insanı olduğunuzu sanıyordum," dedi Brendan, bir karısına bir de Will'e bakarak. "Lexie de öyle. Saat on olunca onu adeta kanepeden kazıyorum!"

Lexie kocasına hafifçe vurdu. "Senin için hava hoş. Senin işin geç saatte başlıyor, erken kalkmak zorunda değilsin. Ben çoğu sabah saat beşte kalkıyorum."

Will onaylar gibi başını salladı. "Sabah erken kalkmak insanın canını çıkarıyor. Sen hastanede çalışıyordun, değil mi?"

"Evet." Lexie'nin yüzü aydınlandı. "Aslında sadece kahvaltı dağıtıyorum ama işime adeta âşığım."

"Hiçbir şey için 'sadece' deme," diye azarladı Will. "Senin işin de herkesin işi kadar önemli."

"Ah, gerçekten çok kibarsın ama nasıl olduğu hakkında bir fikrin yok. Üniversiteye gidemeyecek kadar tembeldim, bu yüzden bir mesleğim yok."

"Will haklı, aşkım," dedi Brendan. "O hastalar sen olmazsan aç kalırlar. Yani başka bir deyişle doktorlar gibisin, hastaları hayatta tutuyorsun."

Lexie'nin kahkahası tüm odayı çınlattı. "Sabah patronlarıma da böyle diyeceğim. Belki bana doktorlarınki kadar maaş verirler. Hoş olmaz mıydı?"

"Ciddiyim," diye devam etti Will, "tüm bu sınıf farkı olaylarından nefret etmiyor musun? İnsanların yaptıkları işle değerlendirilmelerinden? Dışarı çıkıp kadınlara avukat olduğumu söylediğim zaman gözleri parlıyor, bana sorular sorup duruyorlar. Ama barmen olduğumu söylediğimde ilgileri çabucak sönüyor."

"Bunu ben de yaşadım," dedi Brendan, başını iki yana sallayarak. "Düşük bir barmenden daha düşük olabileceğim bir meslek yok sanırım."

"Hey!" Lexie uzanıp kolunu kocasının boynuna doladı. "Sen kapıldın, canım. Bir sakıncası mı var? Ayrıca düşük bir barmen değilsin artık. Tanıdığım en ateşli, en zeki ve en kibar barmensin."

"Teşekkürler, aşkım." Brendan karısını öpmek için eğilince Will de bu fırsatı veda etmek için kullandı.

"Pekâlâ, sizleri seviyorum ve artık kalkıyorum. Bu harika akşam için çok teşekkür ederim. En kısa zamanda bana da bekliyorum. Gerçi benim evimde biraz sıkışarak oturmamız gerekecek."

Brendan ayağa kalktı. "Hiç sıkıntı değil, dostum. Umarım güzel bir uyku çekersin. Yarın görüşür müyüz?"

"Evet, saat yedide. Barda görüşürüz."

Üçü birlikte evin önüne, Will'in arabasını park ettiği garaj yoluna doğru yürüdüler. Rüzgâr şiddetlenmişti ve sabahki güneşli havayı aratırcasına oldukça serin esmeye başlamıştı.

"Seni tekrar görmek çok güzeldi, Lexie," dedi Will, Lexie'nin yanağına bir öpücük kondurarak.

"Seni de öyle, Will. Bunu daha sık yapalım."

Will arabasına atlayıp geri geri giderek yola çıktı. Bir yandan da Brendan ve Lexie'ye el sallıyordu. Bu akşam çok eğlenmiş olsa da böylesine mutlu bir çiftin yanında kendini yalnız hissetmişti. Birbirleriyle dalga geçseler de birbirlerine hayranlardı. Bu dünyada bir yuva kurabilmek, olman gereken yeri bilmek harika bir his olmalıydı.

Arabasını prefabrik evinin önüne park etti ve nemli çimlerin üzerine bastı. Ayağının dibinde zıplayan kurbağaları hissedebiliyordu, kendi kendine gülümsedi. Kurbağalar buradaki günlük hayatının bir parçası olmuştu. Yüzlercesi güneş battıktan sonra prefabrik evin etrafında belirirdi. Kendi evinin etrafında bunlardan bir tanesini bile görse, annesinin yüzünde belirecek ifadeyi hayal etti. Hayat burada çok farklıydı.

İçeri girip kapıyı ardından kilitledi. Artık eve geldiğine göre yatmadan önce bir bira keyfi yapabilirdi. Dolaptan bir şişe bira çıkardı, küçük kanepeye gömüldü ve televizyonu açtı. Çok fazla televizyon seyretmiyordu ama ara sıra televizyon ona arkadaşlık ediyordu. Aklına Lexie ile yaptığı sohbet ve onu ziyarete gelecek olan arkadaşı geldi. Kızı daha iyi tanıyabilmek için dördü birlikte dışarı çıkabilirdi. Eğlenceli olurdu. Barda veya sahilde birileriyle tanışmaktan ve iletişim kuramamaktan usanmıştı. Belki bu bahsettikleri kız daha ilgi çekici olabilirdi; ne de olsa İrlandalıydı. Neyse, bekleyip gö-

recekti. Ayrıca ağustosa daha dört ay vardı ve her an başka bir şey olabilirdi. Son birkaç yıl içerisinde öğrendiği bir şey varsa, o da hayatın tahmin edilemez olabileceğiydi.

"Selam, Lexie. Çok geç aramadım, değil mi?" Donna işten eve daha yeni gelmişti. Saat İrlanda'da henüz akşam beşi gösteriyordu ama Perth'te gece yarısıydı. Normalde bu kadar geç saatte telefon etmezdi çünkü Lexie'nin erken yattığını biliyordu. Fakat bu gece arayacağına dair söz vermişti.

"Sorun değil," dedi Lexie uykulu bir sesle. "Brendan yattı ama ben senin telefonunu bekliyordum."

"Tanrım, çok özür dilerim. İstersen yarın konuşalım."

"Saçmalama. Konuşmak için can atıyorum. Biletleri ayarlayabildin mi?"

"Evet! Hepsi hazır. İnanabiliyor musun?"

"Aman Tanrım! Onca yıldan sonra. Nihayet beni görmeye geleceğine inanamıyorum. Sabırsızlanıyorum!"

"Ben de öyle." Üstelik Donna bunu söylerken içtendi. Arkadaşını yeniden görme ve onunla vakit geçirebilme düşüncesi son zamanlarda düşünebildiği tek şeydi.

"Tamam, bana seyahat detaylarını e-posta ile gönder. Havaalanından seni alacağım. Senin onuruna bir balo düzenleyeceğim. Hatta belki senin için birini bile bulmuş olabilirim."

Donna uyarı zillerinin çaldığını işitebiliyordu. "Ne demek istiyorsun? Bana çöpçatanlık falan yapma yoksa biletleri yarın iptal ederim."

"Sakinleş, Donna. Sadece birisi var..."

"Lexie!"

"Yorum yapmaya başlamadan önce bitirmeme izin ver. Brendan'ın arkadaşlarından birisi ve gerçekten çok tatlı bir adam. Sadece dördümüz bir arada vakit geçirirsek eğlenceli olur diye düşündüm. Ona senden bahsettim, o da seninle tanışmak istiyor."

Donna iç geçirdi. "Arkadaşlarınla tanışmaktan mutluluk duyarım, Lexie. Ama oraya romantizm için gelmiyorum."

"Tamam, tamam. Belki onunla tanışınca fikrini değiştirirsin."

Donna arkadaşının kararlılığı karşısında kahkaha atmadan duramadı. Sonraki yarım saat boyunca havadan sudan bahsettiler. O kadar ki Donna, sanki Lexie kanepede yanında oturuyormuş gibi hissediyordu. Mesafe bile aralarındaki hisleri değiştirememişti. Çocukluklarından beri arkadaşlardı ve Lexie, yeni bir hayata süzülen o uçağa bindiğinden beri iletişimleri kesilmemişti.

Donna kendini rahatlamış hissediyordu. Kahvaltıdan bu yana bir şey yemediğini fark etti. Pastane bugün o kadar yoğundu ki mola bile verememişti. "Üzgünüm, Lexie, kapatmam gerek. Açlıktan bayılmak üzereyim. Sana biletimi gönderirim, sen de yarın incelersin."

"Şahane," dedi Lexie. Donna arkadaşının yüzündeki gülümsemeyi hayal edebiliyordu. "Yatağa dönmeye hazırım, bu yüzden sana iyi geceler diliyorum. Birkaç güne ararım."

"İyi geceler, Lexie. Artık sana, 'Yakında görüşürüz!' diyebilirim."

Donna buzdolabındakileri görmek için ayaklarını sürüye sürüye küçük mutfağına gitti. Şükürler olsun ki dün akşamki yemekten biraz rosto kalmıştı, onunla kendine bir sandviç yapabilirdi. Bir saat sonra dışarı çıkması gerekiyordu. Dışarı çıkmadan önce bir şeyler yiyip, duşa girebilirdi. Hayatı şimdi-

lik bu kadardı; iş, çabuk bir yemek, duş almak için geldiği ev ve tekrar dışarısı. Çoğu gece yorgunluktan bezmiş bir halde yatağına yatıyordu. Akşam gezmeleri sıklaşmaya başlamıştı, bu gezmelerini artık biraz azaltması gerekiyordu. Hiçbir şey değişmezken her gece dışarı çıkmanın ne anlamı vardı? Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti ve çabucak gözlerini kırpıştırdı. Kendine acımak onu hiçbir yere götürmeyecekti, bu yüzden alışması gerekiyordu. Ayrıca, minnettar olacağı çok şeyi vardı.

Fincanını kaynar su ile doldururken kafasındaki olumsuz düşünceler dağılmaya başladı ve kendini biraz olsun mutlu hissetti. Midesinde kelebekler uçuşuyordu. *Avustralya'ya gidiyorum.* Bunu gerçekten yapacaktı. Seyahat etmek hayata dair planlarından bir tanesi değildi ama Tina'nın öyleydi. Bu yüzden bunu onun için yapıyordu.

On İkinci Bölüm

13 Ağustos 2010

"Mutlu yıllar sana, mutlu yıllar sana, mutlu yıllar, mutlu yıllar sana."

Donna önüne görkemli bir pasta gelince kıpkırmızı kesildi. *Bu kadarını* da beklemiyordu! Günlerden cumaydı; bugün pastanedeki son günüydü ve yarın Perth'e uçuyordu. Yirmi beşinci yaşını kutlamayı planlamıyordu ama Jan, böyle bir günün kutlama yapılmadan geçmesine izin verecek birisi değildi.

"Haydi, tatlım," dedi Jan kocaman bir gülümsemeyle. "Bir dilek tut, güzel bir tane olsun."

Donna gözlerini sıkıca kapadı. Gerçekleşmesini istediği yalnızca tek bir dileği vardı. Mumları üflerken de o dileği defalarca tekrarladı. Alkışlar koptu ve pastayı kesmesi için tezahüratlar yapıldı.

"Bunun için çok teşekkür ederim, Jan," dedi Donna. Herkes pastanedeki görevine geri dönmüştü. Yaşlı kadınla küçük mutfakta baş başa kalmışlardı. "Son birkaç yıldır doğum günü kutlamaları beni pek heyecanlandırmıyordu."

Jan hafifçe Donna'nın eline dokundu. "Biliyorum, hayatım. Zor günler geçirdin. Ancak seni dünyanın bir ucuna biraz

kutlama yapmadan gönderemezdim. Eğer doğum günü pastan olmasaydı, bir veda pastan olacaktı."

Donna çikolatalı pastasından aldığı koca bir lokmayı ağzına tıkıştırdı. Gözlerini kapayarak dilinin üzerindeki yoğun çikolata tadını hissetti. Eğer bazı duyularınızı kapatırsanız geriye kalanlar daha kuvvetli oluyordu. Gözlerini kapatarak yediği şeylerin tadını daha iyi alacağını öğrenmişti.

"Güzel mi?"

"Güzel de laf mı?" dedi Donna ağzını silerken. "Muazzam. Muhteşem bir pastacısın, Jan. Keşke ben de senin gibi olabilseydim."

"Teşekkür ederim Donna, hayatım. Ama sen, benim senin yaşında olduğumdan çok daha başarılısın. Seyahatinden sonra geri dönmen ve bu yeteneklerini geliştirmeme fırsat vermen için dualar ediyorum."

"Elbette döneceğim. Çok uzun kalmayacağımı biliyorsun. Ben buraya aidim."

Jan başını evet anlamında salladı ve bir parça pasta aldı. Donna yaşlı kadının ağlamaya başladığını fark etti.

"Tanrım, Jan, ne oldu? Sen böyle üzülmezdin."

"Sen bana bakma, tatlım," dedi Jan ve masanın üzerindeki kâğıt havlu rulosuna uzanıp bir parçasını koparark burnunu sümkürdü. "Sadece seni uzunca bir süre göremeyeceğimi düşündüm. Sen..." Cümlesi yarıda kalan kadın başını eğdi.

"Ben ne?"

"Benim için bir evlat gibiydin, demek istedim. Ancak annene saygısızlık ettiğimi düşünmeni istemem."

Donna'nın tüyleri diken diken oldu. "Neden saygısızlık olsun? Bana hiçbir zaman annelik etmedi ve dürüst olmak gerekirse son yıllarımı, hep annemin *sen* olmasını dileyerek geçirdim."

Jan hıçkırarak sessizliği bozana kadar kelimeler havada bir süre asılı kaldı. Yüksek sesle hıçkırıyordu. Donna ayağa kalkıp kadının yanına çömeldi. Sanki asırlar sürmüşçesine birbirlerine sarıldılar. Donna kendini geri çekip kadına baktı.

"Sorun ne, Jan? Sanki gidiyor oluşumdan fazlası var gibi. Başka bir şey mi var? Chris'le aranda kötü bir şey mi oldu yoksa?"

Jan derin bir nefes alıp gözyaşlarını sildi. "Hayır, aramız iyi. Kocamla benim birbirimiz için yaratıldığımızı bilmiyor musun? Otuz sekiz yılı devirdik."

"Gerçekten uzun bir süre," dedi Donna. "Peki, seni üzen ne?"

"Bir zamanlar küçük bir kızım vardı, adı Abigail'dı." Jan'in gözleri yeniden yaşlarla doldu. Donna ise adeta nefes almaktan bile korkuyordu. "Bu dünyanın havasını hiç soluyamadı ama mükemmeldi. On küçük el parmağı, on küçük ayak parmağı ve dünyanın belki de en güzel gül goncasını andıran dudakları vardı."

"Ah, Jan." Donna'nın gözlerinde yaşlar birikti. Bebeğin ölü mü doğdu? Hiç aklıma gelmezdi. Korkunç olmalı."

"Öyleydi, tatlım. Yaşasaydı önümüzdeki ay otuzuna basacaktı. İnanabiliyor musun? Otuz yaşında olacaktı. Hiçbir doğum gününü, girdiği yaş kadar mumla süslediğim bir pasta yaparak geçirmedim."

"İlk doğumun muydu?" Donna arkasına yaslandı ama Jan'in elini sıkı sıkı tutmaya devam etti.

"Öyleydi. Bob iki yıl sonra dünyaya geldi ve nedense ona sahip olmanın yaşadığım acıyı dindireceğini sandım. Fakat öyle olmadı. Acıyı dindiren yalnızca zamandı. Aslında acı hiçbir zaman yok olmuyor. Sadece zaman içinde alışkanlığa dönüşüyor."

Donna onaylarcasına başını salladı, kendi durumunu düşünüyordu. Zamanın yaralara merhem olduğu düşüncesine katılıyordu. Yangın konusunda kendini hâlâ berbat hissetse de hayatını yavaş yavaş yeniden rayına oturtmaya başlamıştı. Her geçen gün, yaşananları daha da kolaylaştırıyordu.

Jan bir anda eliyle ağzını kapadı. "Tanrım, Donna. Çok özür dilerim. Düşünemedim. Ben kalkmış otuz yıl önce olan bir şeyden bahsediyorum, oysa senin acın daha çok taze."

"Endişelenme, Jan. Bir evlat kaybetmek insanın yaşayabileceği en korkunç deneyim olmalı. Böyle bir acı yaşadığın için çok üzüldüm."

"Teşekkürler, tatlım. Dediğim gibi çok uzun zaman önceydi ama bazen sana bakıp, onun da senin gibi harika birisi olup olmayacağını merak etmeden duramıyorum."

"Yapma, Jan. Birazdan ben de çeşmeleri açacağım."

"Dinle, Donna. Bilmeni isterim ki ben hep yanındayım. Sen yokken işlerle ben ilgilenirim. Ancak konuşmak, ağlamak ya da evinden tanıdık bir ses duymak istersen, telefonun öteki ucunda olacağım."

Donna başını salladı. Bazen kelimeler yetmiyordu. Ona bu kadar değer veren birine sahip olmak çok güzeldi. Tanrı biliyor ya hayatı boyunca kendini ne kadar da yalnız hissetmişti, özellikle de son birkaç yıl. Ama Jan, kendisinin de ifade ettiği gibi ona bir anne gibi davranmıştı ve bir anneye sahip olmak Donna'nın daha önce çok az tadabildiği bir duyguydu.

"Haydi," dedi Jan ayağa kalkarak. "Bugün senin son günün, bunu değerlendir. Bir doğum günü için süslenmesi gereken vanilyalı bir pastamız var. Ayrıntıları defterde yazılı."

Donna da ayağa kalktı. "Tamam, patron. Hemen ilgileniyorum." Sevdiği işi bırakacak olduğu için biraz mutsuzdu ama

pasta kremasını çırparken kalbi adeta havada uçuyordu. Burası onun kendini en mutlu hissettiği yerdi. Burada kendini yaşıyor gibi hissediyordu. Seyahatini iple çekiyordu. Ancak tatil biter bitmez sevdiği işi yapmak için buraya döneceğinden şüphe etmiyordu. Hayatında ilk kez kendini bir yere ait hissediyordu.

Will yarısı boş barın içinde etrafına bakındı. Uzun zaman sonra ilk kez içini yalnızlık duygusu sarmıştı. İrlanda'daki hayatına dair özlediği çok şey yoktu, fakat özlediği bir şey vardı ki o da gece hayatıydı. Dublin şehir merkezi cuma gecesi bu saatlerde insanlarla kaynıyor olurdu, merkezdeki herhangi bir barda yer bulabilmek neredeyse imkânsızdı. Perth'te sevdiği çok şey vardı ama konu parti yapmaya gelince anavatanıyla kıyaslanamıyordu.

"İşte," dedi Brendan, Will'in önüne bir tepsi içki koyarak. "İç bakalım, doğum günü çocuğu. İnsan her gün çeyrek asırlık olmuyor."

"Hatırlattığın için teşekkür ederim." Will gülümsedi ve birasını yudumladı. "Yirmi beş yaşındayım ve hâlâ boş boş dolanıyorum."

"Bu kötü bir şey değil, dostum. Bak bana, senden çok da büyük sayılmam ama böyle yaşamaya hiç fırsatım olmadı. Değerlendirmeye bak."

Will karşısındaki adama baktı. "Sen neden bahsediyorsun? Lexie ile sağlam bir ilişkiniz var sanıyordum. Evden uzaklaşmak aklındaki son şey olurdu, diye düşünüyorum."

Brendan masadaki diğer arkadaşları konuşulanları duya-

masın diye sesini alçalttı. "Onu gerçekten seviyorum, Will. Harika ve eğlenceli birisi, hatta mükemmel diyebiliriz."

"Ama...?"

"Sadece, keşke bir yuva kurmadan önce daha çok şey yaşasaydım diyorum. Sanki doğduğumuzdan beri evliymişiz gibi hissediyorum, şimdi de çocuk yapmaktan bahsediyor."

"Sen istemiyor musun?" Will arkadaşının itirafları karşısında şaşkına dönmüştü. Brendan ve Lexie'nin ilişkisine imrenirdi. Her zaman birlikte ve birbirlerine âşık görünürlerdi, Will de bu duyguları tatmak istiyordu.

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir zaman çocuğum olsun istemedim. Bunu Lexie'ye en başında söylemiştim. O zamanlar o da aynı şekilde düşündüğünü söylemişti. Fakat şimdi biyolojik saatlerinden, annelik geninden falan bahsediyor."

"Ama olabilir, değil mi? Yani birkaç yıl sonra çocuklar hakkındaki düşüncelerin değişebilir."

Brendan birasından birkaç uzun yudum aldı ve başını iki yana salladı. "Dürüst olmak gerekirse, sanmıyorum. Hayatım boyunca çocuk sahibi olmayı ne istedim ne de bunun özlemini çektim. Dahası, bundan daha kötü bir şey olamaz. Bu beni bir canavar mı yapar?"

"Elbette yapmaz."

"Lexie öyle düşünüyor ama. Böyle hissetmemin doğal olmadığını söylüyor."

"Ancak onu hâlâ seviyorsun, değil mi?"

"Hem de çok," dedi Brendan, gözleri buğulanmıştı. Will gördüğü gözyaşlarının gerçek mi, yoksa içtiği beş biranın etkisi mi olduğundan emin olamıyordu.

"O zaman atlatırsınız. Siz halledersiniz."

Brendan bir anda ürperdi. "Şişşt. Hiçbir şey söyleme. Geliyor."

Will başını kaldırdığında Lexie'yi bir kapıdan çıkarken gördü. Güya makyajını tazelemeye gidecekti, anlaşılan yalan söylemişti. Üzerinde mumları yanan bir pasta taşıyordu. Will'in tüm arkadaşları bir anda, "İyi ki doğdun" şarkısını söylemeye başladılar.

Will mumları üfledikten ve pastayı kestikten sonra herkese teşekkür etti.

"Lexie'nin fikriydi," diyen Brendan, başını karısına doğru salladı. Will, Brendan'ın gözlerindeki hayranlığı görebiliyordu. Henüz kaybolmamıştı.

"Şey, teşekkür ederim, Lexie. Çok naziksin. Ayrıca pasta da çok lezzetli görünüyor."

"Hiç sorun değil, Will. Benim doğum günüm de gelecek ay. Ben de aynısını bekliyorum."

Will kaşlarını kaldırdı. "O zamana kadar gitmiş olacağımı biliyorsun sanıyordum. Hatta beni arkadaşınla tanıştırmaya zorlamasaydın şimdiye kadar çoktan gitmiş olurdum."

"Ah, o nasıl söz." Lexie sanki Will'in yüzüne tokat atıyormuş gibi yaptı. "Seni zorlamadım. Sadece önerdim, aklını çeldim, cesaret verdim. Sana söylüyorum. Bu pazar günü onu görünce bana teşekkür edeceksin."

"Hımm! O zaman bekleyelim de görelim bakalım." Ancak Will gerçekten heyecanlıydı. İçinden bir ses bu kadınla çok iyi anlaşacaklarını söylüyordu, bu yüzden onunla tanışmayı iple çekiyordu.

"Bir peni, lütfen."

"Efendim?" Will boş gözlerle Lexie'ye bakıyordu.

"Düşüncelerin için. Bir peni, lütfen. Daldın gittin."

"Kusura bakma," diye güldü Will. "Aslına bakarsan arkadaşını düşünüyordum."

"Öyle mi?" Lexie'nin gözleri adeta parladı. "İkinizin de doğum gününün aynı olması ne tesadüf. Sana söylüyorum, yıldızlar sizi birbirinize yazmış."

Will güldü. "Astroloji safsatalarına inanmıyorsun, değil mi? Yıldızlar, işaretler falan?"

Will'in telefonu o kadar ani çaldı ki hem Will hem de Lexie ürktü. Will ekranı eliyle silip, arayanın annesi olduğunu görünce oldukça şaşırdı. Onlarla daha bu sabah konuşmuştu, annesinin yeniden telefon açıyor olması garipti. Gürültüden rahatsız olmamak için kapıya doğru yöneldi.

"Alo, anne. Aramanı beklemiyor... Ne?" Will sessizlik içinde söylenenleri dinlerken, gece boyu hissettiği tüm mutluluk bir anda yok oldu.

On Üçüncü Bölüm

"Aman Tanrım, harika görünüyorsun, Lexie." Donna valizini ayağının dibine bıraktı ve arkadaşına sıkı sıkı sarıldı. "Burada olduğuma inanamıyorum. Gerçekten inanamıyorum."

"Seni görmek harika," dedi Lexie, gözlerindeki bir damla yaşı silerek. "Bizi ziyaret etmenin vakti gelmişti artık."

"Sen de Brendan olmalısın." Donna arkadaşının yanında duran adama elini uzatsa da eli havada kaldı.

"Gel buraya. Karıma öyle sarıldıktan sonra el sıkışmasıyla kurtulamazsın."

Donna sırıttı ve Brendan'a sarıldı. Çok rahatlamıştı. Lexie'nin kocasını sevemeyeceğini düşünmek büyük bir yüktü, fakat göründüğü kadarıyla Brendan çok sevimli birisiydi. Otoparka doğru yürürlerken Donna rahatladı, öğlen güneşi yüzüne vurunca gözleri kamaştı.

"Tanrım, sıcaklık inanılır gibi değil," dedi çantasının içindeki güneş gözlüğünü ararken. "Daha önce hiç böylesini görmedim."

Brendan başını iki yana salladı. "O zaman hiç yaşamamışsın. Bu hava serin bile. Sen asıl sıcağı yazın gör."

"Ah, burada kış olduğunu unutmuşum. Sadece İrlanda'daki havanın ne kadar kötü olduğunu hatırladım."

"İşte geldik." Brendan arabanın bagajına doğru yürüdü. Donna'nın büyük sırt çantasını ve küçük tekerlekli valizini bagaja yerleştirdi. "Az eşya getirmişsin."

Donna arabaya binerken başını salladı. "Birkaç aya geri döneceğim ve biraz daha seyahat edeceğim için çok fazla eşya almak istemedim."

"Siz kadınların hayatta kalmak için on çift topuklu ayakkabıya ihtiyaç duyduğunu sanırdım."

"Donna öyle değil," dedi Lexie sırıtarak. "Bugüne kadar bir kez bile topuklu ayakkabı giydiğini görmedim."

Donna kahkaha attı. "Doğru. Ben daha çok spor ayakkabı giyen kızlardanım."

"Ne?" Brendan'ın ağzı açık kaldı, yola çıktıkları esnada Donna'ya bakıyordu. "Topuklu ayakkabı giymeyen bir kadın mı? İşte bu bir ilk."

Donna arkasına yaslandı ve havaalanından ayrılırken pencereden dışarıyı seyretti. Lexie yolun yalnızca yarım saat sürdüğünü söylemişti. Arkadaşının yaşadığı yeri görmek ve uçaktaki süt tozları yerine gerçek sütle yapılmış, güzel bir fincan çay içmek için şimdiden sabırsızlanıyordu.

Uçağa binmek onun için yepyeni bir deneyimdi. Umduğu kadar korkmamıştı ama uçmayı uzun ve sıkıcı bulmuştu. Uçuş süresi boyunca düşünmek için çok zamanı olmuştu. Böylece kendine hiç zaman ayırmadığını fark etti. On bir saatlik Singapur, ardından beş saatlik Perth uçuşu boyunca geçen son birkaç yılı ve gelecekten beklentilerini düşündü.

"İşte geldik," dedi Brendan garaj yoluna doğru manevra yaparken. "Rahat uyudun mu?"

"Ben... Şey..."

Lexie güldü. "Hemen uyuyakaldın, Donna. Hatta biraz horladın bile."

"Ah Tanrım, özür dilerim. İçim geçmiş olmalı."

Brendan arabadan inip, kapıyı Donna için açtı. "Endişelenme. Uzun bir gün geçirdin ve zaman farkı gerçekten korkunç. Alışman birkaç gün sürebilir."

"Haydi," dedi Lexie aceleyle ön kapıya doğru koşarak. "Brendan valizleri alır. İçeri geçelim de suyu ısıtayım."

On dakika sonra verandada oturuyor, çaylarını yudumlayıp pasta yiyorlardı. Lexie arkadaşına sandviç yapmak istese de Donna kendini çok aç hissetmiyordu.

"Üzgünüm, senin standartlarına erişemez ama," dedi Lexie, marketten aldığı pastaya doğru başını sallayarak. "Senin için pasta yapmak istedim ama kendimi kandırırdım. Pastane işleri bana göre değil."

"Saçmalama. Bu çok lezzetli." Ancak Lexie haklıydı. Donna yediği her pastayı kendi yaptıklarıyla kıyaslamadan duramıyordu. Şimdi yedikleri pasta da çok kuruydu – muhtemelen fazla pişmişti– ve portakal tadı çok yapaydı. Muhtemelen doğal tatlandırıcılar yerine aroma kullanılmıştı. "Dürüst olmak gerekirse, tek istediğim uyumak. Akşama kadar uyumamaya çalışacaktım çünkü zaman farkıyla en iyi bu şekilde başa çıkılacağını okumuştum. Ancak gözlerimi bir saatliğine bile olsa kapatmazsam akşama hiçbir şey yapamam."

"Lexie seni uyandırır," dedi Brendan, çayını yudumlarken. "Eşyalarını misafir odasına koydum, her şey hazır."

Donna minnettardı. "Teşekkür ederim," dedi. "Birkaç saat sonrasına alarmımı kurarım."

"İstediğin kadar uyu." Lexie içtenlikle gülümsüyordu.

"Barbeküyü daha sonra biz bize yaparız. Önümüzdeki haftalarda herkesle tanışırsın."

"Kulağa harika geliyor." Lexie odadan çıktığında Donna üzerini bile değiştirmeden bembeyaz çarşafların arasına girdi. Uykuya dalarken Tina'yı ve uçağa ilk adım attığı zamanı düşündü. Bu, onun hayaliydi. Donna'nın içinde bir keder duygusu filizlense de hissettiklerinin onu ele geçirmesine izin vermedi. Ablasının hayal ettiği her şeyi yapacaktı, bunun hayatına bir değişiklik getirmesini umut ediyordu.

Derin, huzurlu bir uykuya dalmadan önce, "Bu senin için Tina O'Neill," diye fısıldadı kendi kendine.

"Anne! Elimden geldiğince çabuk geldim. O nasıl?" Babasının, şiddetli bir kalp krizi geçirdiği için hastaneye kaldırıldığı haberini aldığı günden beri her saat, Will için endişe dolu geçmişti. Eşyalarını topladığı gibi havalimanına gitmiş ve İrlanda'ya uçan ilk uçağa binmişti.

"Merhaba, William." Annesi ayağa kalkıp, hastanedeki plastik sandalyeye yığılmadan önce oğlunu yanağından öptü. "Şu an iyi."

"Korkunç görünüyorsun, anne. Babam hastaneye yatırıldığından beri burada mısın? Hiç dinlenmedin mi?"

Vivienne Cooper-Smith duraksadı, ardından konuşmak için boğazını temizledi. Will duyduğu rahatsızlık hissine engel olamadı. Annesi, ailesinin yanındayken bile bir müvekkiliyle konuşuyormuş gibi tavır sergilerdi.

"Gidip geldim," dedi oğluyla göz göze gelmeden. "Babanın eşyalarını almak için gittiğimde birkaç saat kestirebildim."

Will annesinin yanındaki sandalyeye oturdu. "Bilinci yerinde mi? Yani durumu nasıl? Onu görebilir miyim? Sana bir şey söylediler mi?"

Vivienne kederli bir edayla dilini şaklattı. "Sakin ol, William. Teker teker sor."

"Özür dilerim, anne. Yalnızca endişeliyim. Uzun bir uçuştu. Endişe ve yorgunluktan aklım başımdan gitti."

Vivienne oğluna bakarak onun eline dokundu. "Eminim öylesindir, hayatım. Haydi, seni ona götüreyim."

"Birinden izin almamız gerekmiyor mu? Yoğun bakımda mı?"

"Hayır, odada. Gel de kendin gör."

Will babasını kötü bir halde görmekten korkuyordu. Uçakta gelirken yanında oturan kadınla konuşmuştu ve kadın onu bazı konular hakkında uyarmıştı. Kadın bir hemşireydi, insanların böyle travmalar geçirdiği zaman atlatmalarının yıllar sürebileceğini söylemişti. Aileleri de sevdikleri kişiyi bu kadar zayıf ve kırılgan görmeye dayanamıyordu.

"William! Seni görmek ne hoş. Annen geleceğini söylemişti de inanmamıştım."

Will babasını yatağa oturmuş gazete okur halde görünce gözleri neredeyse yuvasından fırlayacaktı. "Baba! Azrail'le burun burunasın sanıyordum. İyi olduğuna çok sevindim ama annem bana ölüm döşeğinde olduğunu söyledi."

İki adam da dönüp Vivienne'e bakınca kadın kızardı. "Şey, ölüm döşeğinde olduğunu söylemedim. Abartma, hayatım."

"Ama çok ciddi olduğunu, her an ölebileceğini söyledin."

"Vivienne!" Will'in babası adeta şoktaydı. "Çocuğa böyle bir şeyi nasıl söylersin? Neden böyle dedin?"

"Şey, doğru olabilirdi. Ben... ben seni hastaneye yatırdı-

ğımız için çok üzgündüm. Kalp krizi olduğunu söyledikleri zaman panikledim."

"Anne bana telefon açabilirdin. Telaşımı dindirebilirdin. Yirmi saat boyunca babamın hayatta olup olmadığını bilmeden seyahat etmek nasıl bir şey biliyor musun sen?"

"Gerçekten üzgünüm, oğlum," dedi George, karısına dik dik bakarak. "Eğer bilseydim, sana söylemesine asla izin vermezdim. Korkarım gezin berbat oldu. Henüz nalları dikmedim."

"Dikebilirsin, bunu bilemeyiz." Vivienne yine ipleri eline almıştı. Will onun bu hallerinden nefret ediyordu.

"Berbat olmadı, baba," dedi içi rahatlayarak. "Seni gördüm, öyle değil mi? Ayrıca ölüm döşeğinde olmadığın için çok mutluyum."

George sırıttı. "Ben de. Neden eve gidip dinlenmiyorsun. Yarın taburcu olabileceğimi söylediler. Yarın güzel bir sohbet ederiz."

"Yarın?" Will heyecanlanmıştı. Kendini en kötüsüne hazırlamıştı ama babası şimdi karşısındaydı, hem de uzun süre önce gördüğünden daha da sağlıklı bir halde.

"Evet. Hafif bir krizdi, uyarı gibi bir şey."

"Haydi, William," dedi annesi ayağa kalkarak. "Seni eve götürelim de yerleş, biraz dinlendikten sonra babanı kontrole geliriz."

Will yorgunluktan ölüyordu, bu yüzden annesiyle tartışamayacaktı. Babasına veda etti ve arabaya kadar annesini takip etti. Annesiyle tartışmak istemese de dilini tutmak çok zor geliyordu. Onu nasıl böyle kandırabilmişti? Oğlunun duygularını hiç mi düşünmemişti, o yolculuğun ne kadar azap verici olduğunu tahmin etmemiş miydi? Bazen annesi tarafından gerçekten sevilip sevilmediğini merak ediyordu.

Eve giderken, "Neden böyle yaptın, anne?" diye sordu. "Neden babamın iyi olacağını bildiğin halde bana durumunun ciddi olduğunu söyledin?"

"Şey, o zaman böyle olacağını bilmiyordum, tatlım. Ayrıca kendimi çok yalnız hissettim. Baban bazı testlerden geçiyordu ve tek istediğim seni yanımda görmekti."

Will annesine baktı ve ilk kez onun ne kadar güçsüz olduğunu fark etti. Sesinin tonu yumuşamıştı. "Beni yanında istemen güzel bir şey anne ama beni buraya kandırarak getirdin..."

"Biliyorum, hayatım, özür dilerim. Seni yeniden aramam gerekirdi fakat o telefonu açtığım zaman baban için çok endişelendim. Her zaman göstermediğimin farkındayım ama onu gerçekten çok seviyorum."

Eve varmışlardı. Will uzanıp, motoru kapatan annesinin eline dokundu. "Sevdiğini biliyorum. Onu ben de seviyorum. Bu yüzden yaptığın şey çok korkunçtu. Son birkaç gün berbat geçti."

"Özür dilerim," dedi Vivienne ellerine bakarak. "Sadece... sadece..."

İri damlalar annesinin gözlerinden süzülmeye başladığında Will telaşlandı. Daha önce onu ağlarken görmemişti.

"Ne var, anne?" Annesine hâlâ kızgındı, bu yüzden ona sarılmadı. Fakat yine de sakin bir tonda konuştu.

Vivienne burnunu çekti. "Ah, William. Sen Avustralya'dayken seni o kadar çok özledim ki. Burada olmamana katlanamıyordum. Yanlış yaptığımın farkındayım ama burada olmanı istedim."

"Artık evdeyim fakat çok kalmayacağım. Bu yüzden vaktimizi iyi değerlendirelim."

Will'in bir yanı annesini anlıyordu, hatta onun için üzülüyordu bile. Ancak eve girdiği zaman mutlu günlerini anımsadığı sıcak bir yuva hissine kapılmamıştı. Kendini ait hissettiği o yuva kokusunu duyamıyordu. Sadece üzgündü. Annesi onu kandırmıştı; tıpkı tüm hayatı boyunca yaptığı gibi. Eğer eve kendi istediği zaman dönmüş olsaydı işler daha farklı olabilirdi. Oysa şimdi her şey onu buradan uzaklaştırmak için adeta gözüne batıyordu.

"Nevresimini değiştirdim, yatağın üzerine de temiz pijamalar koydum." Annesinin birkaç dakika önceki zayıflığından eser kalmamıştı. "Sen çık ve eşyalarını boşalt. Ben de yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

"Bavulumu boşaltmayacağım, anne." Will eğer annesine şimdi karşı çıkmazsa, eski alışkanlıklarına geri döneceğini biliyordu.

"Eğer yorgunsan sonra da boşaltabilirsin. Acelesi yok." Vivienne mutfağa gitti ve ısıtıcıyı suyla doldurdu.

"Hayır, anne," dedi Will, annesinin peşinden gidip, mutfak sandalyesine otururken. "Bavulumu boşaltmayacağım çünkü kalmıyorum."

Vivienne'in yüzü düştü, gözlerinde yeniden yaşlar belirdi. Will bu sefer annesine sarıldı. "Babamın iyi olduğundan emin oluncaya kadar buralardayım ama sonra Avustralya'ya geri döneceğim."

"Gitmez zorunda mısın?"

"Evet, anne, zorundayım. İstediğim bu, planlarım böyle. Birkaç ay daha Avustralya'yı gezip, oradan Yeni Zelanda'ya ve Amerika'ya geçeceğim."

"Ama William..."

"Yapma, anne." Will, annesinin onu ikna etmesine izin

vermeyecekti. "Vizem birkaç aya bitiyor, hemen dönmüş olurum."

Vivienne teslim olurcasına başını salladı. Will sohbeti uzatmamanın iyi olacağını düşündü. "Aslında biraz yorgunum. Yukarı çıkıp biraz uyuyabilirim. Sonra da babamı görmeye gideriz."

Annesinin yanağına bir öpücük kondurdu ve Vivienne başka bir şey söylemeden mutfaktan ayrıldı. Üstünü değiştirmeye vakit harcamadan eski yatağına girdi. Yorgunluktan tükenmişti. Perth'teki dostlarının neler yaptığını merak ediyordu. Doğum günü partisinden bu yana her şey hızla gelişmişti, kimseye veda etme şansı olmamıştı. Aklı, Lexie'nin onunla tanıştırmak istediği kadına gitti. Şimdi onun Avustralya'da, kendisinin de İrlanda'da olduğunu düşünmek komik geldi. Hayat zıtlıklarla doluydu.

Uykuya dalmadan önce yatağının yanındaki sırt çantasına uzandı ve çocukluğundan kalma oyuncak ayısı Cookie'yi çıkardı. Oyuncak ayının diğer gözünün de düşmek üzere olduğunu fark etti. Yirmi beş yıl boyunca Cookie onun arkadaşı olmuştu. Artık iyice yıpranmıştı ama Will onu böyle de seviyordu. Bu yaşta bir adamın oyuncak ayısının olması hoş değildi belki ama ona sahip olmak Will'in içini rahatlatıyordu. Cookie onun iyi şans tılsımıydı. Ona hayatı boyunca çok şey getirmişti ve gelecekte de öyle olmasını umut ediyordu.

On Dördüncü Bölüm

Kasım 2010

Will altın rengi kumlara uzanıp gözlerini kapadı. Gerçekten kavurucu bir gündü ve en yüksek korumalı güneş kremini sürmüş olsa bile güneşin, göğsünü yaktığını hissedebiliyordu. Bu sahile birkaç gün önce gelmişti. Burada duraklamayı planlamamıştı ama gördüğü manzara adeta nefes kesiciydi. Bu yüzden sahilin hemen yanına bir çadır kurdu.

Evde iç bunaltıcı birkaç hafta geçirdikten sonra eylül ayında Avustralya'ya geri dönmüştü. Eve dönmesini sağlamak için annesinin ona yalan söylediğini fark ettiği zaman canı çok sıkılmıştı. Babası *gerçekten* hasta olmasaydı, o dakika geri dönerdi. Eğer annesi ona gerçekleri anlatmış olsaydı, eve yine de giderdi. Belki babasını kendi gözleriyle görmek, iyi olduğundan emin olmak isterdi. Ama annesi olayları –her zamanki gibi– çarpıtmıştı.

Evde geçirdiği haftalar hoş sayılmazdı. Annesi onu yeniden Avustralya'ya göndermemek için elinden gelen her numarayı denemişti. Ancak hiçbiri sonuç vermeyince ağlamaya başlamıştı. Will annesini ağlarken görmeye alışkın değildi ve buna şaşırıyordu. Ancak bunun da annesinin bir oyunu olduğunu

fark etmesi çok uzun sürmedi. Bir yanı annesine acıyordu. Zavallı kadın biricik oğlunu yanında görmek için çabalıyordu. Öte yandan Vivienne oğluna karşı adil davranmıyordu ve bu durum Will'in kolay kolay kabul edebileceği bir şey değildi.

Sahil gittikçe kalabalıklaşmaya başlamıştı. Will etrafına bakınmak için biraz doğruldu. Neredeyse beyaz sayılacak kumlar güneşin altında parıldıyordu. Deniz ise adeta ayna gibiydi. Tüm manzara adeta bir vahayı andırıyordu. Will burada sonsuza dek kalabileceğini düşündü. Güneş kremini yeniden sürüp arkasına yaslandı.

Dublin'de geçirdiği birkaç haftanın ardından Perth'e, neredeyse iki yılını geçirdiği aynı yere, aynı hayata geri dönmek istemişti. Ancak bunu yaparsa oraya takılı kalacağını ve Avustralya'nın geri kalanını hiç göremeyeceğini fark etti. Böylece arkadaşlarına geri döndüğünü söylememe, kendi yolunda yürüme kararı aldı. Perth'e döndüğünde bir pansiyonda birkaç gün kaldı. Bu süre zarfında kendine yirmi yaşında, Ford marka bir araba ve tek kişilik çadır aldı. Yeniden seyahate koyuldu.

Planı tüm batı sahilini Darwin'e kadar arabayla gezmek, oradan doğu sahiline geri dönmek, yağmur ormanlarını ve *Gold Coast*'u gezerek Sydney'ye ulaşmaktı. Ancak ilk önce Margaret Nehri'ne uğradı. Perth'ten kilometrelerce uzak ve şaraplarıyla ünlü bir yerdi. Orayı gerçekten çok sevmişti. Havası biraz daha serindi ve bugüne kadar gördüğü en inanılmaz yer olan Mamut Mağarası da dahil gezilecek çok yeri vardı.

Şimdi Perth'in yaklaşık dokuz yüz kilometre kuzeyindeki Monkey Mia sahilindeydi. Kilometrelerin İrlanda'daki kadar anlamlı olmaması komik geliyordu. İrlanda'da iki yüz kilometre bile göze çok uzak gelir, birkaç kez mola verilir ve yola

çıkarken erzak alınırdı. Oysa burada hiç insan görmeden, hiç mola vermeden beş yüz kilometre yol alabiliyor, hatta gözünüzü hiç kırpmadan bir beş yüz kilometre daha yapabiliyordunuz.

Denizin kenarında aniden bir kargaşa çıktı. Will neler olduğunu görebilmek için yattığı yerde doğruldu. Sahilin kenarında bir kalabalık birikince Will, birinin denizde boğulduğunu düşündü. Ancak heyecanlı bağırışlar duyunca sahile yunusların yaklaşmış olabileceğini anladı. Bunun hakkında yazılar okumuştu ama görebilecek kadar şanslı olabileceğini düşünmemişti. Hemen ayağa kalktı ve kalabalığa katıldı.

Hayatı boyunca hiç böyle bir şey görmemişti; muhteşemlerdi. Bir grup yunus sığ suların üzerinde, sahildeki tatilcilerin bacakları arasında mutlulukla yüzüyordu. Onlara uzanıp dokunabilmişti bile, sanki hayatının en muhteşem anını yaşıyordu. Daha önce esir tutulan yunuslar görmüştü; su parklarında insanları eğlendirmek için eğitilen yunuslar... Fakat bu çok farklıydı. Bu yunuslar vahşi doğada yaşıyorlardı ve sahile kendi istekleriyle gelmişlerdi. Will, muhteşem bedenlerinin suyun içinde dönmesine imrenerek baktı. Sanki gülümsüyor gibiydiler. Hem neden gülümsemesinler ki? Sahile yaklaşıp yaklaşmamak bile kendi tercihlerine bağlıydı. İsterlerse yalnız kalabiliyor, isterlerse birbirlerini bulabiliyorlardı. İstedikleri gibi yaşama özgürlükleri vardı.

Tam o sırada, göz alıcı yunuslar uzaklaşmaya başlamışken Will kalabalığın arasında bir kadın gördü. Öylece durup yunusların denize geri dönüşünü seyreden kadın yalnız görünüyordu. Aniden ona karşı bir çekim hissetti. Belki yanlarındaki insanlarla neşeyle sohbet eden bir kalabalığın içinde ikisi de yalnız olduğu içindi. Bir kadınla birlikte olmayalı uzun zaman

geçmiş, bir kadının sıcaklığını hissetmeyeli yıllar olmuştu. O sırada kadın da ona baktı, göz göze geldiler. Sanki etraflarındaki herkes yok olmuş, suyun kenarında yalnızca ikisi kalmıştı. Will o an, hayatlarının bir şekilde birbirine bağlanacağını anlamıştı. Daha fazla beklemeden kadının durduğu yere doğru ilerledi.

"Selam. Muhteşem bir manzara, değil mi?"

"İnanılmaz. bugüne kadar gördüğüm en iyi manzara."

Gerçekten çok güzeldi. "Geçerken mi uğradın?"

"Evet, seyahat ediyorum. Ya sen?"

"Ben de öyle. Bir şeyler yemek ister misin?"

"Neden olmasın?"

"Harika." Birlikte altın kumların üzerinde yürüdüler. "Adım Will. Tanıştığıma çok memnun oldum."

Yunusların ayaklarına dolandığı suyun içinde duran Donna, yanaklarından süzülen gözyaşlarını hissedebiliyordu. Lexie'nin ona, onca yıl önce Monkey Mia'dan gönderdiği kartpostaldan beri Tina, ilk burayı ziyaret etmek istediğini söylerdi. Tina internette burayı araştırmış ve tertemiz denizde yüzen yunusların fotoğraflarını gördüğünde adeta heyecandan çığlık atmıştı. Şimdi ise Donna buradaydı ve yanında Tina'nın olmaması içini yakıyordu.

İnsanlar dizlerine kadar gelen suyun içinde duruyor, yunusların etraflarında dans edişini seyrediyorlardı. Hiç kimse ani bir hareket yapmaya cesaret edememişti. Sessizlik insanların bu muhteşem canlılara duyduğu saygıyı açığa vuruyordu. Sahile yaklaşan yunusları ilk gördüklerinde heyecandan

bağıranlar olsa da herkes, sanki içgüdüsel bir şekilde onları korkutmamak ve kaçırmamak için sessizliğe bürünmüştü.

Kumsala geri döndü ve kumların üzerine oturdu. Ayakları kumsalı yalayan dalgalara değiyordu. Gözlerini kapadı ve Tina'nın yanında oturduğunu hayal etti. Yaptığı her şeyi ablasının da görüyor olduğunu düşününce yüzü aydınlandı. Ablası olsaydı buraya bayılırdı. Jan de öyle. Donna kendi kendine gülümsedi ve Jan'e göndermek üzere kartpostal satın almayı aklına not etti. Gezdiği her yerden bir kartpostal göndereceğine dair Jan'e söz vermişti.

Tina'yı düşünmek kendini yalnız hissetmesine sebep olsa da tek başına seyahat etmekten memnundu. Lexie'yle birkaç güzel ay geçirmişti ama artık sıkılmaya başlamıştı. Yola koyulmak için can atsa da Lexie biraz daha kalması için ısrarcı olmuştu. Donna, eğer evli olmasaydı Lexie'nin de valizini toplayıp ona katılmak isteyeceğinden şüphelenmişti.

Eski dostuyla yeniden vakit geçirmek harika olurdu. Ayrıca Brendan'ı tanıdığına çok memnun olmuştu. İyi bir adamdı ve Lexie onunla çok mutlu görünüyordu. 2004 yılında Dublin'i terk ettiğinden beri Lexie'nin hayatı değişmişti. Sorunlu, avare ve mutsuz bir genç kızdan, âşık olduğu adamla evli ve sorumluluk sahibi bir kadına dönüşmüştü. Lexie de zor bir çocukluk geçirmişti ama her zaman o kadar kararlı ve dik başlı olmuştu ki Donna, arkadaşının yepyeni bir hayata başlayacağından hiçbir zaman şüphe etmemişti. Donna ona imreniyordu. Onun düzeni kurulmuştu oysa Donna hâlâ kendini çıkmazda hissediyordu. Pastanedeki işini sevmesine rağmen hayatında eksik olan bir şey vardı. Bunu seyahat ederken bulmayı umut ediyordu.

Hâlâ yunuslarla eğlenen kalabalığı seyrederken herkesin

ne kadar da bronz tenli olduğunu fark etti. Kendi teni adeta süt gibi beyazdı. Güneşten alabildiği tek şey, var olanlara eklenen yeni çillerdi. Ne kadar çabalarsa çabalasın kendi cildi onlarınki gibi bronzlaşmıyordu. Ancak soluk teni yüzünden dikkat çekiyor oluşu Donna'yı çok şaşırtmıştı. Perth'teki erkekler kızıl saçlarına ve çilli yüzüne hayran kalmış olmalıydılar ki Lexie'yle dışarı çıktığında pek çok çıkma teklifi almıştı. Bir ya da iki randevuyu da kabul etmişti üstelik. Fakat hiçbir erkek ilgisini çekmemişti.

Kalabalık dağılmaya başlamışa benziyordu. Yunuslara elveda demek üzere ayağa kalktı. Bu anı zihnine sonsuza dek kazımak için her bir yunusa tek tek baktı. İşte gitmişlerdi. Su yeniden durgunlaştı, kalabalık neşeyle sohbete daldı. Tek başına denize bakarken birdenbire kederlendi. Sanki herkesin yanında birisi vardı. Bir iki istisna dışında -ki onların da muhtemelen sahilde onları bekleyen sevdikleri vardı- çoğu insan arkadaşlarıyla sohbet ediyor ya da sevgilileriyle el ele tutuşuyordu. Kendi kendine iç geçirdi, arkasını döndü ve havlusunu bıraktığı sıcak kumlara doğru yürümeye başladı. Burayı asla unutmayacaktı.

Kadının adı Silvia'ydı ve kesinlikle mükemmeldi. Aslen İtalyan'dı ama on yaşından beri Perth'te yaşıyordu. Öyle bir yüzü vardı ki Will'in içinden onun resmini yapmak geliyordu. Silvia'nın anadiliyle telefonda konuşmasını seyretti. Koyu kahverengi gözlerinin, derinleşen sohbetle aldığı ifadeyi seyretmek Will'i adeta büyülemişti. Acaba etrafındaki adamlardan gördüğü ilginin farkında mıydı? Silvia uzun, kestane

rengi saçlarını omzunun üzerinden attı ve telefondaki kişinin söylediklerine kahkahayla güldü.

"Özür dilerim," dedi cep telefonunu çantasına geri koyarken. "Arayan kuzenim Arlo'ydu. Bir ilkokul öğretmeni. Her hafta beni arar ve seyahatim hakkında sorular sorar. Sonra da gezdiğim yerleri öğrencilerine anlatır."

"Okul müfredatındasın yani? İyiymiş."

"*Onun* müfredatındayım. Okul yönetimi buna ne der, emin değilim," diye güldü Silvia. Dişleri adeta inci gibiydi.

Will ona bir kola uzattı. "Al bakalım. Buz da koydum. Umarım sorun olmaz."

Silvia içeceğinden büyük bir yudum aldı. "Mükemmel, teşekkürler. Buraya sık gelir misin?"

Will tam kahkaha atacaktı ki kadının ciddi olduğunu fark etti. "Sadece geçiyordum. Son birkaç yıldır Perth'te çalıştım. Tekrar İrlanda'ya geri dönmeden önce ülkenin geri kalanını da görmek istedim. Ya sen?"

"Aynı sayılır. Daha önce de dediğim gibi son yirmi yıldır Perth'te yaşıyorum. Ancak Avustralya'nın diğer yerlerini hiç görmedim. Üniversiteden yeni mezun oldum, iş dünyasına adım atmadan önce kanatlarımı açıp uçmak istiyorum."

Will kadına adeta vurulmuştu. "Harika. Ben mezun olur olmaz işe başladım ve bu beni hiç mutlu etmedi. Hep seyahat etmek istemişimdir, sürekli bir şeyler kaçırdığımı düşünüyordum."

"İşi bıraktın mı?"

"Evet. Bu kararı vermek benim için büyük bir olay oldu. Yoksa hâlâ aynı işte çalışıyor, aynı mutsuz hayata devam ediyor olurdum." Will kolasını yudumlarken Jack'i düşündü. Burada olmayı, her zaman hayalini kurduğu şeyi yapmayı ona borçluydu.

"Peki ya o büyük olay? Mutlu mu yoksa üzücü bir olay mıydı?"

"Üzücü. Çok üzücü. Bir dostumu kaybettim. Bu da bana kendi hayatımı sorgulattı ve sonuna kadar yaşamam gerektiğini gösterdi."

"Tanrım, korkunç olmalı. Çok üzüldüm. Ancak bazı şeyleri yeniden düşünmek nasıl bir duygudur bilirim. Yalnız mı seyahat ediyorsun?"

Will başını evet anlamında salladı. "Evet. Vizemin son iki ayı. Ben de önce Darwin'e, ardından Sydney'ye geçeceğim. Ya sen?"

"Ben kuzeye devam edeceğim. Sonra ne yaparım bilmiyorum. Sadece birkaç haftadır yoldayım ama şimdiden evimi ve arkadaşlarımı özledim. Tek başına seyahat etmek gerçekten çok istediğim bir şeydi ancak dürüst olmak gerekirse, yalnızlıkla başa çıkabileceğimden emin değilim."

"İstersen beraber gezebiliriz," dedi Will neşeyle. Bunu gerçekten söylemiş miydi? Düşünceleri bir anda dudaklarından dökülüvermişti. Hoş bir kıza benziyordu ve uzun yolda birbirlerine arkadaş olabilirlerdi.

Silvia ilk başta bir şey söylemedi. Will tüm şansını yitirdiğini düşündü. Ardından Silvia ona baktı. "Olur, neden olmasın."

"Gerçekten mi?" Will bu kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. "Yani tüm gezi boyunca birlikte olmak zorunda değiliz. Madem ikimiz de aynı yöne gideceğiz, birbirimize eşlik ederiz... Şey, yani ben... Arkadaşlık ederiz işte..."

Silvia sırıttı, yüzünde neşeli bir ifade vardı. "Sorun yok, Will. Seninle biraz zaman geçirmekten keyif alırım. Nasıl geziyorsun?"

Will rahatlayarak derin bir nefes aldı. "Arabayla, çok hava-

lı bir şey sayılmaz. Külüstür hatta ama beni A noktasından B noktasına götürüyor."

"Eğer bir yolcuya hayır demezsen, hoş olur. Ben otobüsle seyahat ediyorum, bu yüzden tüm arabalar benim için büyük lüks."

"O zaman, anlaştık. Yarın buradan ayrılmayı düşünüyordum. Fakat biraz daha kalmak istersen beklemekten rahatsızlık duymam."

"Yarın bana da uyar. Akşam burada buluşup haritaya bakalım mı? Nereye gideceğimize karar veririz."

Will çadırına geri dönmeden önce birbirlerine telefon numaralarını verdiler. Will çok heyecanlıydı. Karnında uçuşan kelebekleri hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Silvia onun için mükemmeldi; zekiydi, güzeldi, üstelik harika bir karakteri ve ateşli bir vücudu vardı. Perth'te yaşamak çok hoşuna gitmişti ama nedense Avustralya'da geçireceği son birkaç ay, çok daha heyecanlı geçecek gibi hissediyordu.

On Beşinci Bölüm

"Bence cenneti bulduk," dedi Will. Bir kayanın üzerinde oturmuş, muazzam Florence Şelalesi'ne bakıyorlardı. "Muhteşem değil mi?"

Silvia, Will'in eline uzandı. "Çok güzel. Burada sonsuza kadar oturabilirim."

Tanışalı henüz üç hafta olmuştu ama Will ve Silvia ilişkilerini ileri seviyeye taşımışlardı bile. Artık bir çifttiler. Aslında çok çekingen başlamışlardı. Will çok hevesli görünmek istemiyordu. Birlikte seyahat etseler de geceleri herkes kendi konaklamasını ayarlıyordu. Will çoğunlukla çadırını bir yerlere kuruyor, Silvia da yakınlardaki bir pansiyonda oda tutuyordu. Ancak bu yalnızca bir hafta sürmüştü.

Kununurra denilen bir yere geldiklerinde işler daha romantik bir hal almaya başlamıştı. Bölgenin en ünlü yerlerinden birisi de Ord Nehri üzerinden geçen Ivanhoe Geçidi'ydi. Önce birlikte piknik yaptılar, ardından suya girmeye karar verdiler. Ta ki tabelayı görünceye kadar. "Timsahlara Dikkat Edin." Yine de timsahlara rağmen insanlar dizlerine kadar suyun içine girmişlerdi. Tabelayı görünce ikisi de karınlarına ağrılar

girinceye kadar kahkaha atmış ve yüzmenin pek de güzel bir fikir olmadığına karar vermişlerdi.

Silvia'nın gülüşünde bir şey vardı. Başını arkaya atmıştı, yüzü ise mutluluktan kırışmıştı. Will ona o an âşık olmuştu. Onu öpmek için uzandığında da Silvia kendini geri çekmemişti. O gece çadırda birlikte kaldılar. Muhteşem bir gece geçirdiler ve ilişkileri resmen başlamış oldu. Henüz daha çok yeniydi ama Will, onun arkadaşlığından büyük keyif alıyordu. Bunun en azından bu büyülü ülkedeki son gününe kadar sürmesini istiyordu.

Silvia bir anda Will'in elini tuttu ve onu kayanın üzerinden berrak sulara çekti. "Haydi, serinlememiz gerek."

"Tanrım, buz gibi!" Will kollarını kendine dolayıp suyun içine tamamen girinceye kadar tir tir titredi. "Senin sıran."

"Sanırım ben sadece ayaklarımı sokacağım," dedi Silvia, Will'in ellerinden kaçarak.

Ancak Will bu kadar ucuz kurtulmasına izin vermeyecekti. Silvia'yı yakaladı ve suyun altına çekti. İkisi de birbirlerine su sıçratıyor, gülüyor ve suyun çağlayarak döküldüğü yere doğru yüzüyorlardı.

Silvia durup başını yukarı doğru kaldırdı. Gözleri iri iri açılmıştı, su damlacıkları yüzünde parıldıyordu. "İnanamıyorum. Buraya geldiğimiz için çok mutluyum, Will. Seni tanıdığım için de..."

Will nazikçe Silvia'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı ve onu öptü. "Ben de öyle, hem de iki katı." Will samimiydi. Silvia tam zamanında karşısına çıkmış, ona yeni bir umut kazandırmıştı. Hayattaki amacını anladığına dair bir umuttu bu ve yanında Silvia'nın olması da bir artıydı. Onlar artık birbirlerine benzeyen iki ruhtu. Birlikte el ele arabaya doğru yürür-

lerken Will, bu anı dondurabilmek ve geleceği düşünmemek istedi.

Kamp alanlarına geri dönmeden önce birkaç erzak malzemesi almak için küçük bir markete uğradılar. Bu akşam Will'in küçük ocağında yemek pişirecek, ertesi sabah da erkenden Darwin'e gideceklerdi. Avustralya'nın batı yakasını gezecekleri fikri Will'i heyecanlandırıyordu, Sydney'in güneyine yaklaşmayı iple çekiyordu. Külüstür arabasının onca yola katlanabilmesi için de dua ediyordu. Bu kadar yaşlı bir araba olmasına rağmen şimdiye dek iyi idare etmişti.

Yemek pişirmek için çadırın dışında bir yer ayarladılar. Will tavaya iki tane hindi göğsü yerleştirdi. Annesini ve içinde bulunduğu yaşam koşullarını görse vereceği tepkiyi düşünerek kendi kendine gülümsedi. "Böyle yaşanır mı, William?" diye soruşu adeta kulaklarında çınlıyordu. Will ise bu soruya, "Evet, hayal edebileceğim en güzel yaşam biçimi," diye karşılık verirdi. Babasının hastalığı zamanında annesinin oynadığı acımasız oyun yüzünden hâlâ sinirleniyor olsa da ayrılığın kalbi sevgiyle doldurduğu da bir gerçekti. Eğer o zaman İrlanda'da kalsaydı, annesinden daha çok nefret edecekti. Oysa şimdi ondan uzakta olduğundan yaptıkları o kadar da kötü gelmiyordu.

"Yemek işini sana bıraksam nasıl olur? Ben de gider duş alırım," dedi Silvia, çadırın içinden elindeki banyo torbası ve havlusuyla görünerek. "Sabahki suda yüzen sinekler yüzünden kaşınıp duruyorum."

Will onaylayarak başını salladı. "Olur. Ben de buraya göz kulak olurum. Zaten şu telefon görüşmesini de yapmam gerekiyor. Çok geç bile kaldım."

"Bol şans."

Will tavayı çimenlerin üzerine koymadan önce sıcaklığını kontrol etti, ardından cep telefonunu eline aldı. Kimseyle arası bozuk olsun istemiyordu ve arkadaşlarını o şekilde terk ettiği için de mutsuzdu. Numarayı çevirdi, telefon çaldıkça içi içine sığmıyordu.

"Bak sen, kaybolan Will arıyor. Nihayet nerede olduğumuzu hatırladın demek."

"Selam, Brendan. Dinle, iletişime geçemediğim için gerçekten çok özür dilerim. Sadece..."

"Biliyorum, biliyorum. Dünyayı gezmen gerekiyordu, Perth'teki küçük, sıkıcı hayatımıza takılı kalamazdın." Brendan'ın sesi kulağa gerçekten öfkeli geliyordu.

"Böyle yapma ama dostum. Neler olduğunu biliyorsun. Eğer o telefonu almasaydım sizinle biraz daha kalacaktım."

"Sorun bu değil, Will. Bize neler olduğunu anlatabilirdin. Geri döneceğini söyledin. İşteki pozisyonunu açık bırakmıştım. Hatta bar sahibiyle bu yüzden biraz aram açıldı."

"Lanet olsun. Bunun için çok üzgünüm. Ben sadece..."

"Seni Tanrı bilir kaç kere aradım. Sense yalnızca mesaj atıp bana Darwin yolunu yarıladığını yazdın. Hoş olmadı, dostum."

"Dinle, Brendan. Yalnızca birkaç aylık vizem kaldı ve eğer Perth'e geri döneceğimi söyleseydim o işe, o karavana, o hayata geri dönecektim. Ki o hayatı seviyordum da. Ama biliyorsun işte. Yola devam etmem gerekiyordu."

"Anlıyorum," dedi Brendan. Sesi biraz daha yumuşamıştı. "Ancak böyle davranmana üzüldüm. Neyse, unut gitsin. Olan oldu. Şimdi neredesin?"

Will rahatlayarak bir nefes aldı. "Darwin'e vardım sayılır. Son birkaç hafta inanılmazdı. Orası nasıl? Ya Lexie?"

"Her zamanki gibi sinir bozucu."

Will, söylediklerinde ciddi olup olmadığını sorma isteğini bastırmaya çalıştı. "İkiniz iyi misiniz? Doğum günümde yaptığımız sohbeti bitirmeye fırsatımız olmadı."

Brendan cevap vermeden önce sessizlik oldu. "İyiyiz. Yuvarlanıp gidiyoruz."

"Kulağa hoş gelmiyor."

"Şöyle anlatayım; Lexie çok iyi bir arkadaş, onu seviyorum ama tüm o..."

"Ama..."

"Artık bir heyecan yok. Onunla evcilik oynamak keyifli de olsa konu diğer şeylere geldiğinde... Başka yerler daha iyi diyelim."

Will'in şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. "Tanrım, Brendan. Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?"

"Eğer başka kadınlar olup olmadığını soruyorsan, evet. Beni yargılama, bizim için böylesi daha iyi."

"Lexie biliyor yani?"

"Tanrım, hayır. Bilse erkekliğimi kökünden keser! Demek istediğim o işleri başka bir yerde hallediyorum. Evde de Lexie'nin benden olmamı istediği kocayı oynuyorum. Herkes mutlu."

"Anlıyorum." Oysa Will anlamıyordu. Zavallı Lexie. Brendan'ın bu kadar acımasız biri olabileceği aklına gelmezdi. Onu çok yanlış tanımıştı. İyi biri olduğunu düşünüyordu. Onların ilişkilerine gerçekten imrenirdi. Düşündüğü kadar mükemmel bir ilişkiye sahip olmadıklarını öğrenmek hayallerini yıkmıştı.

Brendan konuşmaya devam ediyordu. "...hatta bir ara uçakla oraya gelip sana takılabilirim. Biraz tatil için buradan uzaklaşmak iyi gelir. Seyahat etmeyi aklıma sen soktun."

"Eee, şey, güzel olur. Pekâlâ, kaçıyorum. Sonra tekrar konuşuruz."

Will tavada pişen yemeğe odaklandı ve öteki taraflarını da kızartmak için çevirdi. Tanrım, Brendan'ın başka kadınlarla yatıyor oluşundan bu kadar rahat bahsetmesine inanamıyordu. Lanet herif. Eğer Lexie gibi eğlenceli, zeki ve tapılası bir kadına sahip olsaydı, ilgisi asla başka bir yere kaymazdı.

"Ben geldim. Yemek nasıl?"

"Pişmek üzere." Will, Silvia'nın çadıra dönüşünü seyrederken onun hakkında gerçekten ne düşündüğünü anlamaya çalıştı. O da eğlenceli, zeki ve tapılası bir kadındı –tıpkı Lexie gibi– ama bu yeterli miydi? Şey, şimdilik yeterliydi. Geleceğe çok odaklanmayacaktı çünkü geleceği tahmin etmek çok zordu. Önümüzdeki birkaç günü düşünmek yeterliydi. Darwin'deki Coconut Kulüp isimli bir kamp alanının reklamını görmüşlerdi. Biraz hovardalık etmeye karar verip üç geceliğine bir kulübe tuttular. Çadırda kalmaya ara vermek istiyorlardı. Will de bunu iple çekiyordu.

Birkaç hafta içinde Avustralya'dan ayrılıp Yeni Zelanda'ya geçecekti. Fakat konuyu hâlâ Silvia'ya açamamıştı. İçten içe onun da bu geziye katılmasını istese de teklifte bulunmaktan korkuyordu. Bir arkadaşı olmasına o kadar alışmıştı ki yeniden yalnız olma fikri onu ürkütüyordu. Silvia çadırdan uzun, uçuş uçuş, beyaz bir elbiseyle çıkınca Will, düşüncelerinden sıyrıldı. Uzun, ıslak saçları güneş yanığı omuzlarından sarkıyordu. Will o ana geri dönmeliydi, şimdi sadece o, Silvia ve Coconut Kulüp'te geçirecekleri üç lüks gece vardı.

Donna cep telefonuna uzanmaya çalışırken neredeyse şezlongundan düşecekti.

"Alo." Lanet olsun. Yetişememişti. Üstelik telefonun ekranı güneş kremine bulanmıştı. Üzerine yattığı havlunun köşesini tutup telefonu temizledi. Jan! Jan'in aramış olmasını umuyordu. En son konuştuklarından bu yana sanki yıllar geçmişti, Donna onu gerçekten özlemeye başlamıştı. Evden ayrılalı üç aydan fazla olmuştu. Jan'le neredeyse her hafta konuşsa da yanında olmak gibi değildi.

Telefon yeniden çaldı, bu sefer zamanında açabildi.

"Selam, Jan."

"Ah, selam, tatlım. Sana ulaşabildiğime sevindim. Yine cevap vermeseydin mesaj bırakacaktım."

"Sesini duymak çok güzel, Jan. Orası nasıl?"

"Burada her şey yolunda. Bir değişiklik yok. Asıl önemlisi, *sen* nasılsın? Neredesin şimdi?"

"Darwin'de Coconut Kulüp denilen muhteşem bir yerdeyim. Bir pansiyon ama içinde pek çok imkân var. Hatta şu an havuz başındayım."

"Ah, seni şanslı şey. Burada sağanak var, adeta acınası haldeyiz. Seninle aynı yerde olmak için neler vermezdim."

Donna evini özlemişti. "Gelebilirsiniz, sen ve Chris. Birkaç haftalığına tatile gelin. Hatta Noel'de gelin."

"Keşke ama yapamam."

"İyi de neden? Pansiyonlar sudan ucuz. Hatta bazıları otel gibi. Haydi ama biraz hayatınızı yaşayın."

"Donna çok isterdim ama yapamam. Yapamayacağımı biliyorsun. Pastaneyle kim ilgilenecek mesela? Güvendiğim tek insan sendin, sen de oradasın."

"Biliyorum," diye iç geçirdi Donna. "Sadece bir düşünce-

di. Her neyse, bugün Sydney'e doğru yola çıkacağım. Sonra Avustralya'dan ayrılıyorum."

"Döneceğin günü iple çekiyorum, tatlım."

"Ben de öyle, Jan. Bana orada olanları anlat. *Her şeyi* bilmek istiyorum."

Donna gözlerini kapadı ve Jan'in sesini dinlerken şezlonguna yaslandı. Onun yanında olduğunu hayal ediyordu. Kollarım dirseğine kadar sıyırmış, yeni günün hamur işlerini pişirmeye hazırlanıyordu. Sabahın erken saatleri Donna'mn pastanedeki en sevdiği saatlerdi. Dünya yeni uyanıyordu, onlarsa mutfakta mucizeler yaratıyorlardı. Seyahatlerinden öğrendiği tek bir şey varsa, o da tam bir ev kuşu olduğunu anlamasıydı. Yaşadığı trajedilere rağmen Donna, Dublin'den başka bir yerde olmak istemiyordu.

"Ben artık kapatayım, hayatım. Senin bineceğin bir uçak, benimse pişireceğim pastalarım var."

Donna telefonunun ekranını kontrol edince yaklaşık yarım saattir konuştuklarına inanamadı. "Tamam, Jan. Çok teşekkür ederim... Her şey için."

Taksi saat ikide gelecekti ve buradan ayrılmadan önce Donna'nın yapmak istediği son bir şey daha vardı. Kamp alanındaki küçük kafenin şefiyle konuşmuş, şef de ona altın renkli sosu olan hamur tatlısının tarifini vermeye söz vermişti. Donna daha önce hiç böyle bir şey denememişti ve bu tarifi gittikçe büyüyen tarif koleksiyonuna eklemek istiyordu. Şef parmağını Donna'ya doğru sallayarak, "Eğer öğrendiklerini bana karşı kullanmayacağına söz verirsen, seninle mutfak sırlarımı paylaşırım," demişti.

Donna ayağa kalktı, dizlerine inen nane yeşili eteğini düzeltti ve sırt çantasını omzuna attı. Eşyalarını sabah erkenden

hazırlamak iyi olmuştu. Böylece öğlen uçağı için kamp alanından ayrılmadan önce biraz da olsa güneşin tadını çıkarabilmişti. Bir sonraki durağı Sydney'di; Tina'nın en çok görmek istediği yerlerden bir tanesi. Donna şehri doya doya yaşamaya kararlıydı.

Yirmi dakika sonra taksiде oturuyordu. Değerli tatlı tarifi de avuçlarındaydı. Bir haftadır evi olan kamp alanına son kez baktı. Burada geçirdiği zamandan keyif almıştı, ancak yaşayacağı diğer maceraları iple çekiyordu.

On Altıncı Bölüm

25 Aralık 2010

"Haydi ama. Söz veriyorum, bayılacaksın."

"Emin değilim," dedi Donna endişeyle. Yeni arkadaşı, Donna'yı plaj sandalyesinden çekiştiriyordu.

"Harika olacak. Bert ve Leo arabayı çoktan hazırladılar ve eğer hayır dersen Leo çok üzülecek."

"Tamam. Üstümü değiştirmek için bana on dakika verin, hemen inerim."

Marlee heyecanla Donna'ya sarıldı. "Unutulmaz bir gün olacak. Çocuklara senin geleceğini söyleyeyim. Mutluluktan havaya uçacaklar."

Marlee geziye Donna'nın da katılacağını haber vermek için büyük bir neşeyle Donna'nın yanından ayrıldı. Donna son birkaç gündür ev hasreti çeker olmuştu, içinden Noel'i kutlamak gelmiyordu. Ancak arkadaşlarının heyecanı o kadar bulaşıcıydı ki kendini bir sonraki günü iple çekerken bulmuştu.

Donna birkaç haftadır kaldığı odasına çıkan merdivenleri tırmandı. Ufacık ve biraz viraneydi ama hostel şehrin tam kalbindeydi. Donna'nın yapmayı düşündüğü tüm turistik aktiviteler için harika bir başlangıç noktasıydı. Donna üzerinde-

ki yazlık elbiseyi çabucak çıkardı ve güneş kremini tazeledi. Kremin kuruması yaklaşık beş dakika sürecekti, Donna da bu süreyi yatağın köşesine oturup İrlanda'yı düşünerek geçirdi.

Noel günü. İrlanda'da herkes hâlâ yatağındaydı çünkü orada saat, henüz sabahın çok erken saatlerini gösteriyordu. Ancak birkaç saat sonra şehir uyanacak ve Noel ağacının altındaki hediyelerini açacaktı. Ardından da akşam yiyecekleri muhteşem Noel yemeğini iple çekeceklerdi. Aslında çok saçmaydı. Donna eskiden Noel'i bu kadar umursamazdı. Oysa şimdi şömine başında oturup, kızarmış *marshmellow* yerken Noel şarkıları söylediği anların hayali aklından çıkmıyordu. Noel'i kavurucu güneş altında kutlamak doğru gelmiyordu.

Güneş kremi kuruyunca kot şortunu ve tişörtünü sırt çantasından çıkardı, hızla silkeledi ve onları üzerine geçirdi. Kızıl saçlarını geniş bir tokayla başının tepesinde toplayıp bez çantasının içine birkaç parça eşya koydu. Dudaklarına nemlendiricisini de sürdü, artık hazırdı. Jan'i ve ona Noel'i, Bondi Plajı'nda geçireceğini söylediği zamanı hatırladığında kendi kendine gülümsedi.

Yeni arkadaşlarıyla hostele geldiği ilk gün tanışmıştı. Marlee ve Bert yirmili yaşlarının başında İngiliz bir çiftti. Birkaç yıl sonra evlenmeyi planlıyorlardı ama ilk önce bir yıl dünyayı gezmek istemişlerdi. "Çoluk çocuğa karışınca seyahat zor olacak," demişti Marlee, Bert'ün elini sıkıca tutarak. Bert de Marlee'ye katılırcasına başını sallamıştı. Donna bu kadar emin hissetmenin güzel bir duygu olacağını düşündü. Hayatın nereye gideceğini ve ondan ne beklediğini biliyor olmak güzel olmalıydı.

Leo da İngilizdi, yirmi sekiz yaşındaydı ve çok yakışıklıydı. Bembeyaz dişleri, sarı saçları ve hayran olunası masmavi

gözleri vardı. Marlee ile Bert onunla Cairns'teki bir hostelde tanışmıştı ve hep birlikte Sydney'ye gelmişlerdi. Görünüşe bakılırsa Birleşik Krallık'taki hayatın keşmekeşinden kurtulmak için çalıştığı bankadan altı aylık izin almıştı. Ancak dikkatinden hiçbir şey kaçmayan Donna, Leo'nun bir kalp kırıklığını atlatabilmek için buralara geldiğini düşünüyordu. İyi görünüşüne rağmen Leo, Donna'ya cazip gelmemişti. Ancak Marleen'i azıcık tanıdıysa, gün bitmeden Leo ile aralarını yapacaktı.

Sahile varmaları çok uzun sürmedi. Altın sarısı kumlara ayak bastığı an, Donna'nın morali yükseldi. O an onu ne mutsuz edebilirdi ki? Güneş parlıyordu ve yeni arkadaşlarıyla vakit geçiriyordu. Ayrıca Bondi Plajı ablasının görülmesi gereken yerler listesindeydi, bu yüzden her şey yolunda gidiyordu.

"Pekâlâ," dedi Leo, çok kalabalık sayılmayacak bir yerde durarak. "Şimdilik buraya yerleşelim mi? Eğer devam edersek yer bulamayabiliriz."

"Burası mükemmel." Marlee havlusunu doğruca kumların üzerine serdi ve elbisesini üzerinden çıkardı. "Kimler yüzmeye geliyor?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," diyen Bert, tişörtünü üzerinden çıkarır çıkarmaz Marlee'yi kucakladı.

"*Dur!* İndir beni."

Donna, Bert'ün Marlee'yi omzuna atarak denize doğru ilerleyişini sırıtarak seyretti. "Harika bir çift, öyle değil mi?"

Leo evet anlamında başını sallarken, bir yandan da havlusunu seriyordu. "Muhteşemler. Onlarla tanıştığım günden beri bir kez olsun kavga ettiklerini görmedim."

"Biliyorum," dedi Donna. Kendi havlusunu Leo'nunkinin yanına serdi ve oturdu. "Birbirlerinin ruh eşiler."

"Bu saçmalıklara inanmıyorsun, değil mi?"

Donna ona baktı. "Elbette inanıyorum. Saçmalık falan değil. Bu dünyada herkesin bir eşi olduğuna inanmıyor musun yoksa?"

"İnandığımı söyleyemem. En azından öyle bir deneyimim olmadı." Leo'nun ifadesi ciddileşmişti. Donna bir yarayı deşmiş olabileceğini fark etti.

Donna konuşmayı sürdürdü. "Eğer bir şey yürümüyorsa o zaman öylesi doğrudur. Bitmiştir çünkü yolun öteki ucunda ondan daha iyisi vardır, ben buna inanıyorum."

"Umarım öyledir," diyen Leo, büyük mavi gözleriyle Donna'ya baktı. "Nasıl bu kadar pozitif olabiliyorsun? Yani, tüm o yaşadıklarını düşünürsek. . ."

Donna gülümsedi. "Sanırım yaşadıklarım *yüzünden* bu kadar pozitifim. Kadere inanmak ve güvenmek zorunda olduğumuzu öğrendim. Yoksa hayatın ne anlamı var?"

"Aman Tanrım. Suya girmelisiniz. Buz gibi ama çok güzel!" Marlee ve Bert çoktan geri dönmüştü. Leo ve Donna'nın sohbetlerini bölerek üzerlerine soğuk su damlaları sıçratıyorlardı.

"Belki daha sonra," dedi Donna ayağa kalkarken. "Önce biraz yürümek istiyorum."

Leo da onunla beraber ayağa kalktı. "Ben de geleyim. Siz kumrular da baş başa kalın."

Bir süre sessizce yürüyüp, plaja dağılmış insanlar arasında zikzak çizerek ilerlediler. Donna plajdaki insan kalabalığına şaşıyordu. Herkes kendi halindeydi. Kimileri piknik yapıyor, kimileri oyun oynuyordu. Hatta aralarında Noel baba kostümü giyenler bile vardı. Donna kostümlü insanları görünce kahkaha attı. Bu sıcakta o kostümlerle nasıl durabildiklerini merak ediyordu. Burada olmak hem tuhaf hem de inanılmaz bir de-

neyimdi. Her anını doya doya yaşamak, eve dönünce de bu anıları tüm canlılığıyla hatırlamak istiyordu.

"Bu dünyada herkesin bir eşi olduğundan bahsediyordun," diyen Leo, Donna'nın düşüncelerini dağıttı.

"Evet. Buna gerçekten inanıyorum."

"Peki ya sen? Sen onu buldun mu?"

Donna tereddüt etmeden cevap verdi. "Hayır. Yakınından bile geçmedim. Ama umudumu da yitirmedim, hâlâ onu aramaya devam ediyorum. Ya sen?"

"Bulduğumu sandım," dedi Leo, oynadıkları deniz topunu ellerinden kaçıran bir grup çocuğa topu geri atarken. "Birkaç yıl önceydi. Ancak doğru kişi değilmiş."

"Çok üzüldüm." Donna gerçekten üzülmüştü. Leo çok iyi bir çocuktu, mutluluğu hak ediyordu. "Eminim doğru kişiyi bir gün bulacaksın."

Leo duraksayıp Donna'yı kendine doğru çekti. "Belki de buldum."

Leo öpmek için uzanınca Donna bir an tereddüt etti. Ancak Leo'nun dudaklarını dudaklarında hissettiğinde kendini akışına bıraktı, rahatlamaya başladı. Tadı diş macunu ve hindistancevizini andırıyordu. Leo'nun dudakları daha istekli, dili daha ateşli hareket etmeye başlayınca Donna, kendini tamamen ona vermek istedi. Şimdiye kadar yalnızca bir erkekle birlikte olmuştu ama bu birkaç yıl önceydi. Şimdi ise tek istediği Leo'ydu. Acaba mutlu tesadüfler böyle mi hissettiriyordu? Bir gün bu hissi yaşayacağına hep inanmıştı. Aşkın beklemediğin bir anda seni çarpan bir yıldırım gibi olduğunu söylemişlerdi ve Donna *bunu* gerçekten beklemiyordu. Fazla düşünmemeye karar verdi. Sadece akışına bırakıp yolun nereye varacağını görecekti. Üstelik Marlee de buna çok sevinecekti!

Will çimenlik alana oturdu ve sahilde tutkuyla öpüşen çifte baktı. Onlara imreniyordu. Etraflarında olup bitenden habersiz gibiydiler. Sanki birbirlerinin kollarında kaybolmak için dünyayı durdurmuşlardı. Daha dün Silvia ile ikisi de böyleydi. Onu kollarının arasına almış ve Sydney Limanı'na tepeden baktıkları bir yerde sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi öpüşmüşlerdi. İşte her şey o gece değişmişti.

"Al bakalım huysuz şey," dedi Silvia bir anda elinde büyük bir külah dondurma ile görünerek. "Bu seni keyiflendirir."

Will ise keyifsizce gülümseyerek dondurmayı aldı. "Teşekkürler. Ancak dondurmadan fazlası gerek, üzerinde çikolata ve fındık olsa bile."

"Şey, bu daha bir başlangıç." Silvia yanına oturdu ve başını Will'in omzuna yasladı.

Sahildeki çift hâlâ öpüşüyordu. Will, Silvia'nın da o çifti görmüş olacağını düşündü, çünkü kızın gözleri nemlenmişti. Ancak onu teselli etmeye gücü yoktu. Neticede yaşananlar *onun* hatasıydı. Her şeyi o yapmıştı. Will hâlâ öfkeliydi. Öte yandan şimdi öfkesi mutsuzluk ve yalnızlık duygularına karışmıştı. Kafası içindeki duygu karmaşasından patlayacak gibiydi.

Silvia onunla gelmiyordu. Will önümüzdeki hafta Yeni Zelanda, Auckland'e geçecekti ama Silvia ona eşlik etmeyecekti. Oysa her şeyi planlamışlardı. Silvia, Will'in bineceği uçakta kendine yer ayırtmıştı, birlikte Yeni Zelanda turuna çıkacaklardı. Önce kuzey adalarını gezeceklerdi, ardından güneye ineceklerdi. Ancak dün Silvia birdenbire bunu yapamayacağı-

nı söylemişti. Ailesini ve arkadaşlarını çok özlemişti. Perth'e, evine dönmek istiyordu.

Will sanki karnına bir yumruk yemiş gibi hissediyordu. Henüz ikisi de "A" ile başlayan o kelimeden bahsetmemiş olsa da Will, ona âşık olmaya başladığını hissediyordu. Bunun kolay olmayacağını her zaman biliyordu çünkü ikisi de dünyanın farklı uçlarından geliyordu. Ancak bir yolunu bulabileceklerini düşünmüştü. Gerçek aşk her zaman bir yolunu bulurdu. Böyle söylemiyorlar mıydı? Oysa bunun bir yolu yoktu. Vizesi bitmek üzereydi ki bu da Avustralya'dan ayrılması gerektiği anlamına geliyordu. Yani Silvia ile Perth'e dönmek istese bile yapamazdı.

"Seni unutmayacağım, bunu biliyorsun," dedi Silvia sanki Will'in düşüncelerini okur gibi. "Ayrıca senin için bir şeyler hissetmediğimi de düşünme, çünkü hissediyorum."

Will ona bakmak için döndü. "O zaman bir daha düşün. Benimle gel. Bunu bir tatil olarak düşün, bitince evine dönersin."

Silvia başını iki yana salladı. "Olmaz, Will. Her halükârda eve döneceğim ve ayrılacağız. Bu işi yürütebilmemizin imkânı yok."

Will bir şey söylemek istese de sonra fikrini değiştirdi. Derin bir iç çekti. Silvia haklıydı. Will nasıl düşünürse düşünsün ilişkileri yürümeyecekti.

"Haydi, gidelim," dedi Will. Ayağa kalkıp elini Silvia'ya uzattı. "Birbirimize elveda demeden önce kalan son birkaç günümüzün keyfini çıkaralım."

Sessizlik içinde otellerine geri döndüler. Will gözyaşlarını bastırmakta zorlanıyordu. Koridordan içeri girdiklerinde Noel şarkılarının çaldığını işitti. Bir anda her şey gözlerine

daha güzel görünür olmuştu. Bu muhteşem otelde beş günleri daha vardı. Oteldeki konaklamaları Will'in annesi ve babasının Noel hediyesiydi. Annesi birkaç hafta önce ona telefon açmış ve Noel için ne istediğini sormuştu. "Yumuşak bir yatak," diye dalga geçmişti Will, sert zeminde kamp yaptığı ve bir öbek sinekle uyuduğu geceleri düşünerek. Ayrıca arabasının Darwin'den beri zorlandığından, hatta Birsbane'de arabayı bırakmak zorunda kaldığından da bahsetmişti. Birkaç gün sonra annesi yeniden telefon açıncaya kadar bunları bir daha düşünmemişti. Vivienne aramış ve Sydney Limanı'na yakın dört yıldızlı bir otelde onun için bir oda tuttuğunu söylemişti. Bu jest Will'in gururunu okşamıştı, özellikle annesi onun eve dönmesini bu kadar çok isterken.

"Sence birbirimizi bir daha görür müyüz?" diye sordu Will akşam yemeği için giyinirlerken. "Yani, önümüzdeki hafta birbirimize sonsuza dek elveda mı diyeceğiz?"

Silvia ona baktı. Will bu sefer kadının yanaklarından süzülen yaşları fark etti. "Bilmiyorum, Will. Keşke sorularına cevap verebilseydim, keşke birbirimizi bir daha görebileceğimizi söyleyebilseydim. Ancak ben de bilmiyorum."

Will, Silvia'yı elinden tutup nazikçe yatağa yatırdı ve kollarını ona doladı. Sadece ona sarılmak istemişti. Will her zaman bağımsız birisi olduğunu düşünürdü. Yalnız bir gezgin olmak ve kimseyi düşünmek zorunda kalmamak başlarda keyifliydi. Ancak Silvia'yla tanıştıkları günden beri neler kaçırdığını anladı. Yol arkadaşlığı. Dostluk. Hatta belki aşk.

Yatakta uzanırken, Jack'in sesi adeta kulaklarında çınlamıştı. "Hiçbir şeyin sana engel olmasına izin verme, dostum. Buradan kurtulmalı ve hayatı dibine kadar yaşamalısın." Will de aynen böyle yapacaktı. Silvia'nın onun kaderi olduğunu

düşünmüştü ama hayat türlü türlü oyunlar oynamayı seviyordu. Bu yüzden bekleyip neler olacağına bakacaktı.

Birdenbire derin nefes alıp verme sesleri işitti, Silvia kollarında uyuyakalmıştı. Sevecenlikle ona baktı ve gülümsedi. Akşam yemeğine inmeseler de olurdu. Noel olsa ne olacaktı ki? Birlikte olduktan sonra ne yaptıklarının bir önemi yoktu. Birlikte geçirdikleri son günlerdi ve Will tek bir anını bile boşa harcamayacaktı.

Plajda düşündüğünün aksine bu, kesinlikle mutlu bir tesadüf değildi. Donna yatakta yanında yatan adamı görünce kendini bomboş hissetti. Leo uyuyakalmıştı. Başı yana eğik durduğundan ağzından salyası akıyordu, lacivert renkli nevresimlerin üzerine dökülen saç kepekleri de açıkça belli oluyordu. Bir anda tüm yakışıklılığı kayboluvermişti.

Sahildeki öpüşmelerinin ardından Donna gecenin nereye varacağını biliyordu. Hostele geri döndüklerinde doğruca Leo'nun odasına geçmiş ve işe koyulmak için hiç vakit kaybetmemişlerdi. Güzeldi de. Ancak hayran kalınacak dakikalar yaşanmamıştı. Tamam, bir amaca hizmet ettiği doğruydu ama yalnızca o kadardı. Biraz hayal kırıklığıydı.

Donna yataktan usulca çıkıp odanın çeşitli köşelerine dağılmış kıyafetlerini topladı. Kendi odasının koruyucu duvarları arasına sığınmadan önce Leo'ya son bir kez baktı. Bu kadar hızlı ilerlediği için kendine kızmıştı. Plajdaki öpüşme çok hoştu. Eğer ipleri bu kadar kolay bırakmasaydı, o dakikaları birkaç defa daha yaşayabilirdi. Ancak artık imkânsızdı. Çünkü o sınır aşılmıştı.

Kendi yatağına uzandı ve telefonunun saatine baktı. Altıyı gösteriyordu. Marlee güzel bir Noel yemeğine gitmeyi önermişti ama Donna'nın içinden gelmiyordu. Ev hasreti her yanını sarmıştı, tek istediği İrlanda'ya ve soğuk, yağmurlu İrlanda Noel'ine geri dönmekti. Jan'in ne yapıyor olabileceğini düşündü. Orada saat henüz sabahın dokuzuydu, muhtemelen akşam yemeğini planlıyordu. Yemekten sonra da leziz tatlılar ikram edeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Sadece iki ay sonra evine dönecekti. İki ay sonra o pastaneye geri dönecek, taze pişmiş çörekler eşliğinde Jan'le sohbet edecek ve seyahati boyunca biriktirdiği anıları anlatacaktı. İşte bu! Arkadaşıyla konuşmalıydı. Evinden gelecek tanıdık bir sesin tesellisine ihtiyacı vardı. Yatağında doğruldu, telefonu yeniden eline aldı ve numarayı ezberinden tuşladı.

"Selam, tatlım," diye duyuldu Jan'in anaç sesi. Sanki yan odadan geliyordu. "Ben de seni düşünüyordum."

İşte ihtiyaç duyduğu şey buydu. Donna, kollarını dizlerine dolayıp telefonun öteki ucunda konuşan kadını dinlerken, hayatındaki tek düzgün şey için Tanrı'ya şükretti.

On Yedinci Bölüm

21 Şubat 2011
William ve Donna 26 yaşında...

Donna kitabını yatağa bırakıp esnedi. Uzun zamandır ilk kez kendine izin vermişti ve her anının tadını çıkarmak istiyordu. Yeni Zelanda'nın güneyindeki Christchurch Adası'na dün akşam ulaşmıştı. Önceden ayırttığı misafir evine vardığımda yorgunluktan tükenmek üzereydi. Bir şeyler yemek için bile enerjisi kalmamıştı. Akşam dokuzda kendini yatağa bırakır bırakmaz uyudu.

Uyandığında saatin öğlen on bir olduğunu görünce şaşkına döndü. On dört saat deliksiz uyumuştu. Midesi açlıktan kazınıyordu. Yataktan isteksizce kalkmış ve hemen yan taraftaki McDonald's'a gitmişti. On dakika sonra da bir bardak çay ve yumurtalı çörekle manzaranın tadını çıkararak odasına dönmüştü.

Yatağın yanındaki komodinden telefonunu alıp ekranına baktı. Saat iki buçuktu. Hazırlanıp bir şeyler yapsa iyi olurdu. Ayrıca yeniden acıkmıştı. Elindeyse bir tablet erimiş çikolatadan ve birkaç naneli şekerden başka bir şey yoktu.

Kendi kendine mırıldanarak yataktan çıktı. Küçük banyosuna girip duş aldı. Küçük olmasına rağmen kaldığı misafir evi, seyahatleri boyunca konakladığı pek çok pansiyondan daha

lükstü. Auckland'deyken şans eseri Christchurch'ten gelen bir kızla tanışmıştı, kız da ona buranın numarasını vermişti. Misafir evi ana caddenin hemen üzerindeydi, şehir merkezinden de yalnızca on dakika uzaklıktaydı. Misafirperverliğiyle övünen yaşlı Bayan Garraway tarafından işletiliyordu ve pansiyonlardan yalnızca birkaç dolar pahalıydı. Misafir evine ilk yerleştiği akşam, yaşlı kadın ona bir tepsi çay ve bisküvi bile ikram etmişti. Donna daha şimdiden burayı seveceğini biliyordu.

Duştan çıkıp odaya konulan büyük, yumuşak ve sarı renkli havluya sarındı. Son birkaç aydır yanında taşıdığı yıpranmış havlunun yanında *bu bile* bir lükstü. Eski kot şortunu ve tişörtünü sırt çantasından çıkardı ama bir anda fikrini değiştirdi. Bugün sanki elbise günüydü. Yalnızca birkaç elbisesi ve bir çift alçak topuklu ayakkabısı vardı, bunları da özel zamanlar için saklıyordu. Fakat bugün özelmiş gibi hissediyordu. Nedenini bilmiyordu, sadece öyleydi. Belki de iyi bir uyku uyuduğu ve güzel bir ruh haliyle uyandığı içindi. Sadece birkaç hafta sonra İrlanda'ya döneceğini bildiği için bile olabilirdi.

Papatya desenli yazlık elbisesini ve topuklu ayakkabılarını giydi. Parmak arası terliklerle geçirdiği son birkaç aydan sonra düzgün ayakkabılar giymek garip gelmişti. Çantasından bir fırça çıkarıp dağınık saçlarını hizaya soktu. Eve dönmeyi gerçekten iple çekiyordu. Seyahati boyunca pes etmek istediği zamanlar olmuştu; yalnız hissettiği, korktuğu zamanlar. Öyle zamanlarda evi daha da çok özlemişti. Ancak yoluna devam ettiği ve Tina'mn listesindeki her yere uğradığı için gururluydu. Geriye yalnızca New York kalmıştı. Christchurch'teki birkaç günlük gezisinin ardından on günlüğüne oraya gidecekti.

Cep telefonunun tiz sesi düşüncelerini böldü. Telefonu hemen çekmeceden çıkardı.

"Alo."

"Alo, Donna. Ben Lexie."

"Lexie! Sesini duymak ne güzel. Nasılsın?"

"İdare eder."

Donna yatağa oturdu ve yastığına yaslandı. "Pekâlâ, anlat bakalım."

"Neyi anlatayım?"

"Haydi ama, Lexie. Seni iyi tanırım. 'İdare eder,' mutlu olduğunu anlatacak türden bir cevap değil. Neler oluyor?"

"Sorun Brendan," diye iç geçirdi Lexie. "Ben... Ben sadece onun artık benimle birlikte olmak isteyip istemediğinden emin olamıyorum."

"Ne?" Donna gerçekten şaşırmıştı. Onların mükemmel bir çift olduğunu düşünüyordu. Brendan karısına deliler gibi âşıktı. "Neden böyle düşündün ki? Sana öyle geliyordur."

"Kesinlikle bana öyle gelmiyor, Donna. Sana bebek istediğimi, Brendan'ın da biraz bekleyelim dediğini anlatmıştım, değil mi?"

"Evet."

"Üzerinden onca zaman geçti ve hâlâ baba olmayı düşünmüyor. Bir çocuğum olsun istiyorum, oysa o beni her seferinde farklı bir bahaneyle oyalıyor. Paramız yokmuş, zamanımız yokmuş, şimdiki kadar eğlenemezmişiz... Açıkçası usandım artık."

"Kulağa adil gelmeyeceğinin farkındayım ama onun da hislerine saygı duymalısın. İkiniz de henüz gençsiniz, anlaşılan kendini hazır hissetmiyor."

"Onun tarafını tutma, Donna!"

Donna gözlerini devirdi. "Taraf tutmuyorum. Sadece konuya adil yaklaşmaya çalışıyorum. O da yola gelecektir, eminim."

"Beklemekten yoruldum. *Kazara* haplarımı almayı unutmayı ve neler olacağını görmeyi bile düşündüm."

"Tanrım, Lexie! Bunu yapamazsın."

"Nedenmiş? Bu benim bedenim."

Donna öfkelenmeye başlamıştı. "Söylediklerini kulağın duyuyor mu senin? Adeta çılgına dönmüş gibi konuşuyorsun. Her şeyi kendi kontrolün altına alamazsın."

"Eğer başka bir seçeneği kalmazsa bana hak verecektir. Hamile kalırsam bunu kabul etmek *zorunda* kalacak."

"Lexie, sen delirmişsin. Sonunda Brendan ya seni terk eder ya da -ki bu daha kötü- istenmeyen bir bebeği dünyaya getirmiş olursun. Kimse için adil olmaz."

"Ama o istemiyor. *Ben* istiyorum."

"Brendan'a ve evliliğine bunu yapamazsın, Lexie. Delilik bu. Onunla bir daha konuş ve hislerinin ne kadar kuvvetli olduğundan bahset."

"Hımm. Belki. Neyse boş ver bunları. Bana kendinden bahset. Christchurch nasıl?"

"Aslında daha gezmeye fırsatım olmadı," diye cevapladı Donna. "Hatta yazıldığım şehir turuna geç bile kaldım. Seni daha sonra ararım."

Birbirlerine veda ettiler. Donna sohbetin sona erdiğine sevinmişti. Tur hakkında yalan söylemişti. Çünkü kocasını kandırmak hakkındaki planlarını duyduktan sonra Lexie ile konuşmak içinden gelmemişti. Donna istenmeyen bir bebeğin dünyaya getirilmesinin iyi bir şey olmadığını, kendi acı dolu deneyiminden ötürü biliyordu. Arkadaşının bu kadar basit davranmayı tercih etmesi onu şaşırtmıştı. Ancak Lexie'nin, ruh halini bozmasına izin vermeyecekti. Dışarı çıkıp kendine yiyecek bir şeyler alacak ve şehirdeki turizm danışma ofisin-

den bir harita edinecekti. Misafir evinin sahibesi gidip gezmesi için ona birkaç yer tavsiye etmişti. Donna da oralardaki rehberli turlara göz atmak istiyordu.

Aynadaki yansımasına baktı ve son dakikada sırt çantasından nadiren kullandığı bir ruju çıkardı. Aslında hiç makyaj yapmazdı, yalnızca özel zamanlar için ara sıra ruj sürerdi. Dudaklarını birbirlerine sürtüp rujun iyice yayılmasını sağladı, artık hazırdı. Birkaç dakika sonra şehir merkezine giden yolu adeta seke seke yürüyordu. Bu şehirde büyülü bir şeyler vardı, bunu hissedebiliyordu.

Will, resepsiyondaki adama anahtarını teslim etti ve dışarıya, gün ışığına çıktı. Christchurch'e birkaç hafta önce gelmişti ama şehirde kalmaktansa bir araba kiralamış ve adanın etrafını gezmişti. Şimdi birkaç gün şehir merkezini keşfetmek istiyordu. Araç kiralama şirketindeki adam ona şehir merkezinin hangi yönde olduğunu göstermişti, Will de o istikamette yürüyordu.

Sydney'de Silvia ile yollarını ayırdıktan sonra yeniden tek başına kalmaya alışmıştı. Silvia'nın onunla beraber Yeni Zelanda'ya gelmeyeceğini öğrendiği zaman kendi uçak biletini erteleyip, Sydney'de birkaç hafta daha kalmıştı. Birlikte geçirdikleri son günler buruktu. Sohbet ettikleri, güldükleri, sarılarak uyudukları her anın tadına varsalar da o dakikalar, veda edecekleri günün acısıyla lekelenmişti.

Ancak Yeni Zelanda'ya giden uçakta otururken Will, bir şeyden kesinlikle emin olmuştu. Silvia'yı sevmemişti. Pekâlâ, belki biraz sevmiş olabilirdi ama ona kesinlikle âşık olma-

mıştı. Bu ayrılığın onu mahvedeceğini sanıyordu. Tüm uçuşu gözyaşlarını bastırarak geçireceğini düşünmüştü. Tamam, elveda öpücüğünden sonra kendini yapayalnız hissetmiş ve onu şimdiden özlemişti. Fakat berbat bir durumda da değildi. Silvia onun kötü bir zamanında karşısına çıkmıştı. Annesine kızgındı ve evi ziyaret ettiği zaman sürekli Jack'i düşünmüştü. Silvia da içindeki bu boşluğu doldurmasına yardımcı olmuş, onu problemlerinden uzaklaştırmıştı. Öte yandan kesinlikle ondan faydalanmamıştı. Aksine ondan çok hoşlanmış, onunla vakit geçirmekten büyük keyif almıştı. Ancak ayrılırlarken aradığı *doğru insanın* o olmadığını fark etti.

Will kısa sürede şehir merkezine varmıştı. Araç kiralama firmasında çalışan adamın verdiği yol tarifini kontrol etti. Şehrin tam merkezinde duran muazzam Christchurch Katedrali'nin bulunduğu Katedral Meydanı'na doğru yürüdü. Hem muhteşem manzaralarla hem de şahane mimari yapılarla bezeli şehri gezmek için can atıyordu.

Kol saatine baktığında saatin neredeyse dört olduğunu fark etti. Aslında bir şeyler yemek istese de kapanmadan önce turizm danışma ofisine gitmenin iyi olacağını düşündü. Haritasını yeniden kontrol etti ve yan sokağa doğru ilerledi. Elinde alışveriş torbasıyla sohbet eden iki kadını duyunca kendi kendine gülümsedi. Eskiden Avustralya ve Yeni Zelanda aksanlarını ayırt edemez, ikisinin de aynı olduğunu düşünürdü. Oysa şimdi iki aksan arasında fark olmadığını söylemek, İrlanda ve İngiliz aksam arasında fark olmadığını söylemek gibi olurdu. Yeni Zelanda aksanını daha neşeli buluyordu, kelimeleri adeta bir şarkı gibi telaffuz ediyorlardı. Ayrıca "e" sesini de "i" gibi söylüyorlardı. Sohbet eden kadınlardan bir tanesi geçen gün kocasıyla çıktığı yat gezisi için, "Direğinin boyunu görmeliy-

din," dedi. Yaşlı bir kadının ağzından öyle bir kelime duymak Will'i hayrete düşürmüştü. Kadının aslında yatın direğinden bahsettiğini ise sonradan anlamıştı!

Danışma ofisini buldu ve içeri girdi. Sıcaktan bir nebze olsun kurtulmak iyi gelmişti. İçerisi turist kaynıyordu, görevlilerle konuşmak için bekleyen insanların oluşturduğu kuyruk o kadar uzundu ki Will, biraz etrafı gezinip birkaç harita ve broşür almaya karar verdi. Yeni Zelanda'nın güney adasına geldiği için memnundu. Aslında hem kuzeyi hem de güneyi gezmek istiyordu. Fakat Sydney'de düşündüğünden daha uzun süre kalınca güney ya da kuzeyden yalnızca birini tercih etmek durumunda kalmıştı. Adaya daha şimdiden hayran olmuştu. Christchurch harika bir yerdi.

İnsan sırası azalacağa benzemiyordu. Ofisin saat altıya kadar açık olduğunu görünce yakınlarda bir yerde kahve içip tekrar geri dönmeyi düşündü. Okumak için bir avuç dolusu broşür aldı. Kapıdan tam çıkacaktı ki kadının biri aniden, adeta uçarcasına içeri daldı. Will, merdivene takılan kadını yere düşmekten son anda kurtardı.

"Tanrı aşkına," diye bağırdı kadın, Will'in kollarının arasındayken. "Oraya neden bir basamak koymuşlar ki?"

Will kadının ne söylediğini zar zor işitti. Sanki etraflarındaki herkes yok olmuş ve yalnızca ikisi kalmıştı. Kalbi adeta boğazında atıyordu. Böylesi bir duyguyu daha önce kesinlikle yaşamamıştı. Sanki kaderiyle yüz yüze gelmişti. Bu kızı tanımıyordu ama sanki tüm hayatı boyunca tanıyormuş gibiydi. *Bu kızla evleneceğim,* dedi içinden. Kadınsa hâlâ konuşmaya devam ediyordu.

"Sanırım artık beni bırakabilirsin."

"Ah... Ben, şey, evet. Özür dilerim." Will, kadını saran

kollarım çözdü. Hayatında ilk kez ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Beni kurtardığın için teşekkürler," dedi elbisesini düzelterek. "Eğer beni yakalamasaydın daha utanç verici bir manzaraya sebep olabilirdim."

"Sorun değil. İrlandalı mısın?"

"Evet." Kadın elini uzattı. "Adım Donna. Tanıştığıma memnun oldum."

On Sekizinci Bölüm

Adı William'dı. O mönüyü incelerken Donna da onu ve alnına dökülen koyu renkli saçlarını inceliyordu. Çok yakışıklıydı. Ama sadece yakışıklı değildi, farklı bir havası vardı. Sanki tanıdık gibiydi fakat onunla daha önce tanışmadığına emindi. Ev ve mutluluk karışımı bir kokusu vardı. Donna kendini fena kaptırmıştı.

"Ben bir fincan kahve ve bir dilim cevizli pasta alacağım," dedi sabırsızca bekleyen garson kıza. "Donna?"

"Sadece çay, lütfen." Hiçbir şey yiyemezdi. Midesi adeta düğüm düğüm olmuştu. Hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

William ayağa kalktı. "Lavaboya kadar gideceğim. Ben yokken kaçma, olur mu?"

"O zaman acele etsen iyi edersin." William masadan ayrılırken ardında tıraş losyonunun kokusu kalmıştı. Donna ise kokuyla kendinden geçmişti. Danışma ofisinde William'ın kollarına düştüğü an yaşadıkları çok tuhaftı. Sanki her şey bir anda rayına oturmuştu. Sanki eski birer dostlarmış gibi William onu kahve içmeye davet etmiş, Donna da kabul etmişti.

Aslında düşünmeden davranmak Donna'ya göre değildi ama nedense yaptığı şey, ona yanlış gelmiyordu.

"Uzun süredir burada mısın?" Sandalyesinde arkasına yaslanan William ona bakınca Donna'nın kalbi çarpmaya başladı.

"Dünden beri," dedi William'ın koyu kahverengi gözlerine bakmamaya çalışarak. "İlk önce kuzeydeki adaya gittim. Ya sen?"

"Son birkaç haftadır bu adadayım ama Christchurch'e daha bu sabah geldim. Hoş bir yere benziyor."

"Çok güzel. Ben de şehrin haritasını almak için danışma ofisine gidiyordum ki... şey... Biliyorsun işte."

"Kollarıma düştüğünü mü söylüyorsun?" William, Donna'nın utanmasına sırıtarak karşılık verdi. Onu öyle görünce Donna da kahkaha atmaya başladı.

"Şey, evet. Sanırım öyle de denilebilir."

"Anlaşılan sen de seyahattesin." William'ın bakışları Donna'nın adeta içine işliyordu.

"Birkaç haftalığına Avustralya'daydım," dedi Donna. "Artık eve dönüş yolundayım. Seyahat güzel şey ama bana göre değilmiş."

"O zaman neden seyahate çıktın? Yani seyahatin sana göre olmadığını seyahat ederken mi anladın?"

"Uzun hikâye." Donna hiç tanımadığı birine ablasıyla ilgili tüm ayrıntıları anlatmakta tereddüt etti.

"Nasıl uzun?"

Donna iç geçirdi. "Sadece ablam için yapıyorum, diyelim. Bundan bahsetmeyelim, olur mu? Dublin'in neresindensin?"

Tam o sırada garson kız siparişleri ile beraber geldi ve elindekileri adeta masaya çarparak bıraktı. "On dakika sonra kapatıyoruz."

"Ne sıcakkanlı bir servis," dedi William. Genç garson çoktan tezgâhına geri dönmüştü. "Belki de bir şeyler söylemeliyim."

Donna başını iki yana salladı. "Zahmet etme. Birkaç dakika sonra zaten kalkmam gerekecek."

"Ah." William hayal kırıklığına uğramışa benziyordu. Donna söylediği yalan için kendini tekmeleyebilirdi. İçinden bir ses bu durumun özel olduğunu söylüyordu, bu da onu endişelendiriyordu. Acele edip işleri eline yüzüne bulaştırmak istemiyordu. Öte yandan William'la daha fazla zaman geçirmek için de can atıyordu.

"Belki programımı yeniden ayarlar biraz daha kalabilirim?"

William başını iki yana salladı. "Lütfen benim için planlarını bozma. Muhtemelen bu akşam erken yatarım. Uzun bir gün oldu."

Donna'nın yüreği burkuldu. Çayını yudumladı ve William'ın pastasını iştahla yemesini seyretti.

"Peki ya yarın?" diye soran William, pastasına adeta yumulmuştu, kahvesini de büyük yudumlarla içiyordu. "Madem ikimiz de şehri keşfetmek istiyoruz, neden beraber yapmıyoruz?"

Donna'nın mutluluktan içi içine sığmıyordu. "Kulağa güzel geliyor. Ne zaman görüşmek istersin?"

"Saat 12:30 senin için uygun mu?"

"Evet. Uygun."

"Katedralin önünde buluşalım o zaman. Önce orayı gezer, oradan başka yerlere geçeriz."

"Harika."

"Affedersiniz." Huysuz garson geri dönmüş, içindekilerin daha yarısı içilmiş fincanları toplamaya başlamıştı.

"Sanırım artık kalkmamız gerekiyor," diye güldü Donna. "Şansımızı daha fazla zorlamak istemem."

"Ah, bir saniye." William sırt çantasının fermuarını açıp, kalemle kâğıt çıkardı. "Telefon numaran neydi? Ne olur ne olmaz diye."

Donna birkaç saniyeliğine sustu ve sustuğu için de kendine bir kez daha kızdı.

William telaşla, "Çok özür dilerim. Fazla ileri gittiğimi düşünmeni istemem," dedi. "Bu benim numaram. Yarın 12:30'da görüşeceğiz zaten."

Garson kız yeniden geldiğinde Donna kâğıt parçasını alıp cebine tıktı. Ardından çantasından on dolarlık bir banknot çıkardı ve masaya bıraktı.

"Aslına bakarsan tuvalete gidince hesabı ödemiştim. Umarım sakıncası yoktur."

"Ah, teşekkür ederim. Öyleyse Bayan Mutlu bunu bahşiş olarak alabilir." Donna cömert bahşişi gören garson kızın yüzünün aydınlandığını fark etti. Aslında garson bu bahşişi hak etmemişti ancak Donna, kendini cömert hissediyordu. Hayatı nihayet iyiye gitmeye başlamıştı ve uzun zaman sonra ilk kez geleceği için heyecanlanıyordu.

Yüzündeki çiller o konuştuğu zaman adeta dans ediyordu. William gözlerini ondan zor ayırmıştı. Sanki danışma ofisindeyken biri onun zihnini ele geçirmişti. Çünkü Donna'yı kahve içmeye davet edişini güçlükle anımsıyordu. Ne olduğunu anlayamadan kendini bir kahve dükkânında, onun karşısında otururken bulmuş ve zamanı dondurmak istemişti.

Şimdi de birbirlerine veda ediyorlardı. William gitmesine engel olmak, günün geri kalanını onunla birlikte geçirmek,

onu daha çok tanıyabilmek istedi. Ertesi güne kadar beklemek çok zordu, ancak onu da korkutmak istemiyordu. Gideceği bir yer olduğunu söylemişti, bu yüzden ona saygı duymalıydı. En azından onu yarın yeniden görebilecekti. İyi ki son anda aklına böyle bir şeyi teklif etmek gelmişti. Tekrar gün ışığına dönerlerken bu düşünce onu gülümsetti.

"Seninle tanışmak çok güzeldi, Donna," diyen William, ağırlığını bir ayağından ötekine verdi.

"Seninle de öyle. Yarın öğlen görüşürüz."

"Harika. Görüşürüz."

Bir an ikisi de ne yapacağını bilemediğinden sessizlik oldu. Öpmek için uzanamazdı, fazla ileriye gitmiş olurdu. Oysa o dudakların tadına bakmayı o kadar çok istiyordu ki. Dudaklarının yumuşak pembeliği adeta ona sesleniyordu, yüzünün yanlarına düşen kızıl saç tutamları rüzgârla dans ediyordu. O güzel yüzü avuçlarının arasına almak ve her bir köşesini öpmek istiyordu. Onu kendine çekmek, ona sarılmak istiyordu. Bunu düşünmek bile sersemlemesine sebep olmuştu.

"William?"

"Efendim, ne?"

"Diyorum ki bir değişiklik olursa seni ararım ama olacağını düşünmüyorum."

"Harika. Sabırsızlıkla bekliyorum." William ayağa kalktı ve Donna'nın sokak boyunca yürüyerek uzaklaşmasını seyretti. Papatya desenli elbisesi ile alçak topuklu ayakkabılarının içinde harika görünüyordu. O topuklu ayakkabılar için Tanrı'ya şükretti. Aksi takdirde Donna merdivenlere takılmaz ve William'ın kollarına düşmezdi. Hoş bir tesadüf olmuştu. Bunu biliyordu, çünkü hayatı boyunca böyle bir şey beklemişti. Kulağa biraz çılgınca gelse de nihayet aradığını bulduğuna inanıyordu.

Donna sokağın sonuna vardığında köşeyi dönüp kayboldu. Will ise arkasındaki duvara yaslandı. Bir anda tüm gücü tükenmişti. Saat daha erkendi ama tek istediği uyumaktı. Buluşma vakti gelene kadar uyumak ve rüyasında da Donna'yı görmek istiyordu.

Sırt çantasını alıp mutluluktan sıçrayarak o hafta için tuttuğu hostele doğru yürüdü. Geçen yıllar boyunca, hayatın insanı ters köşe etmek gibi bir yönü olduğunu öğrenmişti. Jack'in intiharı da bunların en büyüğüydü. Ancak bazen güzel sürprizler de olabiliyordu. Ve bugün hayatının akışını sonsuza dek değiştirecek bir şey yaşamıştı.

On Dokuzuncu Bölüm

Saat daha gecenin ikisiydi. *Lanet olsun.* Yatağa erken girmekle hata ettiğini biliyordu. Ne kadar erken uyursa, sabah o kadar erken olur diye düşünmüştü. Nasıl da yanılmıştı. Daha şimdiden üç defa uyanmıştı, zaman geçmek bilmiyordu.

Donna çarşaftan kurtulup bacaklarını yataktan aşağıya sarkıttı. Belki bir bardak sıcak süt, güzel bir uyku çekmesine yardımcı olurdu. Ayaklarını sürüye sürüye küçük mutfağa ilerledi ve ışığı yaktı. İki dakika sonra sıcak sütünü yudumlayarak yatağına geri dönmüştü ve uykularını bölen adamı düşünüyordu.

William. Adının tınısı hoşuna gidiyordu. William, William, William. Ona böyle çarpılmasına kendi bile şaşırıyordu. Onu son anda düşmekten kurtaran o kollara dokunduğunda, adeta daha önce hiç hissetmediği bir elektrik akımıyla çarpılmıştı. Verdiği tepkiye bakılırsa William da aynısını hissetmişti. Fincanını yanındaki komodine bıraktı. Gözkapakları şükürler olsun ki ağırlaşmaya başlamıştı. Saat 12:30 belli ki geç gelecekti.

Rüyasında yeniden genç bir kızdı ve William'la birlikte kaçıyorlardı. Ancak Lexie de gelmek istemişti, ayrıca tanıma-

dığı başka bir çocuk, Tina ve annesi de vardı. Hep birlikte bir panayırdaydılar. William dönme dolabın en üstünde kalmıştı ve Donna ona ulaşamıyordu. Endişe ve korku içerisinde aniden uyanıverdi. Tanrı aşkına, ne tuhaf bir rüya görmüştü öyle. Gerçekten kendine gelmeli, zihnini boşaltmaya çalışmalı ve düzgün bir uyku çekmeliydi.

Gözlerini açıp saatin daha yediyi gösterdiğini görünce neredeyse ağlayacaktı. Hava aydınlandığı için kalkıp bir şeyler yapabilirdi. Ancak tüm gece dönüp durduğundan yorgun düşmüştü. Birkaç saatlik uykuya daha ihtiyacı vardı, yoksa William'la çıkacakları randevuda uyuyacaktı. Randevu muydu? Öyle olmasını umuyordu. Onunla ilgili düşünceler zihninde dönüp durmuştu, hatta birlikte İrlanda'ya dönme hayalleri bile kuruyordu.

William'da çocukluk anılarına da dokunan bir şeyler vardı. Tina ve Lexie ile ilgili mutlu anıları, hatta annesinin çok önceden onları parka götürdüğüne ve onlara marmelatlı çörek aldığına dair anıları anımsıyordu. William bu anıları neden canlandırmıştı, emin olamıyordu. Belki de İrlanda aksanı yüzündendi ya da böylesine mutlu hissetmesine sebep olduğu içindi.

Tekrar yatağa girip William'ın güneşten yanmış, gülümseyen yüzünü hayal etti. O yüze dokunabilmeyi, dudakları birbirine değecek kadar yakın olma şansına erişebilmeyi hayal etti. Dün birbirlerine ettikleri veda azap vericiydi. Onu öpmeyi çok ama çok istemişti fakat William'ın bunu yapmayacağını biliyordu. Belki bugün olurdu. Nasıl bir his olacağını hayal ederken deliksiz bir uykuya daldı.

Saat daha on ikiyi çeyrek geçiyordu ama Will, buluşma yerine önceden gitmek istedi. Christchurch Katedrali'nin ön kapısında duruyor, heyecanla önünden geçen insanlara bakıyordu. Tüm gece boyunca Donna'yı düşünmeden duramamıştı. Onu yeniden görecek olma düşüncesi bile midesini kelebeklerle dolduruyordu. Katedralin içini gezmek istedi ancak Donna'nın gelip onu görememesinden korktu. Ayrıca içeriyi birlikte gezerek keşiflerine başlayabilirlerdi.

Güneş parlıyordu, meydan insanlarla doluydu, her yer cıvıl cıvıldı. Will de oldukça neşeliydi. Son iki yıldır gezdiği tüm yerler arasında kendini en çok buradayken evindeymiş gibi hissediyordu. Ayakta beklerken kendini, bir salı günü öğleden sonra Dublin şehir merkezinde bekliyormuş gibi hayal etti; sanki ofisten çıkmış, bir şeyler atıştırmaya gidiyormuş gibi. Fakat ocak ayında Dublin çok daha soğuk ve karanlık oluyordu.

Saat on ikiyi yirmi geçiyordu, avuçları terlemeye başlamıştı. Gelmeyecek miydi acaba? Onunla iletişim de kuramazdı çünkü numarasını alamamıştı. Soyadını bile bilmiyordu, bu yüzden İrlanda'da onu bulabilme şansı da olmayacaktı. Sırtından aşağıya inen ürpertiyi hissedebiliyordu. Kendine gelmeliydi. Daha erkendi, paniklemeye gerek yoktu.

Ancak bir şeyler ona hiç de doğru gelmiyordu. Will'in altıncı hissi kuvvetliydi. Donna'yı yeniden göreceği için heyecanlı olsa da işlerin umduğu kadar pürüzsüz gitmeyeceğini hissediyordu. Belki de ona karşı hislerinden ötürü böyle bir duyguya kapılmıştı. Onu daha bir gündür bile tanımıyordu. Bu kadar çabuk âşık olması mümkün müydü? Aklı bunun imkânsız olduğunu söylese de kalbi aksini iddia ediyordu. Yüreği, Donna'nın *doğru kadın* olduğunu adeta haykırıyordu. Donna'nın da böyle hissedip hissetmediğini öğrenmeye ihtiyacı vardı.

Donna yataktan telaşla fırladı. Bütün gece sürekli uyandıktan sonra nihayet derin bir uykuya dalmış ve ancak uyanabilmişti. Saat on ikiyi yirmi geçiyordu, William'la buluşmasma yalnızca on dakika kalmıştı. *Lanet olsun.* Acele etmesi gerekiyordu. Üstünden çıkardığı pijamalarını yerde bıraktı, saçını ıslatmamaya özen göstererek aceleyle duşa girdi. Aslında iyi bir duş almayı planlamıştı ama vakit yoktu. On beş dakika sonra kot şortu ve sevimli, yeşil bir tişört ile kapıdan çıktı. Dağınık saçlarını tepeden atkuyruğu yaparak topladı. Geç kalmıştı ama yoldayken William'ı arayıp haber verecekti.

Yola çıkınca cep telefonunu ve William'm numarasının yazılı olduğu kâğıdı aramaya başladı. Beş dakika sonra varacağını söyleyecekti. Saat bire on vardı ve onu bu kadar uzun süre beklettiği için kendini kötü hissediyordu. Yine de önlerinde uzanan gün tamamen onlarındı. Donna, William'ı görmeyi her şeyden çok istiyordu.

Numarayı cep telefonuna tuşlamak için duraksadığı an, ayağının altındaki zemin büyük bir şiddetle sarsılmaya başladı. Sağır edici bir ses kulaklarını tırmalıyordu. Saniyeler içinde her yer toz duman oldu. Yıkılan binalardan kaçan insanlar bir anda sokaklara döküldü. Donna şok içerisinde duruyor, korkudan kımıldayamıyordu. Nereye gideceğini, hangi yöne sapacağını bilemiyordu. Ayağının altından kayan çakıltaşları yüzünden dengesini kaybetti ve çığlık atarak başını kaldırıma vurdu. Bir süre korku ve kafa karışıklığı içinde olduğu yerde kaldı. Ancak içinden bir ses ona ayağa kalkıp oradan uzaklaşması gerektiğini söylüyordu. Telaşla ayağa kalkmayı başardı.

Sersemlemiş bir halde yürümeye başladı, etrafındaki yıkım onu dehşete uğratmıştı.

Aniden bir depremin ortasında olduğunu anladı. Christchurch'te yaşanan eski depremler hakkında bazı yazılar okumuştu. Geçen sene hâlâ yaralarını sarmaya çalıştıkları büyük bir deprem olmuştu. Öte yandan burada tatil yaparken deprem olabileceği Donna'nın aklına bir kez olsun gelmemişti. Özellikle de bu kadar şiddetlisi.

İnsanlar bağırıyor, sağa sola koşturuyorlardı. Havadaki siyah duman yüzünden hiçbir şey görünmüyordu. *William!* Donna, cep telefonunu hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Kırık ekranını saymazsa hâlâ sağlamdı. Ancak numarayı kaybetmişti. Onunla iletişim kurmasının imkânı yoktu. Yüzünden akan kanı umursamadan koşmaya başladı. Başı umurunda değildi. William'ın iyi olup olmadığını öğrenmeliydi.

Ne görmeyi beklediğinden emin olmasa da meydana vardığında gördüklerine de hazır değildi. Katedralin kubbesi yıkılmıştı, her yer yıkıntılarla doluydu. İnsanların toplandığı yere doğru aceleyle koştu. "Enkaz altında kaldı," ya da "Öldüğü belirlendi," gibi cümleler çalınıyordu kulağına. William'sa hiçbir yerde yoktu.

Havadaki kalın toz bulutu yüzünden etrafı göremiyordu. Yolunu kaybetmiş gibiydi. Etrafına bakınıyor, hangi yöne döneceğine karar vermeye çalışıyordu. William'ın adını haykırırken gözlerinden yaşlar boşanmaya başladı, çabası boşaydı. Sesi sevdikleri insanları kaybeden, onların ölmüş olduğundan korkan insanların çığlıkları arasında kayboluyordu. William'ı da sevdiği biri olarak kabul edebilir miydi? Sorunun cevabı önemli değildi. Çünkü o artık yoktu; yaralı ya da ölü olması fark etmiyordu. Donna dünyası kararmış gibi hissediyordu.

Bir anda kulaklarını adeta sağır eden bir çığlık duyuldu. Ardından çığlığın kendi dudaklarından döküldüğünü fark etti. Yabancı bir ülkede yapayalnızdı ve şimdiye kadar gördüğü en dehşet verici afetin tam ortasındaydı. Olduğu yerden uzaklaşmak istese de uzaklaşamadı. Etrafındaki herkes deli gibi oradan oraya koşturuyordu. Sanki görünmezdi. Belki de korkunç bir kâbusun tam ortasındaydı. Belki birazdan uyanacak ve yatağında güvende olduğu için Tanrı'ya şükredecekti.

"Bayan, bayan, iyi misiniz?"

Donna gözleri kapalı, olduğu yerde durduğunu fark etti. Gözlerini açtığında ise dünyanın en kibar yüzüyle karşı karşıya geldi.

"Ben... evet, sanırım..."

"Çığlık atıyordunuz. Birini mi kaybettiniz?"

Donna bir süre düşündü. "Hayır, hayır. Kimseyi kaybetmedim. Sadece yalnızdım."

"Şu yaraya da baktırmalısınız," diyen yaşlı, kibar adam, dizlerinin üzerine çöküp ağlayan başka bir kadına yöneldi.

Donna etrafına bakındı, nereye gideceğini bilemiyordu. Bir şey yapması gerekiyormuş gibi hissediyordu ama ne yapabilirdi ki? Titriyordu, başından da kan akıyordu. Birine yardım edebilecek durumda olmadığı ortadaydı. Geldiği taraf olduğunu düşündüğü bir istikamete doğru yürümeye başladı. Etraf, toz bulutunun arasında bambaşka görünür olmuştu. Sağır edici gürültü Donna'yı serseme çevirmişti.

Meydandan uzaklaşırken bacakları titriyordu. Eskiden canlı bir alışveriş merkezi olan sokağa doğru saptı. İnsanlar, yarısı yıkılmış bir mağazanın dışındaki enkazın başındaydı.

"Stephanie," diye bağırdılar. "*Stephanie,* bizi duyabiliyor musun?"

Donna öylece kaldı. Yardım etmek istedi ancak o esnada açılan kalabalığın arasından genç bir kadın göründü. Enkazı temizleyen grup, kadına doğru eğildi ve onu enkazın üzerine çekti.

Donna sokak boyunca sendeleyerek yürürken, hasarın büyüklüğü daha da belirginleşmeye başlamıştı. Enkaz altında kalan arabalar, tamamen yıkılan binalar vardı. Araba kornalarının, alarmların ve çığlıkların sesi havayı dolduruyordu. Duman ve toz nefes almayı iyice zorlaştırmıştı. Misafir evindeki küçük odasına kavuşabilmek için dua etti. *Bayan Garraway*! Donna onun iyi olmasını ümit etti. Misafir evinin o tatlı kadınla beraber yerle bir olduğunu hayal etmek bile, koşarak oraya varması için ona yeterince güç vermişti.

"Yardım edin, yardım edin!" Kucağında bebeğiyle bir kadın Donna'nın karşısında belirdi. Çocuk ağlıyordu, yüzü gri bir toz tabakasıyla kaplanmıştı ve başı kanıyordu.

"Tanrım," diye feryat eden Donna, yardım için etrafına bakındı. Şükürler olsun ki sağlık ekipleri sokaktaydı. Ekipten birisi koşarak geldi ve bebeği kadının kucağından aldı. Dehşete düşen anne, sağlık görevlisinin peşinden sokağın sonuna park edilen ambulansa doğru koşturdu. Donna da gözlerinde biriken yeni gözyaşlarıyla arkalarından baktı.

Ağır ve sağlam adımlarla tekrar yürümeye başladı. Korkunç bir kâbusun ortasında olduğunu düşünüyordu. Dünü düşünürken William'ın hayali gözlerinin önünde canlandı; o kahve dükkânının önünde capcanlı duruyordu. *Hayat dolu William*. Şimdi neredeydi. Depremden sağ çıkabilmiş miydi? Donna bunu hiç öğrenemeyebilirdi. Hasarlı binalardan dökülen molozları görebiliyordu ama umurunda değildi. Sabah hayat çok mükemmel görünüyordu, oysa şimdi her şey milyonlarca parçaya ayrılmıştı.

Saatler gibi geçen kısa bir sürenin ardından, kaldığı misafir evinin sokağına vardı. Oradaki evlerde çok az hasar olduğunu fark etti. Bunun için şükretti. Misafir evine giden yolu yürürken kapı açıldı ve Bayan Garraway göründü. Donna kadını çok az tanımasına rağmen onu görünce tüm vücudunu bir rahatlama kapladı.

"Ah, hayatım, şükürler olsun." Yaşlı kadının yüzü endişeliydi. "İyi misin? Şu haline bir bak. İçeri gel, içeri gel."

Donna, "İyiyim," diye karşılık verse de aslında iyi olmaktan çok uzaktaydı.

"Bir yerin acıyor mu? İzin ver de bakayım." Yaşlı kadın kolunu Donna'ya doladı ve onu içeri soktu. "Önce seni bir temizleyelim, sonra yarana bakarız."

"Teşekkürler ama önce bir telefon açmalıyım. Evden merak ederler."

Yaşlı kadın onaylarcasına başını salladıktan sonra Donna odasına doğru yürüdü. Neyse ki cep telefonu hâlâ çalışıyordu, ekrandaki numarayı aradı.

"Alo, Jan?" Hıçkırıkları boğazında düğümlenmişti.

"Alo, hayatım. İyi misin? Bu kadar erken aramazdın."

"Jan, beni eve geri götür. Eve dönmeye ihtiyacım var." Gözyaşlarını zapt edemiyordu. Damlalar başından yanağına süzülen kana karışıp tişörtüne damlıyordu. Son birkaç senenin kayıpları, trajedileri ve umutsuzluğu artık Donna'ya fazla geliyordu. Daha önce hiç ağlamadığı kadar çok ağladı.

Hayat göz açıp kapayıncaya kadar nasıl da değişiyordu. Daha dün Christchurch'e yaptığı gezinin unutulmaz olacağını düşünmüştü. Bugünse asla unutulmayacağından emin olmuştu. Ancak hayal ettiğinden çok daha uzak bir şekilde. Sevdiklerini kaybeden insanlar için, bulup da kaybettiği aşk için üzülüyordu. Artık şüphesi yoktu. Onu yalnızca bir günlüğüne tanıyor olsa da William onun hayatının aşkıydı.

İKİNCİ KISIM

Yirminci Bölüm

Ekim 2011

"Peki, *Bridget Jones'un Günlüğü* mü, yoksa *Aşk Her Yerde* mi?" Bob bağdaş kurarak oturduğu yerden elindeki iki DVD kutusunu salladı. "Eğer istersen daha aksiyon dolu bir şeyler de kiralayabilirim."

"Aksiyon izleyemeyecek kadar yorgunum. *Bridget Jones*'u seyredebiliriz, sanırım."

"Aksiyon için yorgunsun demek?" dedi Bob, bir kaşını kaldırarak. "Söz verdin sanıyordum."

Donna kahkaha attı ve elindeki yastığı Bob'a fırlattı. "Annen böyle cümleler kurduğunu duysaydı..."

"Çok memnun olurdu. Eğer işler onun istediği gibi olsaydı, şimdi düğünü planlıyor olurdu." Bob DVD'yi taktı ve ayağa kalktı. "Ben mikrodalga fırında mısır patlatayım. Sen de fragmanları atla. Birazdan dönerim."

Donna kumandayı eline aldı ve bacaklarını altında toplayarak kanepeye oturdu. Son birkaç aydır Jan'in oğlu Bob ile görüşüyordu. Rahat, güzel bir ilişkileri vardı. Bu tam da aradığı şeydi. Son iki yıl o kadar çok dramla geçmişti ki sonunda sakin bir hayat kurabildiği için minnettardı.

Depremden bu yana sekiz ay geçmişti, hayat nihayet Donna için rayına oturuyordu. Deprem sonrasında adete travma geçirmişti. Jan ona hemen bir uçak bileti ayarlamış, Donna da karşı çıkmamıştı. Tıpkı yangından sonra olduğu gibi Jan onu evine alarak ona birkaç ay annelik etti. Donna adeta darmadağın olmuştu. Deprem, yangından sonra yaşadığı tüm o çaresizliği yeniden gün yüzüne çıkarmıştı. Aynı travmayı tekrar atlatması gerekecekti. Yeniden psikoloğa gitmek zorunda kaldı. Sonunda o günleri ardında bırakana kadar bir kez daha sevgiye, ilgiye ihtiyacı olmuştu. Ve Jan sayesinde nihayet iyi hissediyordu.

Bob'la aralarındaki ilişki de beklenmedik bir şekilde gelişmişti. Donna onu yıllardır tanır ve bir erkek kardeş gibi severdi. Ama Yeni Zelanda'dan döndüğünden beri Donna'ya gösterdiği nezaket, aralarındaki arkadaşlığı başka bir seviyeye taşımıştı, şimdiyse birliktelerdi. Bob bir erkekte arayabileceği her şeye sahipti –nazikti, düşünceliydi, zekiydi– göze hoş geldiğini söylemeye bile gerek yoktu. Bir moda muhabiri olduğundan sürekli modaya uygun giyiniyordu. Donna modayla ilgilenmese de Bob'un tarzını severdi. Bebek yüzlü erkeklere ilgi duymama kararı almış olsa da Bob, kesinlikle öyleydi. Kendisiyle özleşmiş saç bandı, dağınık topuz yaptığı sarı saçları ve mükemmel çene kemiği ile bakışları üzerine çeken birisiydi.

Donna arkasındaki yastıkları düzeltirken Bob'ın, *One Direction*'dan *What Makes You Beautiful** adlı şarkıyı avaz avaz söyleyişine güldü. Sanırım tek kusuru buydu. Listelerdeki her şarkının sözünü ezbere bilirdi ama müzik kulağı yoktu.

* *İng.* Seni Güzel Yapan (Çev. N.)

Bob'un otuzuncu yaş günü partisi için geçen hafta bir karaoke makinesi kiralamışlardı. Ancak doğum günü çocuğu mikrofonu ele geçirip, boğazı patlayıncaya kadar şarkı söylediğinden tüm arkadaşları dinlemekle yetinmişti.

"Buyur, aşkım." Bob koca bir kâse patlamış mısırı Donna'ya uzattıktan sonra kanepeye çöktü. "Bu kadar hızlı yediğin için iki ayrı kâse yapmayı düşündüm aslında."

"Ne?!" Donna kızmış gibi yaptı. "Şişman olduğumu mu söylüyorsun?"

"Büyük bedenli kadınları aşağılama," diyen Bob, Donna'mn şakayla savurduğu tokattan son anda kurtuldu. "Bridget'e bir bak, ona da ayrı kâse verirdim!"

"Şişman olduğumu *söylüyorsun* yani?"

"Donna, mükemmelsin."

Bob eğilip Donna'nın dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu. Dudakları nemli ve tuzluydu. Donna arkasına yaslanıp samimiyetlerinin keyfini çıkardı. Bob çok tutkulu bir adamdı ve onların ilişkisi sevgiye dayalıydı. Sevişmeleri sert ve tutku dolu değil, nazik ve hoştu. Sevişme sıklıkları olayların gelişme şekline göre değişiyordu. Bob hâlâ annesiyle beraber yaşıyordu. Donna da daha önceki kiralık evine yakın olan Dorset Sokağı'nda bir ev kiralamıştı. Evini seviyordu çünkü işine yürüme mesafesindeydi, ayrıca Jan'in evinden de çok uzak sayılmazdı. Bob bazı geceler Donna'da kalıyordu ve o geceler uyumadan önce sevişiyorlardı. Donna bazen birbirlerinin kıyafetlerini parçalarcasına çıkarıp, oturdukları kanepede tutkuyla sevişmelerinin nasıl olacağını merak ediyordu. Ancak herkes kendi halindeydi, onlar böyle bir çift olamazlardı.

Bob'un yanına sokuldu. Film boyunca eğlendiler. Bob'la

aynı zevklere sahip olmaktan memnundu. İkisi de romantik komediyi seviyor, kan ve korku dolu şeylerden nefret ediyordu. Daha birkaç hafta önce birlikte *Arkadaştan Öte*'yi izlemeye gitmişlerdi ve Bob sinema salonundaki birkaç adamdan bir tanesiydi. Ancak Donna'nın aksine Bob, kendinden emin birisiydi. Diğer insanların ne düşündüğünü umursamazdı, kendi halinden memnundu.

Hafif horlama sesleri Donna'nın dikkatini dağıttı. Bob'un yanı başında uyuyakaldığını gördü. Adamın başı yana düşmüştü ve ağzı açıktı. Manzarayı gören Donna gülümsedi. O ve Jan, Donna'ya o kadar çok yardım etmişlerdi ki onlara sonsuza dek minnettar kalacaktı. Bob kendisine bakıldığını fark etmiş olmalıydı ki gözlerini araladı.

"Senin için de sorun olmazsa ben bu gece burada uyuyacağım, sanırım," dedi. Gözlerini yeniden kapatırken Donna'ya sokuldu. "Erkenden işte olmam lazım, sabah altıda uyanır giderim."

Donna parmaklarını Bob'un sarı saçlarında gezindirdi. "Benim de öyle. Yarın pişirmem gereken bir yığın pasta var. Annene şafak sökerken pastanede olacağımı söyledim. Haydi, burada uyuyamazsın. Sen yatağa git. Ben de kapıyı kilitler gelirim."

Bob esnedi ve kanepeden kalkmadan önce gerindi. "Gecikme. Sırtımı döner dönmez neler yaptığını biliyorum. Televizyondaki o saçma sapan programları seyrediyorsun."

Donna güldü. Bob onu çok iyi tanıyordu. "Bak, televizyonu kapadım. Banyoya girmek istersen ben girmeden girmeni tavsiye ederim. Kremlenme işim uzun sürebilir."

"Umarım bu sefer işe yararlar," dedi ve Donna bir cevap veremeden oradan uzaklaştı.

"Bunun hesabını vereceksin," diye gülümseyen Donna, Bob'un banyoya girişini seyretti.

Kumandayı yana bırakıp kanepenin yumuşak, kadifemsi kumaşına yaslandı. Terapileri sırasında öğrendiği şeylerden bir tanesi de hayatındaki iyi şeyler için şükretmekti. Her gece, gününü gözden geçirmek için kendine birkaç dakika ayırırdı. Gerçekten şanslıydı. Harika dostları, iyi bir işi, kendini güvende hissettiği bir evi ve –en önemlisi– bir ailesi vardı. Bob ve Jan artık onun ailesiydi.

Ancak yeni kavuştuğu *yaşam sevincine* rağmen hâlâ bir şeylerin eksikliğini duyuyordu. Yangın, hayatında büyük bir boşluk yaratmıştı ama sadece bu değildi. Başta neden böyle hissettiğini çözememişti. Bob harika birisiydi ve onu sevdiğini biliyordu. Öte yandan onunlayken kendini bir bütün olarak hissetmiyordu. Problemin ne olduğunu anlaması çok uzun sürmedi; Bob, William değildi.

Donna hiç kimseye William'dan bahsetmemişti. Bir yanı onu kendine saklamak istiyordu, diğer yanı da kimsenin onu ciddiye almayacağından korkuyordu. Sadece bir saat konuştuğu bir adama nasıl âşık olmuştu? Kulağa çok gülünç gelse de gerçek buydu. Danışma ofisine girerken onun kollarına düşmüş ve aniden tüm dünyası değişivermişti. William onun içindeki bir şeyleri aydınlatmıştı. Onunla kendini bir bütün gibi hissetmişti.

Gözlerini ovuşturarak kendini kanepeden kalkmaya zorladı. Bir çeşit masal dünyasında yaşamayı artık bırakmalıydı. Şimdiki zamana odaklanmalı ve geçmişi eşelemekten vazgeçmeliydi. Boş kâseleri mutfağa taşıdı ve onları yıkadı.

Depremden sonra Donna şoka girmişti. Fakat bu durum onu, ölenlerin isimlerinin verildiği haberleri incelemekten alı-

koyamamıştı. William isimli bir İrlandalının öldüğü haberini almaktan ödü kopuyordu. İrlandalı bir adamın öldüğüne dair bir haber almıştı ama o kişi William değildi. İrlanda'da bile haberleri takip etmeye devam etmiş, aslında hiç tanımadığı bir adam için dualar etmişti. Bir süre sonra başka bir İrlandalının daha öldüğünü duymuştu ama o da William değildi. Hatta bir ara Christchurch'teki yetkilileri arayıp, depremden sonra hastaneye William isimli birisinin yatıp yatmadığını bile sormayı düşündü. Ancak bunu yapmadı. Elinde sadece adı vardı ve bu yeterli olmazdı. Ayrıca aptal gibi görünmekten de korkmuştu.

İlk haftalar kendi kendine William'ın buluşma yerine gelmemiş olabileceğini söyleyip durdu. Belki de zamanında orada olmadığı için gitmişti, deprem olduğunda daha güvenli bir yerde olabilirdi. Bu düşünceler içini biraz olsun rahatlatıyor ve hayatına devam etmesine yardımcı oluyordu.

Bir bardağa su doldurup onu yatak odasındaki komodine koydu. Bob'un çarşafın altından bir bacağını sarkıtması, Donna'nın içini sevgiyle doldurdu. Bob artık onun hayatıydı. William'ın kalbinde özel bir yeri vardı ve başına ne geldiğini her zaman merak edecekti. Ancak bu durumun düşüncelerine hükmetmesine izin vermeyecekti.

Parmaklarının ucunda banyoya ilerleyip kapıyı kapadı. Aynada kendine baktığında eskisinden daha zayıf ve solgun göründüğünü fark etti. Çilleri bile sönük görünüyordu, eskiden parlak olan gözlerinde yaşam ışıltısı kalmamıştı. Evet, doğruydu. Bu haftaya başlarken kendine daha iyi bakmaya karar vermişti. Saçını uçlarından kestirmiş ve canlanmalarını sağlamıştı. Birkaç yüz kremi de almıştı. Ardından güzel bir market alışverişi yapıp, dolaplarını sağlıklı yiyeceklerle doldurmuştu. Yeni Zelanda'yı düşünmek moralini her zaman bozuyordu

ama artık buna izin veremezdi. Bir şekilde yoluna devam etmesi gerekiyordu.

Lambaları kapattı ve Bob'un yanına yattı. Bob içgüdüsel bir şekilde dönüp kollarını Donna'ya doladı. Donna da Bob'a sokuldu. Daha az önce uyuyor olan Bob, Donna'yı sıcak nefesi yanağını okşayacak kadar yakınına çekti. Dudakları tatlı bir çekimle birleşti, bedenleri uyum içerisinde hareket etmeye başladı. Çok sürmeden birbirlerinin oldular; ağır ağır, usulca ve sevgiyle. Çok hoştu, Donna burada olmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Burası güvenliydi. Burası huzurluydu.

Yirmi Birinci Bölüm

"Tam bir başyapıt," dedi Jan, Donna'nın az önce tamamladığı emeklilik pastasına bakarak. "Detaylar muhteşem. Buna bayılacaklar."

"Teşekkür ederim, Jan." Donna sipariş üzerine hazırlanan pastalarda iyice ustalaşmış olsa da bu pastayla ayrıca gurur duyuyordu. Birkaç hafta önce çok şık giyimli bir kadın pastaneye gelmiş ve kocasının emekliliği için bir pasta siparişi vermişti. Tasarımı Donna'ya bırakmıştı ama kocasını yansıtacak önemli detayları vermeyi ihmal etmemişti. Golf ve zaman zaman satranç oynamayı seviyordu. Çoğu zaman takım elbise giyiyor ve antika arabalara bayılıyordu. Gurme restoranlarında yemek yemeğe ve yıllanmış şaraplar yudumlamaya da hayrandı. Donna tüm bu detayları pastasına yansıtmıştı. Tıpkı Jan'in dediği gibi tam bir başyapıttı. Son rötuşları tamamlamak için krema torbasını eline aldı ve pastanın üzerine, *Tebrikler, George*, yazdı.

Saat henüz ondu ama Donna, altıdan beri pastayla uğraşıyordu. Yorgunluktan adeta canı çıkmıştı. Değerli pastasını bir kutuya yerleştirip, faturasını da üstüne iliştirdi. Kadın öğle

saatinde pastayı almaya gelecekti ve Donna kadının tepkisini göreceği anı iple çekiyordu. Birazdan hafta sonuna yetiştirmesi gereken, on sekizinci yaş günü pastasının süslemelerini yapmaya başlayacaktı ama önce bir bardak çaya ihtiyacı vardı.

"Tatlım, ben toptancılara gidiyorum." Donna ısıtıcıyı suyla doldururken, Jan mutfak kapısından başını uzatıvermişti. "Birkaç saat kendi başına idare edebilecek misin?"

Donna evet anlamında başını salladı. "Elbette. Zaten programımın ilerisindeyim, üstelik bugün daha pazartesi."

"Harika. Ön taraf da çok kalabalık değil, Megan da kendi başının çaresine bakabilir. Eğer işler artarsa sana seslenmesini söylerim."

Donna küçük, ahşap masaya oturdu ve ellerini üzerinde dumanı tüten fincana sardı. Kendini çok aç hissetmiyordu. Dün akşam William'ı düşünmek kendini kötü hissetmesine neden olmuştu.

İrlanda'ya döndükten sonra onu nasıl bulabileceğini düşünmüştü. Ne de olsa hayatının aşkıydı. Bir yolu olmalıydı. Ancak günler, haftalar geçerken arayışlarının boşuna olduğunu anladı. Her seçeneği gözden geçirmişti –Google, Twitter, Facebook– ancak umut yoktu. Keşke kahve dükkânındayken ona daha çok soru sorsaydım, diye geçirdi içinden. Birbirlerine yaşadıkları yerlerden bahsediyorlardı ki huysuz garson yüzünden sohbet yarım kalmıştı. Bir daha da konuşma fırsatı bulamamışlardı. Ona soyadını sormadığı için ömür boyu pişmanlık duyacaktı. Keşke sorsaydı. Keşke zamanı geri alabilseydi.

Çayını yudumlayıp kendine gelmek için silkelendi. Dün akşam artık daha pozitif olacağına dair kendine söz vermişti. Ne de olsa şükredeceği çok şeye sahipti. Karnı guruldamaya

başlayınca dün gece Bob'la beraber atıştırdığı patlamış mısırdan başka bir şey yemediğini fark etti. Sağlıklı beslenmeye yarın da başlasa olurdu. Jan'in bu sabah pişirdiği gül sulu keklerden tadacaktı. Aslında parfüme benzer tatlardan hoşlanmazdı ama bu seferkiler hem çok güzel görünüyordu hem de çok leziz kokuyorlardı.

Bir bardak daha çay koymak için su ısıtıcısının düğmesine bastı ve pastanenin ön tarafına doğru yürüdü. Megan'ın bir müşteriyle neşeyle sohbet ettiğini duydu. Onun melodik aksanını duymak Donna'yı gülümsetmişti. Ancak müşterinin sesini duyunca olduğu yerde kalakaldı. Dinleyebilmek için kulağını kapıya yasladı. O ses. Yanılıyor olamazdı. Nefes alış verişleri hızlandı, sanki başı dönüyordu. Tanrım. Bacakları tir tir titriyordu. Hareket edebileceğinden bile şüpheliydi. Müşteri konuşmaya devam ederken Donna, zamanda geri gitti. Christchurch'teki küçük kahve dükkânında oturmuş, adadaki seyahatlerini konuşuyorlardı. Muhteşemdi. Bakışları Donna'yı adeta büyülüyordu. Daha önce onun gibi biriyle tanışmamıştı.

Birdenbire bulunduğu ana geri döndü. William onu bulmuştu. Nasıl başardığını bilmiyordu ama başarmıştı. Tezgâhın yan tarafında kalan kapıyı itti. Yüzündeki gülümseme yüzünü adeta iki parçaya ayırıyordu. "William, inanamıyorum..."

"Donna?" Megan şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu. "Kiminle konuşuyorsun?"

Donna sesi William'a benzeyen müşteriye bakınca yüreği burkuldu. Adam elli yaşlarında, bakımsız bir sakalı olan ve birbirlerine çok yakın, küçük gözlere sahip birisiydi. Yakışıklı William'la arasında bir benzerlik yoktu.

"Donna?"

"Şey, affedersin. Ben, şey, William geldi sandım... William

Byrne. Şey, bugün için bir sipariş vermişti. Tekrar özür dilerim. Sadece şunu alıp içeri gideceğim."

Donna vitrinde duran gül sulu keklerden bir tanesini aldı ve mutfağa geri döndü. Kalbi deliler gibi çarpıyordu. Kendine gelmeliydi. Lanet olsun! Kendini bu kadar acınası hissetmeseydi kahkahalarla gülüyor olabilirdi.

Küçük masaya geri dönünce kekin üzerindeki pembe kremayı kemirmeye başladı. Böylesi zamanlarda Tina'yı özlüyordu. Şimdi burada olsaydı Donna'nın kendini küçük düşürüşüyle alay eder, ona tonlarca öğüt verirdi. Tina'yı düşününce yaşlar yanaklarından süzülmeye başladı. O korkunç geceden bu yana iki yıldan fazla süre geçmiş olsa da acısı hiç dinmemişti. Acıyla başa çıkmanın yolunu bulmuş olabilirdi ama o acı asla dinmeyecekti.

Artık bir dakika daha mızmızlanamazdı. Regl dönemi yaklaşıyordu, belki bu kadar duygusal oluşunun sebebi buydu. Bir şeyler pişirmeye ihtiyacı vardı. Yarısı dolu fincanı lavaboya döktü ve neredeyse yenmemiş keki çöpe attı.

"Donna, iyi misin?"

"Tanrım, Megan. Ödümü patlattın!"

"Affedersin. Çok tuhaf görünüyordun. Ne oldu?"

Donna ellerini yıkamaya devam etti. "Bir şey yok. Kafam biraz dağınık bugün. Çok şey düşünüyorum."

Megan başıyla onayladıktan sonra ona anlayışla baktı. "Dışarıda bir kadın var, seni soruyor. Adını unuttum. Uzun boylu. İyi giyimli. Tokatlanmış popoyu andıran bir yüzü var."

"Çok edepsizsin," diye kıkırdadı Donna. "Kim olduğunu biliyorum. Birazdan geleceğimi söyle."

Donna önlüğüyle ellerini kuruladı ve pastayı almaya gitti. Siparişlerinin son halini gören müşterilerin yüzlerindeki ifa-

deyi seyretmek, işinin en heyecanlı kısımlarından bir tanesiydi. Üstelik bu seferki yaptığı en iyi pastaydı. Müşterisinin düşüncelerini öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Faturayı kontrol etti, ardından doğru pastayı aldığından emin olmak için iki kere kutunun içine baktı. Kutuyu dikkatle içeri taşıdı.

"Bayan Cooper-Smith. Siparişiniz hazır."

"Evet, ben de öyle ummuştum. On dakikadır buradayım ve yarım saatten az bir süre içerisinde bir müvekkille görüşeceğim."

"Beklettiğimiz için özür dilerim," diyen Donna, pastayı aralarındaki tezgâhın üzerine yerleştirdi. "Her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için son bir kontrol yapıyordum."

"Tamam. Yola çıkmadan önce her şeyin yolunda olduğunu görsem iyi olur. Tekrar geri dönmek istemem."

"Elbette." Donna kutuyu açtı ve pastayı Vivienne Cooper-Smith'ten tarafa çevirdi. Kadın pastayı incelerken Donna adeta nefesini tutuyordu.

Saniyeler geçiyordu, Donna endişelenmeye başlamıştı. "Bayan Cooper-Smith? İyi mi? Yani beğendiniz mi? Söylediğiniz her şeyi ekledim ama memnun kalmadığınız bir şey varsa, emin olun ki her zaman..."

"Mükemmel olmuş." Kadm bakışlarını kaldırdı. Donna, Vivienne'in gözlerinde biriken yaşları görünce şaşkına dönmüştü. "Öyle güzel ki."

Donna nihayet rahat bir nefes aldı. Bir an için her şeyi baştan yapmak zorunda kalacağını düşünmüştü. Kendine olan güvenini sağlamlaştırmalıydı.

"Beğendiğinize sevindim. Umarım eşiniz de beğenir."

"Beğenecektir. Nasıl beğenmesin?" Vivienne'in sesi titriyordu. Donna ne diyeceğini bilemedi.

"Tanrım, çok özür dilerim. Aslında bu kadar duygusal değilim. Sadece George'un sevdiği her şeyi pastanın üzerinde görmek beni duygusallaştırdı." Kadın, çantasından zarif bir mendil çıkardı ve gözlerini kuruladı. "George birkaç yıl önce hastalandı, neredeyse onu kaybedecektim. Birbirimizden başka kimsemiz yok. Onsuz ne yaparım, bilmiyorum."

Donna başını salladı. "Böyle bir şey yaşadığınızda neyin daha önemli olduğunu anlıyorsunuz. Hâlâ bir arada olmanıza sevindim."

"Ben de öyle," diyen Vivienne'in gözleri hâlâ nemliydi.

"Ayrıca pastamı beğendiğinize çok ama çok memnun oldum. Parti ne zaman?"

"Yarın akşam. Birkaç arkadaşımız gelecek, ufak bir parti."

"Harika vakit geçireceğinizden eminim," diyen Donna, saate baktı. Jan her an geri dönebilirdi, ayrıca şu doğum günü pastasına artık başlamak istiyordu.

Vivienne mesajı almış olmalıydı ki çantasından cüzdanını çıkardı. "Pasta için size ne kadar teşekkür etsem az," dedi ve gözünü kırpmadan yüz euroluk bir banknot uzattı. "Seksen euro olacağında anlaşmıştık ama üstü sizde kalsın. Muhteşem bir iş çıkarmışsınız."

Donna'nın gözleri iri iri açıldı. Daha önce hiç bahşiş almamıştı, hele ki bu kadarını. "Ben, gerçekten..."

"Hayır kelimesini cevap olarak kabul etmiyorum." Kadın elini bir daha çantasına atıp başka bir şey çıkardı. "Bu benim kartvizitim. Kasabanın öteki ucunda bir avukatlık bürom var. Eğer avukata ihtiyacın olursa, bana gel."

Sanki eski haline geri dönüyormuş gibi Vivienne'in yüzü ifadesizleşti, tüm o gözyaşı izleri yok olup gitti. Ciddi bir baş selamının ardından topuklarının üzerinde döndü ve baş-

ka bir söz söylemeden kapıdan çıktı. Donna kadının arkasından bakakaldı. Ne tuhaf bir kadındı. En azından pastayı beğenmişti. Ayrıca yirmi euro bahşiş almıştı! Bahşişini kenara kaldırdı. Belki bu parayla Bob'u hafta sonu Çin restoranına götürürdü. Bob ona her zaman bir şeyler ısmarlardı, bu yüzden güzel bir jest olurdu.

Donna elindeki kartvizite baktı. Vivienne Cooper-Smith, Avukat. Adında insanda büyük bir etki yaratan birçok harf vardı. Donna o kadınla ters düşmek istemeyeceğini düşündü. Kartı kot pantolonunun cebine koyup çalışma sahasına geri döndü.

Şeker hamurundan küçük kıyafet parçaları yaparken kendi kendine mırıldanıyordu. On sekizinci yaş günü için hazırladığı pastaya, etrafa kıyafetler saçılmış dağınık bir yatak odası tasarımı yapacaktı. Böyle bir şey için para aldığına hâlâ inanamıyordu. Çok eğlenceli bir işti ve burada kendini mutlu hissediyordu.

"Bir fincan çay için ölüyorum," dedi Jan, kapıdan içeri adeta bir fırtına gibi girerek. "Sanki Kuzey Kutbu'nda yaşıyoruz samrsın, toptancı ısıtıcıyı sonuna kadar açmış. Eğer bir an önce oradan çıkmasaydım, bayılabilirdim."

Donna, Jan'in kızaran yüzünü ve her zaman kusursuzca topladığı gri saçlarının dağılmaya başladığını görünce güldü. "Haydi, sana bir fincan çay koyayım. Ancak molamı çoktan kullandım."

"Birkaç dakika oturabilirsin, Donna. Seni son zamanlarda hiç göremiyorum."

"Beni neredeyse her gün görüyorsun!"

"Aynı şey değil. Bir evin olduğu için çok mutluyum ama bende kaldığın zamanları özledim."

"Tamam o zaman. Sadece birkaç dakika ama. Patronun oyalandığımı söylemesini istemem."

"Senin için onunla konuşurum," diyen Jan göz kırptı. Birlikte mutfağa girdiler.

Önce havadan sudan bahsettiler. Daha sonra Jan'in ifadesi ciddileşti. Donna bir şeyler olduğunu anlamıştı.

"Haydi, söyle," diyen Donna bir kaşını kaldırdı.

"Neyi söyleyeyim?"

"Bir şey söyleyeceksin, belli. Haydi, dökül bakalım."

Jan kahkaha attı. "Beni çok iyi tanıyorsun. Sana Bob'u soracaktım..."

"Ne olmuş ona?" Donna sandalyesinde huzursuzca kımıldadı.

"Acaba yakın bir zamanda onu yuvadan uçuracak mısın?"

Soru birkaç saniye boyunca havada adeta asılı kaldı. Donna nihayet cevap verebilmişti. "Ne... nasıl yani?"

"Burnumu sokmamam gerektiğini biliyorum fakat birkaç aydır birliktesiniz. Bob da zamanının büyük çoğunluğunu senin evinde geçiriyor. Acaba daha kalıcı bir düzene geçme ihtimaliniz var mı?"

Donna'nın adeta dili tutulmuştu. Jan'i severdi ama ilişkisini onunla tartışmak istemiyordu. Tanrı aşkına, Bob'un annesiydi. Ona aralarında olanlardan bahsetmek doğru gelmiyordu. Ayrıca kendini henüz böyle bir bağlılığa hazır hissetmiyordu.

"Seni üzdüysem, özür dilerim. Sadece ikinizi bir arada görmek beni çok mutlu ediyor. Daha iyi bir gelin düşünemem."

"Oooo! Dur bir dakika, Jan. Çok ileriye gittin."

Jan çayından bir yudum alıp utangaç bir ifade takındı. "Sadece ikinizin birlikte güzel bir çift olduğunuzu söylüyorum. Aranızdaki şeyin gerçek olması için her gün Tanrı'ya dua ediyorum. Onu seviyorsun, değil mi?"

Tanrım, muhabbet çok daha rahatsızlık verici bir hal alıyordu. "Evet, elbette seviyorum. Ancak henüz çok yeniyiz."

"Biliyorum, balım. Sorduğum soru için özür dilerim. Hatta sen tüm söylediklerimi unut."

"Sorun değil, Jan. Gücenmedim."

Donna sonraki bir saati pastasını yapmakla geçirse de kendini huzursuz hissediyordu. Jan onun için adeta bir anneydi ve onu tüm kalbiyle severdi. Jan'in de onu sevdiğini biliyordu fakat Bob onun oğluydu. Ayrılırlarsa ne olacaktı? Bob'la araları bozulursa Jan'i de mi kaybedecekti? Düşüncesi bile Donna'ya ağır geliyordu. Bob'u terk etmek gibi bir niyeti yoktu ama hayat insanı bazen beklenmedik yollara sokabiliyordu. Donna bunu iyi bilirdi.

Çalışmasını daha iyi inceleyebilmek için birkaç adım geriledi. Fena sayılmazdı. Tüm parçaların bir araya gelmesi biraz daha vakit alacaktı ama şimdiki hali bile güzel görünüyordu. Ruh halinin iyileştiğini hissetti. Gereksiz yere tasalanıyordu. Bob'la sağlam bir ilişkisi vardı ve birbirlerini içtenlikle seviyorlardı. Donna daha önce ailesini kaybetmiş olabilirdi ama hiçbir şey yeni ailesini parçalayamazdı.

Yirmi İkinci Bölüm

Dışarıdaki yağmurdan sonra sıcacık yuvasına varmak harikaydı. Çıkmadan önce ısıtıcıyı açık bıraktığından içeride hoş bir sıcaklık hâkimdi. Donna ıslanmış kıyafetlerinden kurtulup ısınmak için can atıyordu. Ziyaretleri artık haftada bire düşmüştü. Ancak bu, artık onu eskisi gibi mutlu etmiyordu. Aksine mutsuz ediyor, öfkelendiriyor ve duygusal bir çöküşe yöneltiyordu. Yorgunluktan adeta canı çıkmıştı, tek istediği kanepeye uzanıp geçen gece yayınlanan *Emmerdale*'i seyretmekti.

On dakika sonra üzerinde kürklü pijamalarıyla yiyecek bir şeyler bulmak için buzdolabını karıştırıyordu. Biraz peynirle kraker yemeye ve ufak bir kadeh kırmızı şarap içmeye karar verdi. Aslında çok içki içmezdi ama arada sırada kendini bir iki kadehle şımartırdı. Kanepeye doğru yürürken mesajlarını kontrol etmek için cep telefonunu aldı. Hiç mesaj yoktu ancak Lexie'den gelen bir aramayı kaçırmıştı. Saat altı buçuktu ki bu da Avustralya'da saatin gece bir buçuk olduğu anlamına gelirdi. Kötü bir şeyler olmamasını umarak hızla tuşlara bastı.

"Selam, Donna."

"Lexie, iyi misin? Aradığını duymamışım, hemen geri aradım."

"Şey, kusura bakma. Eğer bugünün çarşamba olduğunu hatırlasaydım, aramazdım. Yeni mi geldin? Nasılsın?"

"Evet, az önce kapıdan girdim. Her şey olduğu gibi, her zaman da öyle olacak."

"Ah, Donna. Asla bilemezsin. Hayat bu, ne olacağı belli mi?"

"Lexie, kabalaşmak istemem fakat başka bir şeyden bahsedebilir miyiz? Aynı şeyleri konuşmaktan usandım. Sende ne var, ne yok? Bu saatte aramazdın."

Bir süre sessizlik oldu. Donna kalp atışlarının hızlanmaya başladığını hissedebiliyordu.

"Lexie. Ne oldu?"

"Ah, Donna. Bitti." Bir yutkunma, hıçkırık, ardından da hafifçe ağlama sesi duyuldu. "Ondan... nefret... ediyorum."

Donna telaşlandı. "Kim? Brendan mı? Ondan nefret falan etmiyorsun. Haydi, neler olduğunu anlat."

Donna'nın kendine gelmesi biraz vakit alsa da her şeyi dinledi. Geçen günlerde bir kadın evlerine gelip Brendan'la görüşmek istemişti. Lexie onun işte olduğunu söylemiş, isterse bir mesaj bırakabileceğini belirtmişti. "Evet," diye cevap vermişti kadın. "Ona hamilelik testi negatif çıktı diye öylece çekip gidemeyeceğini söyleyebilirsin." Sonra arkasını dönüp gitmiş ve ağzı bir karış açık kalan Lexie'yi öylece ardında bırakmıştı.

"İnanamıyorum," dedi Donna, duyduklarını sindirmeye çalışarak. "Belki bir açıklaması vardır. İşi yüzünden ona sarkan çok kadın olduğundan eminim. Belki onu reddetti ve kadın durumdan mutlu olmadı. Belki..."

"Onunla bir ilişkisi varmış, Donna. Brendan itiraf etti."

"Ah Tanrım, Lexie. Bu, korkunç. Brendan'ın böyle bir şey yaptığına inanamıyorum. Konuşarak halledemez misiniz? Danışmana falan gitseniz?"

"Sadece bu kadar değil," dedi Lexie hıçkırarak. "Görünüşe bakılırsa son iki yıldır başka kadınlarla birlikteymiş."

Donna duyduklarına inanamayarak başını iki yana salladı. "Sana bunu o kadın mı söyledi? Çünkü bir kadın öfkelenince ne yapacağı belli olmaz. Buna inanmıyorum."

"Hayır, Donna. Brendan kendisi söyledi. Üstelik yaptıkları için üzülmüyor bile. Foyası meydana çıktı diye üzülüyor belki ama yaptığı şey için pişman değil."

"Şoktayım," dedi Donna yemeğini kenara ittirerek. Artık aç hissetmiyordu.

"Sence *ben* nasıl hissediyorum?"

"Özür dilerim, elbette." Donna ne söyleyeceğinden emin değildi. Lexie ve Brendan'ın mükemmel bir çift olduğunu düşünürdü. "Nedenini söyledi mi peki? Gerçi bir önemi var mı ki?"

"Ah evet, konuşmaktan çekinmedi. Benim harika bir kadın olduğumu ve dışarı çıkınca koluna beni takmaktan büyük keyif aldığını söyledi. Muhteşem bir eşmişim ve benimle evli olduğu için mutluymuş."

Donna'nın kafası karışmıştı. "Çok mantıksız."

"Ah, dahası da var. Fakat yeterince heyecan verici değilmişim. Görünüşe göre yatak odasındaki *ihtiyaçları* karşılanmıyormuş, bu yüzden ihtiyaçlarını karşılayacak başka kadınlar aramış."

"Piç kurusu! Hiç fark etmedin mi?"

"Tabii ki de fark etmedim! Ne sandın?"

Arkadaşının sesindeki öfke, Donna'yı şaşırttı. "Özür dilerim, Lexie. Ben sadece..."

"Hayır, Donna. *Ben* özür dilerim. Tüm hayatımın paramparça oluşuna inanamıyorum. Mutlu olduğumuzu sanıyordum. *Mutluyduk.*"

"Öyle olduğunuzu biliyorum," diyen Donna, arkadaşı için fazlasıyla üzgündü. "Belki o mutluluğu yeniden yakalarsınız. Belki..."

"Gitti. Geri dönmeyecek. Eşyalarını topladı ve öğleden sonra gitti."

"Tanrım, durumun o noktaya vardığına inanamıyorum." Donna olanlara yetişemiyor gibiydi. Lexie'yle en son geçen hafta konuşmuşlardı ve bir haftada bu kadar şeyin yaşanmasını inanılmaz buluyordu.

"Bunu bana nasıl yapabildi, Donna? Kalbimi alıp nasıl böyle parçalayabildi?" Lexie yeniden hıçkırmaya başladı. Şimdi Donna'nın da gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Lexie'nin hıçkırıkları dinene kadar Donna hiçbir şey söylemeden bekledi. Yanında olabilmeyi ve arkadaşına sarılabilmeyi diledi. Lexie'nin onu teselli edebilecek düzgün bir arkadaşı olmadan dünyanın bir ucunda olması yüreğini burkuyordu. Oradaki arkadaşları -kendisinin de pek çok kez belirttiği gibi- sosyal hayat arkadaşlarıydı. Yani hiçbiriyle gerçekten paylaşabileceği bir şeyi yoktu.

"Ve... Ve..." Lexie hıçkırıkları arasından konuşmaya çalışıyordu. "O kadın hamile olabilirdi. Brendan... Brendan başka bir kadını neredeyse hamile bırakıyordu, hem de bana bir bebek için hazır olmadığını söylerken."

Donna, arkadaşının sırf hamile kalmak için kocasını kandırmayı düşündüğü zamanı hatırladı. Öyle bir şey yaşanmadığı için Tanrı'ya şükretti.

"Keşke onu dinlemeseydim," diye devam etti Lexie. "Şimdiye kadar çoktan çocuk sahibi olmuştum."

"Lexie, böyle söyleme."

"Ama öyle. Bir çocuğa tek başına yetecek kadar sevgim var. Bana yardım etmesi için Brendan'a ya da başka bir adama ihtiyacım yok."

"Lexie, henüz gençsin. Başka adamlarla tanışacaksın, çocuk sahibi olmak için çok fırsatın olacak."

"Olsa bile İrlanda'da olacak, ait olduğum yerde. Buraya hiç gelmemeliydim."

Donna her ne kadar arkadaşını görmek istese de Lexie'nin acele kararlar vermesini istemiyordu. "Böyle söyleme, Lexie," dedi. "Orada çok güzel vakit geçirdin. Hem o zamanlar Avustralya'ya taşınmak tam da ihtiyacın olan şeydi. Kendine biraz zaman tanı, ne yapmak istediğini düşün."

"Zamana ihtiyacım yok. Seni bu akşam aramamın bir sebebi de buydu. Eve dönüyorum."

"Ne? Ne zaman? Buna nasıl hemen karar verebildin?"

"Çok heyecanlanma." Donna, Lexie'nin sesindeki huzursuzluğu hissedebiliyordu.

"Çok sevindim. Seni görmekten başka hiçbir şey istemiyorum. Sadece doğru kararı verdiğinden emin olmalısın. Ya Brendan geri dönerse? Ya fikrini değiştirirse?"

"Yüzünü şeytan görsün, Donna! Fikrini değiştirse ne olacak? Ben fikrimi değiştirmiyorum. Belki, sadece bir defalık bir şey olsaydı affedebilirdim. Ama iki yıllık sadakatsizliği kaldıramam."

"Elbette. Böyle bir teklifte bulunduğum için ben özür dilerim. Eee, planın ne? Uçağın ne zaman?"

"Yarın ilk uçakla dönüyorum. Büyükannemle konuştum, kendi ayaklarımın üzerinde duruncaya kadar onlarla kalacağım. Bir sonraki adımım ne olacak, emin değilim. En azından evimde ve sevdiğim insanlarla birlikte olurum."

Donna boğazında bir yumru hissetti. "Endişelenme, Lexie. Senin yanında olacağız. Zor bir durumda olduğunu biliyorum fakat yeniden bir arada olacağımız için çok mutluyum. Seni Bob'la tanıştırmak için sabırsızlanıyorum. O çok..."

"Çok ne?"

"Tanrım, çok özür dilerim, Lexie. Sen kocandan yeni ayrılmışsın ben sana kalkmış erkek arkadaşımın ne kadar harika olduğundan bahsediyorum. Çenemi kapatıyorum."

"Saçmalama. Bob'la tanışmak için sabırsızlanıyorum. Daha önce bir iki kez karşılaşmıştık ama o zaman henüz sevgili değildiniz. Onu en az senin kadar seveceğime eminim."

"Umarım." Donna, Bob'dan bahsettiği için kendi kendini azarlıyordu. Lexie'nin sesi konuşmanın başından bu yana ilk defa biraz daha neşeli gelse de başka insanların harika ilişkilerini dinlemek kolay olmamalıydı.

"Pekâlâ," diyen Lexie, Donna'nın düşüncelerini dağıttı. "Uyuyakalmak üzereyim, şimdilik hoşça kal. Biletimi alır almaz sana e-posta atacağım, sonra plan yaparız."

"İyi geceler, Lexie. Umarım güzel bir uyku çekersin. Sonra konuşuruz." Donna konuşma bittiği için rahatlamıştı. Lexie için üzülse de ne söyleyeceğini bilemiyordu. Böyle şeyler telefonla değil, yüz yüze konuşulmalıydı.

DVD'nin üzerindeki saate baktı, henüz ondu. *Yeterince erken.* Aslında biraz gece kuşu sayılırdı ama Lexie'nin verdiği haberler onu sarsmıştı, kendini bezmiş hissediyordu. Televizyonu kapatıp, kadehiyle tabağını mutfağa taşıdı. Erkenden yatağa girmek ona iyi gelecekti. Yarın işe gitmeyecek olsa da aklını meşgul edecek çok şeyi vardı.

Tam yatağa girmek üzereydi ki telefonun tiz sesi yüreğini ağzına getirdi. Kulak asmamayı denese de yapamayacağını

biliyordu. Lexie'nin aramaması için dua etti, onunla bir daha konuşamazdı. Onu yeniden dinlemek için önce tüm olanları sindirmesi gerekiyordu. Oturma odasının lambasını yeniden yaktı ve hâlâ kanepede duran telefonu eline aldı.

"Donna, aşkım. Seni merak ettim." Bob! Unutmuş olmalıydı. Çarşamba akşamları haftalık haberleri almak için ya uğrar ya da telefon açardı. Donna telefonu yatak odasına götürdü ve tüylü yorganının içine girdi. Ziyareti hakkında kısa bir özet geçtikten sonra Bob'a, Lexie'nin anlattıklarından bahsetti.

"Zavallı Lexie," dedi Bob. "Çok kötü olmuş."

"Öyle. En azından eve dönüyor. Onca zaman sonra onu burada görmek güzel olacak."

Bob da Donna'ya kendi gününü anlattı. Evinde yaklaşık otuz hayvanla birlikte yaşayan bir tasarımcıyla yaptığı röportajdan bahsetti. Tasarımcının en ünlü desenleri hayvan desenleriydi. Bob, Donna'ya tasarımcının tasarladığı bir gömlekten bahsetti. Kulağa korkunç geliyordu. Donna bunun üzerine kahkaha atmaya başladı ki bu tam da Donna'nın muhtaç olduğu şeydi. Vedalaştılar ve ertesi sabah Donna'nın evinde buluşmak üzere sözleştiler.

Donna telefonu kapatıp yerine yerleştirirken kendi kendine gülümsedi. Lexie için üzülüyordu ama onun yaşadıkları, Bob gibi bir adama sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu anlamasına yardımcı olmuştu. Brendan'a kıyasla Bob tam bir azizdi.

Sokaktaki lambalardan odaya süzülen ışıklar yüzünden Donna'nın odası hiçbir zaman tam karanlık olmuyordu. Burası için kalın bir perde diktirmek istiyordu. Öte yandan perde diktirmek, yapması gerekenlerle dolu uzunca bir listenin başka bir maddesiydi. Arkasına yaslanıp odasına baktı. Gözü

bazı krem ve makyaj malzemeleriyle dolu makyaj masasına kaydı. Yatağının bir kenarında çam ağacından yapılma eski bir komodin ve ahşap bir sandalye vardı. Ara sıra sandalyenin üzerine de eşya koyuyordu. Duvarlar puslu bir pembeye boyalıydı, krem rengi nevresim takımının da üzerinde uçuk pembe çiçekler vardı. Oda avaz avaz, "Donna," diye bağırıyordu, Bob'dan hiç iz yoktu.

İşte bu. Henüz Bob'la birlikte yaşama fikrine hazır değildi ama odayı biraz daha Bob'a uygun hale getirebilirdi. Birlikte duvar boyası seçebilir, odayı yeniden boyayabilirlerdi. Bob'un bazı eşyalarını buraya getirebilirdi. Hoş bir jest olurdu; birlikte paylaşacakları geleceğe yeşil ışık yakmak gibi. Bob, Donna'nın henüz bir sonraki adıma geçmeye hazır olmayışını anlıyordu. Ama biraz kararlı olduğunu görmekten memnun kalacaktı.

Donna gözlerini kapadı ve yan tarafına döndü. Yarın konuyu Bob'la paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Birlikte yaşamaktan daha önce hiç bahsetmemişlerdi ama Jan konuyu açtığından beri düşünmeden edemiyordu. Acaba Bob, Donna'nın ilişkiye hazır olmadığını mı düşünüyordu? Donna öyle olmadığının farkındaydı. Ancak Bob'un şüphesi varsa da Donna, yarın bu şüpheleri silecekti. Henüz ilişkinin çok başında olsalar da doğru yöne doğru bir adım attığını hissediyordu.

Son zamanlarda iyi uyuyamıyordu ama bu gece güzel bir uyku çekecek gibiydi. Hayat bir anda gözüne daha iyi görünür oldu. Lexie eve dönüyordu ve hayatını oluşturan yapbozun bir parçası daha yerine oturmuştu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Hepsinin bu kadar olduğuna inanamıyorum," diyen Donna, Lexie'nin beraberinde getirdiği valizlerden bir tanesini çekiştirmeye başladı. "Bir sürü eşyan olur sanıyordum."

"Oradaki hayatımdan buraya taşımak istediğim çok şey olmadı açıkçası. Eşyalarımın büyük çoğunluğunu hayır kurumlarına bağışladım."

Donna arkadaşını başıyla onayladı. "Alışverişe çıkmak için iyi bir bahane oldu bu. Sanki bahaneye ihtiyacımız varmış gibi!"

"Doğru. Tanrım, Noel'de evde olduğum için minnettarım. Orada Noel'den hiç haz etmezdim. Durumları göz önünde bulundurursak bu seneki bir kâbus olacaktı."

Donna serbest kalan koluyla arkadaşına sarıldı. "Biz de döndüğün için çok mutluyuz. Haydi, Bob az önce mesaj attı. Hâlâ park yeri arıyormuş. Onun akıl sağlığını korumak için gidip arabaya binelim."

Dakikalar sonra üçü birlikte havalimanından ayrılıp, Lexie'nin ülkenin kuzeyinde kalan büyükannesinin evine gi-

den M50 yoluna çıktılar. Lexie yol boyunca sessizdi. Solgun ve kırılgan görünüşü, Donna'nın dikkatinden kaçmamıştı. Uzun sarı saçları sönük ve cansız görünüyordu. Makyajsız yüzü de lekeli ve kuruydu. Eğlenceli, neşeli arkadaşını son birkaç ayın acısını çekerken görmek, Donna'nın yüreğini sızlattı. Yine de Lexie olmaya ihtiyaç duyduğu yerdeydi ve Donna da arkadaşına ihtiyaç duyduğu tüm desteği verecekti. Lexie zor zamanlarında onun yanında olmuştu, yaptığı iyiliğin karşılığını verme sırası şimdi Donna'daydı.

"Buradan sonrasını tarif etmen gerekecek," dedi Bob, sessizliği bozarak. Donna, Navan Caddesi'ne çoktan vardıklarını fark etti.

Lexie bir anda doğruldu. "Bir sonraki trafik ışıklarından sağa, ardından hemen sola dön. Tanrım, eve dönmek ne güzel."

Donna çocukluğunu geçirdiği eve yaklaştıkça kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Yangından bu yana buraya uğramamış, hiçbir zaman da uğramayacağını sanmıştı. Lexie arkadaşının gerildiğini anlamış olmalıydı ki uzanıp omzunu sıktı.

"Seni üzdüysem özür dilerim, Donna. Belki de sen gelmemeliydin."

"Hayır. İyiyim aslında. Hayatıma devam ettim. Hem madem burada yaşayacaksın, demek ki burada daha çok vakit geçireceğim."

"Yine de çocukken başımıza gelen onca kötü şey, sonra yangın falan..."

Donna, Lexie'nin susmasını diledi. Sanki hatırlamaya ihtiyacı vardı.

"Aşkım, iyi misin?" Bob yüzünde endişe dolu bir ifadeyle ona bakıyordu. "İstersen köşede durabiliriz. Ben Lexie'ye bavulları için yardım ederim."

"İkiniz de şunu keser misiniz?! Ben küçük bir kız değilim. Gayet iyiyim. Burada pek çok güzel anım da oldu, Lexie. Pek çok macera yaşadık, öyle değil mi?"

Lexie kahkaha atınca yüzündeki ifade tamamen değişti. "Kesinlikle öyle. Tanrım, yaşlı Bay Farnham'ın çiçek bahçesine bir makasla girdiğimiz günü hatırlıyor musun?"

"Ah, kadının bahçesini resmen harap etmiştik." Donna'nın gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Dersini vermiştim, yaşlı huysuz bunak."

"Başınız belaya girmiş gibi konuşuyorsunuz," diyen Bob, ona tarif edildiği gibi sola döndü. "Yanınızda kalmaya devam edip etmeyeceğime karar vermek için diğer anılarınızı da dinlesem iyi olur."

"Sanırım sansürlememiz gerekecek." Donna gözlerini kuruladı. Akmak üzere olan eden gözyaşlarını, kahkaha atarak saklayabildiği için minnettardı. En azından şimdi mutluluktan ağlıyormuş gibi görünüyordu.

Lexie koltuğundan öne doğru fırladı. "Buradan sola dön, şuradaki Noel Baba'nın evine benzeyen ev. Tanrım, büyükbabam bu sene kendini aşmış!"

Herkes şaşkınlıkla eve bakıyordu. Sanki tüm Noel klişeleri bir araya toplanmış ve evin bahçesine yığılmıştı. Kocaman bir kardan adam, bir sıra dans eden ren geyiği ve bir Noel Baba mankeni vardı; hem bahçede hem de çatıda. Küçük renkli ışıklar gelişigüzel bir şekilde evin etrafına ve çalılara yerleştirilmişti. Donna, Byrne Ailesi'nin Noel'de her zaman en iyi süslemelere sahip olduğunu bilirdi ama böylesini hiç görmemişti.

Arabayı park ederlerken evin kapısı ardına kadar açıldı ve Lexie'nin büyükannesiyle büyükbabası yüzlerinde kocaman

bir gülümsemeyle torunlarını karşıladı. Donna gördükleri karşısında mutlu olsa da hafif bir kıskançlık hissine kapılmıştı. Jan ve Bob'a sahip olsa da sevgi dolu bir ailenin bir parçası olmanın sıcak, huzur verici hissini hiç tadamamıştı.

Donna ve Bob, Lexie ile vedalaşıp sonra uğrayacaklarını söylemek için arabadan indiler. Bir zamanlar evi dediği yan kapıya bakmaktan kaçınmak, Donna için hiç kolay değildi. Oyalanmak istemiyordu. Arabayla uzaklaştıkları sırada Lexie ve yaşlı çifte el sallarken evin temiz göründüğünü fark etti. Ön tarafa çakıltaşlarından yeni bir patika döşenmişti, eski ahşap kapının yerine de yeni, kırmızı renkli PVC bir kapı konmuştu. Değişiklik belki de güzel bir şeydi, çünkü evin şimdiki hali Donna'nın çocukluğundakine hiç benzemiyordu.

"Eski evini görünce ne hissettin?" diye soran Bob, elini Donna'nın dizine koydu. "Zor olmuş olmalı."

Donna, Bob'a bakmak için o tarafa doğru döndü. "Son birkaç yıl boyunca buraya uğramaktan nasıl kaçındığımı biliyorsun. Sanırım hissedebileceklerimden korktum. İtiraf etmeliyim ki o evi görmek –hatta yeniden o sokakta olmak– beni biraz duygusallaştırdı. Ama geldiğime memnunum. Çünkü orası benim eski hayatımın bir parçası ve hiçbir şey bunu değiştiremeyecek."

Bob, Donna'nın dizini sıktı. "Çok mantıklı yaklaşıyorsun, Donna. Senin yaşadıklarını yaşayıp bu kadar güçlü kalabilen çok insan tanımıyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Bob." Seviyordu da. O an Donna'nın bundan daha çok emin olduğu hiçbir şey yoktu.

Donna yemeğini tabağının kenarına itelerken, yemeğini yemediğini kimsenin fark etmemesini umut ediyordu. Aç olmadığından değildi, hatta açlıktan adeta midesi kazınıyordu. Ancak vücudunu saran elbisesinin altına giydiği korse yüzünden nefes almakta zorlanıyordu. Karidesli kokteylle başlamak istedi ama korse yüzünden zorlandığı için vazgeçti. Sanki bir şey yemeye kendini zorlarsa, ne var ne yok kusacakmış gibi hissediyordu.

"Gurme yemekleri pek sevmiyorsun anlaşılan, he?" diye fısıldadı Bob.

"Çok lezzetli olduğuna eminim," diyen Donna, sandalyesinde huzursuzca kımıldandı. "Ne yazık ki şu lanet olası korse yüzünden hiçbir şey yiyemiyorum."

Bob başını iki yana sallayarak kahkaha attı. "Tam bir şapşalsın. Korse giymene gerek olmadığını söyledim. Her zaman harika görünüyorsun, ayrıca o elbise de üstüne mükemmel oturmuş."

Bob elbisesini beğendi diye Donna içten içe sevinmişti. Kongre Merkezi'ndeki bir yardım gecesindeydiler. Bu elbiseyi sırf o gece için satın almıştı. Zümrüt yeşiliydi, mağazadaki satıcı kız bu rengin kızıl saçlarına çok uyacağını söylemişti. Sade bir tasarımı olsa da vücudunu güzel sarmıştı. Elbisenin altına giymek için siyah, süet topuklu ayakkabılar da almıştı ve itiraf etmeliydi ki elbiseye çok ama çok yakışmışlardı.

"Daha ilk gecesinde Lexie'yi yalnız bıraktığım için mutsuzum," diyen Donna, garson gelip tabağını alınca rahatladı. "Sence iyi midir?"

Bob cevap vermeden önce kırmızı şarabından büyükçe bir yudum aldı. "Evde büyükannesiyle büyükbabasının yanında olmaktan mutlu olduğuna eminim. Zaten dışarıya çıkamayacak kadar yorgundur."

"Doğru. Birkaç gün onunla vakit geçireceğim, ortalarda olmayabilirim."

"Benim için sorun değil. Bir yerlere gitmeyeceğim. Belki haftaya üçümüz birlikte yemeğe falan çıkarız. Onu tanımak isterim."

"Eminim o da buna sevinecektir. Pekâlâ, tuvalete gitmem gerekiyor. Korse yüzünden geri dönmem biraz uzun sürebilir."

"Çıkar gitsin, aşkım. Korsesiz gel ve tatlının keyfini çıkar."

Donna kadınlar tuvaletine doğru ilerlerken kendi kendine kıkırdadı. Böyle bir yemeğe katılmak pek içinden gelmese de Bob, geceyi katlanılabilir kılıyordu. Bob'un çalıştığı dergi yemeğe sponsor olduğu için dergi adına bir masa ayrılmıştı. Bob da onu iş arkadaşlarıyla tanıştırmak için Donna'nın da gelmesini istemişti. "Ekibimle tanışmanın vakti geldi," demişti birkaç hafta önce. "Sana bayılacaklar." Bob'un onu arkadaşlarıyla tanıştırmak istemesi, Donna'nın gururunu okşamıştı. Onlar üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya kararlıydı. Arkadaşları iyi olsa da çoğu bekâr ve sorumluluk sahibi olmayan insanlar olduğundan bedava şarabın tadını çıkarıyor ve bardaki kızlarla konuşuyorlardı.

Donna daha önce Kongre Merkezi'ne hiç gelmemişti ama burası, Dublin'de seyretmekten keyif aldığı en güzel dış cepheli binalardan bir tanesiydi. Cam kaplaması arkaya doğru eğiliyordu ve gece aydınlatması görülmeye değerdi. İçerisi de hayal kırıklığı yaratmamıştı. Göz kamaştırıcı bir şekilde dizilen masalara ve sıcak, Noel temalı dekora hayran kalmıştı. Görünüşe bakılırsa yemeğe binden fazla kişi davetliydi. Bob ona on kişilik bir masanın yemek masraflarının, yaklaşık beş bin euro olduğunu söylemişti. Ödeme yapmak zorunda olmadığına şükrediyordu, yoksa elinde ne var ne yok satmak zorunda kalabilirdi.

Donna can sıkıcı korseyi çıkarmak için verdiği büyük uğ-

raşın sonunda Bob'un da önerdiği gibi onu bir daha giymedi. Korseyi tuvalet kabinindeki çöp kutusuna tıktı. Yüzündeki çekingen ifade ve rahatlayan göbeğiyle tuvaletten çıktı. Ellerini yıkadı, aynada yüzüne baktı. Gördüğü yansıma sanki kendisi değildi. Alışveriş merkezinde *Mac* kozmetik mağazasına girmişti ve orada makyaj yaptırmıştı. Makyajı yapan kız, Donna'nın yüzündeki çilleri kapamak için adeta hırs yapmıştı. Ancak muhteşem bir iş çıkardığı da bir gerçekti, Donna sonuçtan çok ama çok memnundu.

Rujunu hızlıca tazeledikten sonra salona geri döndü. Tanrım, o sıkan korseden kurtulmak çok iyi gelmişti. Göbeğinin ortaya çıktığının farkındaydı ama çoğu davetlinin de bira yüzünden şişmiş olduğunu biliyordu. Bu yüzden sorun etmedi. Elbisesinden memnun olsa da bazı kadınların giydiği kıyafetler adeta başka bir dünyaya aitti. Bir kadının kendi elbisesine üç bin euro ödediğini ve yine de memnun olmadığını işitmişti. Bardaki kalabalık bir erkek grubunun içinden geçti, geçerken de göbeğini mümkün olduğunca içine çekmeye çalıştı.

Tam da o sırada bir ses duydu. Adamlardan bir tanesi barmene içki siparişi veriyordu; sesi onu bambaşka bir dünyaya, bambaşka bir zamana taşıdı. Tanrım, yine mi? William'ın yüzü apaçık gözlerinde belirdi, o kadar gerçekçiydi ki gözyaşları gözlerini yakmaya başladı. Ancak hayal gücünün onu bir kere daha aldatmasına göz yumamazdı. Artık daha güçlüydü. Ayakları yere daha sağlam basıyordu.

Arkasına dönüp bakmadan adımlarını hızlandırdı ve Bob'un yanına döndü.

"Eee?" diyerek tek kaşını kaldırdı Bob. "Korse var mı, yok mu?"

Donna kahkaha attı. "Yok! Biliyor musun? Kendimi çok özgür hissediyorum."

"Muhteşem. Şimdi tatlı zamanı."

"Bak sana ne diyeceğim," dedi Donna, Bob'un kulağına doğru eğilerek. "Neden buradan çıkıp birer hamburger yemiyoruz, tatlıyı da sana evde ben ikram ederim."

"İşte reddedemeyeceğim bir teklif." Bob sendeleyerek ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi.

Donna gülümsedi, kendiyle gurur duyuyordu. Artık kontrolde *o* vardı. Bir daha asla hayal gücünün hatıralarla onu alt etmesine izin vermeyecekti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Will barmene elli euroluk bir banknot uzattı ve üstünün kalabileceğini söyledi. İçkileri bir tepsiye doldurup masasına döndü. Dublin'e daha o gün dönmüştü ve annesiyle babası onu hemen yardım balosuna sürüklemişti. Annesi giyeceği smokini bile ayarlamıştı, yani katılmamak gibi bir seçeneği yoktu. Yorucu bir gece olmasına rağmen o kadar da kötü sayılmazdı.

"Alın bakalım," diyerek tepsiyi öylece masaya bıraktı. "Buyurun."

"William!" diye tısladı Vivienne. "İçkiyi kim istediyse ona vermelisin. Bisikletçiler kongresinde değiliz."

William eğilip annesinin kulağına fısıldadı. "Daha önce hiç bisikletçiler kongresine katılmadım, anne. Sen katıldın mı?"

Vivienne Cooper-Smith kıpkırmızı kesildi ve oğluna dik dik baktı. Will ise yalnızca gülümseyerek babasına göz kırptı. Son birkaç yıl ona çok şey öğretmişti, bunlardan bir tanesi de annesiyle başa çıkabilmenin yoluydu. Uzakta geçirdiği zamanlar sayesinde artık kendini, annesi tarafından esir ediliyormuş ya da boğuluyormuş gibi hissetmiyordu. Ona cevap

vermekten korkmuyordu. Kulağa komik gelse de aralarına mesafe koymak, annesini biraz daha anlamasına yardımcı olmuştu. Hatta belki de onu eskisinden daha çok seviyordu.

"Eee, senin şu kızla tanışacak mıyız?" diye soran babası çikolatalı tatlısına yumuldu. "Anlattıklarına bakılırsa çok hoş bir kız."

"Öyle, baba. Fotoğraflarını gördün. Muhteşem."

Annesi sesli bir şekilde burnunu çekti. "Güzel olması iyi bir şey ama aynı zamanda zeki biri mi? Onca eğitimi ahmak bir sürtüğe takılarak heba etmek istemezsin herhalde."

"Vivienne!" George karısına dik dik baktı. "Çocuğun kız arkadaşı hakkında böyle konuşamazsın. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Annen adına özür dilerim, oğlum."

"Şey... ben sadece..." diye geveledi Vivienne. "Bir geleceği olmayan işlerde çalışacağına eğitimini aldığın mesleği yapmalısın. O kızın bir eğitimi yok diye..."

"Yeter, Vivienne. Kimseyi yargılamaya hakkın yok."

"Endişelenme, baba. Hallederim." Will babasının ona destek çıkmasından büyük keyif alıyordu. Normalde o kadar ılımlı bir adamdı ki annesinin söylediği ya da istediği her şeye mırıldanarak, "Evet, canım," derdi.

"Bize ondan biraz daha bahset, Will," diye devam eden George, karısının gözlerinden saçılan alevleri görmezlikten geldi. "İtalyan olduğunu mu söyledin?"

"Evet. Silvia, İtalya'da doğmuş ama on yaşındayken Perth'e taşınmış. O zamandan beri orada yaşıyor. En azından Londra'ya gelinceye kadar orada yaşıyordu."

"Peki ya bu kız seyahatin sırasında senin... *arkadaşın* mıydı?" Vivienne *arkadaş* kelimesini sanki kötü bir sözmüş gibi vurgulamıştı.

"Sana söyledim, anne. Silvia ve ben Avustralya'dayken birkaç ay takıldık ama ben Yeni Zelanda'ya gideceğim zaman yollarımızı ayırdık. O da Perth'e döndü."

"'Takıldık' deme, William. Çok kaba bir ifade. Peki bu Silvia... Londra'ya nasıl geldi?"

"Söyleyebileceğim şu ki," dedi Will yüzüne yayılan bir gülümsemeyle, "beni ayrı kalamayacak kadar çok özlemiş. Şimdi neden gidip sohbet etmiyorsunuz. Bazı arkadaşlarınızın BBC'nin sunucusuyla sohbet ettiğini gördüm."

Cümleyi duyar duymaz başını o tarafa çeviren Vivienne, hemen ayağa kalktı ve eteğini düzeltti. "Şey, pekâlâ. Eğer burada tek başına kalabileceksen sorun olmaz. Haydi, George. Kulüp evine alacağımız yeni halıları Gerry Kilbane ile konuşmak istemiyor musun?"

Vivienne ne oğlundan ne de kocasından bir cevap bekledi. Adeta bir kurşun gibi olduğu yerden fırladı ve sunucunun önünde kalabalıklaşan küçük grubun yanına gitti. Will iç geçirip, Vivienne'in peşinden ayaklarını sürüyerek ilerleyen babasına gülümsedi. Will annesine cevap vermeyi öğrenmiş olabilirdi ama George Smith, her zaman karısının emrine amade olacaktı.

Will anne ve babasının arkadaşlarının masadan uzaklaşmasına sevinmişti. Tanımadığı insanlarla sohbet etmek istemiyordu. Akşam yemeğindeki gereksiz sohbet, ona iç bunaltıcı gelmişti. Tek istediği eve dönüp uyumaktı. Telefonu çalınca cebinden çıkardı ve kapağını tek eliyle açtı.

"*Selam, tatlım. Umarım ailenle iyi vakit geçiriyorsundur. Burası güzel ama seni çok özledim. Sil. Xxx.*"

Mesaja hemen cevap verdi. Will de onu çok özlemişti, gerçekten özlemişti. Yeniden bir ilişkiye başlamaları inanıl-

mazdı ve son aylarda birbirlerine daha da yakınlaşmışlardı. Londra'da birlikte yaşıyorlardı ama Silvia, Noel için İtalya'da ailesinin yanında olmak istiyordu. Annesi, babası ve erkek kardeşi Perth'ten geleceklerdi, büyük bir aile buluşması olacaktı. Will'in ailesi, özellikle de annesi, Noel zamanında evde olması için adeta yalvarmıştı. Will de karşı koyamamıştı. Çok da düşüncesizlik sayılmazdı. Ailesiyle aralarındaki farklılıklara rağmen Noel'de olmak istediği tek yer evdi.

Birasının kalan son birkaç yudumunu içip annesiyle babasına baktı. Annesi son yıllarda bir nebze olsun değişmemişti ama babası yaşlı ve kırılgan görünüyordu. Annesinin de ifade ettiği gibi babasının, "ölümle burun buruna gelişi" Will'i de korkutmuştu. Hiçbir şey olmayacakmış gibi davransa da Will, babasının öleceğinden endişeleniyordu. Yılın başında yaptıkları uzun telefon konuşmasında George, "Tahtalı köye gideceğini düşündüğün zaman, hayatın ne kadar kırılgan olabileceğini anlıyorsun," diye itirafta bulunmuştu.

Saat on bir olmuştu ve annesiyle babasının eve dönmesini umut ediyordu. Noel'e birkaç gün kalmıştı, sabah erkenden biraz alışveriş yapmayı planlıyordu. Fakat önce bir kadeh daha içki içecekti.

Barın önünde elinde on euroluk bir banknotla bekliyordu. Fazlasıyla meşgul olan barmenin dikkatini çekmeye çalışırken bir kadının ona baktığını gördü. Kadına gülümsedi, kadın da utanarak başka yöne baktı. Will buna alışkındı. Deforme olmuş sol eli, insanların merakını cezbediyordu ama bundan rahatsız değildi. Hayatta çok daha kötü şeyler vardı. Jack'in yüzü gözlerinin önüne gelince iç geçirdi. Jack'in intiharından bu yana neredeyse dört yıl geçmişti ve Will'in hayatı o gün değişmişti. Sakat bir eli olsa ne olacaktı? Ayrıca eline baktıkça

ne kadar şanslı olduğunu hatırlıyordu. O depremde ölebilirdi. Çoğu insan ölmüştü de. Kesik, çürük ve ezilmiş bir elle kurtulduğu için şanslıydı.

İçkisini alıp masaya geri döndü. Masanın boş olmasına sevindi, oturup düşünebilirdi. Düşünceleri dönüp dolaşıp, her zaman olduğu gibi, Donna'ya odaklandı. *Güzel Donna.* Onu bir daha göremeyeceği gerçeğini uzun zaman önce kabullenmişti. Ayrıca Silvia ile mutluydu ama merak etmeden de duramıyordu. Acaba o gün ona ne olmuştu? Christchurch yetkililerinin yaptığı açıklamalara göre onun ölmediğini biliyordu. Acaba yaralanmış mıydı? Acaba deprem olduğunda onunla buluşmaya mı geliyordu yoksa hiç umursamamış mıydı? Acaba onu düşünüyor muydu? Will'in aklında çok soru vardı.

Düşüncelerini dağıtmak için başını iki yana salladı ve içkisinin kalanını bir dikişte bitirdi. Asla cevap bulamayacağı sorularla kendine eziyet etmeyi bırakmalıydı. Artık geceyi sonlandırma vakti gelmişti. Eve dönmeye hazır olup olmadıklarını görmek için annesiyle babasına baktı. Eğer hazır değillerse bir taksi tutacaktı. Eve dönüp yatağına girmek ve Silvia'yla konuşmak istiyordu. İtalya'daki yerel saat bir saat ilerideydi. O yüzden eğer şimdi eve dönmezse aramak için geç kalabilirdi. Annesiyle babasının sohbet ettiği yere doğru ilerlerken yaralı elini cebine soktu. Her zaman böyle yapardı. Eli ona geçmişi hatırlatıyordu. Bu yüzden düşünceler onu ne zaman bunaltsa, elini cebine sokmayı alışkanlık haline getirmişti. Donna geçmişinden kalan bir hayaletti adeta, bir gün onu sonsuza dek unutacaktı.

Donna yatakta Bob'un yanında yatıyordu. Tuhaf olsa da Bob'un hafif horlamaları Donna'yı rahatlatıyordu. İçtiği birkaç kadeh şaraptan dolayı da bu kadar rahat hissediyor olabilirdi. Sebebi her neyse, mutluydu. Güzel bir akşamdı ve harika bir Noel yaşayacaklardı. Geçen yılki Noel'i düşündü. Leo ile sahildeki öpüşmesi aklına gelince gülümsedi. Daha sonrasında yaşananları düşününce de ürperdi.

Seyahati boyunca eğlenmişti. Yaşadıkları şimdi sanki bir ömür öncesinde kalmış gibiydi ama yaşadığı için de mutluydu. Her günü güllük gülistanlık geçmemişti elbette, bir amaç uğruna yola çıkmıştı. *Tina.* Ablası aklına gelir gelmez gözleri yaşlarla doldu. Annesi için de üzülüyordu ama asıl yasını tuttuğu kişi Tina'ydı.

Yan tarafına döndü ve onu yeniden ele geçirmeye çalışan karanlık duygulardan arınmaya çalıştı. Düşüncelerini Lexie'ye, yeniden bir arada olmalarının ne kadar harika bir his olduğuna yöneltti. Jan sağ olsun yarın izinliydi, tüm günü Lexie'yle birlikte geçirecek ve Noel alışverişi yapacaktı. Donna sabırsızlanıyordu. Lexie ülkeden ayrıldığından bu yana birlikte alışverişe çıkabileceği iyi bir kız arkadaş edinememişti. Tina alışverişi pek sevmezdi ve yangından sonra... Tanrım! Şu bunaltıcı düşünceler yine mi aklına geliyordu?

Noel yalnızca birkaç gün uzaktaydı. Donna, Noel'i iple çekiyordu. Bob'la birlikte Jan ve Chris'in evinde akşam yemeği yiyeceklerdi. Lexie'yi bile davet etmişlerdi. Noel yemeği için nereye gidecekleri konusunda Bob'la aralarında tartışma çıkmaması harikaydı, çünkü Bob'un ailesi adeta kendi ailesiydi.

Perdelerin arasından süzülen ışık, dolabın üzerine astığı zümrüt yeşili elbisesinin üzerine çarpıyordu. Donna bir süre elbisesini seyretti. Çocukluğundan beri işaretlere inanırdı.

Çoğunun kendi uydurduğu şeyler olduğunu düşünürdü; umutlanmasına sebep olacak olaylar ya da durumlar gibi. Ama karanlık odada parlayan elbiseyi görünce, içinde yeni bir umut doğdu. Her şeyin değiştiğine dair bir işaretti bu. Hayata devam ediyordu. En azından geçmişini arkasında bırakabilecek ve muhteşem bir geleceğe doğru uzandığını bilecek kadar kendini güçlü hissediyordu.

"Keşke yanımda olsan, Sil. Yatağım çok boş."

"Burası da öyle," diye fısıldadı Silvia. "Ama bir haftaya eve dönüyoruz, yeni yıla beraber girebiliriz."

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra Silvia, telefonu kapatmak zorunda kaldı. Büyükannesinin evinin akrabalarla dolup taştığını söyledi. Nereye giderse gitsin birilerinin onları dinleyebileceğinden endişe duyuyordu.

"Sessiz apartman dairemiz daha bir cezbedici görünecek anlaşılan," diyen Will, kalabalık İtalyan ailesini düşünerek gülümsedi. "İyi geceler, tatlım."

Aslında evde olmak güzeldi. Her zaman böyle hissetmezdi ama geçen yıllar onu çok olgunlaştırmıştı. Belki de buraya sadece ziyaret amaçlı geldiği içindi. Eğer kalacak olsaydı, belki daha farklı hissederdi. Ne olursa olsun Silvia'yı özlemek dışında, Noel'i ailesiyle geçirmekten memnundu.

Alarmını erken saate kurduğundan emin oldu, yorganını da sıkı sıkı üstüne çekti. Yarın yoğun bir gün olacaktı. Annesinin öğle yemeği teklifini reddetmişti, başka planları vardı. Öğleden sonra Jack'in ailesini ziyaret etmek istiyordu. O zamanlar onlara karşı pek de nazik davranmamıştı. Hiç söylemese de

Jack'in intiharı yüzünden onları suçlamıştı. Keşke göz ardı etmek yerine depresyonu hakkında konuşmayı tercih etselerdi. Jack'i depresyonun saklanılacak, utanılacak bir şey olduğuna inandırarak yetiştirmişlerdi. Kendini de suçluyordu, işaretleri görmeliydi. Kendi sorunlarına hayıflanmak yerine arkadaşını daha çok dinlemeliydi. Ancak zaman büyük bir ilaçtı ve Will, insanları suçlamanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Jack'in ölümü korkunçtu ama bu durum kimsenin hatası değildi.

Oda adeta alev alev yanıyordu. Babası sinir olsa da annesi, ısıtıcıyı sonuna kadar açmaya bayılırdı. Gün içinde güzel oluyordu ama geceleri uyumak neredeyse imkânsızdı. Yorganı tekmeleyerek itti ve iç çamaşırıyla sırtüstü uzandı.

Jack'in ailesini ziyaret etmeden önce, sabah yapması gereken önemli bir işi vardı. Özel bir alışveriş yapacaktı. Acele karar veren birisi değildi ama bu sefer kendinden emindi. Bunun mutluluğuna açılacak kapıya anahtar olmasını ve her zaman hayalini kurduğu geleceği garantilemesini umut ediyordu. Gözlerini kapatıp, işlerin planladığı gibi gitmesi için sessizce dua etti.

Yirmi Beşinci Bölüm

Donna her zaman şehrin kuzey yakasından alışveriş yapardı. Genç bir kızken cumartesi günlerini, meteliğe kurşun atan ergenler için oldukça makul indirimler sunan mağazalarda ve yakışıklı erkekleri seyrettiği kafelerde geçirirdi. Grafton Sokağı'nın son moda mağazaları ve marka ürünleriyle fazla havalı olduğunu düşünürdü. Artık kuzey ve güney arasında çok büyük bir fark kalmamıştı, hatta Donna artık Grafton Sokağı'nın canlılığını ve atmosferini tercih bile ederdi.

Kalabalığa karışmamak için erkenden gelmişlerdi ama görünüşe bakılırsa herkes aynı şekilde düşünüyordu. Sokaklar, Noel alışverişine çıkan insanlarla doluydu. Herkes Noel hediyelerini son dakikada seçme telaşındaydı. Tüm restoranların ve kafelerin önünde upuzun kuyruklar vardı. Lexie ile Donna oturmak için birkaç dakika beklemek zorunda kalsalar da küçük bir kahve dükkânında kahvaltı yapmaya karar verdiler. Beklediklerine değmişti; yemek şahaneydi, çalışanlar çok sıcakkanlı ve yardımseverdi.

"Evde olmak nasıl bir his?" diye sordu Donna, haşlanmış

yumurtasından büyük bir lokmayı ağzına atarken. "Kararından hâlâ memnun musun?"

Lexie evet anlamında başını salladı. "Evde olduğuma çok mutluyum. Ama sanki hâlâ tatildeymişim gibi geliyor. Henüz bir daha geri dönmeyeceğim gerçeğiyle yüzleşemedim."

"Anlıyorum. Biraz zaman alacağından eminim."

Yan masadaki küçük bir çocuk, garson kızın servis ettiği pankekleri görünce neşeyle bağırdı. Çocuğun keyiflenen yüzünü gören Donna gülümsedi. Gözlerinde yaşlarla aynı çocuğu seyreden Lexie'ye baktı.

"Lexie, her şey yoluna girecek. Bir gün sen de çocuğunla yemek yiyeceksin ve tüm bu yaşananlar uzak bir anı olacak."

Lexie burnunu çekerek çocuk, görüş açısından çıksın diye öte tarafa döndü. "Umarım haklısındır. Şimdi hayatım paramparçaymış gibi hissediyorum, tekrar toparlayabileceğimi hayal bile edemiyorum."

"Bunları ben de yaşadım," diyen Donna, Lexie'nin elini tutup sıktı. "Bir adam yüzünden değil, ailem yüzünden. Dibe vurmuştum, unuttun mu?"

"Elbette. Özür dilerim, saçmalıyorum. Kendi sorunlarım senin yaşadıklarının yanına bile yaklaşamaz."

"Bundan bahsetmiyorum, Lexie. Sana işlerin yoluna er ya da geç *gireceğini* söylüyorum." Donna gülümsedi. "Ama durumun komikliğini de unutmuş değilim."

"Ne komikliği?"

"Yangından sonra, dibe vurduğum zaman..."

"Eee." Lexie öne doğru eğildi, gözyaşları kurumuştu.

"O zamanlar işlerin yoluna gireceğini söyleyen herkesi öldürmek isterdim. Bu kelimeleri ne zaman duysam, sana yemin ederim, öfkeden kuduruyorum."

Lexie kahkaha attı. "Şey, henüz o aşamaya varmadım ama bana biraz zaman tanı. Karamsar düşüncelerimi dağıt ve beni depresyonumun derinliklerinden çıkar. Böyle olması gerekmiyor mu?"

"Evet. Böyle olması gerekiyor. Öte yandan bu konuda iyi olduğumu söylemedim."

"Bana Bob'dan bahset."

Donna işte bunu beklemiyordu. "Ne bilmek istiyorsun? Muhtemelen her şeyi anlattım. Hatta her şeyin sadece yarısını bildiğini bile öğrenirse, dehşete düşecektir."

"İlişki sonrası horlaması gibi mi?" diye kıkırdadı Lexie. "Yoksa karnını okşamandan mı hoşlanıyor?"

Donna sağa sola bakınıp, kimsenin onları duyamayacağından emin oldu. "Tanrım, böyle şeylerden bahsetmemeliyim, öyle değil mi? Sakın ona sana bunlardan bahsettiğimi söyleme. Ölür!"

"Sırların bende güvende. Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Seviyorum..."

"Ama?"

"Ama ne?"

Lexie başını iki yana salladı. "Seni fazla iyi tanıyorum, Donna. O cümleden sonra 'ama' diyeceğin çok belli."

Donna bir dakika düşündü. Acaba Lexie'ye William'dan bahsetmeli miydi? Bob'u sevdiği halde Yeni Zelanda'da sadece birkaç saat gördüğü bir adamı aklından çıkaramadığını söylemek istiyor muydu gerçekten? Ona bir gün anlatacaktı ama o gün, bugün değildi.

"Donna?"

"Haklısın, Lexie. Bir 'ama' var. Sadece bir şeyler yanlış gider korkusuyla Bob'u içimden geldiğince sevemeyeceğimden

endişe ediyorum. Bir ömre yetecek kadar kalp ağrısı yaşadım ve bir kalp kırıklığını daha kaldıramam."

"Ah, Donna. Zavallı şey. Bob sana bayılıyor. Sana nasıl baktığını gözlerimle gördüm. Bence endişelenmene gerek yok."

"Belki de," dedi Donna. Lexie ile göz göze gelmek istemiyordu. Ona yalan söylediği için kendini kötü hissetmişti. Ancak tamamen yalan da sayılmazdı. Hâlâ mutlu olabileceğine inanmakta zorlanıyor, nedense köşede onu alt etmek için bekleyen kötü bir şeyler olmadığına ikna olamıyordu.

"İyi bir çiftiz, öyle değil mi?" Lexie hesabı istemek için garsona el salladı. "Haydi, kendimizi biraz alışverişle neşelendirelim. Brown Thomas'tan kendime bir şişe parfüm almak istiyorum. Ödülü hak ettim."

Donna konunun değiştiğine sevinmişti. "İyi fikir. Hazır buradayken Noel alışverişi de yapabiliriz. Güzel dekorasyon ürünleri satıyorlar. Jan'in çam ağacı için özel bir süs almak istiyorum."

Kol kola Grafton Sokağı'na yürüdüler. Noel şarkıları söyleyen korolar morallerini yükseltmişti. Bir kuyumcunun önünden geçerken, kuyumcu vitrininin önünde tutkuyla öpüşen çift Donna'nın gözünden kaçmamıştı. Acaba bir nişan yüzüğü mü bakıyorlardı? Yoksa bir alyans mıydı? Adam evlenme teklifi mi etmişti? O günleri yaşayıp yaşayamayacağını merak ediyordu. Lexie de onları görmüş olmalıydı ki onaylamayan bir sesle adımlarını hızlandırdı.

"Her şey yoluna girecek, Lexie. *İyi olacağız.*" Donna söylediklerinde samimiydi. Evlerinin önündeki duvarın üzerinde oturan iki küçük kız gözlerinde canlandı. Büyüdükleri zaman hâlâ arkadaş kalıp kalamayacaklarını merak ediyorlardı. "Sonsuza dek dost kalalım," demişti sekiz yaşındaki Donna.

"Tamam," diye cevap vermişti Lexie. "Bir gün evlensek de, anne olsak da birbirimizin en iyi arkadaşı olalım." Donna soğuk havadan kurtulup Brown Thomas'ın sıcak atmosferine girerken hatıralara gülümsedi. En yakın arkadaşı olmadan hali ne olurdu?

"Yardıma ihtiyacınız olursa haber verin, efendim," dedi hevesli tezgâhtar. Pahalı bir satış ihtimali yüzünden gözleri adeta yuvalarından çıkacaktı.

"Teşekkürler, sadece bakıyordum." Will, son yirmi dakikadır Grafton Sokağı'ndaki bir kuyumcunun nişan yüzüklerine bakıyordu ve hâlâ kararsızdı. Bir zamanlar iyi bir fikir sandığı şey, aniden korkunç bir fikir gibi gelmeye başlamıştı. Yüzüklere baktıkça Silvia'nın mücevher zevki hakkında hiçbir şey bilmediğinin farkına vardı.

Parmağında sade bir yüzük mü isterdi, yoksa büyük bir tek taş mı? Renkli bir taş mı, yoksa elmas mı? Beyaz altın mı, yoksa sarı mı? Yeni mi antika mı? Bu soruların hiçbirini cevaplayamıyordu ve dahası, hangi beden alacağını da bilmiyordu. Pek ayrıntılı düşünememişti.

"Daha yakından inceleyebilmeniz için bazılarını vitrinden çıkarabilirim." Will satış görevlisinin adeta salyalarının aktığını görebiliyordu. "Bazen yüzüğü elinize alıp hissettiğinizde daha iyi karar verirsiniz."

"Belki de..."

"Ayrıca sadece bugüne özel yüzde yirmi indirimimiz var. Zaten satın alacaksanız böyle bir fırsatı tepmek yazık olur."

Will iç geçirdi. "Tamam. Şuradakilere bakabilir miyim?"

Zavallı adam heyecanla dolabı açacak anahtarları ararken neredeyse sevinçten boğulacaktı. William'ın gösterdiği yüzükleri çıkardı ve cam tezgâhın üzerine koydu.

"Hanımefendi neden hoşlanır? Tek taş, beş taş? Şuna ne dersiniz? Gerçek bir şaheser." Satış görevlisi tek taş bir yüzüğü bezin üzerine yerleştirdi. Fiyat etiketini gören Will bir anda nefessiz kalmıştı. Dört bin euro!

"Ben... Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Ben daha çok..." İşte o an onu gördü. Mükemmeldi. Sanki bir sihir gibi dolabın içinde parlıyor, ona sesleniyordu. "Şuradaki!"

Satış görevlisinin kafası karışmıştı. "Ama efendim, bir nişan yüzüğü bakıyorsunuz sanıyordum. Oradaki başka bir tarzdır."

"Görebilir miyim, lütfen? Aradığım şey o olabilir."

"Elbette."

Çok güzeldi; limon yeşili taşının etrafı küçük elmaslarla bezeli, beyaz altından şahane bir yüzüktü. Onu görür görmez diğer yüzükler yanında adeta sönük kalmıştı.

"Buyurun, yakından bakın," dedi satış görevlisi, daha pahalı bir yüzük satamayacağını anlamış olmalıydı. "Çok hoş bir yüzük, öyle değil mi?"

Will evet anlamında başını salladı ama bir şeyler yanlıştı. Yüzük ne kadar mükemmel olursa olsun onu, Silvia'nın parmağında hayal edemiyordu. Belki de kuruntu yapıyordu. Belki de şimdi satın alır, sonra Silvia'nın parmağına göre ayarlatırlardı. Yüzüğü birkaç dakika parmağında dolandırdıktan sonra bezin üstüne geri koydu.

"Üzgünüm, şimdilik kalsın. Yardımınız için teşekkür ederim. Düşünmem gerek." Will oradan olabildiğince hızlı bir şekilde ayrıldı ve rahatlayarak iç geçirdi. Bir çift, kuyumcunun vitrininin önünde kumrular gibi birbirlerine sokulmuştu. İşte o

an anladı. Yaptığı şey doğru gelmiyordu çünkü Silvia yanında değildi. Nişan yüzüğü satın almak, kesinlikle birlikte yapmaları gereken bir işti. Kendi başına yapabileceğini düşünmek onun aptallığıydı.

Tanrım, bir içkiye ihtiyacı vardı. Westbury Oteli'ne yakın bir yerlerdeydi, gidip bir bira içebilirdi. Uzun zamandır uğramasa da orayı severdi. Üst kattaki bardan aşağıdaki sokağı seyretmeye bayılırdı, ayrıca koltukları da ferah ve rahattı.

On dakika sonra elinde birasıyla gelen geçen yayaları seyrediyordu. Londra'yı sevse de İrlanda'da olmak da ona ayrı bir huzur veriyordu. Dublin yoğun bir şehir olmasına rağmen sanki hayatın akışı yavaşlamış gibiydi.

Silvia'yı düşünerek ne yaptığını merak etti. Onu özlemişti. Yüzük alma işini çok stresli bulması şaşırtıcıydı. Bir gün ona evlenme teklif edeceğinden emindi ama henüz doğru zaman değildi. Oysa yüzük mükemmeldi. Belki de yeni yılda onu buraya getirir, yüzüğe birlikte bakarlardı. Yüzükler hakkında ne biliyordu ki? Silvia kendi seçse daha iyi olurdu.

Bir yıldan az bir süre önce Will, bir daha Silvia'yı asla göremeyeceğini düşünüyordu. Ayrılmalarına rağmen iletişimlerini kesmemişlerdi. Depremden sonra Silvia, her gün Will'i arayıp kontrol etmişti. Ona onu özlediğini söylemişti. Perth'te Will olmadan perişandı.

Will eli için tedavi görürken birkaç ay ailesinin yanında kalmıştı. Fakat bir daha asla oraya yerleşmeyeceğini biliyordu. Şansın da yardımıyla üniversiteden eski bir arkadaşının Londra'da açtığı bir barda iş teklifi almıştı. Mayısın ortasına doğru Londra'da bir apartman dairesine taşındı ve barda yönetici olarak işe başladı.

Birkaç hafta sonra Silvia, bir yığın valizle ilan-ı aşk ede-

rek çıkageldi. Will başlarda şaşkınlığa uğrasa da Silvia'nın tam da ihtiyaç duyduğu şey olduğunu anlaması uzun sürmedi. İrlanda'ya döndüğünden beri Donna'yı arayarak kendine eziyet ediyor, başarısızlığı yüzünden gitgide öfkeleniyordu. Donna'ya ait olabilecek tüm sosyal medya hesaplarını araştırmış ama bir sonuca ulaşamamıştı. Silvia aklını dağıtmasına yardımcı olmuştu. Onunla yaşamaya başladığından bu yana, Donna'yı aklından çıkarmaya kesin olarak karar verdi. Silvia'yla yeniden bir araya geldiler ve her şey kaldığı yerden devam etti.

Will kalan birasını yudumlayıp kol saatine baktı. Kalıp bir bardak daha içmek istese de kalksa iyi olurdu. Masaya cömert bir bahşiş bıraktı ve kendini alışveriş çılgınlığına bırakmak için merdivenlere yöneldi. Tam önünde iki tane kadın birbirlerine sarılmış kahkahayla gülüyordu. Bir anda bir tanesi yere bir şey düşürdü. Düşürdüğü şeyi almak için döndüğünde Will'in neredeyse kalbi duracaktı. *Donna.* Bundan emindi. O saçlar, o çiller. Bir süre olduğu yerde donup kaldıktan sonra nihayet konuşabildi.

"Donna." İsmi dudaklarından bir fısıltı gibi çıkmıştı. Alışveriş yapan insanlar araya girince onun izini kaybetti.

"Donna." Yeniden denedi. Bu sefer daha yüksek sesle bağırdı ama bir işe yaramadı. Aceleyle Donna'nın yürüdüğü yöne doğru koşturdu fakat ondan eser yoktu. Dükkânlardan birine girmiş olabileceğini düşünerek birkaç dükkâna baktı. Ancak arayışlarının boşuna olduğunu anlaması uzun sürmedi. Onu gerçekten gördüğüne inanamıyordu. Tam önündeydi. Keşke daha hızlı tepki verebilseydi. Kendi aptallığına hayıflanarak başını iki yana salladı. Merakla geçen onca zamandan sonra onu nihayet bulmuştu. Ve kaybetmişti. Bir kez daha.

Yirmi Altıncı Bölüm

"Teşekkür ederim, Donna," diyen Lexie, valizini koridora bıraktı. "Büyükbabam bir kutu eşya daha getirecek, başka bir şey kalmadı."

"Sorun değil. Burada olduğun için çok ama çok mutluyum." Donna söylediklerinde samimiydi. Döndüğünden beri Lexie ile sürekli görüşüyorlardı ama eski sokağı ziyaret etmek, Donna için azap vericiydi. Lexie büyükannesi ve büyükbabası ile yaşamaktan usanınca Donna, ona ev arkadaşlığı teklif etmekte tereddüt etmedi.

"Al bakalım, tatlım." Lexie'nin büyükbabası ağzına kadar eşyalarla dolu koca bir kutuyu diğer valizlerin yanına bıraktı. "Yapabileceğim başka bir şey var mı? Büyükannen yemeği hazırlamak üzereymiş."

"Sen git, büyükbaba," dedi Lexie, yaşlı adamın yanağına bir öpücük kondurarak. "Buradan sonrasını biz hallederiz."

"Tamam, tatlım." Yaşlı adam Donna'ya baktı. "Umarım sorunlarına çözüm bulabilmişsindir. Anna senin için dua ediyor."

"Efendim?" dedi Donna, bir adama bir de Lexie'ye bakarak.

Lexie utancından mosmor kesilerek büyükbabasına uyaran bir bakış attı. "İyi olacak, büyükbaba. Ben ona bakarım."

Yaşlı adama el salladılar. Adam uzaklaşınca Donna arkadaşına döndü. "Sorunlarım mı? Beni aydınlatmak ister misin?"

"Kusura bakma, Donna. Onlara beni sinir ettikleri için taşınmak istediğimi söyleyemezdim."

"Peki, onlara ne dedin?"

"Çok net konuşmadım. Sadece kişisel bir sorunun olduğunu ve yanında biri olmadan yaşayamayacağını, bu yüzden sana taşınacağımı söyledim."

"Ah, harika. Şimdi yanlarından taşındığın için beni suçlayacaklar. Neden sadece kendi ayaklarının üzerinde durmak istediğini söylemedin ki?"

"Biliyorum, biliyorum. Ağzımdan öyle çıkıverdi. Bir zararı yok ama öyle değil mi?"

Donna iç geçirdi. "Sanırım yok. Neyse, şimdi eşyalarını odana taşıyalım ve bir fincan çay içelim. Sonra da pizza siparişi verelim. Kendimi tüm gün berbat hissettim, neredeyse hiçbir şey yemedim."

Yarım saat sonra ayaklarını altlarına toplamış bir halde kanepede oturuyorlardı. Avuçlarının arasında da dumanı tüten fincanları vardı. Donna arkadaşının yanında olduğu için heyecanlıydı. Sanki eski günlerdeki gibiydi. Kapı komşusu oldukları zaman sık sık birbirlerine yatıya giderlerdi. Şimdi de öyleymiş gibi hissediyordu ve Donna bunun her dakikasından keyif almaya bakacaktı.

"Bob nasıl karşıladı?"

"Neyi?" Donna çayını yudumladı.

"Buraya taşınmamı. Çok sevindiğini düşünmüyorum. Yemin ederim ki depozitoyu ayarlar ayarlamaz kendime bir yer bakacağım."

"Sakin ol, Lexie. Bob duruma sevindi. Hatta *fazla* sevindi."

Lexie kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen bana bakma. Saçmalıyorum."

"Haydi, böyle susamazsın."

Donna boş fincanını sehpaya bıraktı ve Lexie'ye gerçekten söylemek isteyip istemediğini düşündü. "Pek bir şey yok aslında. Bob işte. O çok... yani sanki..."

"Tanrım, Donna. Bana aranızın kötü olduğunu söyleme, lütfen. Tanıdığım en sevgi dolu çiftsiniz."

"Hayır, hayır. Öyle bir şey değil. Aramız iyi. Sadece bazen nasıl bir ilişkiye sahip olduğumuzu merak ediyorum."

Lexie hiçbir şey söylemeyince Donna konuşmaya devam etti. "Yani, birbirimizi kesinlikle seviyoruz ve birlikte iyi vakit geçiriyoruz. Fakat ayaklarımı yerden kesiyor diyemem."

"Ah, Tanrı aşkına," diye homurdandı Lexie. Yüzündeki endişe dolu ifade yok oluvermişti. "Bu kadar mı? İnan bana, ayaklarını yerden kesecek deneyimler yaşamadan da hayatını sürdürebilirsin."

Donna gafil avlanmıştı. "Ne demek istediğini anlıyorum ama bazen ikimiz de rahata alışıyormuşuz gibi geliyor. Hiç zorlanmadık. Birbirimizin yanında rahatız."

"Bu kötü bir şey mi? Böyle bir ilişkiye sahip olmak için deliren insanlar var."

"Senin taşınacağını söylediğimde hiç düşünmedi bile. Beni yanlış anlama, Bob bu konuyu sıkıntı etmediği için memnunum. Sadece artık evde baş başa kalamayacağımız için biraz endişe duymasını isterdim."

"Seni seviyor, Donna. Sadece destekçi bir erkek arkadaşın yapması gerekeni yapıyor. Eminim ki o da seninle yalnız kalmayı ister, en azından yatak odalarımız ayrı."

"İşte bu, Lexie. Benimle yalnız kalmak istediğinden emin değilim. Sanki senin burada oluşun onu, benim burada olmamdan daha çok sevindiriyor!"

Lexie kahkaha attı. "Durumun öyle olmadığına eminim."

"Ciddiyim. Geçen gün senin ne tür yiyecekler sevdiğini sordu. Ayrıca senin de romantik komedi sevdiğini duyunca mutluluktan havaya uçacaktı!"

Lexie çayını bitirdi ve masaya sertçe vurdu. "Onu seviyor musun?"

"Evet, kesinlikle."

"Peki, o seni seviyor mu?"

"Sevdiğine eminim."

"Sekste nasılsınız?"

"Lexie?"

"Ciddiyim. Eğer ilişkiniz arkadaşlıktan öteye gitmiyorsa ki öyle olduğunu söylüyorsun, o zaman seksten zevk almazsınız. Öyle değil mi?"

Donna bir süre düşündü. "Şey, evet. Sekste iyiyiz; aklımı başımdan almıyor ama iyi."

"Pekâlâ. Sorunun ne olduğunu anlayamıyorum. İkinizden birisi sadakatsizlik etmediyse tabii. Ancak öyle bir durum da yok."

Donna dudağını ısırdı.

Lexie telaşa kapılmış gibiydi. "Lütfen bana öyle bir şey yaptığını söyleme, Donna."

Donna henüz kimseye Will'den bahsetmemişti. Şimdi tam zamanıydı. "Pek sadakatsiz olduğum söylenemez."

"Ama?"

"Ama *başka* birisi var. Onunla görüşüyor falan değilim ancak sürekli onu düşünüyorum. Hatta bazen Bob'la birlikteyken –yani birlikte olurken– bu başka adamı hayal ediyorum."

"Kim?" Lexie, arkadaşına suçlayıcı gözlerle bakıyordu.

"Tanımazsın."

"Ciddi misin? Bob biliyor mu? Bunu bana neden daha önce anlatmadın?"

"Özür dilerim, Lexie. Sadece doğru zamanı kolladım. İşin aslı bu adamı tanımıyorum bile, muhtemelen de asla tanıyamayacağım."

"Merakımı cezbettin," dedi Lexie. "Anlat bakalım."

Donna anlatmaya başladı. Danışma ofisine girip, hayatında tanıdığı en cazibeli ve yakışıklı adamın kollarına nasıl düştüğünü anlattı. Birlikte kahve içmeye gittiklerinden, neredeyse öpüşeceklerinden ve tüm gece rüyalarına girdiğinden bahsetti. Sıra o korkunç günü anlatmaya geldiğinde yaşananları hatırlamak, Donna'ya fazla ağır geldi.

"Ah, Donna, zavallı şey." Lexie uzanıp arkadaşını kucakladı. "Kendi sorunlarıma o kadar odaklandım ki senin son bir yılda neler yaşadığını unuttum."

"Korkunç bir gündü," diye hıçkıran Donna'nın gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Onca insanı çaresiz, yaralı halde görmek ve hayatta kalıp kalamayacağını bile bilememek. Sanki dünyanın sonu gelmiş gibiydi."

"Hayal bile edemiyorum."

Birkaç dakika sessizlik içerisinde oturdular. Donna düşüncelere dalmıştı. O günü düşünmekten olabildiğince kaçınmaya çalışıyordu, çünkü hayatının en dayanılmaz günlerinden biriydi. Yaşadıklarını Lexie'ye anlatmak, o zaman hissettiği korku ve çaresizlik duygusunu yeniden gün yüzüne çıkarmıştı.

Bir süre sonra Lexie konuşmaya başladı. Sesi adeta bir fısıltıyla çıkıyordu. "Onu bir daha hiç görmedin mi?"

Donna başını iki yana salladı. "Meydana vardığımda on-

dan hiç iz yoktu. İnsanlar ortalıkta koşuşturuyor, çığlık atıyor ve ağlıyorlardı. Binalar parçalanıyor, sirenler çalıyordu; her yer tam bir karmaşaydı."

"Tanrım, korkunç olmalı."

"Öyleydi. Tüm yapabildiğim, kaldığım yere geri dönebilmekti. Nasıl geri döndüğümü bile hatırlamıyorum. Sanırım şoka falan girmiştim."

"Muhtemelen. Nasıl girmeyesin ki? Numarasını almamış mıydın?"

"Aslında numarasını almıştım ama o karmaşada kaybetmiş olmalıyım. Ben de ona kendi numaramı vermemiştim, yani onun bana ulaşmasının imkânı yoktu. Kulağa çok gülünç geldiğinin farkındayım fakat sanırım ona, o gün âşık oldum." Donna tekrar usulca ağlamaya başladı.

Lexie'nin şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. "Bu çok büyük bir şey, Donna. Acaba durumlar yüzünden öyle düşünüyor olmayasın?"

"Nasıl yani?"

"Yani çok kötü zamanlar geçirmişsin. Onunla tanışır tanışmaz, bir deprem yüzünden ayrı düşmüşsünüz. Adeta film gibi. Eğer onu bulsaydın, işler çok daha farklı olabilirdi. Onu bir daha görmeyeceğin için hakkında romantik duygulara kapılıyor olabilirsin."

Donna başıyla arkadaşını onayladı. William'a karşı duyduğu hislerin derinliğini nasıl açıklayabilirdi ki? Onunla göz göze geldiği an o hisleri kucaklamıştı ve onun da aynı şeyleri hissettiğine emindi.

"Bob *burada*, Donna. O senin gerçeğin. Ve seni çok seviyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Bir anı uğruna onu kendinden uzaklaştırma."

"Haklısın," dedi Donna, gözyaşlarını silerek. "Kendi yoluma engeller koymayı bırakmalıyım."

Lexie gülümsedi. "Her şeyi yoluna koyduğumuza sevindim. İkinizin birlikte yaşlandığınızı ve bir sürü torun sahibi olduğunuzu görebiliyorum."

"O kadar ileri gitmeyelim..." Donna'nın adeta rengi soldu. Şu torun fikri yüzündendi. Günlerdir kendini iyi hissetmiyordu. Oysa dikkatli davranmışlardı. *Düşün Donna, düşün.* Son regl dönemi ne zamandı? *Ah Tanrım. Olamaz... Olmamalı.* Boğazına bir yumru yükselince aceleyle banyoya koşturdu. Hatırladığı son şey, başını soğuk mermere yaslayıp yere doğru kayışıydı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Hava ılık olsa da rüzgâr serin esiyordu. Will ve Silvia, el ele Hyde Park'ta yürüyorlardı. Nisan, Will'in en sevdiği aydı. Sanki dünya, kara kışın ardından yeniden canlanıyor, yeni açan tomurcukların yarattığı renkler etrafa adeta mutluluk saçıyordu.

"Biraz oturalım mı?" diye soran Silvia, ortasında güzel bir heykelin bulunduğu çeşmenin hemen yanındaki boş bankı işaret etti. "Ayaklarım acıyor."

"Sana o yeni botları giymemeni söylemiştim. Yürüyüş için daha rahat bir ayakkabı giymeliydin."

"'Rahat' ve 'ayakkabı' kelimeleri bildiğim kadarıyla bir arada kullanılmıyor. Tabii yaşlı, göbekli bir baba değilsen."

Will gücenmiş gibi yaptı. "Bana yaşlı, göbekli baba mı diyorsun?"

"Doğru söze ne denir?"

Will uzanıp Silvia'yı gıdıklamak isteyince, Silvia da eğilerek kaçtı. Büyük bir gürültüyle bankın üzerine devrildiler. Gıdıklamalar öpüşmeye dönüştü. Silvia dilini Will'in dudaklarının arasına sokunca Will, onu arzulamaya başladığını hissetti.

"Tanrım, Sil," dedi nefes nefese. "Eğer durmazsan, kendime hâkim olamayabilirim."

"Uslu dur! Bunun için yeterince zamanımız olacak. *Günün maçının* beni nasıl tahrik ettiğini biliyorsun."

Will kahkaha attı. Söylediği doğruydu. Silvia yalnızca güzel, zeki ve nazik bir kız değildi, aynı zamanda futbolu da seviyordu. Cumartesi gecelerini birkaç şişe bira içip bir kova dolusu cips yiyerek ve futbol maçı izleyerek geçirirlerdi. Silvia her erkeğin hayaliydi.

Kadının biri yanında bir çocuk sürüsüyle yanlarından geçti. İkili bebek arabasında iki tane çocuk vardı, birkaç tanesi de peşlerinden koşturuyordu. Çeşmeyi görünce hepsi neşeyle bağırdı, kadın da onlara çeşmeye atmaları için bozuk para verdi.

Çocuklar ellerindeki değerli bozuk paralar ile çeşmeye doğru koştururlarken, "Bir dilek tutmayı unutmayın," dedi.

Silvia manzarayı seyretmek için Will'e biraz daha sokuldu. Will onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Geleceği ayrıntılarıyla konuşmamışlardı ama Silvia'nın büyük bir aile istediğini biliyordu. Sadece bir erkek kardeşi olsa da kalabalık İtalyan ailesiyle sık sık görüşürdü. Bir keresinde annesinin daha çok çocuk sahibi olmak istediğini ama bunun gerçekleşemediğini söylemişti.

Will, Noel'den önceki günü, neredeyse ona bir alyans alacağı zamanı hatırladı. O zaman bunu yapmak doğru gelmemişti ama zamanı gelince kendini hazır hissedeceğinden emindi. Will romantik birisiydi ve doğaçlama bir şeyler istemiyordu. Her ayrıntısını planlamalıydı. Eğer bir evlilik teklif edecekse, çiçeklerin ve çanların altında edecekti. İkisi için de unutulmaz bir anı olacaktı.

"Londra'da mutlu musun?"

Soruyu duyan Will şaşırmıştı. "Neden sordun?"

"Sadece merak ettim. Avukat olmak için çok çalıştın, şimdiyse bir barda çalışıyorsun. Diplomanı kullanmak istemiyor musun?"

Tanrım, annesiyle mi konuşmuştu? "Nereden çıktı bu, Silvia? Daha önce sıradan bir barmen oluşum seni hiç rahatsız etmemişti."

"Beni rahatsız etmiyor, Will. Ayrıca sıradan olduğunu söylemedim. Ancak işletme ve finans alanında bir diplomam varken bir kahve dükkânında sandviç yapmak beni rahatsız ediyor. Daha fazlasını istiyorum. Hedeflerim var."

"Biliyorum, Sil. Benim de öyle. Daha çok para kazanmak istediğim doğru. Yüzlerce işe de başvurdum. Şu sıralar bir şey yok."

"Peki ya başka bir yere taşınsak?" diye sordu Silvia. "Mesela iş dünyasının daha iyi olduğu bir yerlere gitsek."

Will şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Neresi gibi? Perth'ten mi bahsediyorsun?"

"Belki. Ah, bilmiyorum. Kıt kanaat geçinmekten ve kazandığım her kuruşu kiraya, faturalara vermekten usandım."

"Ama geçiniyoruz, öyle değil mi? Mutluyuz."

Silvia doğruldu. "Geçinmek istemiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Geleceğimizi düşünmek istiyorum. Tasarruf edebilmek istiyorum. Kendi evimizi almak istiyorum." Silvia çeşmenin etrafında birbirlerini kovalayan çocuklara baktı.

Will'in ağzı kurumuştu. "Gerçek anlamda bir yuva kurmamızı mı istiyorsun?"

"Şey... evet. Sen de bunu istemiyor musun?"

"Elbette istiyorum. Ancak hiç bahsetmedik, yani geleceğimizden."

"Şimdi konuşuyoruz ya işte." Silvia, Will'in elini tuttu. "Will, ben bir İtalyan kadınıyım. Sadık ve tutkulu olabilirim

ama aile kavramı da benim için çok önemli. Bizim için de bunu istiyorum. İşin sadece eğlencesinde değilim. Perth'ten buraya kaçamak yapmak için gelmedim."

"Kaçamak yapmadığımızı sen de biliyorsun." Will konuşmanın nereye varacağından emin değildi.

"Bırak da bitireyim. Seni seviyorum, Will. Eminim, sen de aynı şeyleri hissediyorsundur. Neden ilişkimizi bir sonraki seviyeye taşımıyoruz? Haydi, evlenelim."

Kelimeler bir süre havada asılı kaldı. Will ağzını açsa da bir şey söyleyemedi.

"Will?"

"Ben... sen... yani... şey... Bu bir teklif mi?"

Silvia kahkaha attı. "Eğer öyle demek istiyorsan, evet. Sanırım bizi motive edecek –ilgimizi çekecek– bir şeye ihtiyacımız var. O zaman istediğimiz şeye daha kolay ulaşırız. Düğünler ucuz değildir, bu yüzden birbirimize destek olmalıyız."

Tanrım. Düğünden de bahsetmeye başlamıştı.

"Bakış açımızı genişletmeliyiz," diye devam etti Silvia. "Uzak ülkelerdeki işlere başvuralım ve neler olacağına bakalım. Eğer birkaç İtalyanca dersi alırsan, İtalya'ya bile gidebiliriz."

Her şey çok hızlı gelişiyordu.

"Ne diyorsun? Will?"

"Şey, evet, sanırım."

Silvia dik dik baktı. "Elinden gelenin en iyisi bu mu? Sana az önce benimle evlenir misin dedim!"

"Özür dilerim. Beni şaşırttın ama evet! Kesinlikle evet, seninle evlenirim." Will eğilip Silvia'yı öptü ve yüzünü avuçlarının arasına aldı.

Kahkaha sesi yüzünden öpüşmeleri yarım kaldı. Çocukla-

rın onlara bakarak kıkırdadıklarını gördüler. Genç çift de birbirine sokulup gülmeye başladı. Will'in adeta başı dönüyordu. Nişanlanmışlardı, hem de bir anda. Will kendini mutlu hissediyordu. En azından öyle hissettiğini düşünmüştü. Ancak az da olsa aldatıldığı hissini içinden atamıyordu. Bu sahneyi hayalinde defalarca canlandırmıştı. Ona nasıl ve nerede evlenme teklif edeceğini, onun ne cevap vereceğini... Her şeyi... Fakat Silvia beklenmedik teklifiyle ortaya çıkıvermişti.

"Haydi," diyen Silvia, birdenbire ayağa kalktı ve Will'i banktan çekerek kaldırdı. "Eve gidip planlamalara başlamalıyız. Çok heyecanlı, değil mi?"

Will elinden geldiğince hevesli görünmeye çalışarak başını salladı. "Çok."

"Herkese söylemek için sabırsızlanıyorum. Sence önce telefon mu açalım, yoksa doğruca gidip söyleyelim mi?"

Tanrım! "Bir süre bekleyelim," dedi Will. "Kimseye söylemeden önce haberin keyfini kendimiz çıkaralım."

"Haklısın ama Nonni'ye hemen söylemem gerekiyor. Ona her şeyi anlattığımı biliyorsun." Nonni, Silvia'nın İtalya'daki büyükannesiydi. İkisinin arası çok iyiydi. Will nedense büyükanne duyduktan sonra evlilik kararlarının sır olarak kalacağını düşünmüyordu.

Parkın kapılarına doğru yürürken Sidney'den, Yeni Zelanda'ya yaptığı uçuşu düşündü. Silvia'yla vedalaştıktan hemen sonrasıydı. Tek bir damla gözyaşı dökmemişti. Kendini perişan olmuş hissetmemişti. Silvia'nın aradığı kadın olmadığını o uçuşta fark etmişti. Şimdi de ömrünün geri kalanını ona adamak üzereydi. Peki, ne değişmişti?

Eve doğru yürürken Silvia'nın güzel yüzüne baktı ve o an anladı. Değişen *kendisiydi.* Deprem ona hayatın her an değişebile-

ceğini öğretmişti, bu yüzden yoluna çıkan her mutluluğa kucak açmalıydı. Silvia da onu mutlu ediyordu. Adımlarının hafiflediğini hissetti, bir anda adeta her yanını mutluluk kapladı. Silvia onun karısı olacaktı ve birlikte harika bir ömür geçireceklerdi.

Doktor mide ve bağırsak iltihabı demişti. Hamilelik testi de negatif çıkmıştı ama Donna, üç gün boyunca kustuğu için bunu kutlamaya fırsat bulamadı.

Lexie onu banyonun zeminine uzanmış halde bulduğunda hemen ambulansı aramış ve hastaneye gidene kadar başından ayrılmamıştı. Bob da Lexie'den aldığı telefonun ardından panikle hastaneye gelmişti.

Hastalığının üstünden neredeyse bir hafta geçmişti. Donna kendini yeniden canlı hissetmeye başlamıştı. Mide ve bağırsak iltihabının bu kadar korkunç bir hastalık olabileceğini düşünemezdi. Öğürmekten boğazı adeta parçalanmıştı, midesine de binlerce defa yumruk yemiş gibi hissediyordu. En azından kusması durmuştu ve yeniden bir şeyler yemek için kendini hazır hissediyordu.

"Al bakalım," dedi Bob, elindeki sıcak kâseyi Donna'nın önündeki sehpaya yerleştirerek. "Ev yapımı sebze çorbası. Üstelik annemin tarifi. Eğer bu da seni iyileştirmezse, başka ne iyileştirebilir bilmiyorum."

"Teşekkürler, aşkım. Birkaç kaşık içebileceğimi düşünüyorum."

"Yavaş iç. Midenin yemeklere alışmaya ihtiyacı var."

Donna gülümsedi. "Hem bakıcı hem de doktorsun yani."

"Mademki konu sensin, o zaman *her şeyin* olabilirim. Dik-

katli olsan iyi olur!" Bob, Donna'nın alnına hafifçe bir öpücük kondurdu ve yeniden mutfağa döndü.

Bob'un varlığı bu süreç boyunca Tanrı'nın bir lütfu gibiydi. Donna iki gün boyunca hastanede yattıktan sonra eve geldiği gibi kanepeye yığılmıştı. Enerjisi adeta tükenmişti, üstelik kusmaları devam ediyordu. İlk günküler kadar berbat değildi belki ama hâlâ onu serseme çeviriyordu. Lexie de rahatsızlanmıştı ama o, Donna'ya göre çok daha hafif atlatmıştı. Ayrıca onun hastalığı yalnızca yirmi dört saat sürmüştü. Bob'dan uzak durmasını istese de Bob ısrar etti. Donna'nın ilgiye ihtiyacı vardı, Bob da bunu ona verecek olan kişi olmak istiyordu.

"Nasıl gidiyor?" Bob mutfaktan çıkınca Donna güldü. Bob'un ellerinde dirseklerine kadar çıkan plastik bulaşık eldivenleri vardı. Ellerini sanki ameliyata hazırlanıyormuş gibi havada tutuyordu.

"İyi," diye yalan söyledi Donna. Birkaç kaşık çorba içmişti. Öte yandan kendini artık kusamayacak kadar yorgun hissettiği için çorbaya devam etmekten korkuyordu.

"Harika. Ben de fırına elmalı turta koyayım, belki biraz yersin."

Donna duyduklarına inanamıyordu. "Elmalı turta mı yaptın?"

"Saçmalama, Donna. Annem bu sabah yaptı, sana getirmemi istedi. Ben de ısıtıyorum."

Bob mutfağa geri döndü, Donna da kanepeye geri uzandı. Bob'un ilgisini inkâr edemezdi. Kovaya kusarken saçlarını tutuyor, kovayı ıskaladığında da yere saçılan pisliği temizliyordu. Kendisinin de hastalanabileceğinden endişe etmiyordu. Bob'un tek düşündüğü, Donna'nın yeniden iyi olmasıydı.

Donna kumandayı kanepeye atmadan önce televizyondaki kanalları gezindi. Ona bir ömür yetecek kadar gündüz progra-

mı seyretmişti. Yeniden kendi ayaklarının üzerinde durmaya ihtiyacı vardı. Bir haftadır işe gitmiyordu ve bir başkasının onun yerine pasta siparişi almasından hoşlanmıyordu. Çorba kâsesine baktı, daha çok gayret sarf etmesi gerektiğini biliyordu. Doğrularak kaşığını bir daha kâseye daldırdı ve yeniden denedi. Çorba gerçekten lezizdi. Birkaç kaşık çorbadan sonra doyduğunu hissetti. En kötüsünü atlattığı için Tanrı'ya şükrediyordu.

Ne zor bir hafta geçirmişti. Hamilelik düşüncesi onu çok korkutmuştu. Bu kadar kötü bir şey miydi? Muhtemelen. Henüz böyle bir bağlılığa hazır değildi. Bob'un ne düşündüğünü merak etti. Onun da hazır olmadığını düşünüyordu. Yakınlıklarına ve birbirlerine duydukları sevgiye rağmen henüz gelecekleri hakkında konuşmamışlardı. Bunun ne demek olduğundan emin değildi. Acaba aralarındaki ilişkiyi bir sonraki seviyeye taşımak isteyerek her şeyi berbat etmekten mi korkuyorlardı? Yoksa ikisi de kaderlerinde birlikte olmayacaklarının yazdığını biliyor muydu?

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Bunu yapmak istediğimden emin değilim, Donna. Belki de Noel'den sonrasına bırakmalıyız."

Donna arkadaşının elini tutup sıktı. "Şimdi yapmalısın. Eğer ertelemeye devam edersen hiçbir şey yoluna girmeyecek."

"Biliyorum," diye iç geçirdi Lexie. "Mantıklı yanım, bana ipleri elime almam ve o adamı sonsuza dek unutmam gerektiğini söylüyor."

"Ama?" Donna arkadaşını mutlu görmek istiyordu ancak yeniden aynı hataya düşmesini de istemiyordu. Lexie'nin yanında olmaya alışmıştı ve ayrı kalırlarsa gerçekten perişan olacaktı.

"Ama duygusal yanım –göz ardı etmeye çalıştığım yumuşak tarafım– güzel anlarımızı hatırlıyor. Çünkü bir zamanlar mutluyduk. Beni sevdiğine gerçekten inandım..." Gözyaşları, Lexie'nin gözlerinden iri damlalar halinde süzülüyordu.

Donna bencil olmaması gerektiğinin farkındaydı. Lexie'nin uzaklara gitmesini istemese de ona destek çıkmalı ve verdiği kararlara saygı duymalıydı.

"Yani, onu gördün," diye devam etti Lexie. Uzanıp Donna'nın elinden bir peçete aldı. "Beni sevdiğini düşünmedin mi? Bana nasıl iyi davrandığını görmedin mi?"

"Gördüm, Lexie. Seni sevdiğine şüphe yoktu. Eğer fikrini değiştirmek istersen seni desteklerim. Yani ona geri dönmek ve bir şans daha vermek, yeniden denemek istersen yanında olduğumu bil. Büyük bir karar, bu yüzden dikkatlice düşün."

"Delirdin mi, Donna?" Lexie şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Yaptığı şeyler için onu *asla* affetmeyeceğim ve ona kesinlikle ama *kesinlikle* geri dönmeyeceğim."

"Ben... Ben sadece yeniden düşündüğünü sanıyordum, Lexie. Burada olmanı gerçekten çok istiyorum ancak bencillik etmek istemem."

"Sen bencil değilsin, Donna. Sen tanıdığım en sevecen, en nazik insansın. Brendan da ben de yolumuza devam ettik. Eski mutlu anılarımızı düşünmek sanırım doğal bir tepki. Ayrılığımızı resmileştirmek istiyorum fakat yasal işlemlerle uğraşmak çok zor geliyor."

"Lexie Byrne?" Gri kalem etek ve fırfırlı detayı olan beyaz bir bluz giymiş genç asistan yüzünden konuşmaları bölündü. "Bayan Cooper-Smith geciktiği için özür diledi, beş dakikaya yanınızda olacak. Size çay ya da kahve ikram edebilir miyim?"

"Ben almayayım, teşekkürler," dedi Lexie.

"Ben de öyle." Donna bir fincan çay için cinayet bile işleyebilirdi ama tek başına bir şey içmek istememişti.

Asistan gülümseyerek siyah renkli, deri ayakkabılarının topuğu üzerinde geri döndü ve büyük, beyaz kapının arkasında kayboldu.

Donna küçük ama şık bekleme odasında otururken sanki

zamanda geriye gitmiş gibi hissetti. Tavanlar yüksekti. Gül desenli bir kartonpiyerin ortasından büyük, tozlu bir avize sarkıyordu. Sandalyeler de birbirlerinden farklı desen ve renktelerdi. Bazılarının soluk yeşil bir kumaşı, bazılarınınsa oymalı sırtlıkları vardı. Asistan bile kırmızı dudakları ve pudralanmış yüzüyle 1950'li yılların filmlerinden fırlamışa benziyordu.

Lexie geri döneli bir yıl olmuştu. Donna ise arkadaşı sanki hiç gitmemiş gibi hissediyordu. Çocukluklarından beri beraberlerdi ve Donna, onu yanında görmekten mutluluk duyuyordu. Lexie kocası hakkında çok konuşmuyordu, yalnızca Donna'yı aralarındaki ilişkinin bittiğine ikna etmek için Brendan'dan arada sırada bahsediyordu. Ancak Donna da her şeyin farkındaydı. O kadar kolay olamazdı, çok uzun yıllar birlikte yaşamışlardı ve bir ömrü beraber geçireceklerini düşünüyordu. Bu yüzden Lexie boşanmak için ilk adımı atma fikrini öne sürdüğünde Donna, şaşkınlığa uğramıştı.

"İstediğinin bu olduğuna emin misin?" diye sormuştu Donna, rahatlama ile mutsuzluk arası bir hisle.

"Eminim," diye cevap vermişti Lexie. "Artık bir şey kalmadı. Ayrıca hayatıma özgür bir kadın olarak devam etmek istiyorum."

İşte tam da bu cümlenin ardından Donna, Vivienne Cooper-Smith'in verdiği kartviziti hatırlamıştı. Başka bir avukat da tanımadığından şanslarını deneyebileceklerini düşündü.

"Sizi şimdi kabul edecek." Asistan geri dönmüştü, devasa kapının altında duruyor ve tatlılıkla gülümsüyordu. "Beni takip edin."

Kadını kapıya kadar takip ettiler. Kapı, aşağıya inen bir merdivene açılmıştı. Donna, acil işi olan birinin telaşla kapıyı açtığı anda aşağıya düşebileceğini düşündü. Durumun garip-

liği onu gülümsetirken merdivenler, onları Vivienne Cooper-Smith'in havasız kalan ofisine çıkardı. Vivienne geniş masasının arkasında oturuyordu.

Kadın ayağa kalkıp onlarla el sıkıştı. "Dana, seni yeniden görmek ne hoş. Sanırım bu da Lexie."

"Evet, şey, Lexie. Adım da Donna." Donna dilini ısırmak istedi, çünkü karşısında duran kadın düzeltilmekten hoşlanmıyor gibiydi.

"Evet. Donna. Ben de öyle söyledim." Hayır, öyle söylememişti.

Vivienne oturmaları için işaret etti. "Eee, boşanmak mı istiyorsun, Lexie?" Doğruca konuya girmişti. Donna arkadaşının biraz ürktüğünü hissetti.

"İlk başta neler gerekeceğini öğrenmek istedik," dedi Donna, arkadaşına biraz zaman kazandırmak isteyerek. "Muhtemelen zor olacak çünkü kocası Avustralya'da."

"Ah, hukuk okudun demek." Vivienne tatlılıkla gülümserken Donna, yerin dibine girmek istiyordu.

"Şey, hayır, sandım ki..."

"İnsanların sorunu da bu. Bilgi sahibi olmadan bir şeyler bildiklerini *sanıyorlar.* Bana tüm hikâyeyi anlatın, ben de size yasaların ne dediğini söyleyeyim."

Lexie ayağa kalkar gibi oldu. "Buna gerek kal..."

"Sorun yok, Lexie," dedi Donna. Sadece bakışlarıyla bile karşısındakini yerle bir edebilecekmiş gibi duran kadının damarına basmak istemiyordu. "Bayan Cooper-Smith haklı. Tahminler yürütmek yerine haklarını öğrenmeliyiz. Düşündüğümüzden çok daha kolay olabilir."

Söyledikleri Vivienne'i tatmin etmiş olmalıydı ki Vivienne, tüm ilgisini Lexie'ye yöneltti. "Daha basit şeylerle başlayalım. Nikâh belgeni getirdin sanırım."

"Evet, burada." Lexie çantasından kahverengi bir zarf çıkardı ve masanın üzerinden kadına uzattı.

"Güzel. Bugün yalnızca not alacağım. Belki önümüzdeki hafta yeniden görüşürüz." Kol saatine baktı. "Şu an programımın biraz gerisindeyim. Yarım saat sonra çıkmam gerekiyor."

Donna bir şey söyleme isteğini bastırdı. Yaşananları anlatmaya yarım saat yetmezdi. Lexie'yi buraya getirerek bir hata yapmamış olmayı umut ediyordu. Arkasına yaslanıp Lexie evliliğini anlatırken Vivienne'in notlar alışını seyretti. Kadının her birkaç dakikada bir kol saatini kontrol ediyor oluşu sinir bozucuydu. Ancak Lexie durumu fark etmemişti, Donna da boş verdi.

"Pekâlâ, şimdilik bu kadar yeter," dedi kadın, Lexie konuşmasını bitirince. "Bana işleri toparlamam için birkaç gün verin, sizinle irtibat kurarım."

"Bu kadar mı?" Lexie şaşırmış gibiydi. "Daha fazla ayrıntıya ihtiyacınız yok mu yani?"

"Ayrıntılar şimdilik önemli değil. Kötü haber ise kocanızın Avustralya'da olması. Bu yüzden işler ağır ilerleyebilir."

Donna da işte bundan korkuyordu. Aile davalarının yıllarca sürebildiğini duymuştu. Tüm sürecin sonunda Lexie'nin kendini kaybetmesini istemiyordu.

"Ama iyi haber," diye devam etti Vivienne. "Eğer söylediklerinizi doğruysa ve kocanız engel olmazsa işler nispeten daha kolay ilerler."

"Bu harika, öyle değil mi, Lexie?" Donna oldukça solgun görünen arkadaşına bakınca içi sızladı. "Yani, sandığımız kadar karmaşık değilmiş. Mal mülk yüzünden Brendan'la kavga etmeniz korkunç olurdu."

"Sanırım öyle."

Vivienne söze karıştı. "Ayrıca kendi evin olmaması ve ikinizin de bir yatırım yapmamış olması da işleri kolaylaştırıyor." Tekrar saatine baktı.

"Sizi daha fazla tutmayalım," dedi Lexie ayağa kalkarken. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz."

"Sorun değil. Asistanım Melissa bir sonraki görüşme için sizi arayacaktır."

El sıkıştıktan sonra Melissa'nın oturduğu masaya ilerlediler. Asistanın masası, avukatınkine göre oldukça ufaktı. Lexie çantasından cüzdanını çıkardı ve kredi kartını kıza uzattı.

Melissa boş gözlerle baktı.

Lexie huzursuz görünüyordu. "Kredi kartı kabul ediyorsunuz, değil mi?"

"Şey, evet, elbette ediyoruz. Ama Bayan Cooper-Smith sizden bugün ücret almayacağım söyledi."

"Ah." Lexie yanmda duran Donna'ya baktı. Donna ise omuz silkti.

"Aslına bakarsanız," diye devam etti Melissa, "işler mahkemeye varıncaya kadar sizden hiçbir ücret talep etmeyeceğini söyledi. O zaman gelince de bir şeyler ayarlamaya çalışırız."

Donna adeta taş kesilmişti. Vivienne Cooper-Smith bir avukata ihtiyaç duyduğunda kendisini arayabileceğini söyleyip, kartvizitini bıraktığı zaman bile Donna kadının ücret almayacağını ummamıştı.

"Çok kibarsınız," dedi Lexie. Kredi kartını kullanmak zorunda kalmayışına sevinmiş gibiydi. "Gerçekten minnettarım."

"Ah, Dana, ben de sizi yakalamayı umuyordum." Vivienne tüvit paltosunun üzerine doladığı kırmızı, ipek fularını düzelterek ofisinden çıktı. "Şimdi çıkmam gerek ama o muhteşem

pasta için teşekkür etmeyi unuttum. George ve diğer herkes pastaya bayıldı."

Donna utancından kızardı. "Lafı bile olmaz. Eğer bir daha pasta yaptırmak isterseniz size yardımcı olurum."

"Teşekkürler. Melissa, acil bir şey olursa bana cep telefonumdan ulaşabilirsin. Eğer değilse yarın aramalara geri dönerim." Herkesi başıyla selamlayıp, ardında bir parfüm kokusu bırakarak paltosunu savura savura oradan ayrıldı.

"Oğlu yüzünden," dedi Melissa, sanki bir sır veriyormuş gibi öne doğru eğilerek. "Eve dönüyor."

Nedense kadının bir oğlu olması Donna'yı şaşırtmıştı. "Yurtdışında mı yaşıyor?"

"Artık değil. Bir süre Londra'da yaşadı. Şimdi o ve nişanlısı İrlanda'ya yerleşecekler."

Donna düğün pastasını nereye yaptıracaklarını merak etmişti. Ismarlama pastalar yapmaya daha yeni başlasa da aldığı övgüler şahaneydi. Birkaç hafta önce bir çift için bir düğün pastası hazırlamıştı. Çift, ciddi bir pastadan çok neşeli bir şeyler istemişti. Donna da pastanın en üst katına şeker hamurundan bir yatak odası yapmıştı. Gelini yatağın üzerinde, damadı da damatlığıyla yatağın üzerine bayılmış bir halde şekillendirmişti. Çift pastayı oldukça yaratıcı bulunca Donna da önümüzdeki seneyi dolduracak kadar sipariş almıştı.

"Donna?" Lexie ona bakıyordu.

"Özür dilerim, ne?" Donna'nın aklı kilometrelerce ötede gibiydi.

"Artık gidelim diyordum. Bob akşam yemeğinin saat altıda hazır olacağını söylemişti."

Melissa'ya tekrar teşekkür ettiler ve soğuk aralık havasına

geri döndüler. Donna titreyerek paltosunun fermuarını çenesine kadar çekti.

"İyi geçti," dedi Lexie birlikte otobüs durağına yürürlerken. "Üstümden bir yük kalkmış gibi hissediyorum."

"Bu harika, Lexie. Şimdi tek ihtiyacımız sana doğru düzgün bir adam bulmak." Kelimeler dudaklarından dökülünce ne kadar düşüncesizce konuştuğunu fark etti. Ancak Lexie umursamışa benzemiyordu.

"Zamanla olur belki. Bob gibi birini bulabilirsem mutlu olurum. Bana karşı çok nazik, Donna. İkiniz de öylesiniz."

Donna arkadaşının kolunu sıktı. Bob gerçekten de öyleydi; bir kadının sahip olabileceği en iyi arkadaştı. Peki, bu yeterli miydi? Bunu zaman gösterecekti.

Kemerlerinizi bağlayın uyarı lambası yandığı ve uçak Dublin Havalimanı'nın engebeli pistine iniş yaptığı zaman Will, yanında oturan Silvia'ya baktı.

"Pişman mısın?" diye sordu Silvia'nın elini tutarak.

"Hayır. İkimiz için muhteşem bir macera olacak. Gelecek neler gösterecek görmek için sabırsızlanıyorum."

Will tuttuğu eli sıksa da Silvia'nın heyecanını paylaşabiliyor olmayı diledi. Nişanlanmalarının –ya da kendi tabirleriyle gizlice nişanlanmalarının– üzerinden sekiz ay geçmişti. Silvia'nın evlenme teklif ettiği parktaki günden sonra Silvia'yı, haberleri kimseyle paylaşmamaya ikna etmeyi başarmıştı.

"Anne ve babana böyle bir haberi telefonda vermek hoş olmaz," demişti Will. "Neden önümüzdeki yıl Perth'e gidip onlarla yüz yüze konuşmuyoruz?"

"Önümüzdeki yıl mı?" diye karşılık vermişti Silvia, yüzü düşmüştü. "Çok uzun bir süre."

"Ama bu bizi plan yapmaktan alıkoymaz, Sil. Geleceğimizi planlayabiliriz. Herkese söylediğimiz zaman da ne istediğimizi tam anlamıyla biliyor oluruz."

Silvia isteksizce kabul edince Will de rahatlamıştı. Haberi paylaşmakta neden bu kadar tereddüt ettiğini o da bilmiyordu. Silvia'yı seviyordu, birlikte bir gelecek kuracaklarının da farkındaydı. Ancak bir şeyler ona engel oluyordu. Belki de annesiyle babasının vereceği tepkiden endişeliydi, özellikle de annesinin. Vivienne oğlunun Silvia'yla olan ilişkisinden hoşnut olmadığını daha önce belirtmişti. Bu yüzden evleneceklerini söylemek kolay olmayacaktı. Sadece bu da değildi. Korkuyordu. Hayatı boyunca bir kadına kendini adamaktan korkuyordu. Ya bu kadın o *doğru* kadın değilse?

"Eve döneceğin için mutlu musun?" diye soran Silvia, Will'in düşüncelerini dağıttı.

Will ona bakıp gülümsedi. "Elbette. Sana etrafı göstermek, eskiden gittiğim yerleri gezdirmek ve seni ailemle, arkadaşlarımla tanıştırmak istiyorum."

"Sanki 'ama' diyecekmişsin gibi hissediyorum."

"Kendimize ait bir yer bulabilirsek daha mutlu olabileceğimizi düşünüyorum. Annem ve babamla yaşamak kolay olmayacak."

"Çok düşünüyorsun, Will. Harika olacak. Baban bana telefonda yeniden kocaman bir aileye sahip olmak için can attığını söyledi. Büyük, mutlu bir ailemiz olacak."

"Çok güvenme. Henüz annemle tanışmadın!"

Silvia kahkaha atsa da Will ciddiydi. İki kadının tanışmasından çok korkuyordu. Silvia büyük İtalyan ailelerine alış-

kındı; kocaman yuvarlak bir masanın etrafına oturarak makarna yiyen, durmaksızın sohbet eden ve *That's Amore** şarkısını söyleyen bir aileye. Ciddi, yargılayıcı annesine ve onların İtalyanlara göre daha soğuk sayılabilecek hayat tarzlarına hazır olmayabilirdi.

Silvia evlilik kararı almalarından kısa bir süre sonra hayatlarının kontrolünü eline aldı. Will neler olduğunu anlayamadan Silvia, Dublin'deki büyük bir ilaç firmasında finans müdürü olarak çalışma teklifi almıştı. Will'e de orada bir iş bulması için –tıpkı Vivienne gibi– baskı yapmaya başlamıştı. İstediği son şey bu olsa da Silvia, oldukça ikna edici olabiliyordu.

"Eğer evleneceksek birikim yapmamız gerekiyor," demişti Silvia. "Artık hiçbir şey ucuz değil. Üstelik Londra'da yaşarsak kenara tek bir peni koyamayız."

Doğruydu. Gelecek yılları düşünmeden günü gününe yaşıyorlardı. Ancak kazanacakları para İrlanda'da onlara bir gelecek verebilirdi. Will de kabul etti. Noel'den hemen sonra annesiyle çalışmaya başlayacaktı ve bundan kesinlikle pişmanlık duyuyordu.

Hemen aşağısında duran yeşil denize bakıp Jack'i düşündü. Will'in onca yıldan sonra başladığı yere geri döndüğünü görseydi, acaba ne düşünürdü? Geçen yıllar boyunca yaptıklarıyla gurur mu duyardı? Gözlerini kapattı ve arkadaşının yüzünü hayal etmeye çalıştı. Jack'in yüzü hatıralarından silinmeye başlamıştı ve Will bu durumdan nefret ediyordu. Jack'i zihninde net bir şekilde canlandırabilmek bazen birkaç dakikasını alabiliyordu. Keşke hayatta olsaydı. İşte o zaman eve dönmeye değecek bir nedene sahip olurdu.

---

* *İng.* İşte Bu Aşk. Dean Martin'in şarkısı (Çev. N.)

Ani bir sarsıntı olunca Will yere indiklerini anladı. *Evim, evim, güzel evim.* Silvia'nın heyecanlı yüzüne baktı. Bir anda o da heyecanlanmıştı. Eve dönmek belki de o kadar kötü değildi. Ailesinin de Silvia'ya en az onun kadar âşık olacaklarından emindi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

"Pekâlâ, benim güzellerim. Sizi seviyorum ve şimdilik elveda diyorum."

"Nereye gidiyorum demiştin?" diye sordu Donna. Bob ise Ralph Lauren marka yeni ekoseli ceketinin olmayan kırışıklıklarını düzeltiyordu. "Ve akşam buraya dönecek misin?"

Bob eğilip Donna'nın alnına bir öpücük kondurdu. "Şu tasarımcı adamla röportaj yapacaktım, unuttun mu? Hani tuhaf ve kaçık olan."

Donna evet anlamında başını salladı. "Bana hepsi tuhaf ve kaçık geliyor."

"*Benim* öpücüğüm nerede?" diye sordu Lexie, gözlerini kapatıp dudaklarını öne doğru uzatarak.

"Hayatımmm," dedi Bob şakacı bir tavırla. "Eğer seni öpersem kendimi tutamam. Donna'yı kıskandırmayalım şimdi."

Donna erkek arkadaşına bir yastık fırlattı. "Ben Hulk'a* dönüşmeden önce çık git buradan. Kıskançlığın sonuçları kötü olabilir, biliyorsun."

---

* Marvel Comics adlı çizgi roman üreticisinin ortaya çıkardığı bir hayali kahramandır. Sinirlendiğinde yeşil renkli bir deve dönüşmesi ile bilinir. (Ed. N.)

"Gidiyorum, gidiyorum. İkinci soruna gelince, akşam eve dönsem iyi olur. Anneme yarın sabahki teslimatlar için yardım edeceğime dair söz verdim. Sonra da bir toplantım var."

"Bana uyar," diyen Donna, Lexie'nin kadehini ağzına kadar şarapla doldurdu. "Biz de kız kıza bir gece geçiririz. Yarın görüşürüz."

Donna arkadaşıyla baş başa kalacağı için memnundu. İlk başlarda Lexie'nin evde kendini dışlanmış hissedeceğinden endişelenmiş olsa da tam tersi olmuştu. O ve Bob o kadar iyi anlaşıyorlardı ki kendini dışlanmış hisseden Donna oluyordu. Lexie bir kız arkadaşı daha varmış gibi hissettiğini, çünkü Bob'un daha önce tanıdığı erkeklere hiç benzemediğini söylemişti. Bob çok duyarlıydı, iyi bir dinleyiciydi ve biraz dedikodu yapmayı severdi.

"Sence ikiniz yakın zamanda evlenir misiniz?"

Lexie'nin sorusu Donna'yı gafil avlamıştı. "Kim? Ben ve Bob mu?"

"Hayır, sen ve tesisatçı! Elbette sen ve Bob. Başka kimden bahsediyor olabilirim?"

Donna bir an duraksadı. Ne cevap vereceğini bilmiyor olduğundan değildi. Sadece bunun asla olmayacağını, Lexie'ye nasıl anlatacağından emin olamıyordu.

"Biliyorum, evlilik konusunda örnek teşkil edecek birisi değilim," diye devam etti Lexie. "Ama bence ikiniz çok yakışıyorsunuz."

"Kendine bu kadar yüklenme, Lexie. Sadece biraz talihsizdin. Ayrıca Bob'la şu an için iyiyiz."

"Hiç geleceğinizden bahsetmiyor musunuz? Bu ilişkinin nereye gideceğinden?"

"Pek sayılmaz."

Lexie iç geçirdi. "İkinizi anlamıyorum. Brendan'la daha birkaç haftalık sevgiliyken bile birlikte yaşamaktan bahsediyorduk. Sonra nişan, düğün ve nerede yaşayacağımızı konuşur olmuştuk. Çiftler böyle yapar, gelecek hakkında plan yaparlar."

Donna o planların ucunun nereye varacağından çekindiğini söyleyemedi. "Biz aslında arkadaştık," dedi. "Yani durum bizim için farklı sanırım. Birlikte olduğumuz zaman öyle havai fişekler falan patlamadı. Sadece bir anda oluverdi işte."

"Olsun." Lexie geri adım atmıyordu. "İkinizi nelerin beklediğini öğrenmek istemiyor musun? Gelecekten bahsetmeniz güzel olmaz mıydı?"

"Pek sanmıyorum, Lexie. Mevcut durumdan memnunum. Mutluyuz."

Lexie burnunu çekti. "Madem öyle, o zaman ben de mutluyum. Fakat hâlâ tuhaf olduğunuzu düşünüyorum."

Donna gülümseyerek mutfaktaki diğer kırmızı şarap şişesini almaya gitti. Lexie haklıydı. Durum biraz karışıktı. Bir buçuk yıldır Bob'la birlikteydi ve ilişkileri gayet iyi gidiyordu. Ne o ne de Bob şimdiye dek gelecekten bahsetmişti. Nişanlanmaktan ya da evlenmekten bahsetmiyorlardı. Hâlâ ayrı yaşıyorlardı ve dürüst olmak gerekirse Donna, bu durumdan memnundu. Bob'u çok seviyor olsa da henüz onunla bir arada olmaya hazır değildi.

Donna elinde şarapla geri döndüğünde Lexie, kanepede dimdik oturuyordu. "Biliyor musun, Donna? Sanırım artık hazırım."

"Neye hazırsın?" Donna'nın kafası karışmıştı. Acaba bir yere gideceklerdi de unutmuş muydu?

"O kutuyu açmaya hazırım. Bugün o avukatla görüşünce

artık yoluma devam etmem gerektiğini fark ettim. Biraz bocalasam da kesinlikle Brendan'a geri dönmek istemiyorum. Tabii bu mutlu anılarımızı unutmak istediğim anlamına da gelmiyor."

Kutu birkaç hafta önce Avustralya'dan gelmişti. Koli bandıyla sıkıca sarılmıştı ve üstü çeşitli ülkelerin posta damgalarıyla doluydu. Lexie bir bıçak alıp kutuyu yırtarak açmış ama içinin, fotoğraflarla ve Brendan'la geçirdiği günlerin anılarıyla dolu olduğunu fark edince hemen kapatmıştı.

"Henüz buna hazır değilim," demişti Donna ile Bob'a. "Henüz çok erken."

Bir koli bandı almış, kutuyu yeniden bantlamıştı. Kendini daha güçlü hissedeceği zaman kutuyu açacağına söz vermişti.

"Yani avukatla görüşmenin güzel bir şey olduğunu mu söylüyorsun?" Donna kendini rahatlamış hissetti. Çünkü Lexie'yi henüz hazır olmadığı bir şeye zorlamaktan endişeleniyordu.

"Kesinlikle, şimdi şu kadehleri doldur. O kutuyu açacağım."

Birkaç dakika sonra ikisi de oturmuş, kutuyu da aralarına almıştı. Lexie bir öbek fotoğrafı eline alırken, Donna da şarabını yudumlayarak bekledi.

"Bak, Monkey Mia gezimizden. Brendan ne kadar da kızarmış. O sabah güneş kremi sürmeyi unutmuştu, aptal."

Donna resmi eline alıp gülmeye başladı. "Tanrım, pancar gibi olmuş. Bahse girerim canı çok yanmıştır."

"Ah, acı içindeydi," diye kıkırdadı Lexie. "Otelden bir kap doğal yoğurt isteyip, göğsüne ve yüzüne sürmüştüm."

"Hımm, ne kadar da seksi!"

"Ne demezsin! Koku yüzünden yanına bile yaklaşamamıştım. Kanepede uyumak zorunda kaldım." Lexie'nin ifadesi

ciddileşti. "Öte yandan harika bir tatildi. Ona çok âşıktım. Şunlara bir bak."

Donna sahildeki, oteldeki, yüzerken, yürürken, gerçekten eğlenirken çekilmiş fotoğraflara baktı. O zamanlar gerçekten birbirlerini seviyorlardı.

"Hah! Şuna bir bak." Lexie kutudan ahşap bir bumerang çıkarıp parmaklarıyla cilasını okşadı. "Brendan bunu bana ikinci randevumuzda almıştı. Parktaki çimlerde oturuyorduk. Bir çanta dolusu bumerangı olan bir adam geldi ve bize tanesini otuz dolardan satmaya çalıştı. Dünyanın neresine gidersek gidelim, bunun bizi birbirimize kavuşturacağını söyledi. Ölümsüz aşkın simgesiymiş güya."

"Bana şu şey için otuz dolar ödemediğinizi söyle."

"Pazarlık sonucu beş dolara aldık. İyi de oldu, belli ki işe yaramıyor."

İkisi de kahkaha attı. Donna kutudan çıkanların Lexie'yi üzmemesine sevinmişti. Hatta Lexie, eşyalara bakmaktan keyif bile alıyor gibiydi.

Lexie bir deste daha fotoğraf çıkardı ve bir tanesini özellikle inceledi. "Tanrım, saçımın haline bir bak. Bize geldiğin zamanı hatırlıyor musun, Donna? Seni birine ayarlayacaktık hani?"

"Ben gelmeden ortadan kaybolan adamdan mı bahsediyorsun?"

"Evet, o. Onu çok iyi tanımıyordum ama iyi birisiydi. Bu fotoğraf onun doğum gününü kutlamak için dışarı çıktığımızda çekilmişti. Adamı en son o gün gördüm."

"Ver bakayım, bakalım kim benden kaçmış!" Donna fotoğraftaki kişileri inceledi. Lexie ve Brendan bir şeye gülüyordu ama diğer adamın yüzü bulanık çıkmıştı. Muhtemelen kahkaha atarken hareket ettiği içindi. Gerçekten çok eğleniyor

gibi görünüyorlardı. Lexie bu adamla ikisini bir araya getirebilseydi acaba ne olurdu, diye merak etti. İşler daha mı farklı olurdu? Belki de Perth'te daha uzun süre kalır, hatta Yeni Zelanda'ya hiç gitmezdi. Gözlerini kısarak fotoğrafı daha dikkatli inceledi. Adamda tanıdık bir şeyler vardı.

"Hah, bak. Will burada daha iyi çıkmış," dedi Lexie, arkadaşının düşüncelerini dağıtarak. "Ne düşünüyorsun? Hoş çocuk, değil mi?"

Will! Adı Will'di. Donna bunu unutmuş olmalıydı. Fotoğrafı almak için Lexie'ye uzandığında kadehteki şarap kanepeye döküldü. Bir süre fotoğrafa bakakaldı. Bir şüphesi kalmamıştı. Gülse mi ağlasa mı bilmiyordu. Tek söyleyebildiği şey, "Tanrım!" oldu.

Otuzuncu Bölüm

"Noel süsleriniz harika, Bayan Cooper-Smith," dedi Silvia, büyük yemek masasına otururlarken. "Mor ve siyah renkleri birlikte çok zarif durmuş."

"Bunun için tuttuğu Noel dekoratörüne teşekkür edebilirsin."

"George! Hiç sır tutamaz mısın sen? Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum, renkleri ben seçtim."

Will kahkaha attı. "Endişelenme, anne. Pek çok şey için birilerini tuttuğunu Silvia'ya çoktan söyledim."

"Şey, ben... Yani şey..."

"Telaşlanma, anne. Bunu söyledim çünkü senin ne kadar yoğun ve başarılı bir avukat olduğunu biliyor. Her şeyi en iyi şekilde yapıyorsun."

Söylenenler Vivienne'i mutlu etmiş gibiydi. "Şey, evet. Evdeki işleri idare etmeyi sevsem de işim yüzünden çok vaktim olmuyor."

"Bunun için size hayranım, Bayan Cooper-Smith. Ben de tıpkı sizin gibi kendi işimi kurmak istiyorum. Hayatım boyunca bir başkası için çalışmaya niyetli değilim."

"Seni takdir ediyorum, hayatım. Bu arada lütfen, bana Vivienne de. Hangi alanda çalışmak istiyorsun?"

Will babasına bakıp göz kırptı. Silvia, Vivienne'in kalbini kazanmakta gecikmemişti. Will arkasına yaslandı ve iki kadının eski birer dost gibi sohbet edişini seyretti.

"Bu muhteşem olmuş, aşkım," dedi George, önündeki rostoya yumularak. "Eğer uzmanı olduğun bir şey varsa, o da rostodur."

Silvia onaylarcasına başını salladı. "Gerçekten çok lezzetli olmuş, Vivienne. Sanırım burada kaldığım süre boyunca birkaç kilo alacağım."

Vivienne adeta ışık saçıyordu. "Yoğun insanlar olabiliriz ama düzgün beslenmeyi severiz. George emekli olduğundan beri yemek yapmaya da başladı."

"Vay canına, çok etkilendim. Benim babam makarna pişirmeyi bile bilmez. Will'e de bir iki şey öğretmelisiniz."

"Komik şey!" Will masanın öteki ucundan gücenmiş gibi baksa da durumdan çok ama çok memnundu. Belki de bir süre ailesiyle birlikte kalmak o kadar da kötü bir fikir değildi.

"Biraz yediklerimizi sindirelim, sonra kahve ve tatlıya geçeriz," diyen Vivienne, boş tabakları görünce keyiflendi. "İrlanda'da olmaktan memnun musun, Silvia?"

"Sanırım kendimi şimdiden buraya yerleşmiş gibi hissediyorum."

"İkinizin de burada olmasından çok memnunuz," dedi George. "Öyle değil mi, Vivienne?"

"Evet, evet, elbette öyleyiz." Vivienne söylediklerinde samimi görünüyordu. Will, eve döndüğü için annesinin mutlu olacağını biliyordu ama Silvia'yı görünce güceneceğini düşünmüştü. Çünkü hiç kimse biricik oğlu için yeterli değildi.

Ancak Silvia'nın cazibesi, Vivienne'i de etkilemişe benziyordu.

"Noel'den sonra kendimize kalacak bir yer bakmaya başlarız," dedi Will, annesini dikkatle inceleyerek. "Para kazanmaya başlar başlamaz kiralık bir yer bulacağız ve ayakaltından çekileceğiz."

"Şey, acelesi yok." Will annesinin yüzündeki telaşı görünce üzüldü. "İkiniz de burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Paranızı kazandığınız gibi harcamanızın gereği yok. İlk önce biraz birikim yapın, sonra düşünürsünüz."

"Çok naziksiniz, Bayan Coo... Vivienne." Silvia bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi ve uzun, kestane rengi saçlarını omzunun üzerinden attı. "Aslında biraz birikim yapmamız iyi olur."

Silvia konuşmaya devam ederken Will, boğazının telaşla düğümlendiğini hissetti. "Aslında buraya geliş sebeplerimizden bir tanesi de buydu; gelecek için para biriktirmek."

"Ah..." Will dirseklerinin üzerine yaslanan annesinin yüzündeki meraklı ifadeyi görebiliyordu. "Peki, tam olarak gelecekte ne yapmak için para biriktirmek istiyorsunuz?"

"Şey," dedi Silvia, Will'e bir bakış atarak. "Size söyleyeceğimiz..."

"Noel'den hemen sonra taşınacağımızı söyleyecektik. Fakat teklifinizi değerlendirip, burada bir süre daha kalacağız." Will'in aklına bir anda ancak bu kadarı gelmişti.

Silvia dik dik baksa da Will, bu işi ona bırakamazdı. Evlilik kararlarını ailesine Silvia açıklayamazdı. Tanrı aşkına, daha evdeki ilk akşamlarıydı. Her şey yolunda gidiyordu ve annesinden istediği son şey yeniden hayatını ele geçirmesiydi.

"O zaman kutlama yapmak için bir nedenimiz var," dedi

George. Ortamdaki gerginliğin farkına bile varmamıştı. "Vivienne, neden profiterolleri getirmiyorsun? Ben de kahveleri alayım."

"Ben yardım ederim." Silvia bir anda ayağa kalktı, boş tabakları topladı ve mutfağa kadar George'u takip etti. Will ve annesini yalnız bıraktı.

"Bana söylemediğin bir şey mi var, William?" Annesi aptal değildi, bir şeyler döndüğünü fark etmişti. "Umarım beni bu yaşta büyükanne yapmıyorsundur."

"Anne!" Will kulaklarına inanamıyordu.

"Çünkü böyle saçmalıklara kalkışmadan önce kariyerlerinizde ilerleme kaydetmelisiniz."

Böyle *saçmalıklar* mı? Duyacağını duymuştu. Annesini, Silvia'nın hamile olmadığını ikna edecekti ama nedense içinden öyleymiş gibi davranmak geliyordu.

"William. Lütfen bana o kadar aptal olmadığını söyle."

"Buyurun." Silvia kocaman bir kâse dolusu profiterolle geri döndü. "George da kahveleri getiriyor."

Will ayağa kalktı, yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Bu sözlerini annesinin yanına bırakmayacaktı. Ardından Silvia'ya bakıp, onun ne kadar mutlu ve ailesiyle şimdiden ne kadar uyumlu olduğunu gördü. Onu huzursuz edemezdi.

"Ben alayım," diyerek uzanıp tatlı kâsesini aldı ve masaya yerleştirdi. Yeniden sandalyesine oturduğunda ise her zaman yaptığını yaptı. Dilini ısırdı ve hiçbir şey söylemedi.

Yeniden mutlu hissedebilmeyi diledi. Çok şanslı olduğunu, hatta şu an mutluluktan havalara uçması gerektiğini biliyordu. Ancak sanki başının üzerinde dolaşan ufak bir kara bulut vardı ve bundan kurtulamıyor gibiydi. O dönemlerde Jack'in de böyle hissedip hissetmediğini merak etti. Belki tıpkı Jack gibi

depresyona girmişti. Jack belirtileri anlasaydı, belki de her şey için çok geç olmayacaktı.

Kendi tabiriyle *kötü* eli titriyor, tıpkı her zamanki gibi onu Christchurch'e ve o korkunç güne geri götürüyordu. Belki de sorun buydu. O gün olanları unutamıyordu. Donna'nın yüzü zihninde canlandı. Onun yanındayken kendini nasıl da tamamlanmış, mutlu hissetmişti. Kulağa garip geliyordu ama onunla kahve dükkânında geçirdiği birkaç saat, hayatının en mutlu anlarıydı. Belki de onu bulmak için yeterince çaba sarf etmemişti. İşte buydu! Deneyecek ve onun izini sürecek bir yol bulacaktı. Böylece eksik parçalar tamamlanabilirdi.

"Ben iki tane alayım," dedi annesi tatlı servisi yaparken. Will kendini birden daha mutlu hissetmeye başlamıştı. Bir amaca sahip olması iyi bir şeydi. Odak noktasının Silvia ve düğün olması gerektiğini biliyordu ama şu an onu heyecanlandıran, içini yeniden yaşama sevinciyle dolduran tek bir şey vardı, o da Donna'yı bulmaktı.

"Donna! Ne yaptın? Şarap lekesi kanepeden çıkmaz. Ev sahibin bunu görünce hiç sevinmeyecek. Donna? İyi misin? Sorun ne?"

Donna hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. "Bu... Bu adam... O... O muydu beni tanıştırmak istediğin kişi?"

"Evet. Will. Ne olmuş?"

"Bu o, Lexie. Bu o." Donna şarapla lekelenen yere oturmamaya dikkat ederek arkasına yaslandı ve fotoğrafı göğsüne bastırdı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Kim? Tanrım, Donna. Ya ben aptalım ya da sen saçma sapan konuşuyorsun."

"William. Benim William'ım! Acaba ona ne oldu diye düşünerek iki yılımı geçirdiğime inanamıyorum. Sen onu tanıyorsun."

Lexie'nin kafası ilk başta karışmış olsa da sonra gözleri iri iri açıldı. "Hayıır! Ciddi misin? Will yoksa Christchurch'te tanıştığın adam mı? Deprem olduğu gün buluşacaktınız hani?"

Donna yeniden resme bakarken Lexie'yi başıyla onayladı. "Adının William olduğunu söylemişti ve evet, bu o."

"Aman Tanrım! Bu nasıl bir tesadüf? İnanılır gibi değil."

Donna hızla öne doğru eğildi. Bu sefer de neredeyse Lexie'nin kadehini deviriyordu. "O iyi mi, Lexie? Onu en son o gün gördüğünü söyledin ama sonra hiç konuştunuz mu?"

"Donna, üzgünüm ama ben de Brendan da Will'le irtibatımızı kaybettik. Babası hasta olduğu için aceleyle İrlanda'ya geri dönmüştü, bir daha asla Perth'e gelmedi."

"Peki, bu tam olarak ne zamandı, Lexie?" Donna bilgi almak için adeta çıldırıyordu.

"Senin ziyaretinden hemen önce. Unuttun mu? İkinizi tanıştıracaktım ama sen gelmeden gitmek zorunda kaldı. O akşam onun doğum günüydü. Aslında eğer yanlış hatırlamıyorsam ikiniz de aynı gün doğdunuz!"

Donna ayağa kalkıp odanın içinde gezinmeye başladı. "Ama Avustralya'ya geri dönmüş olmalı çünkü onunla Yeni Zelanda'da tanıştım. Seyahat ettiğini söylemişti."

"Şimdi düşünüyorum da," dedi Lexie, birkaç peçeteyle şarap lekesinin üzerine hafifçe bastırarak, "ondan bir süre sonra Brendan'a telefon açtı ve sahil boyunca seyahat ettiğini söyledi. Sanırım tartıştılar. Brendan, Will'in bardaki pozisyonunu açık tutmuştu ama Will, geri dönmeyeceğini söylememişti. Acele et, bana bir kutu süt getir."

Donna volta atmayı bıraktı ve arkadaşına baktı. "Niye?"

"Leke. Bir yerde kırmızı şarap lekesine süt dökmenin lekeyi çıkaracağını okumuştum."

"Lekeyi unut gitsin," dedi Donna sabırsızca. "Bana Will hakkında bildiklerini anlat."

Lexie peçeteyle lekeye bastırmaya devam ediyordu. "Bana şu sütü getir, olur mu? Hem iş yapıp hem de konuşabilirim."

Donna yarısı dolu süt kutusunu buzdolabından çıkardı ve Lexie'ye uzattı. "O zaman Brendan hâlâ onunla konuşuyor olabilir. Ondan benim için numarasını isteyebilir misin? Buna inanamıyorum."

"Sorarım ama hiçbir şeyin garantisini veremem. Son konuşmalarından sonra Will'in numarasını telefonundan sildiyse şaşırmam."

Lexie lekenin üzerine sütü dökerken, Donna da şüphe içinde yere damlayan sütlere bakıyordu. "Temiz bir kanepe yerine süt lekeli bir kanepemiz olmayacağına emin misin?"

"Şey, buna o zaman bakarız." Lexie pembe lekeyi çıkarmak için kanepeyle burun buruna gelecek kadar eğildi. "Lütfen oturur musun, Donna? Odada gezinerek beni strese sokuyorsun."

"Özür dilerim." Donna küçük mutfaktan bir sandalye çekti ve adeta yığılırcasına oturdu. "Brendan'da numarası yoksa bile eminim başka birinde vardır. Çalıştığı bardaki diğer insanlarda mesela? Eminim onunla hâlâ iletişim kuran birileri bulunur."

"Belki," dedi Lexie kanepeyi inceleyerek. "Yarın Brendan'ı ararım ve duruma bakarız."

Donna uzanıp arkadaşına sarıldı. "Teşekkür ederim, Lexie. Onca zaman sonra onu gerçekten bulabileceğime inanamıyorum."

Lexie evet anlamında başını sallasa da ifadesi ciddiydi. "Ya sonra?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu buldun diyelim, Donna, sonra ne olacak? Birlikte günbatımını seyretmeye mi gideceksiniz? Peki ya Bob? O bu resmin neresinde?"

Donna kendini suçlu hissediyordu. Aklı William ve onu bulma ihtimaliyle dolu olduğundan Bob'u bir saniyeliğine bile düşünmemişti. Dürüst olmak gerekirse günbatımını seyretmeye gitmek tam olarak aklındaki şeydi. Ancak William'ı bulursa ve William da ona karşı aynı şeyleri hissediyorsa o zaman Bob'la ciddi bir konuşma yapması gerekecekti. Öte yandan bu, yalnızca sahip olduğu tek erkek arkadaşı değil, anne olarak bildiği kadını da kaybetmesi anlamma da gelir miydi? Acaba Jan, oğlunu üzdüğü için onu terk eder miydi? Şimdilik elinde sadece acabalar ve belkiler vardı, bu yüzden sabretmeliydi. Önündeki haftalar zorlu bir yolculuğun başlangıcı olacaktı!

Otuz Birinci Bölüm

Lexie başını iki yana salladı. "Üzgünüm, Donna. Brendan'daki numara artık kullanılmıyormuş. Muhtemelen kontörlü hat aldı, ülkeden ayrılırken de numarayı kapattı."

"Başka birinde mutlaka vardır. Tanrı aşkına, gezegenden öylece kaybolmuş değil ya!" Donna aciz göründüğünün farkındaydı ama kendine hâkim olamıyordu. Sanki ona hayatının en güzel hediyesi verilmişti de hediyenin paketini bile açamadan elinden çekip alınmıştı.

Lexie iç geçirdi. "Buraya gel de otur, Donna. Böyle giderse halıda koca bir delik açacaksın."

Donna ona söyleneni yaptı. "Özür dilerim. Sadece kafayı biraz fazla taktım. Onu yeniden kaybedebileceğime inanamıyorum."

"Kaybetmek mi?" Lexie endişeli görünüyordu. "Donna, hayatım, ona hiçbir zaman sahip olamamışken kaybettiğini nasıl söylersin? Bakış açını düzeltmen gerek. Onu ne kadardır tanıyorsun, sadece bir saat."

"Anlamayacağını biliyordum. Bu yüzden uzunca bir süre sana ondan bahsetmedim. Ağzımı hiç açmamalıydım."

Lexie incinmiş görünüyordu. Donna bir anda söylediklerine pişman oldu. "Özür dilerim, Lexie. Adeta çıldırdım ama birkaç kişiyi daha arayamaz mısın? Belki numarasını buluruz."

"Onun iletişim bilgilerine sahip olabilecek tek kişi Jonah. Barın sahibi."

"Eee?"

"Pekâlâ," diye iç geçiren Lexie, telefonu yeniden eline aldı. "Bir de ona soralım ama sonra çıkmam gerek. Saat on ikide işte olmam lazım ve daha duşa bile girmedim."

"Teşekkürler, Lexie. Sen harikasın."

Donna'nın hayal kırıklığına uğraması uzun sürmedi. Jonah'nın elindeki numara da Brendan'dakinin aynısıydı. Jonah'nın bildiği tek adres de Will'in Perth'teki adresiydi.

"İşte bu kadar," dedi Lexie, ayağa kalkıp esneyerek. "Brendan'a da söyledim. Şimdi tek yapabileceğimiz, Will'in aramasını ummak."

Donna bir anda olduğu yerden doğruluverdi. "Soyadı. Neden bunu daha önce düşünmedim? Soyadı ne? Belki onu Twitter'dan ya da Facebook'tan bulabilirim. Sadece adıyla bulmam imkânsız."

Lexie'nin ifadesinden ümitsizlik akıyordu. "Ne yazık ki soyadı Smith. Will Smith, ne kadar çok kullanılıyordur kim bilir. Bence bu da işleri kolaylaştırmayacak."

Donna bir şey söylemek için ağzını açtı ama birden ağlamaya başladı.

"Ah, Tanrı aşkına, Donna. Kendine gel."

"Ben sadece... Sandım ki..."

"Gerçekten kendine gelmelisin. Onun izini süremediğin için öfkelendiğini biliyorum fakat bir çeşit rüyayı kovalamaktansa elinde olanlara bakmalısın."

"Anlamıyorsun."

"Anlamadığım konusunda çok haklısın. Sahip olduklarına sahip olabilmek için neler verirdim, biliyor musun? Seni deliler gibi seven harika bir adama sahipsin. Bunu unuttun mu? Senin başka bir adamın peşinde olduğunu öğrense ne hisseder sence? Her şeyini kaybedebilirsin. Gerçek dünyaya geri dön!" Cümleleri adeta tükürür gibi söyleyen Lexie, banyoya gitti ve kapıyı ardından sertçe kapattı.

Donna, arkadaşının bu kadar öfkelendiğini daha önce hiç görmemişti. Peşinden gitmeli miydi, yoksa sakinleşmesini mi beklemeliydi? Henüz karar vermemişti ki Lexie adeta rüzgâr gibi oturma odasına geri döndü, hâlâ öfkeli görünüyordu.

"Dinle, sana öyle bağırdığım için üzgünüm. Kontrolümü kaybettim."

Donna rahatlamıştı. "Endişelenme. Hepimiz öfkeyle pişman olacağımız şeyler söyleyebiliriz."

"Ah, beni yanlış anlama. Ben söylediklerimde samimiydim."

"Ben sandım ki..."

"Sadece bağırmamalıydım, o kadar. Hâlâ mantıksız davrandığını ve hayatını harap etmek üzere olduğunu düşünüyorum."

"Ağır konuşuyorsun, Lexie."

"Çünkü seni önemsiyorum, Donna." Lexie, Donna'nın yanına oturdu, ses tonu bu sefer daha yumuşaktı. Donna'nın elini tuttu. "Will mi William mı her neyse, unut onu. Tüm enerjini Bob'a ayır. Çünkü Bob ilgini hak ediyor. Sahip olduklarınla mutlu olmayı dene."

Donna bu konuyu tartışmak istese de yenilmiş hissediyordu. "Haklısın, Lexie. Her zaman haklısın. Mantıksız davranıyorum."

"Şey, aşkın gözünün kör olduğunu söylerler. Yine de sen gözlerini aç ve önünde olanı gör. Bob'u kaybetme."

"Kaybetmeyeceğim," diyen Donna arkadaşına sarıldı. "Burada olduğun için çok mutluyum. Sensiz ne yapardım?"

"Ben de sensiz yapamazdım, Donna, Şimdi gerçekten hazırlanmam gerekiyor. Akşam uğrarım, belki bir şeyler yeriz."

"Uğrar mısın?"

"Bugünün çarşamba olduğunu unuttun mu?"

"Ah Tanrım, evet, elbette uğramanı isterim," dedi Donna. "Hem bana arkadaş olursun, değişiklik olur. İşten sonra kasabada buluşalım mı?"

"Evet, işyerimin önünde saat dörtte?"

"Mükemmel." Donna yatak odasına ilerledi ve kendini yatağa bıraktı. Bugün çalışmadığı için şükrediyordu. Çalışacak halde değildi. Sadece burada oturup düşünmek istiyordu. Çarşamba olduğunu bile unutmuştu. Eskiden bugünü iple çekerdi, oysa şimdi aklı bambaşka bir yerdeydi. Lexie haklı olabilirdi. Muhtemelen gerçek dünyayla iletişimini koparıyordu. Bir anda kendini bezmiş hissetti ve dinlendirici bir uykuya daldı.

İnsanlar oraya buraya koşuşturuyor, binalar yıkılıyor, Donna'nın etrafından dumanlar yükseliyordu. Her yeri çığlık sesleri sarmıştı. Kendinin de çığlık attığını algılaması birkaç dakikasını aldı. Başını eğip baktığında sıkıştığını fark etti. Büyük bir enkaz parçası göğsünün üstüne düşmüştü, doğru dürüst nefes alamıyordu. Gözlerinin kararmakta olduğunu hissetti. Bu muydu? Sona gelmiş miydi? Sık sık nasıl öleceğini merak ederdi ama asla böyle olacağını tahmin edemezdi. Sesler yok olmaya başladı, kendini huzurlu hissediyordu. Ölmek o kadar da kötü bir şey değildi. İşte o an, onun sesini duydu.

"Benimle kal. Gözlerini aç." Yüzü bulanıktı. "Şunu üstünden kaldıralım."

Bir anda yeniden nefes alabilmeye başladı. Enkaz üzerinden kalkmıştı. Hayatı kurtulmuştu. "Kanaman var," dedi Donna, adamın bedeninden süzülen fakat nereden geldiğini anlayamadığı kana bakarak.

"İyiyim ben. Şimdi, seni buradan çıkaralım. Buradaki binalar güvenli görünmüyor." Donna'yı kucakladı ve güvenli bir yere götürdü. Yüzü şimdi daha netti. Bu William'dı. Onun William'ı. Ve onu ömrünün sonuna kadar seveceğini biliyordu.

"Anlamıyorum, William. Hem beni sevdiğini söylüyorsun hem de nişanlandığımızı kimseye söylememe izin vermiyorsun."

"Elbette, seni seviyorum, Sil. Ayrıca yakın zamanda söyleyeceğiz."

"Ama ne zaman? Neden dün akşam annenle babana söylememe izin vermedin? Harika bir fırsattı."

Will aynaları kontrol edip arabayı sağa çekmek için sinyal verdi. Şehir merkezindeydiler, trafik adeta bir kâbustu. "Sana söyledim. Eğer onlara söylersek her şeyi bizim yerimize organize etmeye kalkışırlar. İpleri ellerine alırlar ve bizi almak istemediğimiz kararları almaya mecbur ederler."

"Sadece biz izin verirsek."

"Annemi henüz tanımadığın çok belli."

"Nişanlandığımızı söylemek istememenin tek sebebi bu mu?"

Will yanında duran Silvia'ya baktı, gözlerindeki acıyı görebiliyordu. Kendini kötü hissetti. Bir hatıra yüzünden kendini dizginliyordu ama artık iplerinden kurtulmalıydı. Donna'yı ve

onu nasıl bulacağını düşünmekten tüm gece uyuyamamıştı. Aklına gelen tüm olası fikirleri incelemişti ve nihayet hiçbir şeyin işe yaramayacağını anlamıştı. Sadece adıyla hiçbir yere varamazdı, elinde başka bir bilginin olmaması yolun sonu demekti.

"Will?" Silvia sinirlenmeye başlamıştı.

"Affedersin, ne demiştin?"

"Nişanlandığımızı söylememenin başka bir nedeni olup olmadığını soruyorum."

Will bir süre düşündü, aklına Donna'yı getirdi. Onun o güzel yüzünü adeta görür gibi oldu. Yeşil gözlerini, sol yanağındaki gamzesini, çillerini, mükemmel burnunu, dağınık kızıl saçlarını ve dolgun, pembe dudaklarını düşündü. Zihninde canlanan yüzü avuçlarının arasına aldı, sonra bıraktı. Şimdi Silvia'yı görüyordu. Silvia buradaydı. Silvia gerçekti. Ve onu seviyordu. Arabayı aniden sola çekip yolun kenarına park etti.

"Ne yapıyorsun, Will? Neden durdun?"

"Çünkü seni seviyorum. Nişanlandığımızı söylememek için geçerli bir nedenim de yok, bu yüzden. Lütfen, sadece eve gidelim."

"Alışverişe gidiyoruz sanıyordum."

Will trafiğe geri dönüp, bir sonraki kavşaktan evin bulunduğu istikamete döndü. "Alışveriş bekleyebilir. Yapmamız gereken çok daha önemli bir şey var."

"Ne dediğini anlamıyorum. Ne yapmamız gerek?"

Trafik ışıklarında duran Will, Silvia'ya baktı. Sanki onu ilk kez yeniden görüyor gibi hissetti. Omuzlarına dökülen kestane rengi saçları ve güneşten yanmış teninde cam gibi parlayan kahverengi gözleri ile adeta bir İtalyan tanrıçası kadar güzeldi.

Âşık olduğu yüz işte buydu. Hayatının geri kalanını bu yüzle beraber geçirmek istiyordu.

"Eve gidip nişanlandığımızı söyleyeceğiz," diyen Will, trafik lambası yeşile dönünce gaza bastı. "Anneme, babama, ailene ve tüm dünyaya söyleyeceğiz."

Silvia heyecanla bağırdı. "Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin! Fikrini ne değiştirdi?"

"Kendime geldim sanırım."

"Güzel," dedi Silvia. "Vakti gelmişti. Annen her zaman annen olarak kalacak. Ancak kendi ayaklarının üstünde durmak, *kendi* istediğini yapmak zorundasın."

Kelimeleri duyar duymaz Will, Jack'in onu seyrettiğinden adı gibi emin oldu. Şimdi burada olsa o da aynısını söylerdi. Zaten ölmeden önce *tam* da bunu söylemişti.

Çiselemekte olan yağmur şiddetlendi, insanlar ıslanmaktan kaçmak için sağa sola koşuşturmaya başladı. Will silecekleri son hızda çalıştırdı. Annesi arabayı ona verdiği ve otobüse binmek zorunda kalmadıkları için şükrediyordu. Caddenin karşısına geçmek isteyen bir kadına yol vermek için durdu. Kadının montu şapkasızdı ve uzun, kızıl saçlarından sular süzülüyordu. Yüzünü çok net göremese de ona Donna'yı hatırlatmıştı. Ancak ona seslenmeyecekti. Arabayı durdurup ardından koşmayacaktı. Artık öyle biri değildi. Bundan sonra düşüneceği tek kadın, yanında oturan, karısı olacak olan kadındı.

Otuz İkinci Bölüm

"Nişanlandınız mı?" diye sordu Vivienne. Gülümsemesi pek de gerçekçi sayılmazdı. "Ne zaman oldu bu peki?"

Will nişanlısına neşeyle bakarak onu yanına doğru çekti. "Bir süre önce, Londra'dayken. Haberi biraz kendimize saklamak istedik."

"İşte buna kadeh kaldırılır," dedi George, salondaki deri koltuğundan kalkarak. "Sizin adınıza çok sevindim. İkimiz de sevindik, öyle değil mi Vivienne?"

Vivienne burnunu çekti. "Şey, eğer gerçekten bunu istiyorsanız."

"Elbette istiyoruz, anne. İrlanda'ya da para biriktirmek için döndük. Geleceğimizi düşünmek zorundayız."

"Yani dün bahsetmeye çalıştığın şey buydu, Silvia." Will parçaları bir araya getirmeye başlayan annesinin beyninde dönen çarkları adeta görebiliyordu. "Bize onun söylemesini istemedin, değil mi Will? Peki neden?"

"Size *gerçekten* söylemek istedim... Şey, sadece..."

"Size söylemek istedik, Vivienne. Fakat Will önce sizin beni

biraz tanımanızı beklemek istedi." Silvia her zaman ne söyleyeceğini bilirdi. "Beni sevmenizi, verdiğimiz karara sevinmenizi istediğini söyledi. Sizin fikirleriniz onun için çok önemli."

Vivienne kızardı. "Şey, onu iyi yetiştirdik. Hâlâ bizim düşüncelerimize saygı duyuyor olduğunu bilmek güzel."

"Elbette saygı duyuyorum," dedi Will. "Ama verdiğimiz kararı daha fazla kendimize saklayamazdık. Peki, ne düşünüyorsunuz?"

Herkes Vivienne'e baktı, bir şişe köpüren şarap ve kadehlerle odaya giren George bile.

Will annesine karşı çıkmayı öğrenmiş olsa bile Vivienne'in onun adına mutlu olamadığını görmek Will'i perişan ederdi. Sanki asırlar süren bir zaman dilimi boyunca annesini seyretti. Vivienne'in yüzüne aniden kocaman bir gülümseme yayıldı, gözleri aydınlandı.

"Ailemize hoş geldin, Silvia."

Herkes rahat bir nefes aldı. Will, annesinin Silvia'yı yanaklarından öpüşünü seyretti. Ardından oğlunu öptü ve tuhaf bir şekilde Will'in omzunu sıvazladı. Duygusal bir kucaklaşma olduğu söylenemezdi ama şimdiye kadar yaşadığı en iyi kucaklaşma sayılırdı. Vivienne Cooper-Smith duygu gösterilerine düşkün bir kadın değildi.

Bir sonraki saat boyunca oturma odasındaki sehpanın etrafında oturdular ve Silvia onlara kendi hayatından bahsetti. İtalya'da geçirdiği çocukluğunu, bir tepenin üzerinde büyükannesiyle yaşadığı evi ve büyükbabasının yetiştirdiği üzümlerden yaptığı şarapları anlattı.

"Çok küçükken bile şarap tatmamıza izin verirdi," dedi. "Kristal kadehleri elimizde tutup şarabı yutmadan önce tıpkı onun gibi ağzımızda çevirirken kendimizi büyümüş gibi hissederdik."

"Peki, neden Perth'e taşındınız?" Vivienne, Silvia'dan etkilenmişe benziyordu. Will iki kadının iyi anlaştığım görünce mutlu oldu.

"Babam bir mühendis. Çalıştığı firma büyüme kararı aldı ve onu Perth'teki yeni bir ofisin başına geçirmek istedi. Gitmek istemeseydi işteki durumların garipleşeceğini biliyordu. Hatta onu işten bile çıkarabilirlerdi."

"Kulağa pek doğru gelmiyor," dedi sohbetin büyük bir çoğunluğunda sessizliğini koruyan George. "Bir adamı ailesiyle dünyanın bir ucuna taşınmaya nasıl zorlayabilirler?"

"Çok güçlü bir firmaydı," diye açıkladı Silvia. "İstediklerini er ya da geç elde ederlerdi. Ancak sonu kötü olmadı. Perth'e yerleşmekte zorlanmadık. Çok güzel bir şehir."

"Şimdi de İrlanda'ya yerleşiyorsunuz," dedi Vivienne, ellerini birbirine vurarak. "Sence ailen düğüne gelir mi? Yoksa onlar için burası fazla mı uzak?"

"Anne, henüz o kadarına karar vermedik."

"Biliyorum, Will. Sadece merak ettim. Düğün mekânları yıllar önceden tutuluyor. Henüz bir tarih belirlemediniz mi? Çünkü yapmak istediğimiz ilk şey oteli ayarlamak."

Will hemen yanındaki Silvia'ya manalı bir bakış attı. Bunun olacağını biliyordu.

"İlk önce misafir listesiyle başlamak istiyoruz. Listeyi doğru hazırlamak çok önemli. Kimseyi gücendirmek istemeyiz."

"Neden ilk önce Noel'i atlatmıyoruz? Ardından düğünü konuşuruz." Silvia yine günü kurtarmıştı. "Ocak ayı her zaman sıkıcı geçer, o yüzden bu ayı biraz düğün planlamasıyla neşelendirebiliriz."

Will evet anlamında başını salladı. "İyi fikir. Senin de düşüncelerini duymak harika olacak, anne. Ama yeni yıla kadar bekleyelim."

"Yani, konuşmaktan zarar..."

"Çocuk haklı aslında, Vivienne. Şimdilik Noel'e odaklanalım. Ondan sonra düğün hakkında konuşmaya bol bol vaktimiz olacak."

Will babasına minnet dolu gözlerle baktı. George da oğluna göz kırpınca Will, gülümsemeden edemedi. George çok ılımlı bir adamdı. Will, onun onca yıl nasıl bu kadar talepkâr ve kontrolcü bir kadınla baş edebildiğini anlayamıyordu. Çok zıtlardı aslında ama bir şekilde ilişkilerini yürütmüşlerdi. Önümüzdeki yıl tam otuz beş senelik evli olacaklardı. Will müstakbel eşi Silvia ile böyle bir ömür sürüp süremeyeceklerini merak etti.

"Parti!" dedi Vivienne herkesi ürküterek.

Will bir kaşını kaldırdı. "Biraz daha açık olabilir misin?"

"İşte bunu yapacağız. Nişanınızı bir partiyle kutlayacağız."

"Anne, Noel'e kadar bekleyeceğimizi sanıyordum. Ayrıca bir partiye gerek yok."

"Elbette var. Hem de yeni yılda. Bunun düzenlemesini yapmak biraz uzun sürebilir çünkü hiçbir eksiğimiz kalmamalı. Ancak herkesin Silvia ile tanışmasını sağlayacak muhteşem bir parti düzenleyebiliriz."

"Çok kibarsın, Vivienne. Öyle değil mi, Will?"

"Evet, ama..."

"Yüzük!" Vivienne tam formundaydı, kimseyi dinlemiyordu. "Neredeyse unutuyordum. Yüzüğüne bakayım, Silvia."

Silvia kızardı, ilk kez ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Bir yüzüğün var, değil mi hayatım?" Vivienne'in kelimeleri adeta Will'i suçlar gibiydi.

"Henüz yok," diye itiraf eden Silvia, utanmış görünüyordu.

"Ama neden? Will yüzüksüz evlenme teklif ettiğine inanamıyorum."

"Şey, aslında öyle olmadı." Silvia fazla dürüsttü. Will gerildi ve Silvia'nın konuşmaya devam etmemesini diledi. "Bana evlenme teklif etmedi."

Vivienne bir ona bir de Will'e bakıyordu. "Kafam gerçekten karıştı."

"Ona teklif *etmedim,* anne. Ondan benimle evlenmesini *istedim!*" Will'in söyleyebildiği tek şey bu olmuştu.

Silvia şaşkın bir ifadeyle baksa da karşı çıkmamıştı. "Nasıl reddedebilirdim?"

"İyi de bu, yüzüksüz oluşunu açıklamıyor."

Will gözlerini devirdi, annesinin bu kadar ısrarcı olmasından nefret ediyordu. Sanki her şeyi bilmek zorundaydı.

"Çocukları rahat bırak, Vivienne," dedi George, okuduğu gazetenin arkasından. Sohbetten o kadar sıkılmıştı ki gazete okumaya başlamıştı.

"Sorun yok, baba. Silvia'ya bir yüzük almadım çünkü geçen sene eve döndüğümde bir yüzük görmüştüm. Ona çok yakışacağını düşündüm. Noel'den sonra yüzüğü ona da göstereceğim."

"Gerçekten mi?" Silvia bu bilgi karşısında gerçekten şaşkınlığa uğramıştı. "Bunu bana hiç söylememiştin."

Will bir kez daha gözlerini devirdi. "Tanrım, bu kadınlar neden her şeyi bilmek isterler? Bir adam kız arkadaşına sürpriz yapamayacak mı?"

"Şimdi sorduğum için üzgünüm," dedi Vivienne, çayını yudumlarken. Nedense huzursuz görünüyordu. "Yüzük almayı düşündüğünü bilmek Silvia için de güzel olmalı."

Silvia öne doğru uzanıp Will'e sarıldı. "Bu çok hoş. Seçtiğin yüzüğü görmek için sabırsızlanıyorum. Muhteşem olduğundan eminim."

Will de Silvia'ya sarıldı ve geçen yıl neredeyse almak üzere olduğu güzel, limon yeşili taşı olan yüzüğü düşündü. Kuyumcu onun bir peridot yüzük olduğunu söylemişti. Acaba hâlâ duruyor muydu? Daha da önemlisi Silvia onu sevecek miydi?

Sonraki bir saat boyunca sohbet ettiler. Ne kadar huzurlu ve rahatlamış hissettiğine Will bile şaşırmıştı. Annesi ve babasıyla olmak çok da kötü sayılmazdı. Her şeyin eski haline geri dönmesi ne kadar da tuhaftı. Çocukluğunun büyük çoğunluğunu buradan kurtulmanın hayaliyle geçirmişti. Oysa şimdi geri döndüğüne memnundu. Ama *kendi* istediği için geri dönmüştü, annesinin oyunları yüzünden değil. Kanatlarını açıp uçmuştu, seyahat etmişti ve yuvaya geri dönmüştü. Jack'in ne düşündüğünü merak ediyordu. Son konuşmaları hâlâ kulağındaydı. "*Biraz büyü, olur mu?*" Artık büyüdüğünü söyleyebilirdi.

"Al bakalım, aşkım," dedi Bob, bornozunu üzerine sıkıca saran Donna'ya bir fincan çay uzatarak. "Hâlâ üşüyor gibi görünüyorsun."

"Üşüyorum! Isınamıyorum bir türlü. Yılın bu zamanında ince montu giymemeliydim. Şapkası bile yok."

Donna çayını memnuniyetle yudumlarken Bob da küçük mutfakta yemek yapmaya başladı. Lexie ile buluşmaya çıktığında yağmura yakalanan Donna, iliklerine kadar ıslanmıştı. Bob'da yedek anahtar olması çok iyi olmuştu. Donna dışarıdayken onu aramış, eve gelip ona ve Lexie'ye yemek pişireceğini söylemişti. Bob çarşamba ziyaretlerinin ardından Donna'nın nasıl hissettiğini bilir, bu yüzden onu neşelendirmek için elinden geleni yapardı.

"Makama hazır, sarımsaklı ekmeğin pişmesini bekliyorum." Bob kanepede Donna'nın yanına çöktü ve kolasını yudumladı. "Lexie neden gelmeyecekmiş?"

"Sana söyledim ya Bob. Büyükannesiyle büyükbabasını ziyaret edecek. Bu gece orada kalacağını, sabah döneceğini söyledi."

"Hımm."

"Bu ne demek?" diye sordu Donna, yanında oturan Bob'a dik dik bakarak. "Ayrıca burada olmaması seni neden bu kadar çok ilgilendiriyor?"

Bob başını iki yana salladı. "Bir önemi yok. Hafta içi büyükannesiyle büyükbabasını pek ziyaret etmezdi. Onları pazar günü görmüyor muydu?"

"Evet, ama haftada bir günden fazla gidebilir sanırım."

"Benimle alay etme, Donna. Sadece baş başa kalabilmemiz için bize imkân mı tanıyor diye merak ettim."

"Belki." Donna soruların bitmesini umut etti. Lexie'yle buluştuklarında araları soğuktu. Sebebinin sabahki tartışma olduğunu biliyordu. Lexie eve dönmeyeceğini söylediğinde Donna, arkadaşının hâlâ ona kızgın olduğunu düşündü.

Bob, Donna'nın elini tuttu. "Keyfim yerinde. Lexie'yi sevsem de biraz baş başa kalabildiğimize sevindim."

"O kadar da kötü sayılmayız. Odamızda tüm zaman bize ait."

"Ama oraya girdiğimizde o kadar yorgun oluyoruz ki dakikalar içinde sızıyoruz."

Donna kahkaha attı. "Bu doğru. Ancak bu gece tamamen bizim. Bizi tutacak hiçbir şey yok."

"Ne gibi mesela?" Bob ona baktı ve yalandan şaşırmış gibi yaptı.

"Sana ne diyeceğim." Donna fincanını sehpaya bıraktı.

"Yemeğimizi yiyelim, sonra da sana boş bir evde neler yapılabileceğini göstereyim."

Bob ayağa kalktı. "Kulağa çok hoş geliyor. Haydi. Ben tabakları hazırlayayım, yemeği burada yeriz. Birazdan dizi başlar."

Beş dakika sonra büyük kâselerin içindeki kremalı makarnaları ile kıtır kıtır sarımsaklı ekmeklerine yumulmuşlardı. Donna sarımsağın beklediği tutkulu geceyi öldürüp öldürmeyeceğini merak etti. Fakat kendini o kadar hazır hissediyordu ki bunun mümkün olamayacağını düşündü.

Donna belki de düzinelerce kez seyrettiği diziye gülen Bob'a baktı. Gri renkli kot pantolonu ve mor gömleği ile çok yakışıklı görünüyordu. Ayağında *Converse* marka bez ayakkabıları vardı ve çorap giymemişti. Bir başkasını böyle görse gülebilirdi fakat Bob'a çok yakışıyordu. Bob'un istemsiz bir şekilde kendi baldırını sıvazlayışını seyreden Donna'nın içini bir tutku seli sardı. Uzanıp elindeki televizyon kumandasını aldı.

"Hey, ne oluyor?"

Donna televizyonu kapattı.

"Seyrediyordum ama. Ne yapıyor...?"

Donna onu dudaklarından öptü, kanepeye yasladı ve gömleğini çekti.

"Tanrım, Donna," dedi nefes almak için duraksayan Bob. "Gömleğe dikkat et. Buna ne kadar verdiğimi biliyor musun?"

"Sana yenisini alırım." Donna gömleği yeniden çekince iki düğmesi de koptu.

Bob kendini geri çekti. "Sana ne oldu böyle?" Kaybolan düğmeleri bulmak için yere atıldı.

"Biraz heyecan yaşayalım, Bob. Haydi ama. Bizden başka kimse yok. Bir daha ne zaman kanepede sevişme fırsatı bulacağız?"

"Pek doğru gelmiyor, Donna. Tanrım, eğer o düğmeleri bulamazsam kafayı yerim. İnci kaplamalıydılar, aynısından bulabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Unut şu lanet olası gömleği," dedi Donna sinirlenerek. "Sonra aramana yardım ederim."

"Ah, buldum." Bob zafer kazanmış gibi ayağa kalkıp değerli düğmeleri inceledi. "Bana iğne iplik verebilir misin? Şimdi dikeyim de bir daha kaybetmeyeyim."

"Hayır. Bende yok."

Bob sanki onu yeni fark ediyormuş gibi baktı. "Benimle neden böyle konuşuyorsun?"

"Bob, burada ilişkimize biraz tutku katmaya çalışıyorum. Beni bekletmeye devam mı edeceksin, yoksa benimle tutkulu bir şekilde sevişecek misin?"

"Şey, aslında burada bir şeyler yapmak iyi bir fikir değil." Sanki biri onları seyrediyormuş gibi etrafına bakındı. "Lexie bizi basarsa ne olacak?"

"Sana söyledim, eve gelmeyecek."

"Ama fikrini değiştirebilir. Nasıl olduğunu biliyorsun."

Donna iç geçirdi. "Doğru. Kendini daha rahat hissedeceksen yatak odasına geçelim."

"Aslında sorun olmazsa ben kaçacağım." Bob gömleğini pantolonunun içine soktu. "Önce şunları temizleyeyim."

Donna, az önce yemek yedikleri kâseleri ve tabakları mutfağa taşımak için toparlayan Bob'u şaşkınlıkla seyretti. Lanet olsun. İşte bu bir ilkti. Daha önce kimseyi böyle istememişti. Öte yandan hiç böyle reddedilmemişti de. Kendini toparladı ve Bob'u mutfağa kadar takip etti.

"Bob, sorun ne?"

"Hiçbir şey. Neden bahsediyorsun?"

"Bilmiyormuş gibi davranmayı bırak!" Donna kelimeleri adeta Bob'un yüzüne tükürmüştü. "Benden sıkıldın mı, ne oldu? Neden benimle birlikte olmak istemiyorsun?"

"Saçmalama Donna, aşkım." Bob mutfak havlusuyla ellerini kuruladı ve Donna'ya sarıldı. "Elbette senden sıkılmadım. Fakat kıyafetlerim konusunda nasıl hassas olduğumu biliyorsun. İstersen hasta olduğumu düşünebilirsin ama şu gömleği dikmeden içim rahat etmeyecek."

"Peki, evine git o zaman." Donna sert adımlarla oturma odasına geri döndü ve Bob'un koltuğun üzerinde duran ceketini aldı. "Al bakalım. Eve git ve dolabınla seviş."

"Yapma böyle ama."

Bob gerçekten telaşlanmış görünüyordu. Gerçekten neler olduğunu anlayamıyor muydu? Kendini haklı görebilecek kadar şaşırmış mıydı? "Git, Bob. Yalnız kalmak istiyorum."

Bob ceketini alıp giyindi. Donna'nın içinde bir şey adeta ölmüştü. Ceketi sandalyeye koyar ve özür diler sanıyordu. Saçma davrandığını kabul etmesini, kalıp onunla sevişmek istemesini bekliyordu. Fakat Bob sanki gerçekten gideceğini vurgulamak istermişçesine mor ve gri çizgili şalını boynuna doladı.

"Yarın seni ararım. Belki akşam yemeğe çıkarız?" Kapının eşiğine çoktan varmıştı bile.

"Her neyse," dedi Donna. Ona veda öpücüğü bile vermeyecekti.

Bob bir an tereddüt edince Donna nefesini tuttu. Belki de Bob fikrini değiştirmişti. Belki üstündekileri çıkaracak, Donna'yı yatak odasına taşıyacak ve onunla tutkuyla sevişecekti. Bunu düşünmek bile Donna'nın ensesini boncuk boncuk terletmişti.

"Pekâlâ, yarın sabah seni ararım," dedi Bob. "İyi geceler, aşkım." Ve öylece gitti. Sevgilisine öfkelenmiş gibi hissetmiyordu. O kadar bile tutkulu olamamıştı.

Donna bir süre öylece kaldı. Uzun zaman sonra ilk kez, kendini yapayalnız hissetti. Bir kez daha doğru yapıp yapmadığını sorguladı. Ona gerçekten âşık mıydı, yoksa onu –aynı zamanda Jan'i de– kaybetmekten mi korkuyordu? Yeniden kendi geleceğinden ürken o yalnız genç kız olmaktan mı korkuyordu?

Otuz Üçüncü Bölüm

"Birazcık daha sola... Hayır, şimdi sağa... Azıcık aşağı..." Will barmene emirler yağdıran annesini görünce gülümsedi. Zavallı adam bir şey ister misiniz diye sorarken içecek bir şeyleri kastetmişti. Oysa annesi şimdi ona, barın üzerindeki tabelayı düzelttiriyordu. Barmen neredeyse devrilecekmiş gibi görünen bar masasının üstüne çıkıp, Vivienne mutlu oluncaya kadar tabelayı düzeltmeye çalıştı. Will ile Silvia'nın nişanını kutladıkları bir parti düzenleniyordu ve Vivienne, son birkaç ayını bunu planlayarak geçirmişti. En ufak bir şeyin bile yanlış gitmesine izin veremezdi.

"Mükemmel görünüyor, anne. Gel de içki al."

"Delirdin mi sen, William? Bir yudum alkol alıncaya kadar yapılacak çok şey var. Yemek servisini kontrol etmeliyim, ayrıca duvarın oradaki vidaları gevşemiş sandalyeleri kaldırtacağım."

"Yöneticiye sandalyeleri sorarım," dedi George karısının arkasından gözlerini devirerek. Ardından sesini alçalttı. "Daha sakin bir hayat için her şeyimi verirdim."

Babasının ne kadar solgun göründüğü Will'in dikkatini çekmişti. George hiçbir zaman şikâyet etmezdi fakat son zamanlarda kendini çok da iyi hissetmediği belliydi. Yatağa her zamankinden daha erken girer olmuştu, ayrıca iştahı da pek yerinde değildi. Daha bir hafta önce babasına her şeyin iyi olup olmadığını sormuş, George da iyi olduğunu söylemişti. Ancak bir kontrole gitse fena olmazdı. Kalp doktoruna altı ayda bir muayene olsa da erken kontrolden zarar gelmezdi. Gözden kaçırdıkları bir şey olmadığından emin olurlardı.

Will işyerinde tanıştığı yeni arkadaşıyla neşeyle sohbet eden, odanın öteki ucundaki Silvia'yı seyretti. Noel'den hemen sonra işe başlamıştı ve kısa süredir çalışmasına rağmen işini çok sevmişti. Yoğun olmaya bayılıyordu ve işi tam da böyle bir işti. Will nişanlısının konuşurken adeta dans eden gözbebeklerini görünce İrlanda'ya taşınmanın doğru bir hamle olduğuna karar verdi.

"William, John ve Imelda Bohan çifti ile tanış." Annesinin sesi yüzünden düşünceleri dağıldı. "Onlar oturmadan önce git de el sıkış. Aslında kapıda dursan daha iyi olur, insanları girişte karşılarsın."

Will iç çekerek ona söyleneni yaptı. Bay ve Bayan Bohan, annesiyle babasının eski dostlarıydı ve kendilerini yaklaşık on yıldır görmemişti. Annesi partiye davet edeceklerinin listesini gösterdiğinde biraz rahatsız olmuştu. Büyük çoğunluğu annesiyle babasının arkadaşından oluşuyordu, sadece çok azı kendi arkadaşıydı.

Will, "Burada çok arkadaşın kalmadı," diyen Vivienne'e dik dik bakmıştı.

"Hatırlattığın için teşekkür ederim, anne."

"Somurtma, William," diye devam etmişti Vivienne. "Sana

yakışmıyor. Söylemek istediğim büyük bir çoğunluğunun yurtdışına yerleştiği."

Will, Bohan çiftine içtenlikle gülümseyerek ellerini sıktı. Kısa bir sohbetin ardından onlara oturacakları masayı gösterdi. Will istediği zaman cazibesini konuşturabiliyordu. Ardından nişanlısına doğru yürüdü ve onu yanağından hafifçe öptü.

"Eğleniyor musun, hayatım? Buradaki insanların yarısını tanımadığın için üzgünüm."

Silvia nişanlısının elini tutup sıktı. "Ama sen de tanımıyorsun! Ve evet, harika vakit geçiriyorum. Val, işten birkaç kişinin daha geleceğini söyledi, yani yalnız kalmayacağım."

"Harika. Sana bir içki alayım mı, Val?"

"Bir tanesi yeterli, teşekkürler."

Will, Val'in elini fark ettiğini gördü. Yakalandığını anlayan Val, hemen başka yöne baktı. Hep böyle olurdu. Will, bazen insanlar görmemiş gibi yapmaktansa sorsun istiyordu. Will, bu durumdan rahatsız değildi fakat diğerleri rahatsız oluyordu anlaşılan.

"Ben bir anneme bakayım. Belki *el* atmamı isteyeceği şeyler olur." El kelimesini bir tepki görüp görmeyeceğini denemek için vurgulamıştı. Elinde değildi. Val'in gözleri bir an iri iri açılır gibi oldu. Will yumruğunu havaya kaldırıp, "Evvett!" dememek için kendini zor tuttu. Ara sıra saçma sapan davranmak hoşuna gidiyordu. Bu davranışları onu çocukluğuna götürüyordu. Jack olsaydı espriyi duyar duymaz anlardı.

İçerisi hızla doldu ve birkaç kadehten sonra Will de eğlenmeye başladı. Eski okul arkadaşlarından bazıları gelmişti. Silvia iş arkadaşlarıyla sohbet etmekten memnun göründüğünden, Will de suçluluk duymadan arkadaşlarıyla takılabiliyordu.

"Böyle bir kadını nasıl buldun?" diye sordu Terry Dillon, irileşen gözleriyle Silvia'ya bakarak. "Tanrım, sen düzgün adım atmayı beceremezdin, Willie!"

Will arkadaşının yorumuna kahkaha attı. "Ben de bunu her gün kendime soruyorum. Oldukça harika birisi."

"Artık buraya mı yerleşiyorsunuz? İtalya'ya ya da Avustralya'ya yerleşirsiniz sanıyordum, yani burası haricinde herhangi bir yere."

"Geleceğin neye gebe olduğunu kim bilebilir?" dedi Will, bira kadehinden bir yudum alarak. "Şimdilik burada olmaktan memnunuz."

"Seyahat etmek isterdim," dedi Will'in çocukluk arkadaşlarından olan Frank. "Okul biter bitmez bankaya girdim ve buraya takılıp kaldım."

Will başını iki yana salladı. "Oraya takılıp kalmadın, dostum. Orada kalmayı *sen* tercih ettin. İkisi arasında fark var."

"Ne zamandan beri bu kadar felsefi düşünüyorsun?" diye güldü Terry. "Bir zamanlar nefret ettiğin bir işe takılıp kaldığını söylüyordun. Yanlış mı hatırlıyorum?"

"Ama kurtuldum, öyle değil mi? Jack'ten aldığım bir öğüt sayesinde oldu."

Herkes Jack'i anımsayarak bir süre sessizliğe büründü. Sessizliği bozan Will oldu.

"Kadehimizi Jack'e kaldıralım, dostlar. Keşke burada olsaydı. Ama ruhunun yanımızda olduğuna eminim."

"Jack'e," dedi Terry kadehini havaya kaldırarak.

"Jack'e." Herkes kadeh tokuşturdu ve Frank konuyu yeniden seyahate getirmeden önce uzun birer yudum aldı.

"Ece, en sevdiğin yer neresiydi?"

Will bir süre düşündü. "Perth'i sevdim çünkü en uzun süre

orada kaldım. Ancak..." Christchurch ve Donna'nın yüzü bir anda gözlerinde canlanıverdi. Fakat onu hatırlamak istemiyordu. Bugün olmazdı. Nişan gecesinde olmazdı.

"En sevdiğin yer orası değil miydi?" Terry konuyla ilgilenir olmuştu.

"En sevdiğin yerlerden *bir tanesiydi*, ama Yeni Zelanda'nın güney adasının dünyanın en güzel yeri olduğunu söyleyebilirim."

Terry başını onaylarcasına salladı ancak ortamda tuhaf bir sessizlik hâkimdi. Will'in arkadaşları depremi ve Will'in nasıl yaralandığını biliyordu. Eve döndüğü, eli için tedavi görmek zorunda olduğu zamanlarda ona çok destek olmuşlardı. Araba süremiyordu, bu yüzden annesiyle babası onu muayeneye götüremediği zamanlarda arkadaşları hep yanındaydı.

"Haydi, dostlarım. Sadece bir el. Bu kadar kederlenmeye gerek yok. Diğer insanlardan konuyu açmalarını bekleyebilirim ama sizden değil!"

"Acıdı mı?" Will masaya vardığından beri Ryan ilk kez konuşmuştu. Küçükken de utangaç bir çocuktu, kütüphanede çalışmaya başlaması ve yazdığı romanı bastırmayı denemesi Will'i şaşırtmamıştı.

"Pek sayılmaz, Ryan. Hasar gören bölgeyi çok hissetmiyorum. En kötü tarafı işaret parmağımı kullanamıyor oluşum."

"Kaybedilebilecek onca parmak varken," dedi Terry başını iki yana sallayarak, "nasıl bu kadar şanssız olabildin?"

"Aslında ben de ilk başta aynısını düşündüm. Ancak görünüşe bakılırsa işaret parmağı kaybedilebilecek en kötü parmak değilmiş."

Herkes meraklanınca Will devam etti.

"El bir süre sonra işaret parmağının olmayışına alışıyor.

Orta parmak onun görevini üstleniyor diyebiliriz. Elimin bana eskisi kadar garip gelmemesi şaşırtıcı. Pek çok şeyi yapabiliyorum, bu yüzden o kadar kötü sayılmaz."

"Hey," diyen Terry, omzunun üzerinden Will'e baktı. "Annen geliyor ve hiç mutlu görünmüyor."

Will gözlerini devirdi. Rahatlaması için annesine birkaç kadeh bir şeyler içirmeliydi.

"William. Bence burada yeterince vakit geçirdin. Henüz selamlaşmadığın misafirler var. Neden onlarla görüşmüyorsun?"

"Birkaç dakikaya oradayım, anne. Çocuklarla sohbet ediyordum."

Vivienne onaylamayan bir tavırla dilini şaklattı. "Bunu görebiliyorum. Fakat seni görmek için buraya kadar zahmet etmiş insanlara bir merhaba bile dememen çok kaba bir davranış."

Will tartışmak üzereydi ki buna değmeyeceğini düşündü. Annesinin arkasından gözlerini devirip Silvia'yı almak üzere ayağa kalktı. Hiç tanımadığı insanlarla sohbet edecekse eğer Silvia da ona eşlik edebilirdi. Ne de olsa bu onun da partisiydi.

Silvia şikâyetçi olmadı, hatta misafirlerle tanışmaktan keyif bile alıyordu. Will erkek misafirlerin bakışlarını tartarak ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Onlar da Will'in ne kadar şanslı olduğunu biliyorlardı.

"Şey, bence başarılıydık," diyen Vivienne, ön kapıya vardığında ayakkabılarını özenle çıkarıyordu. "Kim çay ister?"

Will salondaki kanepeye yığıldı. "Sanırım sert bir kahveyi tercih ederim. Ya sen, Sil?"

"Hem çay hem de kahve hazırlarım," diyen Silvia, uzun saçlarını tepesinde toplayarak bir topuz yaptı. "Vivienne, yeterince iş yaptın. Otur da dinlen. Ben tepsiyi getiririm."

"Çok kibarsın, hayatım. Öyle değil mi, George?"

"Hem de çok. Ancak ben doğruca yatağa gidip, gazete okumak istiyorum. Bu sabah almıştım ama okumaya hiç fırsatım olmadı."

"Geceyi konuşmak istemiyor musun? Sana Martha O'Connor'ın, Jilly Dawson'ın torunu hakkında söylediklerini anlatacaktım."

"Yarın anlatırsın, Vivienne. Sırtımdaki ağrı biraz canımı yakıyor, uzansam iyi olur."

"Peki, aşkım. Sana bir fincan çay getiririm. Ayrıca yardımların için de teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım?" Vivienne alışılmışın dışında bir tavırla kocasının yanağına bir öpücük kondurdu.

George mutluluktan kızararak merdivenleri tırmandı. Will annesinin yumuşak tarafını, özellikle de babasma gösterdiğine çok memnun olmuştu. Çünkü babası annesine kıyasla çok ama çok kibar bir adamdı. Silvia'ya yardım etmek için mutfağa yöneldi. Silvia fincanları tepsiye çoktan dizmişti, su ısıtıcısının suyu kaynatmasını bekliyordu.

"Mutlu musun?" diye soran Will, Silvia'nın elini tuttu ve hafifçe öptü.

"Daha mutlu olamazdım." Silvia parmağındaki yüzüğü döndürünce ışık etrafa yansıdı. "Ayrıca herkes yüzüğümün harikulade olduğunu düşündü."

Will büyük, elmas taşlı yüzüğe baktı. İtiraf etmeliydi ki Silvia'nın uzun, zarif parmağına çok yakışmıştı. Noel'den sonra onu Grafton Caddesi'ndeki kuyumcuya götürmüş ve

neredeyse almak üzere olduğu yüzüğü göstermek istemişti. Yüzüğü gören Silvia, hafifçe gülümseyip güzel olduğunu söylemişti. Will daha o dakika Silvia'nın yüzüğü beğenmediğini anlamış ve başka alternatifler de sunmuştu. Silvia da doğruca tek taşların olduğu tarafa yönelmişti; bir servete mal olanların tarafına. Will de hangisini isterse onu alabileceğini söylemek zorunda kalmıştı.

"Tam bir yatırım," dedi elini ışığa doğru kaldırıp, hayranlıkla yüzüğü inceleyerek. Will bunun ne demek olduğunu hiç anlayamamıştı. Herhalde satılınca kâr edilebileceğinden bahsediyordu. Kuyumcu da tüm kalbiyle Silvia'ya katılmıştı. Neden katılmasın ki? İşin ucunda üç bin beş yüz euroluk satış vardı.

İçecekleri hazırladıktan sonra tabağa bisküvi koydular. Will tepsiyi salona kadar taşıdı. Annesinin hâlâ rahat ve mutlu görünüyor olmasına sevindi. Vivienne'in hiçbir şey yapmadan sadece oturduğunu çok nadir görürdü. Önümüzdeki haftalarda annesini bunu daha sık yapması için cesaretlendirecekti.

"George'a çay götüreyim," dedi Vivienne fincanı doldururken. Fincanın tabağının kenarına George'un çok sevdiği tarçınlı kurabiyelerden iki tane koydu. "Birazdan dönerim."

"Annenle baban birbirlerine çok yakışıyorlar, değil mi?"

Will şaşkınlıkla Silvia'ya baktı. "Öyle mi?"

"Elbette. Sen öyle düşünmüyor musun?"

"Aslına bakarsan hiç düşünmedim," dedi fincana kahve doldururken. "Annemin her zaman babama sıkıntı çıkardığını, babamın ona nasıl katlanabildiğini düşünürdüm."

Silvia kahkaha attı. "Umarım o yaşa geldiğimizde biz de onlar gibi oluruz. Tamam, biraz başını şişiriyor olabilir ama

baban da bunu seviyor. Gözlerini devirirken bile yüzünün nasıl aydınlandığını görmedin mi? Birbirlerini çok seviyorlar."

Will daha önce hiç böyle düşünmemişti. Silvia muhtemelen haklıydı. Uzun zamandır evli olduklarına göre aralarında gerçek bir bağ olmalıydı.

Bir anda üst kattan bir gürültü geldi. Vivienne'in kocasına seslenişi duyuluyordu. Will annesinin feryadını duyar duymaz koşmaya başladı.

"Hayıııır!"

Otuz Dördüncü Bölüm

Otobüs durağından pastaneye yürüyen Donna, adeta sekiyordu. Önceki gece geç saatlere kadar çalışmış ve o haftanın tüm pasta siparişlerini bitirmişti. Jan de ertesi gün öğleden sonra gelmesine izin verdi. Sabah geç kalktı ve Bob tarafından hazırlanmış leziz bir kahvaltı yaptı.

Bob'la arası son zamanlarda daha iyiydi. Noel zamanı biraz çekişmeli geçmiş olsa da orta yolu bulmuşlardı ve Bob, Donna'nın yanına taşınmıştı. Bu olabilecek belki de en güzel şeydi çünkü ilişkileri artık daha farklı geliyordu. Daha olgun hissettiriyordu. Donna sevgilisiyle her gece birlikte olmayı gerçekten çok seviyordu. Artık ona gece kalıp kalmayacağını sormak, Bob da kalmak için izin istemek zorunda değildi. Cinsel hayatları hâlâ durağandı ve bu, Donna'yı zaman zaman endişelendiriyordu. Ancak düzeltilmeyecek bir şey değildi. En önemlisi iyi bir arkadaşlıkları vardı; ne de olsa iyi bir ilişki sağlam arkadaşlık temelleri üzerine otururdu. Ayrıca hiçbir ilişki mükemmel değildi.

Birlikte yaşama planlarını öğrenen Jan, adeta havalara uçmuştu. Bob da buna biraz gücenmişti.

"Şey, en azından gidiyorum diye üzülebilirdin," diye burnunu çekti. Oysa Jan haberleri duyduktan sonra mutfağın içinde dans ediyordu.

"Elbette seni özleyeceğim, tatlım. Sizin adınıza çok sevindim."

Lexie hâlâ onlarla birlikte yaşasa da kendine bir ev aramaya başlamıştı. Hem Donna hem de Bob ona evden ayrılmak zorunda olmadığını defalarca söylemişti fakat Lexie, vaktinin geldiğine inanıyordu. Depozitosunu, hatta birkaç ayın kirasını karşılayabilecek kadar para biriktirmişti. Ayrıca büyükannesi ve büyükbabası da yardımcı olacaktı.

Donna gökteki yağmur bulutlarına baktı ve pastaneye varmak üzere oluşuna sevindi. Tipik bir bahar havasıydı. Kalın paltosunu evde bırakmıştı çünkü evden çıkarken güneş vardı. Ama şimdi sağanak geliyormuş gibi görünüyordu.

Kapıyı iterek açınca fırında pişenlerin leziz kokusu burnuna geldi. "Günaydın, Megan. Öğle saatine göre içerisi pek sakin. Tüm gün böyle miydi?"

"Oldukça. Ancak birazdan öğle kalabalığı başlar diye düşünüyorum." Donna'ya yaklaşması için işaret etti ve fısıldayarak, "Jan mutfakta. Nesi var bilmiyorum ama ağlıyor," dedi.

"Ağlıyor mu?" Donna telaşlanmıştı. "Bir şey söylemedi mi?"

Megan başını iki yana salladı. "Geldiğimden beri çok konuşmadı, biraz mesafeli duruyordu. Çok üstünde durmamıştım. On dakika önce, hazır içerisi sakinken kendime bir fincan çay koymak istedim. O zaman gördüm."

"Tamam, ben gider bakarım. İçerisi kalabalıklaşırsa bana haber ver, yardıma geleyim."

Donna montunu kapının arkasına astı ve mutfağa gitti. Kalbi küt küt atıyor, bir düğümün boğazına yükseldiğini hissedi-

yordu. Jan pek ağlayan birisi değildi, özellikle de işyerinde. Bu yüzden korkunç bir şey yaşamış olmalıydı. Derin bir nefes alarak kapıyı itti.

Jan avuçlarının arasındaki fincanla öylece oturuyordu. Gözleri adeta birer kan çanağına dönmüştü. Donna'nın içeri girdiğini görünce ona baktı, sonra yeniden ağlamaya başladı.

"Tanrım, Jan. Ne oldu? Sorun ne?" Donna hemen yanma bir sandalye çekti ve Jan'in ellerini tuttu.

"Ah, Donna, balım. Korkunç biriyim ben, korkunç."

"Elbette öyle değilsin. Haydi, neler olduğunu anlat."

Jan burnunu çekip, çoktan paramparça olmuş kâğıt mendile sümkürdü. Donna birkaç yaprak kâğıt havlu yırttı ve Jan'e uzattı. Jan kendini konuşmaya hazır hissedinceye kadar sessizlik içinde oturdular.

"Erkek kardeşim, Donna. Ölmüş. Dün akşam aniden ölmüş."

"Ah, Jan. Hayır, bu korkunç. Hiç iletişim kuramadığın kardeşin miydi bu?"

"Sahip olduğum tek akrabamdı," diye hıçkırdı Jan. "Ve ben ona sırt çevirmeyi tercih ettim."

Donna iki kardeş arasında ne yaşandı bilmiyordu fakat Jan'i teselli etmekte gecikmedi. "Eminim ki bu kadar basit bir şey değildir. Bahsetmek ister misin?"

Jan tekrar burnunu sümkürdü. "Ayrı düştük. Araya onca yıl girmesine izin vermemeliydim ama zaman ne kadar uzarsa, bir erkek kardeşim olduğunu unutmak o kadar kolaylaştı."

"Uzun zaman önce miydi?"

Jan evet anlamında başını salladı. "Otuz yılı geçmiştir. Bob doğmadan önceydi."

Donna hafif bir ıslık çaldı. "*Gerçekten* uzun zaman önceymiş."

"Anne ve babamız birer yıl arayla ölmüşlerdi. Biz bize kalmıştık. Cabra'daki aile evimizde kalıyordum fakat o evlenmiş, Castleknock'ta kendi evine taşınmıştı."

"Evlenmiş mi? Bir yengen olduğunu hiç düşünmezdim."

"Ben de ama ondan nefret ederdim. Tanrı affetsin ama o kadına katlanamıyordum." Nefreti için Tanrı'dan kendisini bağışlamasını diledi.

"Tartışmanızın sebebi o kadın mıydı?"

Jan iç geçirdi. "Aslında bir yığın nedeni vardı ama evet, o da nedenlerden biriydi. Onunla tanıştığım ilk günden beri kendini bizden üstün gördüğünü biliyordum. Erkek kardeşimle evlenmişti çünkü güzel bir işi vardı, iyi para kazanıyordu. Beni sevmedi. Hem de hiç."

"Buna inanmakta zorlanıyorum, Jan. Seni kim sevmez? Sen tanıdığım en sıcakkanlı, en candan insansın."

"Beni o zamanlar tanısaydın böyle düşünmezdin. Biraz yabaniydim. İki okuldan atıldım ve yanlış insanlara bulaştım."

"Yok artık." Donna duyduklarına inanmakta zorlanarak sandalyesine yaslandı.

"Her zaman sevecen, kurabiye kokan anne değildim, Donna. Eskiden her şey çok farklıydı. Çok ciddi şeyler olmasa da pek çok kez suç işledim. Yankesicilik falan."

Donna kendi gençlik yıllarını düşününce aslında Jan'le aralarında sandığından çok daha fazla ortak nokta olduğunu anladı. "Seni bu yüzden mi sevmedi?"

"Sanırım. Ama ev yüzünden de işler karıştı. Ben o evde kalmak istedim ama o kadın satmamız gerektiğini düşündü."

"Peki, evde kaldın mı?"

"Kaldım, balım. Fakat ilişkimiz işte o zaman koptu. Ev

kredisi çekip onlara paralarını ödedim. Yine de mutlu olmadı. Çok sıkıntılı dönemlerdi."

"Peki ya erkek kardeşin? O bu olanlara ne dedi?"

Jan'in gözleri yeniden yaşlarla doldu. "Kılıbığın tekiydi. O kadının söylediği ya da yaptığı şeylerin çoğunu onaylamadığını biliyordum ama onu seviyordu. Onu hep destekledi, bu yüzden kardeşimden nefret ettim."

Donna başını iki yana salladı. "Aşkın gözü kör işte. Bize saçma şeyler yaptırabiliyor."

"Doğru. Chris'le evlendikten sonra o derin, büyüleyici aşkın ne demek olduğunu anladım. Ancak artık çok geçti. Araya çok fazla nefret girmişti, korkunç şeyler söylenmişti. Bağları koparmak daha kolaydı."

"Onu bir daha hiç görmedin mi yani?"

Jan başını eğdi. "Başta Noel kartları vardı. Bob doğduğunda onlara haber yollamıştım. Onlar da kendi oğulları doğduğunda aynısını yapmıştı. Ama sonra bunu da bıraktık."

"Bir de yeğenin mi var? Hiç barışma girişiminde bulunmadın mı? Ne kadar büyük bir aile olabileceğinize bir bak, Jan. Bir erkek kardeşin ve bir yengen olabilirdi. Bob'un bir kuzeni olabilirdi." Donna, Jan'in kardeşine öylece sırt çevirmesine inanmakta zorlanıyordu. Özellikle de Jan için üzülüyordu, ancak bir yanı öfkeliydi.

"Elbette barışmayı düşündüm, Donna. Ama kolay olmazdı. O kadar uzun zaman geçmişti ki her şeyi öylece bırakmak daha kolay geldi." Yeniden gözyaşlarına boğuldu. Donna da hemen Jan'e sarıldı. Belki de sert bir yargıda bulunmuştu. Donna aile üyelerinin birbirleriyle çekişmesi ne anlama gelir, çok iyi biliyordu. Bazen işler dışarıdan göründüğünden çok daha karmaşık olabiliyordu.

"Şey, bölmek istemezdim ama," dedi Megan, kapıdan içeri başını uzatarak. "Burası biraz kalabalıklaşmaya başladı. Yardım edebilmeniz mümkün mü acaba?"

Donna yanında oturan Jan'e baktı, ipleri eline alması gerektiğini biliyordu. "Bir dakikaya oradayım, Megan. Sen kapalı levhasını as, içeri başkasını alma. Mevcut müşterilerle ilgileniriz. Dükkânı birkaç gün kapatacağız."

"Peki ya pastalar?" Megan'ın gözleri iri iri açıldı.

"Onlar için endişelenme. Jan kötü haberler almış. Kapatmamız gerek."

Megan anlıyormuş gibi başını salladı ve uzaklaştı.

Jan başını iki yana salladı. "Hayır, Donna. Kapata..."

"İtiraz yok, Jan. Bununla başa çıkabiliriz. Şimdi Bob'u ara ve bir saat sonra bizimle evde buluşabilir mi diye sor. O zaman anlatırsın. Chris biliyor mu peki?"

"Evet. Sabah haberi alınca pastaneye gelmemi istemedi ama ben gelmek istedim. Sersem gibiydim. Unutup, günüme normal bir şekilde devam edebileceğimi düşündüm."

"Şoka girmişsin, Jan. Kabullenilmesi kolay bir şey değil. Bana on dakika ver, Megan'a yardım edeyim. Sonra da taksi çağırırım."

Donna, sonraki dakikaları müşterilere servis yaparak geçirdi. Pastanede kimse kalmayınca Megan'ı büyük bir pasta kutusuyla eve gönderdi. Jan'in telefonda konuştuğunu duyunca ona biraz zaman tanımaya karar verdi. Jan'in böyle bir geçmişi olduğuna inanmak çok zordu. Görünüşe bakılırsa kötü zamanlar geçirmişti. Oysa her zaman o kadar güçlü ve mutlu görünürdü ki Donna, onun da sorunları olabileceğini hiç düşünmezdi. Jan oturmuş, Donna'nın annesi hakkında mızmızlanmalarını dinlemişti. O korkunç trajedi yaşandıktan sonra

gözyaşlarını yine Jan silmişti. En zor zamanlarında bir değil, iki kere Donna'ya evini açmıştı. Artık gördüğü iyiliklerin karşılığını verme vakti gelmişti.

"Sesi nasıldı? Onca zaman sonra onunla konuştuğuna inanamıyorum."

"Sence nasıldı, Bob? Kadın kocasını kaybetti."

"Biliyorum, anne. Sana ne tepki verdi? Çok konuştu mu?"

"Sadece bilmem gerektiğini düşünmüş. Sesi bezmiş geliyordu; sanki durmaksızın ağlamış gibi. Sanki... sanki o da ölmüş gibiydi."

Hem Donna hem de Bob sadece kafalarını sallamakla yetindi. Bazen kelimeler yetersiz kalıyordu.

"Cenaze için daha sonra arayacağını söyledi," diye devam etti Jan sesi titreyerek. "Cenazeye nasıl giderim? Hayattayken yanında değildim, ölünce nasıl yasını tutarım?"

Donna ile Bob ağlamakta olan Jan'e sarıldılar. Donna tüm hikâyenin nasıl geliştiğini bilmiyordu. Fakat ne olursa olsun Jan'i böyle perişan görmek yüreğini burkuyordu. Sessizliği bozan Bob oldu.

"Cenazeye gitmen *gerekiyor*, anne. Geçmişte ne yaşanırsa yaşansın, o senin kardeşindi. Eğer karısı seni yanında istemeseydi telefon bile açmazdı."

"Doğru," dedi Donna sevgilisini destekleyerek. "Yoksa seninle iletişim kurar mıydı? Kesinlikle gitmelisin. Hem biz de gideceğiz, öyle değil mi Bob?"

"Elbette gideceğiz. Senin yanında olacağız."

Jan burnunu sümkürdü. "Teşekkür ederim. Bana karşı çok iyisiniz. Sizi hak etmiyorum."

"Peki ya ben?" Kimse Chris'in işten geldiğini duymamıştı. Chris odanın ortasında onları seyrediyordu.

"Ah, Chris, aşkım. Sen bir tanesin. *Seni* kesinlikle hak etmiyorum!" Jan yeniden ağlamaya başlayınca Donna ve Bob odadan ayrılarak Chris'e yer açtılar.

Sessizce odadan çıkıp yaşlı çifte biraz mahremiyet tanıdılar. Mutfağa girdiklerinde Bob iç geçirdi. "Çok sarsıcı, öyle değil mi?"

Donna kollarını Bob'a doladı ve başını onun omzuna yasladı. "Ya sen? Sen nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim." Su ısıtıcısını doldurmak için geri çekildi. "Sadece annem için endişeleniyorum. Çok zor atlatacağa benziyor."

"Annenin anlattıklarına bakılırsa dayınla ya da ailesiyle hiç tanışmadın."

"Hayır, hem de hiç. Aslında bir sır değildi. Sanırım sadece dayımın, ailemizin bir parçası olmadığını kabullenerek büyüdüm."

"Peki, merak etmedin mi? Hiç aklından onları aramak geçmedi mi? Annen onların da bir oğlu olduğunu söyledi." Donna şansını zorladığını biliyordu. Ancak Jan'in ailesine onca yıl sırt çevirdiği gerçeğini hâlâ kabullenememişti.

Bob dolaptan dört tane fincan çıkarıp içlerine çay poşeti koydu. Sonra Donna'ya baktı. "Neden beni suçluyormuşsun gibi hissediyorum, Donna?"

"Ben... suçlamıyorum." Donna kızardı. "Sadece anlamaya çalışıyorum."

"Şey, belki de hiç anlayamayacağız. Hikâyenin tamamını bilmiyorum ama birbirleriyle görüşmelerine engel olacak pek çok sebep vardı sanırım."

"Annen de öyle söyledi. Ancak neden tamamen irtibatı kopardınız? Hayatta mı, öldü mü, neden umursamadınız?"

"Donna!" Bob'un dik dik baktığını görünce Donna çok ileri gittiğini anladı.

"Tanrım, özür dilerim. Böyle konuşmamalıydım."

"Evet, konuşmamalıydın. Eğer annem böyle konuştuğunu duysaydı nasıl hissederdi? Gerçekten umursamadığını mı düşünüyorsun? Sence onun gibi bir kadın umursamaz mı?"

"Biliyorum, biliyorum. Annen adına da gerçekten üzülüyorum. Ama onca yıl bir erkek kardeşe sahip olabileceğini düşününce..." Donna'nın boğazına bir hıçkırık takıldı.

Bob'un ifadesi yumuşadı, tepkisinin nedenini anlamıştı. "Tina'yı düşünüyorsun."

Donna başıyla onu onaylarken gözlerinden yaşlar boşandı.

"Gel buraya," diyen Bob, Donna'ya sarıldı. "Nasıl hissettiğini anlıyorum ama her hikâyenin çift yönlü olduğunu da kabullenmen gerek. Ayrı düşmemiz iki tarafın da suçu."

"Ah, çay mı koydunuz?" diye soran Chris, başını mutfak kapısından içeri uzattı. "Anneninki demli olsun, Bob. Bir de bol şekerli."

"Hemen geliyoruz, Chris." Donna sırtını Bob'a dönüp hafifçe tebessüm etti. "Davranışlarım için gerçekten özür dilerim. Sadece bana birini hatırlattı... Biliyorsun işte."

"Unut gitsin, Donna." Bob, Donna'nın elini sıktı. "Şimdi gidelim de anneme destek olalım. Çünkü aileler bunun için var. Sen de ailemizdensin, Donna."

"Öyle miyim?"

"Elbette. Annemin kızı sayılırsın."

Çay tepsisiyle içeri yürürlerken Donna kendini tuhaf hissediyordu. Gelini dememişti. Aslında, "Annemin *gelini* sayılırsın," demeliydi. Oysa sadece 'kızı' demişti. Belki de lafın gelişiydi. Dili mi sürçmüştü yoksa Bob, onu bir sevgiliden ziyade bir kız kardeş gibi mi seviyordu?

Otuz Beşinci Bölüm

Will kravatını bağlamaya çalışırken aynadaki yansımasını görünce yüzünü buruşturdu. En son takım elbise giydiği zamanı anımsayamadı. Üstündekiler yüzünden kendini rahatsız hissedeceğini biliyordu. Neden insan cenazelerde kendisi gibi olamıyordu? Neden herkesin koyu renk, kasvetli kıyafetler giymesini gerektiren bir geleneği sürdürüyorlardı da günlük giysiler giyilemiyordu?

Kravatı düzgünce bağlamayı başardı, beyaz gömleğini pantolonunun içine soktu. Saat henüz sekizdi, ancak tabut saat dokuzda kiliseye götürülmek üzere kapatılacaktı. Taziyelerini iletmek için gelen misafirler yüzünden ön kapının düzenli bir şekilde açılıp kapandığını duyabiliyordu. Henüz kendini onlarla yüzleşmeye hazır hissetmiyordu.

Toplamadığı yatağının üzerine kendini bıraktı, başını yastığına yasladı. Göz açıp kapayıncaya kadar her şey nasıl da değişiyordu. Jack'e olanlardan bir ders aldığını düşünüyordu ama yeniden bu hallere düşebileceği hiç aklına gelmezdi. En azından uzunca bir süre. Gözleri nemlenince yüzünü yastık kılıfına sildi.

Babasının öldüğüne inanmak hiç kolay değildi. Sevecen, sessiz, beklentisiz babası gitmişti. Hem de öylece. Hayatının hem en güzel hem de en kötü gecesiydi. Silvia ile nişanlanmasını kutlarken kendini ne kadar da şanslı hissediyordu. Annesinin emirler yağdırmasını saymazsa çok eğlenceli bir partiydi. Rahatlamış ve epeyce eğlenmişti. Fakat gece korkunç bir trajediyle sonlanmıştı.

O an yeniden aklına gelince gözlerini sımsıkı kapattı. Bu, zihninden asla silemeyeceği bir görüntüydü. Babası üstünde yeleğiyle yatakta oturuyordu. Gazetenin finans sayfaları önünde açıktı. Yüzü rahat görünüyordu. *Rahat ve ölü.* Annesi çaya bulanmış yatağa diz çökmüş, George'u uyandırmak için çığlık atıyordu. Ama George uyanmadı.

"İyi misin, Will?" Silvia odaya girip yatağa oturdu. Siyah, ipek elbisesinin içindeki Silvia'yı görünce Will'in boğazında bir şeyler düğümlendi. Silvia asla siyah giymezdi. Will yatakta doğrulup sırtını yatak başlığına yasladı.

"Pek değil. Hâlâ inanamıyorum."

Silvia, Will'in elini tuttu. "Ben de öyle. O kadar beyefendi bir adamdı ki. Bana karşı da çok nazikti."

"Seni sevmişti, Sil. Bana öyle söyledi. Evlenmemizi, onun gelini olmanı iple çekiyordu."

Bir süre düşüncelere dalarak sessizce oturdular. Sanki her şey gerçek dışıydı. Hastanenin doktoru kalp krizi olduğunu söylemişti. Aniden olduğu için acı çekmemişti. En azından bunun için Tanrı'ya şükrediyordu. Ancak daha altmış iki yaşındaydı. *Altmış iki.* Daha önünde uzun yıllar olmalıydı.

"Artık aşağıya inecek misin?" Silvia endişeli gözlerle Will'e bakıyordu. "Aşağısı kalabalık, annen bir başına herkesle ilgilenemiyor."

Will yataktan fırladı. "Sanırım inmeliyim. Nasıl görünüyorum."

"Harika. Üzgün ama harika."

Will nişanlısının alnına usulca bir öpücük kondurdu, kolunu beline doladı ve birlikte aşağıya indiler. Fincanların tıkırtısını duydu, ilk kez yemek servisi eden garsonlara şükretti. Son birkaç gün içinde organize edilmesi gereken çok şey olmuştu. Aklına bunların yarısı bile gelmezdi. Bu yüzden onlar yerine işlerle başa çıkan insanlar olduğu için minnettardı. Babasının tabutunun bulunduğu salona açılan kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldı.

"Kaybın için üzgünüm, tatlım."

"Tanrı ruhunu bağışlasın."

"İyi bir adamdı."

"Çok erken gitti."

"Artık evin direği sensin."

Taziyeler adeta yağmur gibi yağıyordu. Will duygularını kontrol etmekte zorlandı. Ağlamaması gerekiyormuş gibi hissettiğinden değildi. Gözlerinden süzülecek birkaç damladan korkmuyordu. Gözyaşlarını dindiremeyeceğinden korkuyordu. Annesi yan komşuları Tom ve Gloria ile konuşuyordu. Gloria'nın, "Nasıl hissettiğini biliyorum," dediğine kulak misafiri oldu. "O şimdi daha iyi bir yerde."

Will, insanların neden cenazelerde böyle saçma şeyler söylediklerini hiç anlayamamıştı. Gloria Ford kesinlikle Vivienne'in nasıl hissettiğini bilmiyordu. Tanrı aşkına, kadının kocası yanında değil miydi? Ayrıca hayır, babası kesinlikle daha iyi bir yerde değildi. Onun olabileceği en iyi yer burasıydı. Burada sevgi dolu bir ailesi ve harika bir hayatı vardı.

"Çok şık görünüyorsun, William," diyen Vivienne, oğlunun yanına gelip elini tuttu. "Bunu da atlatacağız, canım."

Will annesinin kırılganlığını görebiliyordu. Ne de olsa hayatının aşkını kaybetmişti ve hem Will hem de Vivienne, artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Will annesinin elini sıkıp, babasının tabutuna bakarken sanki etraftaki herkes kaybolmuştu.

Jack'in açık tabutunu görmeye gitmemişti. Bunu kaldıramamıştı. Onu eğlenceyi seven, hayat dolu haliyle hatırlamak istemişti. Oysa şimdi ilk kez bir ceset görüyordu. Tuhaf bir deneyimdi. Babası her zaman yaşını gösteren birisi olmuştu. Fakat şimdi sanki doğanın bir mucizesiymiş gibi tüm kırışıklıkları kaybolmuştu. Will böyle olmamasını diledi, çünkü gördüğü adam babasına hiç benzemiyordu. Uyguladıkları makyaja rağmen cildi şeffaf görünüyordu. Dudakları da sanki ağzının içinde kaybolmuş gibiydi.

"Muhteşem görünmüyor mu?" diye sordu bir kadın istavroz çıkarıp başını öne eğerken.

Will, "Hayır, görünmüyor," diye bağırmak istedi. Ancak kendini tuttu.

"Vakit geldi," dedi cenaze evinden gelen adam. Her zaman kederliymiş gibi görünen bir ifadesi vardı. Will adamın ifadesi hep mi böyleydi, yoksa bu işe başladıktan sonra mı böyle oldu, diye merak etti.

Birden birisi tespih çekmeye başladı. Will herkesin duaya katılışını adeta büyülenerek seyretti. Ettikleri duanın ne anlama geldiğini acaba düşünüyorlar mıydı? Yoksa bu dualar yalnızca ezberden mi okunuyordu? Bunu kmayamazdı çünkü annesinin dualarla huzur bulduğunu biliyordu. Vivienne dua-

larda her zaman huzur bulurdu. Şimdi de tespihinin boncuklarını çekerek duaya katılıyordu.

Dualar bitti. İnsanlar evden ayrılmadan önce ya George'a öpücükler kondurdu ya da üzerinde istavroz çıkardı. Nihayet geriye sadece onlar kaldı. O, Silvia ve annesi. Silvia hem Will'e hem de Vivienne'e sarıldı. Ardından da izin isteyerek yanlarından ayrıldı.

"Ah, George," dedi annesi gözyaşlarını tutamayarak. "Sensiz ne yapacağım ben?"

Will de ağlıyordu. Son vedalarını ettikleri sırada annesinin elini sıkıca tuttu ve tabutun kapatılmasını seyrettiler.

"Elveda, baba," diye fısıldadı. "Seni özleyeceğim."

Dışarı adım attıklarında gökyüzünü kara bulutlar kaplamıştı, yağmur damlaları düşüyordu.

"Gökyüzü bile ağlıyor," dedi yaşlı bir adam ağırbaşlılıkla. "Bu, George'un iyi bir adam olduğuna işarettir."

"Yağmur onun cennete yükseldiğini gösterir," dedi bir başkası.

Will insanların iyi niyetli olduğunu bilse de günün bitmesi için sabırsızlanıyordu. Annesinin siyah limuzine binmesine yardım ettikten sonra kendi de araca bindi. Yanına oturan Silvia'ya gülümsedi. Silvia gibi birine sahip olduğu için, özellikle de bugün yanında olduğu için minnettardı. Cenaze boyunca hep yanında olmuştu. Hiç şüphesi yoktu ki Will için harika bir eş olacaktı.

"Bu nasıl sence?" diye sordu Donna siyah, kloş eteğinin belini düzeltirken. "Yoksa çok mu resmi?"

"İyi," dedi Lexie. "Neden kıyafet seçimine bu kadar taktın, anlamıyorum."

"Ah Tanrım, kötü, değil mi? Başka bir şey bulayım."

Lexie gözlerini devirse de Donna o sabah çok endişeliydi. Bir türlü ne giyeceğine karar verememişti. Jan'in erkek kardeşinin cenazesine gideceklerdi ama ayakları sanki geri gidiyordu. Cenazeler onu her zaman rahatsız ederdi fakat yangından sonra cenazelerden daha çok kaçar olmuştu. Ancak Jan için orada olacaktı. O ve Bob, Jan'e destek olacaklarına söz vermişlerdi. Uzun zamandır görmediği insanları görmek, Jan için hiç kolay olmayacaktı.

Birkaç dakika sonra siyah-beyaz, diz boyunda bir elbise ve kalın siyah çoraplarla içeri geldi.

"Hâlâ ne giyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Bob, beline bağladığı havluyla banyodan çıkarken. "Böyle giderse çok geç kalacağız."

"En azından ben giyindim, yani senden daha öndeyim. Buna ne dersin?" Üstündekileri rahat görebilsin diye etrafında döndü.

Bob ıslık çaldı. "Mükemmel olmuş, Donna. Harika seçim."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Harika görünüyorsun, öyle değil mi, Lexie?"

"Evet, ama bunu giydiği her kıyafet için söyledim."

"Peki, iki dakikaya hazırım," dedi Bob yatak odasına giderken. "Bir daha üstünü değiştiremeyesin diye kapıyı kilitliyorum!"

Donna iç geçirdi. "Üstümdekiler iyi. En azından rahat. Bizimle gelmek istemediğine emin misin, Lexie? Arabada yer var."

"Kulağa eğlenceli gelse de bugünlük kalsın."

"Sakın Bob duymasın, delirir."

"Biliyorum, kusura bakma. Fakat adamı tanımıyorsunuz bile. Daha birkaç gün önce varlığından haberiniz yoktu."

"Ama Jan tanıyor ve gerçekten çok üzgün. Geçmişi değiştirmek isterken artık bunun imkânsız olduğunu bilmek çok korkunç."

"Hayatımı özetledin sanki," dedi Lexie.

"Pekâlâ, hazır mıyız?" Bob yatak odasının kapısında dururken iki kadın da ona baktı. Dar siyah bir gömlek ile tam ayak bileğinde biten siyah bir kot pantolon giymişti. Krem rengi bez ayakkabılarını da çorapsız giymişti. Hâlâ nemli olan dağınık sarı saçlarını bir saç bandıyla geriye yatırmıştı.

"*Böyle* mi gideceksin?" Lexie sözünü hiç sakınmadı.

"Şey, evet. Öyle düşünüyorum. Kötü mü görünüyorum?"

"Muhteşem görünüyorsun, Bob," dedi Donna. "Ama cenazeye gidiyoruz." Oysa Bob az önce podyumdan inmiş gibi görünüyordu.

"Bunun farkındayım, Donna. Fakat kendim olmak istiyorum. Açık konuşalım, dayım olduğunu biliyorum ama onu hiç tanımadım. Yas tutuyormuş gibi görünmek istemem."

Donna ayağa kalktı. "Ah Tanrım, üstümü değiştirmem gerek. Bu..."

"Hayır!" diye bağırdı Bob ve Lexie aynı anda.

Bob ona kapıya kadar eşlik etti. "Haydi. Yağmur yağacağa benziyor, trafik felç olacak. Sonra görüşürüz, Lexie."

Donna, Bob'un arabayı binanın altındaki garajdan Dorset Sokağı'na çıkarışını seyretti. Sabah trafiği hâlâ yoğun bir şekilde devam ediyordu. Fakat North Circular Caddesi'nden aşağı gitmek için sola döndüklerinde trafik ters şeritte kaldı.

"Anneme onu saat dokuz buçukta alacağımızı söyledim," diyen Bob, yeşil ışığı yakalamak için gaza bastı. "Buradan yalnızca on dakika sürer."

Donna başını onaylarcasına salladı.

"Donna, sen iyi misin? Kötü görünüyorsun."

"İyiyim. Sadece biraz yoruldum."

"Emin misin?" Bob yanında oturan Donna'ya bakacağım derken arabayı sarstı. "Durmamı ister misin?"

Donna cevap veremedi. Yaşadıkları adeta film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu, nefes almakta zorlandı. Ensesinden süzülen ter damlalarını hissedebiliyordu. Öyle ki bir an kendini kusacakmış gibi hissetti.

"Donna?"

"Dur!"

Bob sol şeride geçip yan sokağa sapmayı başardı ve durdu. Arabadan koşarcasına indi, yolcu koltuğunun kapısını açtı ve inmesi için Donna'ya yardım etti.

"Ne oldu?" diye sordu Bob, nefes almaya çalışan Donna'ya. "Tanrım, Donna. Ambulans çağırayım mı?"

Nefes alış verişleri düzelmeye başlayan Donna, başını hayır anlamında salladı. Arabaya yaslandı ve ağlamaya başladı.

"Donna, aşkım, sorun ne? Endişelenmeye başladım."

"Ben... özür dilerim, Bob. Daha iyiyim. Sadece düşündüm de... Sen bana bakma. Saçma sapan davranıyorum işte."

"Ne düşündün?" Bob endişeyle Donna'ya bakınca Donna, kendini adeta bir ahmak gibi hissetti.

Donna başını eğdi. "Cenaze. Cenaze yüzünden. Sabahtan beri bu kadar gergin oluşumun sebebi bu. Yangını ve sonrasındaki cenazeyi düşünüp duruyorum. Hayatımın en kötü zamanıydı."

"Tanrım. Donna, düşünmeliydim. Çok özür dilerim." Bob

onu kendine doğru çekip ensesine masaj yaptı. Çok iyi gelmişti. Küçük dairesinin güvenli duvarlarına geri dönmeyi ve Bob ona masaj yaparken televizyon seyretmeyi nasıl da istiyordu. Cenaze dışında her yere gidebilirdi.

"Şimdi dinle beni," diye devam etti Bob. "Hâlâ vaktimiz var. Seni eve bırakacağım. Bunu tartışmayacağız."

Donna geri çekildi. "Hayır, Bob. Annenin bana orada ihtiyacı var. Mantıksız davrandığımı söylemiştim."

"Mantıksız davranmıyorsun." Bob tekrar arabaya binmesi için Donna'ya kapıyı açtı. "Cenazede olmana hiç gerek yok, özellikle de acı dolu anılarını su yüzüne çıkaracaksa. Babam ve ben orada, annemin yanında olacağız zaten. Yine de onu görmek istersen yarın yanına uğrarız."

"Hayır, Bob. Haydi, geç kalacağız."

"Ama seni eve bırakayım..."

"Bob! Beni bu kadar umursamana bayılıyorum fakat cenazeye gideceğim, son sözüm bu. Annen tüm zor zamanlarımda yanımda oldu, şimdi sıra bende."

"Emin misin?" Bob hâlâ kararsız görünüyordu.

"Eminim," diyen Donna arabaya bindi. "Şimdi gidelim."

Donna koltuğa oturup gözlerini kapattı. Bu sefer hatırlamak için kendine izin verecekti. Anıların bıraktığı yaralar acı verse de zamanla iyileşebiliyorlardı. Ayrıca geçmişinden çok uzun süre kaçmıştı.

Yeni tanıştığı uzaktan bir akrabası ve Jan ile cenaze arabasının içinde oturuyordu. Başka hiç kimsesi yoktu. İçindeki boşluk hissi onu ele geçirmişti, o yangında ölmüş olmayı diledi. Araç ağır ağır sokakta ilerlerken pencereden dışarı baktı. Sıradan hayatlarına devam eden sıradan insanları seyretti. Yaşadığı acıdan habersizlerdi. Artık nasıl hayatta kalacaktı?

"Pekâlâ." Bob'un aksanlı sesi yüzünden Donna'nın düşünceleri dağıldı. Jan'in evine varmışlardı bile. Donna hayatta kalmayı *başarmıştı*. Zor olmuştu –hâlâ da zordu– ama üstesinden gelmişti. Oysa şimdi hayatı onu seven insanlarla doluydu ve bunun için kendini şanslı hissediyordu. İşte o an, Jan'e bu zor zamanında yardımcı olmanın da iyileşme sürecinin bir parçası olduğunu anladı.

Otuz Altıncı Bölüm

"Yalnız başına iyi olacağından emin misin, anne?"

"Olurum, William. Sadece haberleri izleyip yatacağım. Yarın bir sürü toplantı var. İyice dinlenmek istiyorum."

"Emin misin?" Will birkaç hafta önceki cenazeden bu yana evden hiç ayrılmamıştı ve ayrılmak da istemiyordu.

Yatak odasına çıkarken kendini rahatlamış hissediyordu. Kendini yatağa bırakıp vücudunu esnetti. Silvia hâlâ banyodaydı, bu yüzden bir saat boyunca hazırlanmak zorunda olmayacağını düşündü.

Babası olmayınca ev ona tuhaf gelmeye başlamıştı. Sanki herkes diken üstünde yürüyor gibiydi. Will annesini üzecek herhangi bir şey söylemekten korkuyordu. Vivienne de cesur ifadesini takınarak iyiymiş numarası yapıyordu. Silvia ise ne yapacağı konusunda kararsızdı. Will, annesinin evde yalnız kalmamasına özen gösteriyordu. Vivienne'in kendini terk edilmiş hissetmesine gönlü razı değildi. Uzun yıllar boyu biriyle olup, sonra onu aniden kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordu. Annesiyle arasının eskisinden daha iyi olmasının başlıca sebebinin, babasının ölümü olması yüreğini burkuyordu.

Cenaze çok kederli geçmişti. Will bir kere daha babasının ne kadar çok sevildiğini anladı. Arkadaşları ve komşuları onu son yolculuğuna uğurlamak için adeta akın etmişti. Cenaze formalitelerinden nefret de etse Will, babasının onu uğurlamaya gelen kalabalıkla gurur duyacağını biliyordu.

O gün ayrıca bir kuzeni olduğunu da öğrenmişti. Babasından geriye kalan bir kuzen *ve* bir hala. Var olduklarını duymuş olsa da bu zamana dek onlarla tanışabileceğini hiç düşünmemişti. Şartlar elbette ki hoş değildi ama kuzeniyle iyi anlaşmıştı, haberleşmeye devam edeceklerdi.

İsmi Bob'du ve Will, ona adeta hayran kalmıştı. Giyim tarzı yüzünden kalabalıktan ayırt edilebiliyordu, saçları da sanki yeni uyanmış gibi dağınıktı. Ancak oldukça yakışıklı ve beyefendiydi. Will ondan hemen hoşlandı. Annesi Jan de çok sıcakkanlıydı. Bu insanların hayatına daha yeni giriyor oluşu, Will'i gerçekten üzmüştü.

"Hâlâ hazır değil misin?" dedi Silvia bornozuyla içeriye girerek. "Artık çıkmamız gerekiyor."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Kot pantolonumu ve gömleğimi giymem otuz saniye sürer. Sen önümüzdeki bir saat boyunca saçını kurutup, makyaj yapacaksın."

Silvia omzunu silkerek makyaj çantasıyla beraber kapının arkasında kayboldu. Odanın ışığından nefret ettiğini, makyaj yaparken banyodaki doğal ışığı tercih ettiğini söylerdi.

Bu gece Bob ve kız arkadaşıyla buluşacaklardı. Will onunla cenazede tanışamamıştı çünkü zavallı kadın kendini iyi hissetmiyordu. Ancak dördünün bir arada olacağı günü iple çekiyordu. Konuşacak çok şeyleri olmalıydı.

Will yatakta doğrulup, giymek için çıkardığı mavi kot pantolonuyla siyah gömleğine baktı. Ardından aklına Bob ve ne

kadar havalı göründüğü geldi. Bir moda muhabiri olduğunu söylemişti. Buna şaşırmamak gerekirdi. Silvia'nın –her zamanki gibi– göz kamaştırıcı görüneceğini bildiğinden, biraz gayret sarf etmesi gerektiğini düşündü. Dolabını kurcalayarak modaya daha uygun bir şeyler bulup bulamayacağına baktı. Islık çaldığını fark ettiğinde şaşırdı. Haftalardır ilk kez ruh halinin daha iyi olduğunu hissediyordu. Kalbindeki ağırlık az da olsa hafiflemişti. Midesinde kelebekler uçuşuyordu. Bu akşam kesinlikle harika olacaktı.

"Hapşu!" Donna burnunu neredeyse yüzüncü kez sildi.

"Bence iptal etmeliyiz," dedi Bob endişeli gözlerle. "Başka zaman gideriz."

Donna başını iki yana salladı. "İptal falan etmiyoruz. Sırf burnum akıyor diye iptal edersek kuruntulu olduğumu düşünürler."

"Onlara fotoğrafını da gönderebilirim." Bob yatağın yanındaki çekmeceden iPhone'unu çıkardı. "Burnunun rengi onları hasta olduğuna ikna etmeye yeter!"

"Sakın," dedi Donna telefonu almak için hamle yaparak. "Ciddiyim, cenazeye de gitmedim. Bu akşam da gelmezsem ayıp olur."

"İsteyerek yapmadın Donna. Dert etme bu kadar."

"Daha çok gayret göstermeliydim." Cenaze için Jan'i aldıkları zaman Bob, annesine Donna'nın nasıl hissettiğini anlatmıştı. Jan de Donna'ya sarılıp onu, evde kalmaya ikna etmişti. "Kendi kederinle uğraşırken bana faydan dokunmaz," demişti. "Şimdi eve git, akşam gelirsin. Öyle konuşuruz."

"Büyük bir gayret sarf ettin, aşkım. Kendine bu kadar yüklenme. İptal etmek için arayayım mı?"

"Kesinlikle hayır. Bana yalnızca on dakika ver, bu yüz bambaşka olacak."

"Hımm. Git bakalım. Deneyebilirsin tabii ama hâlâ şüpheliyim."

Donna erkek arkadaşının şakasına gülmekten kendini alamadı. Bob etrafındayken huysuz olmak hiç kolay değildi. Dışarı çıkmak gibi bir arzusu yoktu ama buna katlanacaktı. Bob'u bir daha yüzüstü bırakamazdı. Yeni tanıştığı kuzeniyle buluşmak için hevesleniyor ve Donna'yı da yanında görmek istiyordu. Cenazede kuzeninin nişanlısıyla tanışmıştı. Bob, kadının göz kamaştırdığını söylemişti. Bununla yarışabilmek için çok çalışması gerektiğini biliyordu!

Banyonun kapısını kilitleyip aynaya baktı. Kesinlikle göz *kamaştırıyordu.* Ancak güzelliği ile değil çirkinliğiyle! Gözleri kızarmıştı ve şişmişti. Sürekli sümkürmekten burnunun etrafındaki damarlar belirginleşmişti. Cildi kuruydu, dudakları çatlamıştı ve çenesinde de neredeyse karpuz büyüklüğünde bir sivilce çıkmıştı. "Pek hoş bir manzara değil," dedi. Sıkılıp sıkılamayacağını anlamak için sivilceyi parmağıyla inceledi.

Yaptığı onca şeye rağmen yirmi dakika sonra banyodan normale yakın bir suratla çıktı. Kızarıklığı gizlemek için ağır bir göz makyajı yapmıştı. Lexie'nin mucizevi yeşil şeyiyle çatlayan damarlarını bile gizlemeyi başarmıştı. Lexie sık sık bunu fondöteninin altına sürerdi. Donna da bunun üreticilerin para kazanmak için uydurdukları bir şey olduğunu düşünürdü. Ancak sonuçları görünce yarın bir kutu da kendine almayı aklına yazdı.

"Vay vay," dedi Bob ıslık çalarak. "İyi sıvanmışsın."

"Bu şartlar altında yapabileceğimin en iyisi bu."

"Donna, muhteşem görünüyorsun."

"On yıllık elbisemin içindeyim, Bob."

"Tanrım, kadınlar neden iltifat kaldıramıyor? Yüzünden bahsediyordum. *Yüzün* şahane görünüyor. Şimdi acele et de giyin. Saat sekizde taksi gelecek, on beş dakikamız var."

Dolabına bakındıktan sonra Donna, bilekte biten beyaz bir kot ve kolsuz, zümrüt yeşili bir bluzda karar kıldı.

Günler uzamaya başlamıştı, hava da baharın gelmesiyle az da olsa ısınmıştı. Kalın siyah taytını ve tüylü botlarını bir kenara bırakmanın vakti gelmişti artık. Uzun, dalgalı saçlarını taradı ve çok da yüksek sayılmayan topuklu ayakkabılarını giydi. Gitmeye hazırdı.

Donna buluşma yerini seçme konusunda fikir sunamasa da bundan rahatsız değildi. Milano inanılmaz lezzetli yemekleri olan otantik bir İtalyan pizzacısıydı. Oraya defalarca kez gitmiş ve sarımsaklı ekmeğinden tiramisuya kadar her şeyine hayran kalmıştı. Taksi restorana doğru ilerlerken bile ağzı sulanmaya başlamıştı. Yemeği iple çekiyordu.

İçeri girdiklerinde kadeh sesleri ve sohbet uğultusu bir anda Donna'nın moralini yükseltti. Garson rezervasyonlarını kontrol edip, diğer çiftin çoktan geldiğini söyledi. Restoranın arka tarafına doğru işaret etti. İşaret ettiği masadaki çift derin bir sohbete dalmıştı. Hem Donna hem de Bob başını o yöne doğru çevirerek gülümsedi. Bob'un kuzeni de onları karşılamak için ayağa kalktı.

Donna adeta donakalmıştı. Ne hareket edebiliyor ne de konuşabiliyordu. Kendini bir çeşit rüyada zannetti. Sanki paralel bir evrende Christchurch'teki kahve dükkânına gitmişti.

"Ben bir fincan kahve ve bir dilim cevizli pasta alacağım," dedi sabırsızca bekleyen garson kıza. "Donna?"

"Sadece çay, lütfen." Hiçbir şey yiyemezdi. Midesi adeta düğüm düğüm olmuştu. Hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. William'ın kollarına düştüğü an yaşadıkları çok tuhaftı. Sanki her şey bir anda rayına oturmuştu. Sanki eski birer dostlarmış gibi William onu kahve içmeye davet etmiş, Donna da kabul etmişti. Aslında düşünmeden davranmak Donna'ya göre değildi ama nedense yaptığı şey, ona yanlış gelmiyordu.

İşte karşısındaydı. William. Onun William'ı. Tam karşısında duruyordu. Dublin'deki bir restoranda. Yaşananlar gözlerinin önünden geçerken bir anda bacakları onu taşıyamaz oldu. Bayılırken bir çift güçlü kolun onu yakaladığını ve nazikçe sandalyeye oturttuğunu hissetti. Bu kolların William'a ait olduğunu içgüdüsel bir şekilde biliyordu. Bu gerçek miydi? Kimileri tesadüf olduğunu söylerdi ama Donna, ondan fazlası olduğundan emindi. Kaderin eli onu hayatı boyunca zorlu yollardan geçirmişti; pek çok açıdan hoş sayılmayacak şekilde hem de. Ancak bugün yine aynı el, onu hayallerinin erkeğinin kollarına bırakmayı seçmişti. İkinci defa. Bu sefer gitmesine izin vermeyecekti.

Otuz Yedinci Bölüm

"Donna? Donna? İyi misin?"

"Biraz su ver. Kıpkırmızı olmuş."

"Dışarı çıkmamalıydık, biliyordum işte. Ateşi var."

"Onu bir hastaneye götürelim mi?"

"Durun, gözlerini açıyor. Donna, iyi misin?"

Donna yavaş yavaş ona bakan yüzlere odaklanmaya çalışırken, neler olduğunu fark etmesi yalnızca bir dakikasını aldı. Gözlerini iri iri açıp Bob'un elindeki su bardağını aldı. Birkaç yudum sudan sonra nihayet konuşabilmişti. Dudaklarından çıkan ilk kelime, "William!" oldu.

Bob, bir Will'e bir de Donna'ya bakıyordu. "Siz tanışıyor musunuz?"

"Öyle de denilebilir," dedi Will, gözlerini Donna'dan ayırmadan. "İnanılır gibi değil."

Donna bir yudum daha su içti, kendini çok daha iyi hissediyordu. "Seni gördüğüme inanamıyorum. İyisin."

"Biri bana neler olduğunu açıklayabilir mi?" Bob, Donna'nın yanındaki sandalyede oturuyordu. "Kafam karıştı."

Donna ise yalnızca Will'e bakıyordu. Yüzünün her köşesini zihnine adeta kazıyordu. Keşke yalnız olsalardı. Söylemek istediği, öğrenmek istediği çok şey vardı.

İlk konuşan Will oldu. "Donna ile daha önce tanıştık. Yeni Zelanda'dayken, kısa bir süreliğine."

Bob ellerini birbirine vurdu. "Yok artık! Şu tesadüfe bir bakın. Dünyanın neresine gidersek gidelim İrlandalıların birbirlerini bulduğu bir gerçek."

Donna hâlâ sessizdi. Will artık endişelenmeye başlamıştı. "Donna iyi görünmüyorsun. Sana bir şeyler getireyim mi?"

"Hayır, hayır, iyiyim ben. Sadece lanet olası soğuk yüzünden. Alışamadım sanırım. İçeri girince de bir anda sersemledim." Yalan olduğu apaçık ortadaydı. Onu sersemleten soğuk değil, William'dı ama bunu kabul edecek değildi.

"Şey, neden bir şeyler sipariş etmiyoruz? Siz de nasıl tanıştığınızı anlatırsınız." Silvia uzanıp Donna'nın elini tuttu. "Bu arada ben Silvia. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Donna, ben de öyle." El sıkıştılar. Donna o an gerçek hayata geri döndü. William'ın bir kız arkadaşı vardı. Hem de *sadece* kız arkadaş değildi, nişanlısıydı. Böyle olmamalıydı.

Yemek siparişi verdikleri sırada Bob da tüm hikâyeyi öğrenmek istediğini söyledi. Nerede, ne zaman tanışmışlardı? Sadece arkadaşlar mıydı? İrtibat kurmuşlar mıydı? Donna "arkadaş" sorusunun altında yatan imayı anlayabilecek kadar iyi tanıyordu Bob'u. Umursamaz gibi görünüyordu, çünkü arkadaştan daha fazlası olup olmadıklarını açık açık sormak istememişti. Donna hikâyeyi anlatma işini Will'in üstlenmesinden memnundu.

"Christchurch'teydik," diye başladı Will. "Depremden bir önceki gün."

Will duraksayınca, Bob da anlıyormuş gibi başını salladı. "O zaman vakit geçirmeye çok fazla fırsat bulamadınız?"

"Öyle sayılmaz." Will hemen Donna'ya bir bakış attı. Donna da başını sallayarak karşılık verdi. Kelimelere ihtiyaçları yoktu. "Danışma ofisinde tanıştık, konuşmaya başlayınca ikimizin de İrlandalı olduğunu fark ettik."

Donna devam etti. "İkimiz de yalnız seyahat ediyorduk, bu yüzden ertesi gün birlikte şehir turuna çıkmaya karar verdik."

"Ama bunu hiç başaramadılar çünkü deprem oldu," dedi Silvia yanında oturan Will'in elini tutup sıkarak. "Ne kadar korkunç olabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Hayır, korkunç değildi. Birbirimizi tanımıyorduk bile."

"Sanırım Silvia depremden bahsediyor, Donna," dedi Bob tek kaşını kaldırarak. "Deprem olduğunda birlikte miydiniz? Yalnız olduğunu söylemiştin diye hatırlıyorum."

Donna başını iki yana salladı. "*Yalnızdım.* William'la, şey, Will'le buluşmaya gidiyordum. Deprem o sırada oldu."

"Seni bekledim," dedi Will. Kahverengi gözleri adeta Donna'yı delip geçiyordu. "Gelmekten mi vazgeçtin yoksa geciktin mi, emin olamadım."

"Uyuyakaldım. Uyuyakalmak için o günü buldum. Çok özür dilerim. Deprem olduğu zaman neredeyse varmak üzereydim."

"Ucuz atlatmışsınız, he?" diyen Bob, masadaki sürahiyle herkesin bardağındaki suyu tazeledi. "Şimdi ikiniz de buradasınız, ne hikâyeymiş ama."

Donna, Bob'un söylediklerine kulak asmadı. "Meydanda seni aradım ama ortalık cehennem gibiydi, seni bulamadım. Ayrıca başımı bir yere vurduğum için sersemlemiştim."

"Tanrım. Yaralandın mı?" Will gerçekten endişeli görünüyordu.

"Birkaç vuruk ve kesik. Ciddi bir şey yok. Ya sen?"

"Ben de öyle. Çok bir şey yok."

"Çok bir şey yok mu?" diyen Silvia, yanında oturan Will'e sanki çıldırmış gibi bakıyordu. "Ciddi bir yaralanmanın ardından nasıl çok bir şey yok diyebiliyorsun?"

Donna öne doğru eğildi. "Yaralanma mı? Ne oldu, Will?"

Will utanmış görünüyordu. Silvia'ya attığı ters bakış, Donna'nın gözünden kaçmamıştı. Bu bilgiyi paylaşmak istemediği belliydi.

"Elin mi?" Bob sohbete yeniden katılmıştı. "Cenazede fark ettim ama sormak istemedim."

Will iç geçirerek başıyla onayladı. Elini herkes görebilsin diye masanın üzerine koydu, kısa bir süre sonra da geri çekti.

Donna derin bir nefes aldı. "Ah, ne oldu?"

"Büyük bir enkaz parçası elimin üzerine düştü. Ne yazık ki parmaklarımdan birini kurtaramadılar ama çok daha kötü olabilirdi. Bu yüzden çok önemli sayılmaz."

"Kendisi fazla alçakgönüllüdür," dedi Silvia, Will'e hayranlıkla bakarak. "*Oldukça* önemli aslında. Enkaz eline öylece düşmedi. Bir çocuğu ezilmekten kurtarırken oldu."

"Bu kadar büyütme, Sil."

"Doğru. Tıpkı Donna gibi sersemlemiş bir halde gezinirken bir kadının avazı çıktığı kadar bağırdığını işitmiş. Doğruca ona koşmuş. Kadının dört yaşındaki oğlu büyük bir enkazın altına sıkışmış. Göğsü eziliyormuş, nefes alamıyormuş."

"Tanrım!" Bob'un gözleri adeta birer fal taşı gibi açılmıştı. "Sonra ne oldu? Çocuk iyi miydi?"

Donna sessizdi. Rüyasında gördükleriyle yaşananların ne kadar benzer olduğunu düşünüyordu.

Will'in bariz utangaçlığına rağmen Silvia konuşmaya devam

etti. "Will de içgüdüleriyle hareket etmiş. Tüm gücünü enkazı kaldırmak için kullanmış, annesine de çocuğu çekmesi için talimat vermiş. Çocuk enkaz altından kurtulunca da Will, enkazı taşımayı bırakmış. Ancak yeterince hızlı davranamamış."

"Bu çok korkunç," diyen Donna, başını iki yana salladı. "Oradaki hastaneye mi yattın? Hastanelere bakmam gerektiğini biliyordum. Ancak sonradan aklıma geldi. O kadar etkilendim ki hemen eve dönmek istedim."

"Bunu anlıyorum," dedi Will. İşte, yine o gözler. "Ve evet, on gün hastanede kaldım. Ardından tedavime evde devam edebileceğimi söylediler."

Garson yemeklerle masaya gelip, herkese aldığı haberleri sindirmesi için zaman tanıdı. Donna çok aç sayılmazdı. Burnu tıkalıydı ve akıntı yüzünden boğazı çok kaşınıyordu. Ancak sağlığı yerinde olsaydı bile bir şey yiyebileceğinden şüpheliydi. İki yıldan fazla süren merakının ardından nihayet William'ı bulmuştu. Fakat bir şeyler yanlıştı. İçinde bulundukları durum Donna'ya hiç doğru gelmiyordu. Eve gidip yatağa girmek ve her şeyi düşünmek için sabırsızlandı.

"İyi misin, aşkım?" Herkes kendi yemeğine yumulmuşken Donna, pizzasına boş gözlerle baktığını fark etti.

"Aslına bakarsan kendimi çok iyi hissetmiyorum, Bob. Eve dönsek olur mu?"

"Biraz solgun görünüyorsun," dedi Silvia. "İstersen garsondan yemeğini paketlemesini isteyebilirsin. Belki sonra yemek istersin."

Donna işte o an yüzüğü fark etti; Silvia'nın parmağındaki büyük, parlak tek taş yüzüğü... Gerçekler yüzüne adeta bir tokat gibi çarpmıştı. Will *asla* onun olmayacaktı. Restorandan olabildiğince hızlı bir şekilde ayrılmak istiyordu.

"Beklemesek olur mu?" dedi ayağa kalkarak. "Benim... Benim gerçekten hava almaya ihtiyacım var."

Bob da adeta yerinden sıçradı. "Elbette. Haydi, eve gidelim." Yemek için masaya kırk euro bıraktı.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Silvia sanki Will'e daha çok yanaşmıştı. Bir şeyler mi ima ediyordu? Donna ve Will arasındaki bir şeyleri mi sezmişti?

"Yarın seni ararım, Bob," dedi Will. Ayağa kalkıp kuzeniyle tokalaştı. "Umarım kısa sürede iyileşirsin, Donna. Bir ara oturup sohbet etmek isterim."

"Evet. Evet, güzel olur."

Dışarı çıktıkları zaman Bob, hem Donna'yı ayakta tutmaya çalışıyor hem de taksi çağırıyordu. Donna şarabından bir yudum dahi almamıştı. Bob, Will ile Donna arasındaki gerginlikten habersiz görünüyordu. Eve dönerken neşeyle kuzeninden bahsetti.

"Demek ikiniz tanışıyorsunuz. Ne kadar şaşırtıcı, değil mi?"

"Evet."

"İyi çocuk ama."

"Evet."

"Elinin hikâyesi de harika. Gerçek bir kahramanmış."

Sanki Bob da ona âşık olmuş gibi konuşuyordu. Âşık! Donna acaba gerçekten ona âşık mıydı? Bu fikri aklından çıkarmak istese de sürekli düşünüyordu. Evet, hem de onunla tanıştığı ilk günden beri. Will'e âşıktı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Will avuçlarının arasına aldığı kahve fincanıyla mutfak masasında oturuyordu. Silvia oldukça yorgundu. Bu yüzden ona

yatmasını, birazdan yanına geleceğini söylemişti. Tek başına düşünmeye ihtiyacı vardı. Elbette, bunu Silvia'yla paylaşmamıştı. Silvia aptal değildi, sebebinin Donna olduğunu hemen hissederdi.

Bob ve Donna yanlarından ayrıldıktan sonra onu adeta soru yağmuruna tutmuştu. Ona karşı bir şeyler hissediyor muydu? Aralarında bir şey yaşanmış, depremden sonra onu aramaya çalışmış mıydı? Peki, şimdi Donna için neler hissediyordu? Silvia hepsini öğrenmek istemişti.

Will kendini mahkemede sorgulanıyormuş gibi hissetmişti. Silvia dürüst ve lafı dolandırmayan birisiydi. Will onun bu yönünü seviyordu, ancak kendisi verdiği cevaplarda pek de dürüst sayılmazdı. Donna'nın sadece tanıştığı birisi olduğunu, İrlandalı oluşuna kapıldığını çünkü evini özlediğini söyledi. Başına bir şey geldi mi diye merak ettiğini ama ondan öteye gitmediğini anlattı. Silvia ona inanmıştı. Fakat Will, bundan böyle Silvia'nın göz hapsinde olacağının farkındaydı. Ne de olsa Silvia tam bir İtalyan kadınıydı; sevdiklerine sadık ve onlara karşı aşırı derecede korumacıydı. Eğer Donna'ya karşı bir şeyler hissettiğini düşünürse Silvia'nın karşısında duramazdı. Bu yüzden dikkatli davranmalıydı.

Donna restorandan içeri girdiğinde Will'in kalbi adeta yerinden çıkacaktı. Onu bu kadar büyüleyen şey neydi? Silvia'yı seviyordu fakat Donna'yı görmek adeta başını döndürmüştü. Tanıştıkları gün nasıl hissettiğini hatırladı. Uzun, dağınık saçları, dudağındaki dudak parlatıcısına nasıl da yapışmıştı, yüzündeki çiller konuşurken nasıl da dans ediyordu. Bir zamanlar onun, hayatının kadını olduğunu düşünmüştü. *Hayatının geri kalanını beraber geçirmek isteyeceği, hayallerinin kadını.*

Gözlerini ovuşturarak esnedi. Yanılmıştı. Donna o gün üzerinde büyük bir etki bırakmış olabilirdi. Ancak onunla ertesi gün görüşebilseydi belki de böyle hissetmeyecekti. Deprem hikâyesi tüm duygularını hassaslaştırmıştı, çünkü ona ne olduğunu öğrenememişti. Bu yüzden de durumu kafasında fazla büyütmüştü. Hepsi buydu.

"Geliyor musun, Will? Yatak sensiz çok boş."

Düşüncelerinden aniden sıyrılan Will, başını kaldırıp baktığında Silvia'nın mutfak kapısında beklediğini gördü. Üstünde zarif, ipek kumaştan mavi bir sabahlık vardı; tam dizlerinin üzerinde bitiyordu. Saçları ise dağınıktı. Çok güzeldi, bir kadında isteyeceği her şeye sahipti. Silvia'nın Donna yüzünden kendini biraz tehdit edilmiş gibi hissettiğini biliyordu. Onu suçlayamazdı. Gergin ve tuhaf bir durum içine girmişlerdi. Silvia'ya onu ne kadar çok sevdiğini hissettirmesi gerektiğini, Donna'ya hissettiklerinin geçici olduğunu aklına yazdı.

"Kendi kendime mi konuşuyorum?"

"Affedersin, Sil." Fincanındaki kahveyi bitirip ayağa kalktı. "Bir kahveye ihtiyacım vardı. Şimdi geliyorum."

Silvia, Will merdivenleri tırmanmaya başlayıncaya kadar bekledi. Sanki Will'in düşüncelerini sezmişti ve onun gerçek hayata odaklanmasını, geçmişe takılmamasını istiyordu. Haklı olabilirdi. Başka şartlar altında olsalardı, Donna'nın peşinden gidebilirdi ve belki, sadece belki, işler yolunda gidebilirdi. Ancak gerçek şu ki o, Silvia'yla nişanlıydı. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Will yatağa girip Silvia'ya sarıldı. Onu iyice kendine doğru çekti, yüzünü kadının saçlarına gömdü. Tahrik olması yalnızca saniyeler sürmüştü. Silvia'yı nazikçe kendinden tarafa döndürdü. Uyuşmuş parmaklarıyla Silvia'nın iç çamaşırını

çıkardı. Will zaten çıplaktı, Silvia'nın heyecanını da hissedebiliyordu. Bedenleri usulca birleşikten sonra ritmik hareketlerle birbirlerini keşfetmeye devam ettiler. Aralarındaki cinsel uyum her zaman şahane olmuştu. Birbirlerini yakından tanıyor, nelerden hoşlandıklarını biliyorlardı. Will aceleci davranmamayı severdi. Anın tadını çıkarırdı. İşte o an, aklına birdenbire Donna geldi. Onunla sevişmenin nasıl olacağını merak etmişti. Vücudu aniden o güne kadar hiç yaşamadığı büyüklükte, haz dolu bir orgazmla sarsıldı.

"Ah, Donna!" Kelimeler dudaklarından adeta kaçıvermişti. Hayatının en büyük hatasını yaptığının farkındaydı.

Otuz Sekizinci Bölüm

"Artık Bob'la birlikte olabileceğimden emin değilim, Lexie."

Lexie içtiği votkayı neredeyse bardağına geri tükürecekti. "Ne? Ciddi olamazsın."

Donna şakaklarını ovuşturdu. "Ne yazık ki öyleyim."

"Ama neden? Will yüzünden mi?"

"Öyle de denilebilir."

"Bu da ne demek şimdi?" Lexie'nin sesi yükselmeye başlamıştı.

"Şey, evet, sanırım öyle. Fakat tam olarak değil."

"Tanrım, bulmaca gibi konuşuyorsun, Donna. Öyle mi, değil mi?"

"Will'i görünce kesinlikle bazı şeyler değişti," dedi Donna, kadehinde kalan son beyaz şarabı yudumlayarak. "Yani aslında o şeyleri daha net görmeye başladım."

Lexie gözlerini devirdi. "Açık konuş o zaman. Yok, konuşma! Tuvalete gidiyorum. Biraz daha içki getirmemi ister misin? Sanırım, ihtiyacım olacak."

Bir barmen boş kadehleri almak için masaya yaklaşınca

Donna, birer kadeh daha sipariş etti. Çarşamba ziyaretine Lexie de eşlik etmişti ve eve dönerken bara girip bir şeyler içmeye karar vermişlerdi. Bob da bazı ödül törenleri yüzünden mesaiye kalacağını ve eve geç geleceğini söylemişti. Bu yüzden kız kıza sohbet etmek için mükemmel bir akşamdı.

Şehir merkezindeki bar, haftanın ortası olmasına rağmen tıklım tıklımdı. Yine de arka tarafta rahat bir şekilde sohbet etmelerine imkân tanıyacak bir masa bulabilmişlerdi. Will'le restoranda karşılaştıkları geceden bu yana neredeyse iki hafta geçmişti. Donna artık büyük bir karar alması gerektiğini biliyordu.

Will'e âşıktı. Lexie'ye bunu söylemeye dili varmasa da gerçek buydu. Bob'la olan ilişkisinin içine sinmediğini uzun zamandır biliyordu. Onunla arkadaşlık etmek hoşuna gidiyordu ama bu gerçek aşk değildi. Bazen Bob'un da aynı şeyleri hissettiğinden ancak ikisinin de bunu dile getirmeye cesaret edemediğinden şüpheleniyordu.

Barmen içkilerle geri döndü. Donna içkilerin parasını ödeyip para üstünü bahşiş olarak bıraktı. Oldukça cömert bir bahşişti, genç barmenin yüzü minnettarlıkla ışıldadı. Donna, Bob'a her şeyi açıkladığını, Bob'un da anlayış göstererek onu terk edip Will'in kollarına bıraktığını hayal etti. Ancak iki sorun vardı. Birincisi, Bob'un anlayış göstereceğinden emin değildi, ikincisi ise Will nişanlıydı.

O geceden sonra Donna, Will'in bir şekilde onunla iletişim kurmasını umut etmişti. İkisini gizlice buluşup birbirlerine duydukları aşkı itiraf ederken ve hiç kimseyi üzmeden birlikte olabilmenin yollarını düşünürken hayal etmişti. Ancak bu uzak bir hayalden farksız görünüyordu. Arayan soran yoktu. Bob'a göre Will, düğününü planlamakla meşguldü. Bunu duymak Donna'nın kalbini kırmıştı.

"Tamam, mesanemi boşalttım," dedi Lexie sandalyesine oturup, kadehini yudumlayarak. "Şimdi anlat bakalım, ne düşünüyorsun? Uyarmadı deme, ben Bob'un tarafındayım."

"Ah, çok sağ ol."

"Onu üzmeni istemiyorum, Donna. Harika biri, başına gelebilecek en muhteşem şey."

Donna iç geçirdi. "Biliyorum. İşte tam da bu yüzden onun kalbini kırmak istemiyorum. Fakat bitmesi gerek."

Donna o akşam Will'i yeniden gördüğünde, duygularının nasıl bir anda gün ışığına çıktığını açıkladı. Aşktan bahsetmedi ama Bob'la olan ilişkisinden şüphe duymaya yetecek kadar şiddetli bir şeyler hissettiğini söyledi.

"Ama Will'in ne düşündüğünü bilmiyorsun, öyle değil mi? Yoksa konuştunuz mu?"

"Hayır, hiçbir şey duymadım. Fakat konu bu değil."

"Bence konu *tam da* bu."

"Dinle, Will'le bir şey yaşamayı beklemiyorum." Sesi boğazına takılan yumru yüzünden kısılınca Donna, öksürmek için duraksadı. "Yakında evlenecek, yani o gemi kaçtı. Ancak Bob'a karşı böylesine derin hisler beslemiyorken onunla nasıl bir ömür geçirebilirim?"

"Will'i görmek seni sersemletti bence. Belki birkaç hafta kafanı dinlersen, asıl istediğin kişinin Bob olduğunu fark edersin."

Donna başını iki yana salladı. "Sorun sadece Will değil. Dahası da var." Donna sonraki birkaç dakikayı Bob'la olan ilişkisinden bahsederek geçirdi. Onu bir kardeşten öte göremiyordu.

"Ama sevişiyorsunuz, öyle değil mi?" Lexie, Donna'nın söylediklerini anlıyor ya da kabul ediyor gibi görünmüyordu.

"Yani, sevişiyorsanız pek de kardeşçe bir ilişkiniz var denemez."

"Sevişiyoruz, Lexie. Fakat çok sık değil, rutine bindi diyebilirim. Ayrıca başlatan hep ben oluyorum, hiç sevişmesek Bob'un dert edeceğini düşünmem."

"Sen ciddi misin? Brendan sürekli isterdi. Eğer onun istediği gibi olsaydı, yemin ederim sabah, öğle, akşam sevişirdik."

"Benim de söylemek istediğim bu," diyen Donna, çakırkeyif olduğunu hissetti. Böyle şeyleri konuşmak daha hızlı içmesine sebep olmuştu. "Eğer buna ihtiyaç duymuyorsa, kalben de istemiyor demektir."

Lexie düşünceli görünüyordu. "Sevişmek istemeyen bir adam tanımadım, tabii eğer..."

"Eğer, ne?" Donna aniden duraksayıp ona bakan Lexie'yi inceledi. "Lexie?"

"Sence... Yani..."

"Lexie, ne diyorsun?" Donna sabırsızlanmaya başlamıştı.

Lexie usulca, kelimelerini dikkatlice seçerek konuştu. "Sence Bob'un eşcinsel olabilme ihtimali var mı?"

Donna kahkaha attı ama Lexie'nin ifadesini görünce durdu. "Ciddi misin sen? Bob? Eşcinsel?"

"Unut gitsin. Kesin yanılıyorum."

Donna bu düşünceyi irdelemeye başladı. Evet, Bob gerçekten de feminen bir adamdı ama eşcinsellik? Bob'un saç bantlarını ve uzun saçlarını düşündü. Bileğinde biten pantolonlarını, çorapsız giydiği ayakkabılarını hatırladı. Sonra klişelere takıldığını fark ederek başını iki yana salladı.

"İmkânsız, Lexie. Onunla neredeyse iki yıldır birlikteyim. Eğer eşcinsel olsaydı fark ederdim diye düşünüyorum."

Sonra birlikte oldukları zamanları düşündü. Bob onu du-

daklarından öpmek yerine alnından öperdi. Sevişmekten ziyade televizyon seyretmeyi tercih ederdi. Seviştikleri zaman da orgazm olmasının neredeyse asırlar sürdüğü zamanlar olurdu. Donna bazen Bob'un rol yaptığından bile şüphe ederdi fakat Donna kontrol edemeden Bob prezervatifi atmış olurdu. Bob gerçekten eşcinsel olabilir miydi? Onu hiç tanımamış mıydı?

"Donna sen iyi misin? Böyle konuştuğum için özür dilerim. Boşboğaz olduğumu bilirsin. Bir anda söyleyiverdim işte."

"İşin aslı, yanılıyor olduğundan emin değilim."

Kelimeler adeta havada asılı kalmıştı.

Lexie nihayet konuştu. "Sen de şüphe etmiş miydin?"

Donna bir süre düşündü. "Dürüst olmak gerekirse sevgili olmadan önce düşünmüştüm. Böylesine çekici bir adamın nasıl bekâr olduğuna şaşırıyordum. Belki birlikte olduğumuz zamanlarda da aklımın bir köşesindeydi ama yüzleşmek istemedim."

"Doğru olmayabilir."

"Belki."

"Sadece bir düşünce."

"Biliyorum." Donna bir anda kendini öylesine yorgun hissetti ki tek isteği yatağına dönmekti. "Eve dönebilir miyiz artık?"

"Elbette" diyen Lexie, dikkatle Donna'yı seyretti. "Gerçekten özür dilerim. Yani, söylediklerim için. Gerçekten."

Sözler geri alınamazdı. Donna'nın düşünmesi gereken çok şey vardı.

Bob yolda olduğunu haber veren bir mesaj attığında neredeyse gece yarısıydı. Donna yatakta diğer tarafına dönüp gözlerini

kapattı, ancak bir türlü uyuyamıyordu. Lexie'nin eşcinsellik hakkında söylediklerinden beri Donna başka hiçbir şey düşünemez olmuştu. Ne kadar çok düşünürse, o kadar çok ikna oluyordu. Belki de Lexie haklıydı. Pek çok nedenden ötürü üzüldü. Bob'un otuz yaşında henüz cinsel kimliğini kabullenmemiş olması gerçekten yürek burkuyordu. Fakat daha da kötüsü, ona nasıl böyle bir yalan söyleyebilmişti? Tam iki yıldır birliktelerdi. İki yıldır bir yalanı yaşıyordu. Tabii, eğer eşcinsel olduğu doğruysa.

Öte yandan bu durumu içten içe kabul eden bir yanı da vardı. Eğer Bob eşcinselse Donna için işler daha kolay olacaktı, öyle değil mi? Ondan ayrılmak zorunda kalmayacaktı. Sadece konuşacaklardı ve ilişkileri kendi kendine bitecekti. Üstelik arkadaş olarak kalmaya devam ederlerse, Jan'i de kaybetmeyecekti.

Kapıdan gelen anahtar sesini, hemen arkasından da mutfaktan yükselen tıkırtıları duydu. Bob akşam geç geldiği zaman hep aç olurdu. Ne yerse yesin tek bir kilo bile almayışına Donna çok imrenirdi. Öte yandan Donna özellikle de gecenin bu saatinde bir dilim ekmek dahi yese beli, bir beden daha genişlerdi. Aslında beden ölçüsünden memnun sayılırdı, ancak belinin kalınlaşacağını dert etmeden yemek yiyebilmenin güzel olabileceğini düşündü.

Televizyonun sesini duyduğuna memnun oldu çünkü bu akşam Bob'la konuşmak içinden gelmiyordu. Onunla sohbet etmeyi severdi –özellikle de yataktayken– fakat onunla konuşmadan önce kafasını toparlaması şarttı. Elbette, Lexie'nin yanılıyor olma ihtimali de vardı. Ancak ok yaydan çıkmıştı bir kere ve nedense arkadaşının yanıldığını düşünmüyordu.

O eski, yalnız hayatının üzerinden uzunca bir zaman geç-

mişti. Bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Dürüst olmak gerekirse bu düşünce onu hiç mutlu etmiyordu. Bir ilişkisi olması güzeldi. Güvende ve seviliyor olmaktan memnundu, önceki hayatında bunların eksikliğini yaşamıştı. Asıl kalbini acıtansa bir daha Will'e hissettiği kadar büyük bir aşkı bulamama ihtimaliydi.

Will tek kelimeyle mükemmeldi. Yalnızca görünüşü ya da davranışlarıyla değil, her şeyiyle mükemmeldi. Onun yanındayken hissettiği duygular tarifsizdi. İçini öylesine büyük bir huzurla doldurmuştu ki ona baktığında kendini tamamlanmış hissediyordu. Acaba Silvia ne kadar şanslı olduğunun farkında mıydı? Gözyaşları gözlerini yakınca ağlamamak için direndi.

Yatak odasının kapısı bir anda açıldı ve Bob içeri girdi. Bob'un yaptığı gürültüden ne kadar alkol aldığı anlaşılabiliyordu. Çok sık içen birisi olmadığından iki kadeh bile onu sarhoş etmeye yeterdi.

"Donna, aşkım, uyanık mısın?"

Donna uyumuş numarası yapmak için mümkün olduğunca sabit durmaya ve derin nefes almaya çalıştı. Şimdi onunla yüzleşemezdi.

"Donna?"

Gerçekçi olmak için horlamaya bile başladı. Bob da nihayet vazgeçerek üstünü değiştirmeye koyuldu. Bu sırada Donna da onu seyrediyordu. Bob gömleğini çamaşır sepetine koymadan önce özenle katladı, pantolonunu da dolaba asmadan önce eliyle düzeltti. Ayakkabıları yeniydi, onları da özenle kutusuna yerleştirdi. Ancak öncesinde bir bezle sildi. Yaptığı her hareket çok özenli, itinalı ve kadınsıydı. Bunu daha önce nasıl fark edememişti?

Bob, Donna'nın yanına uzanıp saniyeler içerisinde gürül-

tüyle horlamaya başladı. Başka zaman olsa Donna buna gülerdi. Ertesi gün de başını yastığa bile koymadan uyuyakalması hakkında alay ederdi. Hatta abartmak için ağzının ne kadar açık olduğunu, içine örümceklerin bile girebileceğini ve salyalarının nasıl çenesine aktığını bile anlatabilirdi. Oysa şu an gözüne komik gelmiyordu.

Horlamasını engellemek için hafifçe kaburgalarını dürttü ama Bob yalnızca homurdandı ve horlamaya devam etti. Donna sesi biraz olsun engellemek için yorganı başına kadar çekti. Duygusal anlamda bir çöküş yaşıyordu, bezgindi. Acaba Bob'la aynı yatağı paylaştığı son gecelerden bir tanesinde miydi? Muhtemelen. Kendini üzgün hissediyor muydu? Hem de fazlasıyla. Öte yandan biraz da rahatlamıştı aslında!

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Ucuz atlatmıştı! Will bile buna inanamıyordu. Silvia kesinlikle aptal değildi. O geceden beri Will, onun tavırlarında bir değişiklik seziyordu ama şimdilik sorun yok gibiydi. Kendini fazlasıyla suçlu hissetse de gerçekten hiçbir anlamı yoktu. Sadece ağzından kaçıvermişti. Sevişmelerinin zirveye vardığı anda, Donna'nın ismini haykırması çok talihsiz olmuştu fakat amacı Silvia'yı kırmak değildi. Silvia onun her şeyiydi ve onu da buna inandırmak için elinden geleni yapacaktı.

Okuduğu dosyanın bir sonraki sayfasına geçse de okuduklarından hiçbir şey anlamıyordu. İşi gerçekten sıkıcıydı. Maaşı, asgari ücretle bir barda çalışmaktan çok daha iyiydi. Ancak başladığı yere geri dönmek onu mutlu etmemişti. Bundan kaçmak için çok çabalamıştı. Annesi için çalışmaktan, onun boğucu varlığından kaçmıştı. Ancak Silvia en kısa sürede mümkün olan en fazla parayı biriktirmekte ısrar ediyordu. Düğün için, demişti. Gelecekleri için.

Gelecek. Tanrı'ya şükürler olsun ki bir gelecekleri vardı. O geceden sonra neredeyse o geleceği kaybedeceklerdi. Dosyayı

okumayı bırakıp deri kaplı sandalyesine yaslandı. O korkunç hatadan kurtulduğu için bir kere daha rahatlamıştı.

Kelimeler ağzından dökülür dökülmez yaptığı hatayı anladı. Bir an için donakaldı ve Silvia'nın duymamış olması için dua etti.

"Ne dedin sen?" diyen Silvia, şaşkınlıkla kendini geri çekti.

"Ne... Ne demek istiyorsun? Ben hiçbir şey demedim."

"'Donna' dedin. Bana, 'Donna' dedin."

Will düşünmeye çalışıyordu ama orgazm yüzünden beyni işlevini yitirmişti sanki. "Hayır, demedim."

"Will, ben ne aptalım ne de sağır. Tanrım!" Silvia yataktan çıkıp yere düşen iç çamaşırına uzandı.

"Sana öyle gelmiştir," dedi Will, ikna edici bir şeyler söylemeye çalışarak. "Neden öyle bir şey söyleyeyim?"

"Lanet olsun, Will. Bilmiyorum. Belki de benim yerime onunla olmayı diledin. Belki de sevişmek istediğin oydu, ben değil."

"Saçmalıyorsun ama. Onun adını söylemedim ben."

Silvia yatağın öteki tarafındaki sabahlığını giyip odanın içinde amaçsızca yürümeye başladı. "Sevgili miydiniz siz?"

"Elbette, hayır Sana daha önce de söyledim."

"Belki yalan söyledin. Tıpkı adını söylediğini inkâr ettiğin gibi."

"Ah, Tanrı aşkına. Sil, sen çıldırmışsın. Donna'yla birkaç yıl önce tanıştım. Sadece bir saat oturup sohbet ettik."

"O kadarı bile yeter." Silvia yatağın ucuna oturdu. "Bir saatte çok şey olabilir."

"Mantıksızca davranıyorsun. Onu gördüğüme, o gün ona neler olduğunu öğrendiğime sevindim. Birlikte çok korkunç bir deneyim yaşadık ama sadece bu. Onun yüzünden kendi-

ni tehdit edilmiş hissediyor olabilirsin, belki bu yüzden adını söylediğimi düşündün."

"Hımm."

Silvia'nın yumuşadığını gören Will, biraz daha üstelemek istedi. "Yani, bitirirken inledim, evet. Çünkü seninle olmak harika. Yanlış duymuşsundur."

"Belki."

"Haydi, Sil. Seni seviyorum. Evleniyoruz. Neden bunu riske atayım."

Silvia yataktaki Will'e baktı. Will kadının iri, kahverengi gözlerindeki endişeyi gördü. Uzandı ve Silvia'yı yatağa, yanına çekti. Onu istediğine Silvia'yı ikna etmek istiyordu. Bundan emin olmasını istiyordu, çünkü doğruydu. Kuzeninin kız arkadaşı olmasının yanında Donna, ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Silvia'nın kendini kötü hissetmesine hiç gerek yoktu.

Silvia yatışmıştı, bir daha da bu konu açılmadı. Ancak Will, Silvia'nın ona karşı soğuk davrandığını hissedebiliyordu. Ayrıca çok talepkâr olmuştu, sanki karşı çıkması için Will'i kışkırtıyor gibiydi. Will bir süre buna katlanmak zorunda kalacaktı.

Çünkü ne kadar yalanlarsa yalanlasın o gece, Donna'nın adını *gerçekten* söylediği gerçeği hâlâ oradaydı. Kendine neden böyle olduğunu defalarca kez sorsa da cevabını bulamadı. Christchurch'te tanıştıklarında Donna'ya derin duygularla bağlanmıştı. Hatta bir ara ona âşık olduğunu bile düşünmüştü. Oysa şimdi o zamanlar hissettiği şeyin aşk değil, yalnızlık olduğunu anlayabiliyordu. Silvia'yı özlediğinden duygu karmaşası yaşamıştı.

Ancak Donna o depremi yaşadığını bildiği tek kişiydi. O korkunç manzarayı, o yıkımı yalnızca o anlayabilirdi. Onunla bunu konuşmak istiyordu. Bob'dan Donna'mn numarasını is-

temeyi bile düşündü. Romantik bir buluşma için değil, sadece konuşmak için onu aramak istiyordu. Bunu gerçekten yapacaktı da. Ancak *o geceden* sonra bunu bir kenara bırakmaya karar verdi.

Artık Donna'yı düşünmemek için kendini zorlaması gerekecekti. Dalgalı saçlarının kıvrılarak omuzlarına düşüşünü hayal etmeyecekti. Gözlerinin bahar zamanı yeşeren çimler gibi olduğunu, çillerini ya da dolgun, pembe dudaklarını düşünmeyecekti. O gün neler olduğunu ve Donna'nın iyi olduğunu öğrendiğine göre artık onu, sonsuza dek aklından çıkarabilirdi.

Çalan telefonun sesiyle irkildi.

"Alo."

"Selam, Will." Arayan Silvia'ydı. "İşin bitmek üzere mi?"

Will bilgisayarın saatine baktı. Neredeyse beş olmuştu.

"Düşünüyordum da," diye devam etti Silvia. "Bu akşam işim biraz erken bitecek. İşyerinde buluşup çay içmeye Shelbourne'a gitmeye ne dersin?"

"Shelbourne mu? Hafta ortasında çay içmek için biraz pahalı bir yer değil mi?"

"Olabilir. Ancak düğünü planlamaya başlamamız gerekiyor. Shelbourne'un iyi bir mekân olabileceğini düşündüm."

Will telefonunu neredeyse elinden düşürecekti. "Düğünü *Shelbourne*'da mı yapmak istiyorsun? Ömrümüz masrafları ödemekle geçer."

"Gerek kalmayabilir. Harika düğün paketleri olduğunu duydum. Ayrıca çok görkemli, ünlü bir otel. En azından tekliflerini inceleyelim, lütfen."

"Bilmem. Bence..."

"Harika. Birazdan çıkarım. Yarım saat sonra görüşürüz." Will başka bir şey söyleyemeden Silvia telefonu kapattı.

Henüz bir tarih belirlememişlerdi ama Silvia, tarihi olabildiğince öne çekmek istiyordu artık. Will daha birkaç seneleri olduğunu düşünürken o, bu yıl içerisinde evlenmekten söz ediyordu. Sanki işleri aceleye getiriyor gibiydi. Öte yandan Will acele etmek istemiyordu. İkisi de yirmili yaşlarının sonlarındaydı ve İrlanda'daki işlerine, hayatlarına yeni yeni alışmaya başlamışlardı. Öte yandan neden bekleyeceklerdi ki? Eğer evlenmeleri Silvia'yı mutlu edecekse, bundan Will de mutluluk duyardı.

"İşin bitti mi, William?" Kapıda beliren annesi yorgun ve solgun görünüyordu. "Ben çıkıyorum. İstersen seni eve bırakabilirim."

"Sağ ol, anne. Henüz eve gitmiyorum."

"Yarına kadar bekleyemez mi? Biftekle patates kızartması yapacaktım, en sevdiğinden."

Will annesi adına üzüldü. Babası olmadan hayat Vivienne'e çok ağır geliyordu. George ölmeden önce Vivienne, ofisten bu kadar erken ayrılmazdı. Ancak yüreği artık çalışmak istemiyor gibiydi.

"Ne dersin, Will? Eğer işi bittiyse Silvia'yı da yoldan alırız."

"Zaten buraya geliyor, anne. Çay içmeye Shelbourne'a gideceğiz, belki düğün için fiyat da sorarız."

Vivienne'in gözleri ışıldadı. İçeri girip Will'in karşısındaki sandalyeye oturdu. "Düğün mü? Shelbourne'da mı yapacaksınız? Tarih belli mi? Bu muhteşem, William, çok muhteşem."

"Bir dakika." Will gülüyordu. "Henüz hiçbir şey kesin değil. Sadece gidip fiyat soracağız. Silvia yakın zaman içerisinde tarihi belirlemek istiyor. Ayrıca endişelenme, attığımız her adımdan seni haberdar edeceğiz."

"Shelbourne'a bayılacaksınız. Babanla gençken oraya çay içmeye giderdik. Daha sonra pek fırsat olmadı." Vivienne'in gözleri nemlendi. Manzarayı gören Will'in yüreği burkuldu.

"Neden bizimle gelmiyorsun?"

"Ah, bir şey ima etmeye çalışmıyordum. Sadece..."

"Biliyorum, anne. Ama senin de fikrini almamız iyi olur. Tek başına yemek pişirmene gerek yok. Çayımızı alır, mekânı inceleriz."

"Eğer eminsen." Vivienne ayağa kalkmıştı bile. "Ben üstümü başımı düzelteyim."

Will annesi odadan çıkar çıkmaz başını masaya koydu. Neden böyle bir şey yapmıştı ki şimdi? İradesi güçlü, inatçı iki kadın karşısında hiç şansı kalmayacaktı, tüm kararlar onların elindeydi. Silvia'nın annesiyle anlaşması muhteşemdi ama bazen kendini tek kalmış gibi hissediyordu. Eğer Shelbourne'u istiyorlarsa orası olacaktı. Will beğensin ya da beğenmesin...

Bilgisayarını kapatıp, kapının arkasındaki askıdan ceketini almak üzere ayağa kalktı. Annesinin sürekli başının etini yemesini saymazsa, işyerinde takım elbise giymeye razı gelmemişti. Kumaş pantolon ve yakası açık gömlekle her zaman şık görünürdü. Ne olur ne olmaz diye de yanında hep kravat bulundururdu. Ancak resmi giyinmek ona göre değildi. Annesi her gün işe giderken giydiği ekoseli ceketi bir kenara bırakması umuduyla ona, bir servet değerinde, balıksırtı desenli bir ceket almıştı. Fakat Will onu ofisteki askıda tutuyordu. Annesine de özel günler için sakladığını söylemişti.

Annesini kontrol etmek için koridor boyunca ilerlerken midesi altüst oldu. Çok hırçın olduğunu fark etti. Shelbourne'da çay içmek o kadar da kötü olmayabilirdi. Annesi elinde pal-

tosu ve yeni taranmış saçlarıyla ofis kapısının önünde belirdiğinde Will'in telefonu çaldı.

"Silvia olmalı," dedi telefonunu cebinden çıkarırken. "Mükemmel zamanlama."

Mesajı okurken birlikte ön kapıya doğru ilerlediler. Ekranda gördükleri aniden durmasına sebep olmuştu.

"*Selam, Will. Ben Donna. Buluşabilir miyiz?*"

Mesajı okumak bile nişanlısına ihanet ediyormuş gibi hissetmesine sebep olmuştu. Beklediği son şey Donna'dan bir mesaj almaktı. Telefonu sertçe kapatıp cebine geri koydu.

"Gelmemiş mi?" diye soran annesi Will'e bakıyordu. "Yüzün niye kızardı senin? Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"İyiyim, yani... şey, mesaj ondan değilmiş."

"Ah, peki. Dışarıda bekleyelim mi?"

Şükürler olsun ki Silvia yerine annesiyle birlikteydi. Silvia olsaydı onu bu hale getirenin gelen mesaj olduğunu anlar ve ne olduğunu görmek için ısrar ederdi. Tanrım, gelen mesajın Donna'dan olduğunu öğrenseydi ne olurdu? Son birkaç haftadır Silvia'yı kendi tarafına çekmek için onca çaba sarf etmişti ve hepsi boşa gidebilirdi. Donna'nın ne istediğini merak etti. Bir yanı onu görebileceği için heyecanlanırken diğer yanı, onunla buluşursa bunun gizli kalması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Binadan çıkarlarken ekoseli ceketinin fermuarını çekti. Mayıs ayının ortasındaydılar. Hava ısınmaya başlasa da hâlâ nemliydi. Telefonu yeniden çalınca mesajı kontrol etmeden önce adeta nefesini tuttu.

"Beş dakikaya oradayım. Sil."

İçi rahatlayarak derin bir nefes alsa da parmakları önceki mesaja gitti. Yeniden okudu. Cevap vermeden önce düşünme-

si gerekiyordu. Tabii, cevap verecekse. Mesajı silmek muhtemelen daha sağlıklı olacaktı. Silvia'nın öğrenmesine ve aklını kaçırmasına izin veremezdi. Mesajı silse de numarayı rehbere eklemeyi ihmal etmedi. Üstelik başka bir isimle. En azından Donna'yla görüşüp görüşmeyeceğine karar vermek için kendine biraz zaman tanımıştı. Bu riske değip değmeyeceğini düşünmeliydi; Silvia'nın öğrenme ya da daha da önemlisi Donna'ya yeniden âşık olabilme riskine.

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!" Donna mesajın gitmesine engel olmaya uğraşırken adeta telaşla dans ediyordu. Belki mesajın gitmesine engel olur diye aceleyle telefonu kapadı. Tanrım! Sadece ekranda nasıl görüneceğini merak etmişti. Kesinlikle göndermek gibi bir niyeti yoktu!

Bob duştaydı. Donna da onunla konuşmayı bekliyordu. Tüm geceyi düşünerek geçirmişti. Acaba eşcinsel miydi ve bunu ona sormalı mıydı? Bir anda söyleyebileceği bir şey olmadığından onunla ilişkileri hakkında konuşmaya karar vermişti. İşlerin bundan sonra nasıl gideceğini soracaktı.

O sırada Bob'un mutfak tezgâhındaki telefonu çaldı. Donna başta göz ardı etse de ekranın mavi ışığı adeta ona göz kırpıyordu. Yanıp sönen ışık ona sesleniyor, gidip bir bakmaya davet ediyordu. Salata yapmak için domates, salatalık doğramakla meşgul olsa da kendine hâkim olamadı. Mesaj önemli değildi. Asıl önemli olan Bob'un rehberiydi. Listeyi gezinirken karşısına o çıktı. 'Kuzen Will' yazıyordu. Ufak da olsa bir resmi bile vardı. Kullandığı telefonun bu özelliğine Bob adeta hayrandı; birinin fotoğrafını çekip, kişi listesine ekle-

yebiliyordu. Telefon çaldığında o kişinin fotoğrafının ekranda çıkmasını eğlenceli buluyordu. Şahsen bu Donna'ya tuhaf geliyordu.

Adeta bir yıldırım gibi kendi telefonunu eline alıp numarayı kaydetti. İletişim kurmanın hoş olabileceğini düşünmüştü. Hatta heyecan verici olabilirdi. Ancak biraz da gergindi. İlk başta şöyle yazdı:

"Selam, Will. Konuşmamız gerek. Beni ara. Donna."

Çok iddialıydı. Sildi. Yeniden denedi:

"Selam, Will. Ben Donna. Umarım sana mesaj atmamda bir sakınca yoktur ama bir ara görüşür müyüz diye merak ettim. Umarım iyisindir. Donna." Çok resmi. Yeniden sildi. Bir daha denedi:

"Selam, Will. Ben Donna. Buluşabilir miyiz?"

İşte o an gönder tuşuna basıverdi. Telefonu hemen kapatınca mesajın gitmemiş olmasını umut etti. Gerçekten kötü bir fikirdi. Eğer Will onunla görüşmek isteseydi iletişim kurardı. Telefonu tedirginlikle yeniden açtı ve kendine şans diledi.

Telefonun açılmasını beklerken Bob'un duşta şarkı söylediğini işitebiliyordu. Normalde Bob'un şarkı söylemesi, Donna'yı her zaman gülümsetirdi. Oysa bugün gülümsemiyordu. Haydi, haydi! Lanet olası telefon ona adeta işkence ediyordu. Açılması sanki yıllar sürmüştü. Nihayet ekran aydınlandı ve Donna mesajlarını açtı. *Mesaj gönderildi*! Lanet olsun! Artık her şey Will'in elindeydi. Ya mesajı göz ardı ederek Donna'yı pişman ve aciz bir durumda bırakacaktı ya da onu uyarmak için onunla görüşmeyi kabul edecekti. Ona bir başkasına âşık olduğunu ve evleneceklerini söyleyecekti. Her iki durum da berbattı.

Kırkıncı Bölüm

"Vay canına, Donna. Göz kamaştırıyorsun." Sarı, çiçekli bir elbiseyle yatak odasından çıkan Donna'yı gören Lexie'nin ağzı adeta açık kalmıştı. "Seni gören, birini etkilemeye çalıştığını düşünür!"

Donna kızardı. "İyi görünmenin zararı yok, öyle değil mi? O gece Milano'da iyi bir izlenim bıraktığım söylenemez. Burnum akıyordu, gözlerim de şiş ve kızarıktı."

"Bu akşam ne kadar muhteşem göründüğünü fark etmezse kördür."

Will mesajına cevap vermişti. Mesajın geldiğini gören Donna, neredeyse can verecekti çünkü Will'in onu umursamadığını düşünmeye başlamıştı. Cevap vermesi iki gün sürse de mesajda şöyle diyordu:

"Elbette. Cuma günü saat 13:15 nasıl? St. Stephen's Green Parkı'nın önünde?"

Donna mesaja cevap vermekte gecikmedi. Cuma günleri izinli olması harika olmuştu. Mesaj çarşamba günü gelmişti, sonraki iki gün boyunca başka hiçbir şey düşünemedi. Ne giyecekti? Ne söyleyecekti? Hislerine hâkim olmayı başarabi-

lecek miydi? Hâkim olmak zorunda olduğunu biliyordu. Ona karşı beslediği duygulara rağmen Will'in ilişkisini göz göre göre mahvedemezdi. Silvia'yla mutlu olduğunu öğrenirse, bunu kabul etmesi gerekecekti. Ama az da olsa Will'in de aynı hisleri beslemesini ümit ediyordu. Aradığı kadının Silvia değil de *o* olduğunu söylemesini istiyordu.

Donna aynada son bir defa kendini kontrol etti ve otobüse binmek için evden çıktı. Yolculuk sadece on dakika süreceğinden oldukça vakti vardı. Biraz geç kalma fikriyle de eğlenmiyor değildi. Çünkü çok hevesli de görünmek istemiyordu. Fakat aklına Christchurch'teki gün geldi. O korkunç gün. Yeniden geç kalamayacağını biliyordu.

Grafton Caddesi'nde ilerlerken yaz güneşi parlıyordu. Donna bol, pamuklu bir elbise giydiğine şükretti. Caddenin başına vardığında saatini kontrol etti. Saat henüz birdi. Will gelmeden önce kendini toparlaması için yeterince zamanı vardı. Ancak parkın ortasına geldiğinde Will'in çoktan gelmiş olduğunu gördü. Tanışmalarından bu zamana kadar geçen yıllar onu hiç değiştirmemişti, sadece saçının biraz daha düzgün göründüğü söylenebilirdi. Will'in alnına düşen gevşek bukleleri Donna'nın hep hoşuna gitmişti. O bukleler şimdi daha düzgün görünüyordu. Açık renk bir pantolon, yakası açık mavi bir gömlek giymişti. Duvara yaslanmış, telefonunu kurcalıyordu. Donna bir an durup, Will'i seyretti. Ona hayrandı. Nasıl olmasın ki?

Donna ona yaklaşırken Will de dostça bir tavırla, "Merhaba, Donna," dedi. "Seni görmek güzel."

Will onu öpmemişti.

"Kahve içmek için bir yere mi gidelim, yoksa parktaki bankta mı oturalım?"

Donna nihayet cevap verebildi. "Parkta oturalım. Hava çok güzel."

Akan trafikten kaçmak için yolu koşarak geçtiler. Will onun elini tutmayınca Donna, hayal kırıklığına uğramıştı. Elbisesini de fark etmemişti. Bu elbiseyi tercih etmesinin sebebi, tanıştıkları gün giydiği elbiseye çok benziyor olmasıydı. Donna elbisenin, Will'e o günü hatırlatacağını düşünmüştü. Belli ki yanılmıştı.

"İşte geldik," dedi ana girişin hemen yanındaki bir bankı işaret ederek. "Burası güzel."

Banka otururlarken birbirlerine hafifçe değen bedenleri yüzünden Donna, her yanının titrediğini hissetti. Ona söylemek istediği milyonlarca şey vardı ama şu an bir tanesi bile aklına gelmiyordu. Neyse ki Will ondan daha konuşkandı.

"Seni bir daha görebileceğimi düşünmemiştim, Donna. Kuzenimle birlikte olman ne kadar da şaşırtıcı, değil mi?"

"Evet, şaşırtıcı." Donna, Bob'dan bahsetmek istemiyordu.

"Buna çok sevindim."

Donna şaşkınlıkla ona baktı. "Kuzeninle birlikte olmama mı sevindin?"

"Şey, yeniden iletişim kurabilmemize yardımcı olduğu için sevindim." Bakışları Donna'nın yüreğine işliyordu. "Seni görmek gerçekten çok güzel, Donna."

"Seni de öyle." Donna rahatlamaya başlamıştı. "Sana daha da şaşırtıcı bir şey söyleyeyim mi?"

"Söyle. Umarım şaşırırım."

"Şaşıracaksın. Perth'te, arkadaşlarınla kaldığın zaman vardı ya?"

Will'in alnı kırıştı, kafası karışmış gibi görünüyordu. "Sana bundan bahsettim mi? Perth'ten konuşmadığımızı sanıyordum."

"Konuşmadık."

"Kafam çok karıştı."

Will neler olduğunu anlamaya çalışırken, kaşları çatılmıştı. Donna, onun bu ifadesi karşısında gülümsemeden edemedi. "Arkadaşlarının seni İrlanda'dan gelecek bir kızla tanıştırmak istediklerini hatırlıyor musun?"

"Evet, ama sen bunu... Yok artık! Donna. Onun da adı Donna'ydı. Sen olamazsın, değil mi?"

Donna başını hafifçe salladı. "Evet, benim. Lexie benim arkadaşım. Bana sürekli benimle tanıştırmak istediği birinden bahsediyordu ama ben geldiğimde sen gitmiştin."

"Bu gerçekten çok şaşırtıcı! Ne büyük tesadüf. Demek kaderimizde Christchurch'ten çok önce tanışmak varmış."

"Öyle görünüyor," dedi Donna kendinden emin bir tavırla. "Lexie bana Perth'teyken çektiği fotoğrafları gösterdiğinde öğrendim. Bir fotoğrafta sen vardın, seni o zaman tanıdım."

"Bekle. Dur biraz. *Perth'teyken*, dedin. Artık değil mi? Ya Brendan?"

"Bitti, Will. Brendan'la arkadaş olduğunu biliyorum ama çok da iyi bir adam olmadığı ortaya çıktı. Başka kadınlarla da görüşüyormuş."

Will başını iki yana salladı. "Lanet herif. Son konuştuğumuzda bana öyle bir şeylerden bahsetmişti. Bu yüzden bir daha iletişim kurmaya hiç niyetlenmedim. Lexie'yi çok sevmiştim ve Brendan'ın ona sadakatsizlik etmesi hiç hoşuma gitmedi."

"Şu an ben ve Bob'la beraber yaşadığını duyunca da sevineceksin o zaman. Seninle görüşmek için adeta can atıyor."

"Ah, bu muhteşem," dedi Will gözleri parıldayarak. "Onunla görüşmeyi ben de çok isterim. Tanrım, hayat ne kadar garip, değil mi?"

"Öyle. Ama bazen acımasız da oluyor." Will'in eline bakınca Donna'nın ifadesi ciddileşti. "Korkunç bir gündü. Değil mi, Will? Asla unutmayacağım."

Will başını salladı. "Ben de öyle. Seni merak ettim, hem de uzunca bir süre. Aslına bakarsan sürekli sana ne olduğunu, nerede olduğunu, ne yaptığını düşünmeden duramadım."

"Ben de öyle." Donna'nın boğazına yükselen bir hıçkırık, onu gafil avlamıştı. "Her gün ölüm ilanlarını kontrol ettim. Ölenlerin bilgilerini bulmak adeta bir takıntı haline gelmişti. William adında İrlandalı bir adamın haberini almamak için dualar ettim."

Kelimeler adeta havada asılı kalmıştı. İkisi de düşüncelere dalıp sessizlik içinde oturdular. Donna ona karşı hissettiklerini söylemeyi öylesine çok istiyordu ki. Aralarındaki bağdan bahsetmek istiyordu. Will de aynısını hissetmiş miydi? Hissettiğine emindi. Fakat daha da önemlisi, şimdi ne hissettiğiydi. Yoksa Donna'yı tamamen ardında mı bırakmıştı? Silvia her şeyi değiştirmiş miydi?

"O gün deprem olmasaydı, ne olurdu diye düşündün mü hiç?" diye soran Will, Donna'nın düşüncelerini dağıttı. "Yani, bizi."

"Sürekli." En azından dürüst olmalıydı.

"Kadere inanır mısın?"

Bu soru Donna'yı şaşırtmıştı. "Evet, kesinlikle."

"Ben de öyle. Büyükannem her zaman 'Kaderinden asla kaçamazsın,' derdi. Bu sözü hep sevmişimdir. Sanırım, oldukça doğru."

Donna'nın yüreği rahatladı. İşte buydu. Will, kaderlerinin birlikte yazıldığını fark etmişti. *Kaderinden asla kaçamazsın.* Donna da Will'in kaderiydi ve Will, bu sefer bu şansın elinden

kaçmasına izin vermeyecekti. Will'e bakan Donna'nın gözleri doldu.

"Christchurch'te de böyle olduğunu düşündüm," diye devam etti Will.

"Bence de öyle, Will. Kaderdi."

"Evet. Eğer deprem olmasaydı Silvia'yla muhtemelen tekrar bir araya gelmezdim. Yaralandıktan sonra çok endişelendi, uzunca süre telefonda sohbet ettik. Tedavim bitince Londra'ya geldim. O da yanıma geldi." Ondan bahsederken Will'in gözleri adeta parlıyordu. "Sen Bob'la nasıl tanıştın?"

Donna bunu tartışmak istemiyordu. Dünyası bir kere daha başına yıkılmıştı. Will'in kaderi Silvia'ydı, o değil. Bir an önce oradan ayrılmak istedi. Kendini kandırıyordu. Will başka bir kadına âşıktı ve Donna'nın elinden hiçbir şey gelmezdi.

"Donna?" Will'in bir cevap beklediğini fark etti.

"Affedersin, başka bir yerde olmak zorunda olduğumu hatırladım." Donna ayağa kalkıp elbisesini düzeltti.

"Ah, yazık oldu. Belki daha sonra tekrar görüşürüz."

Neden onunla görüşmek istiyordu ki? Ona işkence etmek için mi? Silvia'yla ne kadar mutlu olduğunu, Silvia'nın onun kaderi olduğunu anlatan konuşmaları dinlemek istemiyordu.

"Tabii sen de istersen," diye ekledi Will.

Donna iç geçirdi. "Ben... Bilmiyorum, Will. Biraz karışık."

Will sorgularcasına tek kaşını havaya kaldırdı. "Bob?"

"Şey, evet..." Donna sorunun Bob değil, Silvia olduğunu haykırmak istedi. Ona, onu sevdiğini söylemek istedi ama yapamazdı.

Will başını anlayışla salladı. "Peki. Numaram sende var, görüşmek istersen mesaj atarsın."

"Olur."

"Bir şey daha var," dedi Will, beraber parktan çıkarlarken. "Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama buluştuğumuzu Silvia'ya söylemedim. Biraz korumacı davranıyor. Bahsetmemenin daha iyi olabileceğini düşündüm."

Donna'nın içinde bir umut filizlendi. Madem Will'e hiçbir şey ifade etmiyordu, neden saklama gereği duymuştu? "Endişelenme. Ben de Bob'a söylemedim."

Grafton Caddesi'nin başına vardıklarında Will, yüzünü Donna'dan tarafa çevirdi. "Pekâlâ, ben bu taraftan gidiyorum. Korkarım işe dönmem gerek."

Donna'nın kalbi göğüs kafesinden fırlayacak gibi oldu. "Seni görmek çok güzeldi, Will."

"Seni de öyle, Donna." Will, Donna'yı yanağından öpmek için uzandı ancak Donna hafifçe yana döndü. Bunu bilerek yapmıştı. Kendine hâkim olamamıştı. Will'in dudakları, dudaklarındaydı. Dolu dolu bir öpücük değildi belki ama dudakları birbirine değmişti. Will'in tadı kahve ve cennet gibiydi sanki. Donna bir daha o dudaklardan asla ayrı kalmak istemiyordu.

Will kendini geri çekse de bir süre öylece kalmayı dert etmemişti. "Görüşürüz, o zaman. Sonra konuşuruz."

Donna, Will köşeyi dönünceye kadar bekledi. Kısacık da olsa dudaklarının birbirine değmesi, Donna'yı umutlandırmıştı. Öpüşmeyi Will teklif etmemişti belki ama bundan kaçınmamıştı da. Ayrıca yeniden buluşmayı da *o* önermişti. Ancak Donna, Grafton Caddesi'nde yürürken morali yeniden dibe vurdu. Will evleniyordu. Silvia'yı kaderi olarak görüyordu. Donna öyle bir kadınla mücadele edebileceğini düşünerek yalnızca kendini kandırmıştı.

Ancak bir gerçek acı da olsa apaçık ortadaydı. Artık düşün-

celerini dizginlemeyecekti. Bob'la konuşması gerekiyordu. Onu çok sevmesine rağmen romantik açıdan ona karşı bir şeyler hissetmiyordu. Bu ayrılık ona acı verecekti belki, üstelik Will de hayatına asla girmeyecekti. Fakat Bob'dan ayrılmak zorundaydı.

Will annesine fark ettirmeden sessizce ofisine geri döndü. Oturup düşünmek istiyordu. Zihni Donna'yla dolmuştu ama hata yaptığını biliyordu. Silvia onun karısı olacaktı. Yine de Donna'ya kapılmamak elinde değildi. Belki de deprem yüzünden aralarında bir bağ olduğu içindi. Aslında Silvia'ya karşı daha dürüst olmalı ve ona Donna'dan bahsetmeliydi. Ondan sır sakladığı için kendini kötü hissediyordu. Üstelik saklamak zorunda bile değildi. Çünkü Donna ile arasında romantik bir şeyler yaşanmamıştı.

Donna'nın o sarı elbise içinde ona doğru yürüdüğünü görünce Will, bir an kendini Christchurch'teki danışma ofisinde buluverdi. O zaman nasıl hissettiğini hatırladı. Bunları göz ardı etmek ve onunla normal bir şekilde konuşmaya çalışmak tüm gücünü tüketmişti. Bankta o kadar yakın oturmuşlardı ki Donna'nın teninden yükselen sıcaklığı hissedebiliyordu. Ancak uygunsuz hayallerden sıyrılıp Donna'nın kuzeninin sevgilisi olduğunu hatırlattı kendine. Yeni tanıştığı, üstelik çok sevdiği kuzeninin.

Aniden çalan telefonunun sesiyle ürktü. Telefonu cebinden çıkardı, arayan Silvia'ydı. Zamanlama mükemmeldi. Sanki kendini ona hatırlatmak istermiş gibiydi.

"Selam, Sil. Nasılsın?"

"Will, harika haberlerim var. Asla tahmin edemezsin."

"Söyle bakalım." Will heyecanlanmış gibi konuşsa da aslında Silvia'yı dinlemek hiç içinden gelmiyordu.

"Az önce bir iş teklifi aldım. Bir bankada müdürlük pozisyonunda. Asıl bombayı söylüyorum; maaşı şimdikinin *iki* katı. Muhteşem değil mi?"

Will'in keyfi yerine gelmişti. Silvia çok çalışkan bir kadındı ve bunu hak ediyordu. "Bu harika, Silvia. Senin adına çok sevindim."

"Ama bir şey var."

Will bir an gerildi.

Silvia konuşmaya devam etti. "Bence çok güzel bir şey. İkimiz için de çok iyi olacak."

"Ne oldu, Silvia?"

Bir sessizlik oldu, Will nefesini tutmuştu.

"İş Perth'te. Önümüzdeki ay başlıyor. Anlaşılan Avustralya'ya geri dönüyoruz. Harika değil mi?"

Will'in sanki başı dönmeye başlamıştı. Jack'in sözleri kulaklarında çınlıyordu. "*Kanatlarını aç, dostum. Sonsuza dek annenin yanında çalışamazsın. Dışarıda seni bekleyen koca bir dünya var. Mutlu ol.*"

Jack acaba haklı olabilir miydi? Yoksa Will, hayatının hatasını mı yapmak üzereydi?

Kırk Birinci Bölüm

"Silvia'yla evde olmanız gerekiyor," dedi Vivienne, bir anda Will'in ofisine girerek. Yüzünde heyecan dolu bir ifade vardı.

"Zaten akşam evde olacağız anne."

"Evet, akşam. Birazdan hazırlık yapmak için çıkacağım. George'un ablası Jan ve eşi bize gelecekler. Oğulları ile onun kız arkadaşı da geliyor. Birbirimizi daha yakından tanımamızın vakti gelmişti."

"Bu... Bu akşam mı? Bu akşam mı geliyorlar?"

"Evet, William. Öyle dedim. Bir sakıncası mı var?"

"Hayır. Orada oluruz."

"Güzel. Ofisi sen kapatırsın, ben çıkıyorum. Yapacak çok işim var." Vivienne kapıdan adeta bir rüzgâr gibi çıkarken, Will, annesinin asistanına bir yığın emirler yağdırdığını duyabiliyordu.

Sandalyesine yaslanıp ellerini başının arkasında esnetti. Adeta bir sağanak gibi üzerine yağan olayları sindirmeye çalışıyordu. Donna'yla buluşmak onu adeta altüst etmişti. Silvia ise Perth'e taşınmaktan bahsediyordu. Büyük bir karardı ve

Will bunun hakkında ne hissettiğini bilmiyordu. Akşam da yeni kavuştukları akrabalarıyla vakit geçireceklerdi ve buna Donna da dahildi. Will onu yeniden görmeye hazır olduğundan emin değildi. Daha da önemlisi, Silvia'nın da hazır olduğunu düşünmüyordu.

İşte bu, Silvia'ya akşam gelecek olan misafirlerden bahsedecekti. Belki de onun, bu akşam evde olmalarına engel olacak bir bahanesi vardı. Annesini yüzüstü bırakmayı gerçekten istemiyordu ancak çok tuhaf bir duruma düşeceklerinin de farkındaydı. Telefonunu alıp numarayı tuşladı. İkinci çalışta Silvia telefonu açtı.

"Selam, Will. Bahse girerim tüm öğleden sonrasını Perth'i düşünerek geçirmişsindir. Çünkü ben öyle yaptım."

"Elbette. Ancak seni bu yüzden aramadım. Bu akşamla ilgili."

"Ne oldu?"

"Şey, annem Jan'i eve davet etmiş. Bob ve Donna da gelecek." Silvia'nın düşünmesi için biraz bekledi.

"Tamam."

"Fakat canın sıkılsın istemem. Özellikle de şeyden sonra... şey... Biliyorsun işte." Tanrım, neden bundan bahsetmek zorundaydı ki?

"Neden sonra, Will?" Silvia'nın ses tonu soğuktu.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. Sadece orada olmamızı istemezsin diye düşündüm. İstersen anneme bu akşam için başka şeyler planladığını söyleyebilirim."

Bir süre sessizlik oldu. "Peki, neden orada olmak istemeyecekmişim? O gece bana yanlış duymuş olabileceğimi söyledin. Donna'nın adını sayıklamadığını söyledin."

"Sayıklamadım. Dinle, sadece kendini huzursuz hissetmeni istemiyorum, o kadar."

"Kendimi huzursuz hissetmeme sebep olacak hiçbir neden yok, Will. Evlenmiyor muyuz biz? Donna da Bob'la beraber değil mi?"

"Hiçbir sıkıntı yok." Will savaşı kaybettiğini fark etti. "Yani onlar geldikleri zaman evde olmaktan mutlu olacağını mı söylüyorsun?"

"Elbette mutlu olacağım. Aile toplantılarını ne kadar sevdiğini bilirsin, evimi bu yüzden özlüyorum. Hep beraber masaya oturmak güzel olur."

"Harika. Evde görüşürüz."

Will konuşmayı bitirdikten sonra masasının çekmecesine uzandı. Bir kutu ağrı kesici çıkarıp iki tanesini bir yudum suyla içti. Başında adeta davullar çalıyordu. Bu kadar düşünmenin anlamı yoktu. Bu akşam masaya oturacak ve başka bir kadınla gizlice buluşması dışında hiçbir şey yokmuş gibi davranacaktı.

Donna. Kalbi bu yüzden mi deli gibi çarpıyordu? Dudakları birbirine değdiğinde parmaklarını Donna'nın saçlarından geçirirerek yüzüne dokunup, onu kendine çekme isteğine zor karşı koymuştu. Beyni bunun tehlikeli olduğunu söylese de kalbi yapmasını fısıldıyordu. Beynini dinlemişti ama doğru mu yapmıştı? Donna'ya karşı hissettiklerine rağmen Silvia'yla mutlu olabilir miydi?

Aniden üzerine bir kararsızlık çöktü. Kendini tuhaf hissediyordu. Dengesi şaşmıştı sanki. En son böyle hissettiği zaman, Jack'i kaybettiği zamandı. Hayatı bir atlıkarınca gibi gözlerinin önünde dönüyordu. Bir anda her şeyi sorgulamaya başlasa da hiçbir cevap bulamadı. Gözlerini kapattı, dirseklerini masaya yasladı ve başını ellerinin arasına aldı.

"Benim yerimde olsan sen ne yapardın, Jack?" diye fısıldadı.

Ancak Jack yanında değildi. Tanrı biliyor ya, onu çok özlemişti. Will'in yapabileceği tek şey, doğru kararı almak ve bir daha asla bundan pişmanlık duymamak adına güçlü olmak için dua etmekti.

Donna mutfak masasında oturuyordu. Bob'la konuşabilmek için Lexie'den birkaç saat eve uğramamasını istemişti. Will'i görmek, ihtiyaç duyduğu gücü ona vermişti. Yapılması gereken şey buydu.

Eve gelirken aldığı bir derginin sayfalarını karıştırıyordu. Bir paket nane şekeri almak için uğradığı dükkândayken dergi gözüne ilişmişti. Derginin kapağında sevgililerinden ya da eşlerinden yeni ayrılmış, yüksek gelirli ünlülerin fotoğrafları vardı. Merakından dergiye üç buçuk euro ödemişti.

Ancak okuyamıyordu. Aklı başka bir yerdeydi. Bob'la olan ilişkisi sona erdiği için kendini epey mutsuz hissediyor ve arkadaş kalabilmelerini umut ediyordu. Jan'le olan bağının da bundan etkilenmeyecek kadar güçlü olması için dua ediyordu. Bir ara Bob'a, Will'den bahsetmeyi düşündü. Nasıl hissettiğini anlatmak istedi. Ancak buna ihtiyacı olmadığını fark etti, çünkü Will'le aralarında hiçbir şey olmayacaktı. Ayrıca bundan bahsetmesi Bob'un canını daha çok yakabilirdi.

Will'in öptüğü yere dokunup, o anı yeniden yaşamak için gözlerini kapattı. Mükemmeldi, kısa ama mükemmel. Tek sorun bunun iki yıl gecikmiş olmasıydı. Acaba bu öpüşme anını Christchurch'teki o kahve dükkânının önünde yaşasalardı ne

olurdu? Belki depremin olduğu bir sonraki gün birlikte olabilirlerdi. Aklında hep belkiler vardı!

Anahtarın sesini duyunca ürktü. Bob evdeydi. Artık vakti gelmişti. Dergiyi kapatıp yapmak istemediği ancak yapmak zorunda olduğu konuşma için kendine cesaret verdi.

"Donna, haydi, acele et," dedi Bob. "Bir yere davet edildik ve yarım saat içerisinde orada olmamız gerekiyor." Yanına gelip Donna'yı alnından öptü.

"Davet mi? Nereye? Pek dışarı çıkmak istemiyorum, Bob."

"Sana telefon etmeye çalıştım. Ben de az önce öğrendim ve orada olacağımızı söyledim."

Donna öfkelenmeye başlamıştı. "Kime söyledin? Ayrıca nereye gidiyoruz?"

Bob tüvit ceketini çıkardı ve mutfak sandalyelerinden birinin sırtına astı. "Yengemin evine çaya gidiyoruz. Vivienne yenge. Will'in annesi."

"Bekle bir dakika." Donna gerildiğini hissedebiliyordu.

"Dinle, sana yolda anlatırım. Fakat bir an önce çıksak iyi olur. Anneme onları da alacağımızı söyledim. Muhtemelen bekliyorlardır."

"Sa... sadece yengen mi olacak? Yani o ve biz mi?"

"Hayır. Will ve Silvia da orada olacak. Tam bir aile buluşması yani. Sabırsızlanıyorum."

Donna'nın kalbi hızla atmaya başladı, ağzı kurumuştu. Bunu yapamayacaktı. Dudakları hâlâ öpüşmelerinin uyuşukluğu içerisindeyken orada oturup, Silvia ile Will'in cilveleşmesini seyredemezdi. İşkenceden farksız olurdu. Ayrıca ilişkileri bitirmek üzereyken Bob, yeni tanıştığı aile bireyleriyle Donna'yı nasıl tanıştıracaktı?

"Haydi, ne bekliyorsun?" Bob ona bakıyordu.

"Bob, emin değilim. Bence..."

"Lütfen, Donna. Gelmek zorundasın. Gideceğimizi söyledim bile. Harika olacak."

Bob'un ne kadar hevesli olduğu gözlerinden anlaşılıyordu. Onu yüzüstü bırakamazdı. Onunla son kez bir yerlere gidiyor olabilirdi. Ayrıca o konuşmadan sonra Bob, bir daha onu yanında görmek istemeyebilirdi.

"Tamam," diyen Donna, ayağa kalkıp esnedi. "Gidip hazırlanayım. Yarım saat mi demiştin?"

Bob'un yüzü ışıldıyordu. "Evet. Özel bir şeyler giymene gerek yok. Aile arasında olacağız, rahat bir şeyler seçebilirsin."

Donna başıyla onu onaylayıp yatak odasına ilerledi. Bir yanı pişmanlık duysa da diğer yanı Will'i bir kez daha göreceği için heyecanlıydı. Acaba o da öpüştükleri anı düşünüyor muydu? Yoksa doğruca nişanlısına gitmiş, tutkulu bir şekilde dakikalarca onu mu öpmüştü? Bunu düşünmek bile Donna'nın kıskançlıktan küplere binmesine sebep oluyordu.

Ancak hislerine rağmen Will'in, Silvia'yı tercih ettiğini biliyor ve buna saygı duyuyordu. Hoşuna gitmese de durum buydu. Ablası Tina, ona doğruyla yanlışı ayırmasını öğretirken iyi bir iş çıkarmıştı. Eğer burada olsaydı ona Will'i unutmasını söylerdi. Belki unuturdu da... Zamanla. Ancak şimdilik elindeki en seksi kıyafeti giyecek, makyajını özenle yapacak ve kendini karşı konulamaz biri haline getirecekti. Sırf Bob'u gururlandırmak için, Bob'un iyiliği için. Hepsi o kadar.

Kırk İkinci Bölüm

"Gelin, gelin." Will kapıyı ardına kadar açtı. "Sizleri görmek çok güzel."

"Seni de, tatlım." Jan içeri girip yeğenini yanaklarından öptü. Peşinden gelen Chris de Will'in elini sıktı. Arkalarından Donna ve Bob gelince Will gülümsemeye devam etti. Donna onun neler düşündüğünü bilmek isterdi. Tüm bu olanlar, onu da Donna kadar huzursuz ediyor muydu acaba? Will herkesi içeri buyur etti ve Donna'yla el sıkışırken hiç istifini bozmadı.

Çok güzel bir yemek odasına çıkan koridor boyunca Will'i takip ettiler. İçerisi biraz eski moda olsa da çok şıktı. Maun ağacından uzun, oval bir yemek masasıyla on adet sandalye vardı. Sandalyelerin döşemeleri tıpkı duvarlar gibi kırmızıydı. Altın çerçeveli aynalar ve aile fotoğrafları şahane görüntüyü tamamlıyordu. Burası Donna'ya biraz Olympia Tiyatrosu'nu hatırlatmıştı. Birkaç ay önce oraya Jan'le beraber bir oyun seyretmek için gitmişlerdi ve tarzı buraya çok benziyordu.

"İçecek ne alırdınız?" diye soran Will, misafirlerin paltolarını asmış ve istedikleri yere oturabileceklerini söylemişti.

"Annem yemeğin son rötuşlarını tamamlıyor. Birazdan burada olur."

"Umarım bizim için çok zahmete girmemiştir," dedi Jan, oldukça resmi görünen yemek masasına bakarak. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Yok, her şey hazır. Rahatsız olmayın."

Herkes içeceğini söyledikten sonra Will odadan ayrıldı.

"Kendi başına iyi idare ediyor, öyle değil mi?" dedi Chris. "Yani bu ev oldukça masraflı olmalı."

Jan kocasını kaburgalarından dürttü. "Şişşt! Duyacaklar."

"Kötü bir şey söylemedim, Jan. Rahatla."

"Hiç kolay değil, balım." Jan fısıltıyla konuşmaya başladı. "Onca yıl aramız hiç düzelmedi ve bunun artık bir son bulmasını istiyorum. Ailesini kucaklayarak George'un anısını onurlandırmak istiyorum."

Bob masanın öteki ucundan uzanıp, annesinin eline nazikçe vurdu. "Öyle yapıyorsun, anne. Seninle gurur duyuyorum."

O sırada kapı yeniden açıldı ve Silvia içeri girdi. "Geciktiğim için üzgünüm. İşten eve dönmek çok vaktimi aldı. Sizleri tekrar gördüğüme çok sevindim."

"Seni görmek de çok güzel, Silvia," dedi Jan. "Ayrıca muhteşem görünüyorsun."

Silvia oturdu. Donna, Jan'in haklı olduğunu kabul etmeliydi. *Gerçekten* muhteşem görünüyordu. Uzun, kestane rengi saçları tek omzuna dökülmüştü. Uçuk pembe bluzu ve gri pantolonu ile hiç zorlanmadan şık görünebiliyordu. Donna ise mor renkli yün elbisesi ve kalın, siyah çoraplarının içinde kendini çok rüküş hissetti. Oysa ilk giyindiğnde kendini çok zarif bulmuştu. Elbisenin mor rengi kızıl saçlarına çok uyuyordu. Ancak Silvia'yla kıyaslanmasının imkânı yoktu.

Will ve annesi ellerindeki yemek dolu tabaklarla içeri girinceye kadar neşeyle sohbet ettiler.

"Durun da yardım edeyim," diyen Bob, sandalyesinden kalktı. "Bu arada Vivienne Yenge, kız arkadaşımla tanışmamıştın. Bu..."

"Dana! Pastacı kız."

Bob bir Vivienne'e bir de Donna'ya bakıyordu. "Siz nasıl... Ne zaman...?"

"Siz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu Will de şaşkın bir ifadeyle.

Vivienne başıyla onayladı. "Dana, babanın emeklilik pastasını yapmıştı. Fotoğraflarını göndermiştim, unuttun mu? Muhteşemdi."

"İsmi Donna, anne. Dana değil. Ayrıca ikinizin daha önce tanıştığından haberim yoktu. Bu arada pasta şahaneydi, Donna."

Donna utancından kızardı. "Teşekkür ederim. Benim de en beğendiklerimden birisi olduğunu itiraf etmeliyim. Aslında pasta da Jan'in pastanesindendi."

"Ciddi misin?" Vivienne şoka girmiş gibiydi. "Oraya defalarca gittim. Bir kez olsun karşılaşmadığımıza inanamıyorum, Jan."

"Şey, ailemiz sürprizlerle dolu," diyen Bob, yemekleri dağıtmaya yardımcı oldu. "Şimdi duyacaklarınıza da inanamayacaksınız."

"Evet," dedi Silvia ilk kez. "Will ve Donna'yı öğrendiğimizde de çok şaşırmıştık. Önceden tanıştıklarını biliyor muydunuz?"

Jan evet anlamında başını salladı. "Donna bize bahsetti. Sanki bir şekilde birbirimize bağlıymışız gibi değil mi? Sanırım evren bizi bir araya getirmeye çalışıyormuş."

"Şey, evren iyi bir iş çıkarmış," diyen Chris, çatalını patates püresiyle doldurdu. "Bu harika olmuş, Vivienne."

"Beğendiğine sevindim. İtiraf etmek gerekirse iyi bir aşçı sayılmam ama rostom fena değildir. Tatlı da var ama korkarım ki dışarıdan aldım."

Masadaki sohbet devam ediyordu. Donna, Silvia'nın Will'e biraz daha sokulduğunu fark etti. Yalnızca çatalıyla yemek yiyor, sol eliyle de Will'in kolunu okşuyordu. Tıpkı restoranda da yaptığı gibi sınırlarını belli ediyordu. Donna akşamın bir an önce son bulmasını diledi.

Yemekler bitince, "Salona geçelim," dedi Vivienne. "Daha rahat otururuz. Ben de kahve ve tatlıyı getiririm."

Salon, yemek odası kadar şatafatlı sayılmasa da rahattı ve farklı tarzlardaki mobilyalardan oluşuyordu. Odanın içine dağıldılar. Bob yengesiyle konuştuğundan Donna, farkında olmadan Will'in yanına oturdu. Will biraz rahatsız olmuş gibi görününce yaptığı hatayı fark etti. Silvia banyoya gitmişti. Geri döndüğünde muhtemelen bu oturma düzeninden memnun kalmayacaktı.

"Eee, Will. İrlanda'ya dönmekten memnun musun?" Donna'nın aklına söyleyecek başka bir şey gelmemişti.

"Güzel, evet. Seyahat etmeyi severim ama eve dönmek harika."

Bir süre tuhaf bir sessizlik içinde oturdular. Konuşan yine Will oldu.

"Ya sen?"

"Ah, İrlanda'yı çok severim. Bir daha seyahate çıkmayı düşünmüyorum. Gezmek harika olsa da tatiller dışında bir daha İrlanda'dan uzaklaşmam sanırım."

"Biri tatilden mi bahsetti?" Silvia odaya geri dönmüş ve doğruca Will'in kucağına oturmuştu.

Will kızardı. "Donna seyahat etmekten çok hoşlanmadığını söylüyordu."

"Gerçekten mi?" Silvia'nın sözleri kulağa daha çok eleştiri gibi geliyordu. "Will'le ben seyahate bayılırız. Öyle değil mi, hayatım?"

"Başka yerleri gezmekten gerçekten keyif alıyoruz," diyen Will, huzursuz görünüyordu. "Ama Donna'ya da dediğim gibi evde olmak da güzel."

"Eee, büyük haberden de bahsettin mi?" diye sordu Silvia.

Haber? Donna, içinin eridiğini hissederek Silvia'nın karnına baktı. Bir krep kadar düzdü. Belki de henüz erkendi. Tanrım, hamile olduğunu söylerse dayanamam, diye düşündü.

"Henüz kimseye söyleme fırsatım olmadı, Sil. Ben de daha yeni öğrendim."

Silvia, yüzünü Donna'dan tarafa döndü. "Perth'e taşınıyoruz. Eve dönüyorum, Will de benimle geliyor."

"Siz... İrlanda'dan ayrılıyor musunuz?" Donna yüreğinin sıkıştığını hissetti. "Perth'e mi dönüyorsunuz?"

Will başını iki yana salladı. "Henüz karar verilmedi. Bir seçenek sadece."

"Seçenekten fazlası. Harika bir iş teklifi aldım, kabul etmemek delilik olur."

"Tebrikler," diyen Donna, sahte bir gülümseme takındı. "İkiniz adına da çok sevindim."

"Teşekkürler, Donna. Ben de daha yeni öğrendim. Will henüz haberi sindiremedi. Ama Perth'i sever. Öyle değil mi, Will?"

"Harika bir yer. Ancak bir daha oraya yerleşebileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Bir macera olur."

Donna kendini huzursuz hissetti. Bob ne yapıyor diye etrafına bakındı. İşte o zaman Bob'un onları seyrettiğini fark etti. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Donna koltuğun kolçağına dokunarak onu yanına çağırdı. Yanında olmasına ihtiyacı vardı. Silvia ile Will'in gelecek planlarını dinlemek ona ağır geliyordu. Daha fazlasını kaldıramazdı. Şükürler olsun ki Bob yanlarına gelip sohbete katıldı.

"Neler konuşuyorsunuz bakalım?"

Silvia yeni işinden ve Perth'e taşınmaktan bahsederken Donna'nın içinden çığlık atmak geliyordu. Bob, onlarla daha yeni tanışmışken bu kadar uzak kalmanın kötü olacağını söyledi. Gerçekten çok tatlı birisiydi, Donna her şeyin daha farklı olmasını dilerdi.

"Peki ya düğün?" diye sordu Bob. "Planlıyorsunuz sanıyordum."

Silvia'nın gözleri ışıldadı. "Araştırma yapıyoruz ama henüz tarih belli değil. Bir süre Perth'teki yaşamımıza bakarız, sonra karar veririz."

"Orada mı evleneceksiniz?" Donna tüm soruları Bob'un sormasına izin veremezdi. "Güzel bir bekârlığa veda partisini kaçırmak istemezdim."

"Henüz emin değiliz, öyle değil mi, Will? Ama orada evlensek bile burada da bir kutlama yaparız. Endişelenme."

Donna yanında oturan Will'in yüzündeki ifadeden pek de mutlu olmadığını anlayabiliyordu. Sanki Silvia dizginleri eline almış, Will'e danışmadan tüm kararları veriyormuş gibi görünüyordu. Donna, Silvia'dan gerçekten hoşlanmıyordu. Biriyle birlikte olmanın fedakârlık gerektirdiğini elbette biliyordu. Ancak acaba Will'e, Perth'e gitmek isteyip istemediğini sormuş muydu? Sormadığını düşündü Donna.

Tatlılar bittiğinde saat on buçuk olmuştu. Jan eve dönme teklifinde bulunduğunda Donna'nın içi rahatladı.

"Yarın Donna'yla beraber güne erken başlayacağız," dedi. "Sabah yedide işte olmamız gerekiyor. Eğer şimdi gitmezsek uyuyakalacağız."

Vedalaşmadan sonra arabaya doğru ilerlediler. Silvia'nın onları yolcu eden Will'e sıkı sıkı yapıştığını gören Donna, gözyaşlarına zar zor hâkim olabildi. Will ile Silvia'nın birlikte olduğunu ve bu konuda bir şey yapamayacağını artık kabullenmeliydi. Perth'e taşınacak olmaları belki de iyiydi. Bir daha onları görmek zorunda kalmayacaktı. Gözden uzak olan, gönülden de uzak olacaktı.

Bob bir anda uzanıp Donna'nın elini tuttu. Diğer eli de direksiyondaydı. Donna yanında oturan Bob'a bakınca nemli gözlerini fark etti. Eve dönünce *o konuşmayı* yapacaklarını anlamıştı. Donna gittikçe sabırsızlanıyordu.

Yorgunluktan hali kalmasa da Donna, uykunun bekleyebileceğini düşündü. Paltosunu ve çantasını koltuğa bırakıp, su ısıtıcısını doldurmak üzere mutfağa gitti. Bob da peşinden geldi, dolaptan iki tane fincan çıkardı.

"Güzel bir akşamdı, değil mi?" dedi fincanlara iki tane poşet çay atarken. "Annemle Vivienne'in farklılıklarını bir kenara bırakmalarına sevindim. Daha büyük bir aileye sahip olmak güzelmiş."

"Hoş olmalı."

"Tanrım, özür dilerim, Donna. Düşünmeden konuştum."

"Sorun değil. Annen adına sevindim, senin adına da."

"Tatlılar, öyle değil mi? Vivienne ve Will."

"Oldukça."

"Ve Silvia. Aileye ayak uydurmuşa benziyor."

"Bob."

"Planları hakkında ne düşünüyorsun?"

"*Bob!*"

Bob yüzünü Donna'dan tarafa çevirdi.

"Konuşmamız gerek," dedi Donna, kalbi göğsünde delicesine atarken.

Bob da başını salladı. "Biliyorum, Donna. Ben de bundan korkuyordum."

"Ben de öyle." Donna, Bob'un elinden tutup, onu oturma odasına götürdü. Birlikte kanepeye oturdular. Bob en azından neler olacağını biliyor gibi görünüyordu. Bir süre sessizce oturdular. Donna gözyaşlarını bastırmaya çalıştı çünkü çok ciddi bir konuşma olacaktı. Duygularının onu ele geçirmesine izin veremezdi. İlk konuşan Bob oldu.

"Artık yürümüyor, öyle değil mi?"

Donna başını iki yana sallayarak ona baktı. "Yürüsün istedim. Gerçekten istedim. Ancak bir şeyler doğru gelmiyor."

"Biliyorum," dedi Bob, Donna'nın elini tutup sıkarak. "Aslında pek çok şeye sahiptik. Arkadaşlarımın beni nasıl kıskandığını fark etmedin mi? Mükemmel bir ilişkimiz olduğunu söylüyorlar."

"Birçok açıdan öyle, Bob. Fakat ikimiz de bir şeylerin eksik olduğunu biliyoruz sanırım. Yani kendini benimle çocuk yaparken, benimle yaşlanırken, hayatının geri kalanını benimle beraber geçirirken hayal edebiliyor musun?"

Bob düşünceli görünüyordu. "Sonsuza dek hayatımda olmanı istiyorum, Donna ama eşim olarak değil."

Kelimeler sanki havada asılı kalmıştı. Donna da tam olarak bunu söylemeyi planlıyordu. Ancak kelimeler Bob'un dudaklarından dökülünce az da olsa canı yanmıştı.

"Gerçekten çok üzülüyorum," diye devam etti Bob. "Emin olmak için çok çaba gösterdim gerçekten ama olmadı."

Donna başını evet anlamında salladı ve derin bir iç çekti. "Anlaşılan ikimiz de aynı şeyleri hissediyor fakat konuyu açmamak için elimizden geleni yapıyormuşuz. İşin aslı şu ki seni seviyorum. Seni gerçekten ama gerçekten seviyorum. Sen ve Jan bana çok şey ifade ediyorsunuz. İkinizden birini kaybedersem harap olurum."

"Ben de seni seviyorum, Donna. Annem de öyle. Bizi asla kaybetmeyeceksin. Sen ailemizin bir parçasısın ve bu hiç değişmeyecek." Bob onu kendine doğru çekti ve sıkıca sarıldı.

Donna ağlamaya başladı. "Sensiz ne yapacağımı bilmiyorum, Bob."

"Sana söyledim, canım. Asla bensiz kalmayacaksın. Sadece aynı yatağı paylaşmayacağız. Arkadaş kalmamıza bir engel yok."

Anlayışlı bir sessizlik içerisinde otursalar da hava, söylenmeyen cümleler yüzünden ağırlaşmıştı. Donna, Lexie'nin söylediklerini düşündü ve doğru olup olmadığını merak etti. Eğer eşcinsel olsaydı bunu ona itiraf ederdi değil mi? Donna, Bob'un yakışıklı, keskin hatları olan yüzünü ve gözünün önüne düşen sarı saçlarını inceledi. Acaba ne düşünüyordu? Yoksa o da Donna'nın ne düşündüğünü mü merak ediyordu? Annesine bu eşcinsellik meselesini nasıl söyleyeceğinden mi endişe ediyordu? Jan'e anlatırken onun yanında olmak istedi. Yardımcı olmak için, tabii doğruysa.

Donna orada ne kadar süre oturduklarından emin değildi. Başını Bob'un omzuna yasladığı için neredeyse uykuya dala-

caktı. O kanepeden bir kere kalktığı zaman her şeyi kabullenmesi gerekeceğini biliyordu. Hayatı bir kez daha belirsizliğe doğru sürüklenecekti.

"Madem birbirimize karşı dürüst davranıyoruz," diyen Bob, aniden ayağa kalkınca Donna'yı ürküttü. "Bence konuşmamız gereken başka şeyler de var."

İşte o an gelmişti. Lexie haklıydı. Donna gerçeği bildiği için memnundu, şoka girmiş gibi görünmek istemezdi.

"Yani, her şeyi açık açık anlatabiliriz, Donna. Aklımızdakileri söyleyebiliriz."

"Katılıyorum. Birbirimizden saklamamızı gerektirecek hiçbir şey yok."

Sessizlik.

"Başla o zaman," dedi Bob, dikkatle Donna'yı seyrediyordu.

"Ben mi?" Donna'nın kafası karışmıştı.

"Evet. Bana söylemek istediğin bir şey yok mu?"

Donna'nın zihni bulandı. Bob neden bahsediyordu? Bob'un eşcinsel olduğunu itiraf edeceğini düşünmüştü ama artık o kadar da emin değildi.

"Donna?"

"Ne söylememi istiyorsun, Bob?"

"Sadece gerçeği. Aptal olmadığımı biliyorsun."

"Gerçekten neden bahsettiğini anlamıyorum."

Bob bir kez daha ona baktı. Bakışları nazik ve yumuşaktı. Her şeyin yolunda gideceğini fısıldıyor gibiydi. İşte o an Donna'yı gafil avladı. "Ona âşıksın, öyle değil mi, Donna? Will'e âşıksın."

Kırk Üçüncü Bölüm

"Ne...?" Donna duyduklarına inanamıyordu. Nasıl bilmişti? İnkâr mı, yoksa itiraf mı etmeli bilemiyordu. Adeta dili tutulmuştu.

"Bu kadar şaşırma, Donna. Sanırım uzun süredir biliyordum."

"Ama ben... Sandığın gibi değil."

"Dinle, zor kısmı atlattık. Ancak senin arkadaşın olmak istiyorum. Bu yüzden lütfen bana yalan söyleme."

İşte o an Donna, dürüst olması gerektiğini anladı. Sesi adeta bir fısıltı gibi çıkmıştı. "Nasıl anladın?"

Bob konuşmanın başından beri ilk kez gülümsedi. "Sanırım restoranda buluştuğumuz gece, üşüttüğün için bayıldığını söylediğin zaman hissettim. Ondan daha fazlası olduğu belliydi."

"Ben de ödül kazanacak bir performans gösterdim sanıyordum!"

"Will ve Silvia'yı kandırmış olabilirsin ama beni kandırmanın imkânı yok. Seni çok iyi tanıyorum. Birlikte uzunca bir zaman geçirdik, unutma."

"Nasıl unutabilirim, Bob?"

"Yanılmıyorum o zaman?"

Donna evet anlamında başını salladı. "Çok özür dilerim. İnkâr etmeye çalıştım. Onu unutmaya çalıştım ama sürekli aklıma girip durdu. O gece onu görünce de..."

"Yani ona Christchurch'ten beri mi âşıksın? Depremden bile önce?"

"Sanırım. Kendime bunun saçma olduğunu söyleyip durdum. O kadar kısa süre içerisinde birine âşık olmamın olanaksız olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım. Fakat oldu. Sana bunu açıklayamam ama onunla tanıştığımda sanki içimde bir ışık yandı. O gün onu kaybettiğimde de o ışık söndü."

"Ben de onu yeniden buluncaya kadar sana arkadaşlık eden kişiydim, öyle mi?"

Donna durumun nasıl göründüğünü fark etti. "Tanrım, hayır. Öyle değildi. Onu bir daha görebileceğimi düşünmüyordum. Ayrıca seni sevdiğimi sandım. Yani *sevdim* de... Hâlâ da seviyorum."

"Ama yeterince değil."

Donna başını iki yana salladı. "Yanılmıyorsam, sen de aynı şeyleri hissetmiyor muydun?"

Bob uzandı ve Donna'nın saçını kulağının arkasına sıkıştırıp ona uzun uzun baktı. Bob'un söyleyebileceklerinden korkan Donna, nefesini tutmuştu. Belki de yanlış anlamıştı. Ancak Bob ağır ağır başını sallayınca, Donna'nın içini bir huzur seli kapladı.

"Seni seviyorum, Donna. Ancak bir erkeğin bir kadını sevmesi gerektiği gibi değil."

Ah! Yine eşcinsellik konusuna geri dönmüştü.

Bob devam etti. "Sen arkadaşımdın, hatta kız kardeşim.

Bu, birlikteliğimizden önce de böyleydi. Belki bundan daha fazlası olmamız hiçbir zaman gerekmiyordu."

"Benden bir şey saklıyorsun, Bob, değil mi? Bana söyleyebileceğini biliyorsun. Dediğin gibi birbirimize karşı dürüst olalım." Donna karşısında oturan Bob'a güven vermek için ellerini tuttu.

Bob aniden ayağa kalktı ve odayı hızlı adımlarla turlamaya başladı.

"Bob, lütfen bana söylemekten korkma. Sanırım zaten biliyorum."

Bob duraksayarak Donna'ya baktı. "Biliyor musun?"

"Gel de otur," diyen Donna, kanepenin minderine hafifçe vurdu. "Konuşalım. İçindekileri dökersen kendini çok daha iyi hissedeceksin."

"Dürüst olmak gerekirse bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, Donna. Çünkü öğrendiğinde bu kadar sakin kalmayacaksın." Bob tekrar yerine oturdu, yüzü endişeyle kırışmıştı.

"Aslında Lexie tahmin etti," dedi Donna. "Sanırım senin bana söylemeni bekliyordum. İlişkimizin iyi olmadığını biliyordum ama söyleyen sen ol, istedim."

"Lexie mi? Ama ben... Yani, o nasıl..."

"Sadece bir ihtimal olabileceğini söyledi. Ancak o söylediği zaman ben de fark etmeye başladım."

"Ah Tanrım, o kadar belli ettiğimi bilmiyordum."

"Dinle, Bob." Donna ona biraz daha yanaştı. "Kesinlikle endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Artık kendini kabullenmelisin. Hepimiz seni destekleyeceğiz, olduğun kişiyi değiştirmene gerek yok."

"Kendimi değiştirmek mi? Nasıl yani?"

Donna bir kere daha Bob'un ellerini tuttu. "Eşcinsel olmak hiçbir şeyi değiştirmez. Biz seni olduğun gibi seviyoruz."

"EŞCİNSEL!" Bob bir anda kanepeden kalktı ve Donna'ya baktı. "Benim *eşcinsel* olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Şey, sandım ki..."

"Donna, ben eşcinsel falan değilim. Ben Lexie'ye âşığım!"

"Beni seviyor musun, Will?"

Will okuduğu sayfanın köşesini katladı ve kitabını kapattı. "Elbette seviyorum, Sil. Bu ne saçma soru böyle."

"Beni *gerçekten* seviyor musun? Kesinlikle, tamamen?"

"Neler oluyor? Sevdiğimi biliyorsun."

"Perth konusunda çekingen görünüyorsun. Eğer beni gerçekten sevseydin, beni desteklerdin. Buraya sırf yanında olmak için gelmedim mi? Bence aynı fedakârlığı senin de benim için göstermenin vakti geldi."

Will, Silvia'nın ısrarı karşısında gafil avlanmıştı. Ailenin geri kalanıyla yedikleri yemeğin ardından odaya çıkmışlardı ve Will, gecenin güzel geçtiğini düşünüyordu. Perth konusunu sindirmeye fırsat bile bulamamıştı. Ayrıca Silvia'nın düşünmesi için ona fırsat tanıdığını sanıyordu. Neticede dünyanın öteki ucuna bir daha taşınmak büyük bir karardı ve bunu gerçekten istediğinden emin değildi.

"Yani, bizi tutan ne?" diye devam etti Silvia. "Sonsuza dek annenin yanında çalışmak istemiyorsun. Bunu kendin söyledin. İşimi seviyorum ama Perth'teki iş çok daha iyi. İşleri karmaşık hale getirecek çocuklarımız yok. Neden bu adımı atmayalım ki?"

"Öyle."

"Biraz daha hevesli görünebilirsin."

Will iç geçirdi. "Silvia bu haberi daha bu sabah verdin. Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Düşünecek ne var? Biz evleniyoruz. Hayatımızın sonuna kadar birlikte olacağız. Neyini düşüneceksin? Ben gidersem sen de gelirsin." Silvia yastığını düzeltti, yorganı üstüne çekti ve sırtını Will'e döndü.

"Konuşma buraya kadar demek." Will, Silvia'ya çok sık sinirlenmezdi ama Silvia, bu davranışıyla adeta onun damarına basmıştı. "Bu mu yani? Sen bana *istediğini* söyle ama ben cevap veremeyeyim?"

Silvia dönüp ters ters ona baktı. "Nedense bana kalmak istemenin başka sebepleri varmış gibi geliyor."

"Bu kadar düşüncesiz olduğuna inanamıyorum, Silvia. Annemi düşünmek zorundayım. Babamı daha yeni kaybettik. Eğer gidersek burada tek başına kalacak. Sonra iş konusu var. Hem annemle ilgilenmem hem de orada iş aramam gerekecek. Düşünülecek çok şey var."

"Peki ya *Donna*?" Silvia kelimeleri adeta tükürmüştü.

"Ah, yine başlıyoruz," dedi Will. "Onun adını söylemedim. Artık bunu kapatabilir miyiz?"

"Sorun o değil, Will. Ona nasıl baktığını gördüm."

Lanet olsun! "Neden bahsediyorsun sen? Onu sadece iki kez gördüm. Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

"Ben aptal değilim. İkinizin arasında bir şeyler olduğunu görebiliyorum."

"Uyduruyorsun." Will'in ses tonu yumuşadı, Silvia'yı kendine doğru çekti. "Benim sevdiğim *sensin*. İstediğim *sensin*. Başkası değil."

Donna bir kere daha Bob'un ellerini tuttu. "Eşcinsel olmak hiçbir şeyi değiştirmez. Biz seni olduğun gibi seviyoruz."

"EŞCİNSEL!" Bob bir anda kanepeden kalktı ve Donna'ya baktı. "Benim *eşcinsel* olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Şey, sandım ki..."

"Donna, ben eşcinsel falan değilim. Ben Lexie'ye âşığım!"

"Beni seviyor musun, Will?"

Will okuduğu sayfanın köşesini katladı ve kitabını kapattı. "Elbette seviyorum, Sil. Bu ne saçma soru böyle."

"Beni *gerçekten* seviyor musun? Kesinlikle, tamamen?"

"Neler oluyor? Sevdiğimi biliyorsun."

"Perth konusunda çekingen görünüyorsun. Eğer beni gerçekten sevseydin, beni desteklerdin. Buraya sırf yanında olmak için gelmedim mi? Bence aynı fedakârlığı senin de benim için göstermenin vakti geldi."

Will, Silvia'nın ısrarı karşısında gafil avlanmıştı. Ailenin geri kalanıyla yedikleri yemeğin ardından odaya çıkmışlardı ve Will, gecenin güzel geçtiğini düşünüyordu. Perth konusunu sindirmeye fırsat bile bulamamıştı. Ayrıca Silvia'nın düşünmesi için ona fırsat tanıdığını sanıyordu. Neticede dünyanın öteki ucuna bir daha taşınmak büyük bir karardı ve bunu gerçekten istediğinden emin değildi.

"Yani, bizi tutan ne?" diye devam etti Silvia. "Sonsuza dek annenin yanında çalışmak istemiyorsun. Bunu kendin söyledin. İşimi seviyorum ama Perth'teki iş çok daha iyi. İşleri karmaşık hale getirecek çocuklarımız yok. Neden bu adımı atmayalım ki?"

"Öyle."

"Biraz daha hevesli görünebilirsin."

Will iç geçirdi. "Silvia bu haberi daha bu sabah verdin. Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Düşünecek ne var? Biz evleniyoruz. Hayatımızın sonuna kadar birlikte olacağız. Neyini düşüneceksin? Ben gidersem sen de gelirsin." Silvia yastığını düzeltti, yorganı üstüne çekti ve sırtını Will'e döndü.

"Konuşma buraya kadar demek." Will, Silvia'ya çok sık sinirlenmezdi ama Silvia, bu davranışıyla adeta onun damarına basmıştı. "Bu mu yani? Sen bana *istediğini* söyle ama ben cevap veremeyeyim?"

Silvia dönüp ters ters ona baktı. "Nedense bana kalmak istemenin başka sebepleri varmış gibi geliyor."

"Bu kadar düşüncesiz olduğuna inanamıyorum, Silvia. Annemi düşünmek zorundayım. Babamı daha yeni kaybettik. Eğer gidersek burada tek başına kalacak. Sonra iş konusu var. Hem annemle ilgilenmem hem de orada iş aramam gerekecek. Düşünülecek çok şey var."

"Peki ya *Donna*?" Silvia kelimeleri adeta tükürmüştü.

"Ah, yine başlıyoruz," dedi Will. "Onun adını söylemedim. Artık bunu kapatabilir miyiz?"

"Sorun o değil, Will. Ona nasıl baktığını gördüm."

Lanet olsun! "Neden bahsediyorsun sen? Onu sadece iki kez gördüm. Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

"Ben aptal değilim. İkinizin arasında bir şeyler olduğunu görebiliyorum."

"Uyduruyorsun." Will'in ses tonu yumuşadı, Silvia'yı kendine doğru çekti. "Benim sevdiğim *sensin*. İstediğim *sensin*. Başkası değil."

"Sözlerinde samimi misin?"

"Elbette öyleyim, aşkım. Sen de söylemedin mi? Biz evleniyoruz. Hayatımızın geri kalanını beraber geçireceğiz. Bundan daha güzel bir şey düşünemiyorum."

Silvia, Will'in yanına sokulunca Will de rahat bir nefes aldı.

"O zaman Perth'e gelmeyi kabul ediyorsun," dedi. "İstersen İrlanda'da evlenebiliriz. Annen de dilediği zaman bizi ziyarete gelebilir."

Will daha fazla konuşmamaya karar verdi. Birkaç hafta önce olsaydı Perth'e geri dönme teklifine balıklama atlardı. Annesinden, işinden, İrlanda'daki sıkıcı hayatından seve seve kaçardı. Hatta bu onu heyecanlandırırdı bile. Ama tüm bunlar Donna yeniden hayatına girmeden önceydi.

Keşke Donna, Bob'la, o da Silvia'yla beraber olmasaydı. Aynı anda iki kişiyi sevmenin imkânı var mıydı? Onlara âşık olmanın? Durum karmakarışıktı ve Donna'yı ondan ayıran o depreme lanet ediyordu. Deprem olmasaydı hâlâ birlikte olurlar mıydı?

Derin nefes sesleri odayı doldurdu. Will, Silvia'nın uykuya dalmasma memnun olmuştu. Belki de yemekte içtiği şarabın etkisiyle böyle fevri davranmıştı. Öte yandan Will, onun istediği şeyi elde etmeye alışkın, kıskanç bir İtalyan kadını olduğunu biliyordu. Bu ısrarı aslında onu şaşırtmamalıydı.

Önlerindeki birkaç hafta boyunca vermeleri gereken çok karar vardı ve beğensin ya da beğenmesin, Donna da bu kararlardan bir tanesiydi. Onun ne düşündüğünü öğrenmesi gerekiyordu. Bob'la ilişkileri ciddi miydi, yoksa hâlâ kendisi için bir şans var mıydı? Böyle düşündüğüne kendisi de inanamıyordu ama artık inkâr etmeye çalışmanın anlamı yoktu. Buluşmak isterse mesaj atacağını söylemişti. İşte bu, diye düşündü. Ona

bir hafta verecekti. Eğer mesaj atmazsa, Will de bu işin sonunu bırakacaktı. Silvia'yla da mutlu olacaktı. Perth'e gidebilir, kendilerine yeni bir hayat kurabilirlerdi. Donna'yı da zaman içinde unuturdu. Tıpkı daha önceki gibi. Tıpkı unutmak için uğraştığı zamanlardaki gibi.

Donna ne söyleyeceğini bilemedi. Bob onu bu akşam ikinci kez şaşırtıyordu. Lexie! Bunu nasıl görememişti? Aklı üçünün bir arada olduğu anılara gitti. Onun arkasından bakışmışlar mıydı? Birlikte samimi dakikalar geçirmişler miydi? Onu kandırmışlar mıydı?

"Donna. Konuş benimle. Söylediğimi duydun mu?"

Donna, bakışlarını ağır ağır ona doğru çevirdi. "Duydum. Sen ve Lexie."

"Ben ve Lexie diye bir şey yok," diyen Bob'un yüzü adeta pancar gibi kızarmıştı. "Ne hissettiğimi bilmiyor."

"Ah! Yani hiçbir şey olmadı mı?"

"Elbette olmadı, seni koca şapşal. Ona karşı bir şeyler hissettiğim doğru ama hiç belli etmedim ki."

Donna'nın zihni bulanmıştı. Sindirmesi gereken çok şey vardı. "Yani o bilmiyor mu?"

"Hiçbir fikri yok. Zaten onun tipi olduğumdan da emin değilim."

"Biliyor musun, Bob? Sen *tam da* onun tipisin." Donna bu fikre ısınmaya başlamıştı. "Bence çok tatlı bir çift olursunuz."

"Öyle mi?"

"Öyle tabii. Ama dikkatli davranmak zorundasın. Lexie zor yıllar geçirdi. Kalbinin yeniden kırılmasını kaldıramaz."

"Böyle bir konuşma yaptığımıza inanamıyorum," diyen Bob, başını iki yana salladı. "Dünyanın en garip ayrılık anını yaşıyoruz."

Donna kahkaha attı. "Evet, değil mi? Ancak ciddiyim. Mutlu olmanı isterim, Bob. Bence Lexie bunun için biçilmiş kaftan."

"Benim hakkımda bir şey söyledi mi hiç?"

"Aslına bakarsan sürekli senden bahsediyor. Sana hayran."

Bob'un keyfi yerine geldi. "Bu da iyi bir başlangıç."

"Yine de aceleci olma," dedi Donna. "Bıraktığım yerden başlamak istemeyebilir."

"Kulağa çok rahatsız edici geliyor." Bob'un kalbi kırılmış gibiydi.

"Öyle demek istemedim. Benim için ve başka insanlar ne der diye endişelenecek. Nasıl olduğunu bilirsin."

Bob başını salladı. "Acelem yok. Sadece mutlu olmana seviniyorum. Peki, sen ve Will için ne yapacağız?"

"Ben ve Will diye bir şey *yok."*

"Ama olabilir. İstediğin bu değil mi?"

Donna iç geçirip sırtını yasladığı yastığı düzeltti. "Hayal dünyamda, evet. Fakat o Silvia ile beraber ve açıkçası bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünmüyorum. Bugün bana Silvia'nın onun kaderi olduğunu söyledi."

"Öyle mi söyledi? Evdeyken mi?"

Donna, Bob'la göz göze gelemiyordu.

Bob ısrar etti. "Donna? Bana söylemediğin bir şey mi var?"

"Senin telefonundan onun numarasını aldım," dedi utangaç bir tavırla. "Çok özür dilerim. Ancak onunla konuşmam gerekiyordu. Yalnızca bir kere, yemin ederim. Bugün öğlen buluştuk."

Bob hiçbir şey söylemedi.

"Yemin ederim, Bob. Arkandan iş çevirmek gibi bir niyetim yoktu. En azından bugünden önce. Ayrıca sana söyleyecektim."

"Artık bir önemi yok," diyen Bob iç geçirdi. Sonra birden yüzü aydınlandı. "Seninle buluşmak istemesi gerçekten güzel bir şey. Onunla yeniden buluşmalısın. Nasıl hissettiğini söylemelisin."

"Ben... Yapamam. Sadece kendimi küçük düşürürüm. Aynı şeyleri hissetmiyoruz."

"İyi de nereden biliyorsun?" Bob ayağa kalkmıştı. İleri geri yürüyor, bir sonraki hamlesini planlıyordu.

"Beni duymadın mı, Bob? O, Silvia'ya âşık."

"O da senin bana âşık olduğunu sanıyor."

Donna başını eğdi. "Özür dilerim."

"Dinle, Donna. Özür dilenecek bir şey yok. İkimiz de yolumuza devam edeceğiz. Konuşmanız nasıl bitti?"

"Tekrar buluşmak istersem ona mesaj atmamı söyledi."

"Tamam, telefonun nerede?"

Donna gerildi. "Neden? Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Ben değil. Sen! Ona mesaj atacak ve yarın buluşmak istediğini söyleyeceksin."

"Yarın çalışıyorum."

"Pazar günü o zaman."

"Bob, pazar günü benimle buluşmasını isteyemem. Silvia'yla beraber olacaktır."

"O zaman pazartesi. Bahaneler uydurmayı bırak. Haydi, şu mesajı yazmaya koyul. Onunla buluşacaksın ve ona nasıl hissettiğini itiraf edeceksin. Kaybedecek neyin var? Eğer aynı şeyleri hissetmiyorsa Perth'e gider, sen de onu bir daha görmezsin. Eğer hissediyorsa..."

Donna'nın kalbi heyecandan kanatlanıp uçabilirdi. Bob haklıydı. Ona söyleyecekti. Belki hiçbir işe yaramayacaktı ama bunu yapmalıydı. Will'in numarasını buldu ve mesajı yazmaya başladı.

"*Selam, Will. Buluşalım mı? St. Stephen's Green Parkı'nın önünde. Pazartesi saat 13:00 nasıl? Donna. x*"

Mesajı kontrol edip sonundaki öpücüğü sildi. Eğer işler yolunda giderse bunun için fazlasıyla zaman olacaktı. Kendini aniden yorgun hissetti. Duygusal açıdan tükenmişti.

"Yatağıma ihtiyacım var," dedi mesajı gönderdiğini Bob'a gösterdikten sonra.

"Benim de." Sonra tereddüt etti. "Şimdilik yatağı paylaşmaya devam edebilir miyiz? Arkadaş olarak? Edepsiz bir şeylere kalkışmayacağıma söz veriyorum, eşcinsel olmasam bile!"

"Ah, Tanrım. Çok özür dilerim, Bob. Ben sadece... Sandım ki..."

"Endişelenme. Bunu daha önce duymadığımı mı sandın? Ben sadece kadınsı tarafını göz ardı etmeyen, kendine güvenen bir erkeğim."

"Bunun için seni seviyorum. Haydi, yatalım."

Donna kendini yıllardır hissetmediği kadar huzurlu hissediyordu. O ve Bob arkadaş kalmalıydılar. Daha fazlası olamazdı. Böylesi daha uygundu. Birlikte yorganın altına girdiklerinde Will'i düşündü. Acaba onların kaderinde de mi arkadaş kalmak vardı? Yoksa kader onlar için başka şeyler mi planlıyordu?

Kırk Dördüncü Bölüm

Donna erkenden uyanmıştı. İşini saat on ikide bitirmiş, üstünü değiştirmek için doğruca pastanenin küçük tuvaletine girmişti. Bob'un da önerisiyle, geçen gün bir mağazaya gidip diz boyunda, zümrüt yeşili bir elbise satın almıştı. "İşte bu senin rengin," demişti Bob. "Aklını başından alacaksın."

Jan de olumlu yorumlar yapmıştı ama Donna emin olamıyordu. O ve Bob, ayrılıklarını bir süre saklamaya karar vermişti. Sadece işler durduluncaya kadar. Donna nereye gideceğini söylemediği için Jan biraz gücenmiş gibiydi. Ondan sır sakladığı için Donna da kendini kötü hissediyordu fakat uzun sürmeyecekti.

Öğle arasına çıkan insanların alışveriş merkezinin kapısından içeri akın edişini seyretti. Fazlasıyla gergindi, ya gelmezse ne yapacaktı? Will mesajına çok çabuk yanıt vermişti ama belki ikinci kez düşününce vazgeçmişti. Donna ağırlığını diğer ayağına verdi. Ten rengi topuklu sandaletleri, ayaklarını mahvediyordu ancak bu elbiseye çok yakıştıklarını da inkâr edemezdi. Saatini yeniden kontrol etti. Tam biri gösteriyordu.

Lexie'ye Bob'la ayrıldıklarını söylemişti. Arkadaşından

böyle bir sırrı saklayamazdı; özellikle de onlarla birlikte yaşayan bir arkadaşından. Ancak Bob'un hislerinden Lexie'ye henüz bahsetmeyeceklerdi. "Her şey sırayla," demişti Donna, Bob da bunu kabul etmişti. Lexie arkadaşlarının ayrılmasına çok üzülmüştü ama Donna, Will'le konuşacağı için de çok heyecanlanmıştı. "Onca zaman sonra bir araya geldiğinizi düşünsene," dedi. "Masal gibi olur." Donna bundan şüphe etse de içinde hâlâ tutunduğu ufacık bir umut ışığı vardı. Saat biri on geçiyordu ve Will hâlâ ortada yoktu. Ümidini yitirmeye başlamıştı.

"Selam, Donna."

Donna birisi omzuna dokununca neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Will o istikametten gelir diye Grafton Caddesi'ne bakıp durmuştu. Arkasını döner dönmez ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

"Silvia! Burada ne yapıyorsun?" Bir telaş Donna'nın tüm bedenini kaplamıştı. Ya Will de gelirse? Açıklaması çok zor olacaktı.

"Seni görmeye geldim." Silvia, tam dizinin üzerinde biten lacivert kalem eteği ve boynunda fırfırları olan bembeyaz gömleği ile oldukça profesyonel görünüyordu. "Üzgünüm, geciktim."

"Beni mi? Ne dediğini an..."

"Numara yapmayalım, Donna. Will'le buluşmak istedin ama o beni gönderdi."

Donna'nın kalbi bir anda paramparça oldu. Olduğu yere adeta çakılmış gibiydi. Nişanlısını göndermişti. Nasıl böyle bir şey yapmıştı? Eğer onu görmek istemiyorsa bunu söyleyebilirdi. Donna kendini aşağılanmış, mahvolmuş hissediyordu. Oz Büyücüsü'ndeki Dorothy olmayı, tıpkı onun gibi topuklarını birbirine vurup eve dönmeyi istedi.

"Yürüyelim mi?" Silvia, Grafton Caddesi'ni işaret eden zarif bir el hareketi yaptı. "Öğle arasındayım, çok vaktim yok."

Donna başını salladı ve Silvia'nın yanında yürümeye başladı. Konuşmak için ağzını birkaç kez açsa da hiçbir şey söyleyemedi. Sohbete başlamak hiç kolay değildi. Birlikte ağır adımlarla, sessizlik içinde yürüyorlardı ki Silvia konuştu.

"Senden hoşlanıyor, Donna. Fakat seni görmek istemedi. Hatırlamak istemedi."

"Hatırlamak mı? Nasıl yani?"

"Elini görmedin mi? O gün neler yaşadığı biliyor musun? Hayatının en kötü günüydü. Seni görmenin ona Christchurch'te yaşananları hatırlatacağını söyledi."

"Ah." Oysa Donna o korkunç günde düşünülecek en güzel şeyin buluşmaları olduğunu sanıyordu. Demek ki değildi.

"Biraz TSSB, sanırım."

"Ne?" Donna yürüdükçe ayaklarının su topladığını hissediyordu. Ayakkabılarını çıkarma, çıplak ayakla yürüme isteğine zar zor karşı koyuyordu.

"Travma sonrası stres bozukluğu. Kâbuslar görüyor. Seni görmek de bunları tetikleyecek."

"Tanrım, özür dilerim. Bilmiyordum."

"Nereden bilebilirsin ki? Onu tanımıyorsun bile."

Donna ona bakınca, Silvia'nın gözlerindeki ciddiyeti gördü. Söyledikleri imalı kelimelerdi. Onu hiç tanımıyordu, Silvia haklıydı. Onu uyarmaya gelmişti ve iyi bir nedeni vardı.

"Sıkıntı yaratmak istememiştim," diyen Donna'nın gözleri nemliydi. "O günün ne kadar kötü olduğunu anlayan birisiydi. Sadece onunla bunu konuşmak istemiştim."

Silvia onu dirseğinden tuttu ve alışveriş yapan insan

kalabalığının içinde ustaca yönlendirdi. "Biliyorum. Anlıyorum da. Gerçekten. Ama yeniden travma geçirmesine sebep olamazsın."

"Hiç öyle bir niyetim yoktu ki. Neden bana bunu daha önce..." Lanet olsun. Silvia muhtemelen Will'le yaptıkları son görüşmeyi bilmiyordu. Keşke Silvia'ya tam olarak ne anlattığını bilseydi.

"Son görüştüğünüzde mi söyleseydi?" Silvia bir mağazanın kapısının önünde aniden durdu. "Endişelenme. Bana her şeyi anlattı. Sana bundan bahsetmedi çünkü senin, nasıl söylesem, *aciz* göründüğünü düşünmüştü. Seni üzmek istemedi."

Aciz mi? Will onun hakkında nasıl böyle konuşurdu? Donna öfke ve hayal kırıklığı karışımı bir duyguyla sarsıldı. Onu sevmişti, gerçekten sevmişti. Onun da kendisine karşı bir şeyler hissettiğinden emindi.

"Endişelenme, Donna. Will senin de orada çok şey atlattığını biliyor. Belki konuyu erkek arkadaşınla konuşmalısın. Eminim ki Bob iyi bir dinleyicidir."

Başka ne söyleyebilirdi ki? "Will ne dedi? Senden buraya gelip beni uyarmanı mı istedi? Onun yapacağı türden bir şeye benzemiyor."

"Seni uyarmaya gelmedim, Donna. Sadece onun seni bir daha göremeyeceğini söylememi istedi. Sana mesaj atacaktı ama ben yüz yüze konuşursak daha kolay olabileceğini söyledim."

"Eminim öyledir." Donna atılan imalı taşlara karşı koyamamıştı. Silvia korkunç biriydi. Ya söyledikleri doğruysa, diye düşündü. "Will ve ben iki hafta sonra yola çıkıyoruz. Hayatından tamamen çıkmış olacağız."

"Yola?"

"Evet, Perth'e. Geçen gece de söylemiştik ya hani."

"Ben... Ben Will emin değil sanıyordum. Belki gitmek istemez diye düşündüm."

"Elbette istiyor. Uçak biletlerimizi aldık bile, orada yeni bir hayata başlayacağız. İkimiz de çok heyecanlıyız. Muhteşem olacak."

"Şey, onun adına sevindim, yani ikiniz adına da." Donna'nın su toplayan ayaklarının acısı dayanılmazdı. Üstelik bu kadınla bir saniye daha konuşmayı kaldıramazdı. "Artık gitsem iyi olur. Onca yolu beni bilgilendirmeye geldiğin için teşekkür ederim."

"Sorun değil." Silvia mağazanın kapısını açtı. "Zaten şehir merkezine inecektim. Seyahat için valiz almam gerek. *Samsonite* harika valizler üretiyor."

"Öyle, kolay gelsin."

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Donna. Bob'a benden selam söyle," dedi ve çekip gitti. Giderken Donna'nın umutlarını ve hayallerini de beraberinde götürmüştü.

Demek öyleydi. Donna şüphelerinde haklı çıkmıştı. Will sadece Silvia'ya âşıktı ve Donna, ona sadece huzursuzluk veriyordu. Grafton Caddesi'nin sonuna doğru yürümeye başladı, taksiyle eve dönecekti. Otobüse binemezdi. En azından bugün.

Taksiye biner binmez gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine engel olamadı. Şoföre adresi verip arka koltuğa yerleşti. Keşke Bob buluşmak için onu ikna etmeseydi. Gerçi tüm bunları öğrenmesi iyi olmuştu ama bilmemek de güzel bir seçenekti.

Telefonu bir anda çalınca kalbi heyecanla tekledi. Silvia'yı gönderdiği, ikinci defa düşündüğü için Will'den bir özür mesajı mı gelmişti? Belki de kendi duygularından korkmuştu? Ekranı hemen kontrol etti. Mesaj Bob'dan gelmişti:

"Umarım görüşmeniz güzel geçiyordur, Donna. Öğrenmek için sabırsızlanıyorum. x"

Telefonu çantasına geri koydu ve pencereden dışarı baktı. O'Connell Caddesi oldukça hareketliydi, ışıldayan güneşin altındaki herkes çok mutlu görünüyordu. *Onun dışında herkes...* Keşke Bob'la arasındaki ilişki yürüseydi. Hayat çok daha kolay olurdu. Öte yandan bir yalanla da yaşayamazdı.

Hayat ona karşı pek çok kez acımasız olmuştu ama Donna asla pes etmemişti. Mücadeleciydi. Bunu da diğerleri gibi atlatacaktı; çelikten bir kararlılık sayesinde ve iyi dostların sevgisiyle. Bir anda eve gitmekten vazgeçti.

"Aslında, fikrimi değiştirdim," dedi dikiz aynasından şüpheli bakışlarla onu seyreden şoföre. "Şuraya gidebilir miyiz?"

Çantasını açıp bir kartvizit çıkardı. Adam adresi kontrol ettikten sonra başıyla onayladı. Donna kendini çok daha iyi hissediyordu. Günlerden çarşamba değildi belki ama kimin umurundaydı? Bugün içinden geldiği gibi davranmak istiyordu ve süslenip püslenip eve dönmenin anlamı yoktu. Işık saçtığı söylenemezdi ama fena hissetmiyordu, bu da onun için yeterliydi.

Gözlerini kapatırken uyuyakaldığını hissetti. Son birkaç saatin yarattığı karmaşık duygular onu yorgun düşürmüştü. Rüyalar alemine dalarken zihni yine yalnızca Will'le doluydu.

İnsanlar oraya buraya koşuşturuyor, binalar yıkılıyor, Donna'nın etrafından dumanlar yükseliyordu. Her yerden çığlıklar geliyordu. Kendinin de çığlık attığını algılaması birkaç dakikasını aldı. Başını eğip baktığında sıkıştığını fark etti. Büyük bir enkaz parçası göğsünün üstüne düşmüştü, doğru dürüst nefes alamıyordu. Gözlerinin kardığını hissetti. Bu

muydu? Sona gelmiş miydi? Sık sık nasıl öleceğini merak ederdi ama asla böyle olacağını tahmin edemezdi. Sesler yok olmaya başladı, artık kendini huzurlu hissediyordu. Ölmek o kadar da kötü bir şey değildi. İşte o an, onun sesini duydu.

"Benimle kal. Gözlerini aç." Yüzü bulanıktı. "Şunu üstünden kaldıralım."

Bu Will'di. Onu kurtarmaya gelmişti. Hayatının aşkını görmek için gözlerini açtı. Ancak gelen Silvia'ydı. Enkazı kaldırıp, nefret dolu gözlerle Donna'ya baktı.

"O, benim!" diye bağırdı ve enkazı yeniden Donna'nın üzerine bıraktı. Donna eziliyordu... Ağır ağır, huzur içinde gidiyordu.

Kırk Beşinci Bölüm

Will yatağına oturmuş, bebekliğinden beri sahip olduğu tek gözlü oyuncak ayısı Cookie'ye bakıyordu. Her tarafından iplikler çıkmış, iyice yıpranmıştı ama Will, bu oyuncağa garip bir şekilde bağlıydı. Silvia ondan nefret ediyordu ve pek çok sebepten ötürü ondan kurtulmasını istiyordu.

"Pis," demişti etkili olmak için burnunu tutarak. "Sana yenisini alırım, gözü olan bir tanesini."

Will gülümsese de çok sevdiği oyuncak ayısını kaçırmak, zarar vermek ya da ortadan kaldırmak isterse sonuçlarına katlanmak zorunda olduğu konusunda Silvia'yı ciddiyetle uyardı. Buna gülüp geçmişlerdi ama oyuncak ayıda bir şeyler vardı. Tüm çocukluğunu beraber geçirmişlerdi. Hiç arkadaşı olmadığı zamanlarda Will ona sığınmış, teselliyi onda bulmuştu.

Hazırlanmış valizine bakınca içini bir üzüntü kapladı. Doğru şeyi mi yapıyordu? Hayatı boyunca buradan kurtulmak için uğraşmıştı ama son birkaç aydır ilk kez kendini evindeymiş gibi hissediyordu. Silvia ona sürekli kalbi neredeyse evinin orada olduğunu söylüyordu. Will de onun haklı olduğunu düşündü. Onu seviyordu, birlikte olduktan sonra her yerde mutlu olurlardı.

"William, gel de hava soğumadan şunları al." Annesinin sesi merdivenlerde yankılandı. Onu terk ediyor oluşu yüzünden kendini suçlu hissediyordu. Vivienne son zamanlarda ona çok iyi davranır olmuştu. Eskisi kırıldığı için ona yeni bir iPod bile almıştı. "Yolculuk için," demişti. Sesinde hiçbir suçlama yoktu. Annesi gerçekten çok değişmişti.

"Haydi, Will," dedi Silvia, başını yatak odasının kapısından uzatarak. "Annen lazanya yapmış, çok vaktimiz yok."

"Uçak akşam onu yirmi geçe kalkacak. Bir sürü zamanımız var."

"Verecek çok valizimiz var ve daha *duty free** gezeceğiz. Yemekten sonra yola çıksak iyi olur."

Will iç geçirdi. "Tamam, sen in. Ben de birazdan orada olurum."

Her şey çok hızlı gelişmişti. Silvia, işi ile ilgili haberi verdikten sadece günler sonra bir karar vermesi için için çok ısrar etmişti. "İşi ya kabul edeceğim ya da reddedeceğim," demişti. "Karar vermemi bekleyecek değiller." Bu yüzden uçak biletleri alınmış, İrlanda'daki hayatlarını valizlere doldurmaları için sadece iki haftaları kalmıştı.

Will yatağına uzanıp ellerini başının arkasına koydu. Gözlerini kapatır kapatmaz aklına hemen Donna geldi. Sürekli geliyordu. Sanki Christchurch'ü tekrar tekrar yaşıyordu. Ona veda bile edememişti.

Buluşmak isterse mesaj atacağını söylemişti, Will de mesaj atar diye ummuştu. Ancak telefonunu milyonlarca kez kontrol etmesine rağmen beklediği mesaj hiç gelmedi. Bunu bir işaret olarak algılamış, hislerini inkâr etmeye çalışmıştı. Fakat ne

* Gümrük noktalarında bulunan, vergisiz alışveriş yapılabilen mağazalar. (Çev. N.)

yaparsa yapsın onu aklından çıkaramıyordu. Aradan iki hafta geçmişti. Artık onu bir daha göremeyeceği gerçeğine kendini alıştırmaya başladı. Hayatına devam etmeliydi.

"Will!" Silvia yeniden kapıda belirmişti. "Yemin ederim ki eğer aşağıya inmezsen o valizleri alır havalimanına kendim giderim!"

Ufacık da olsa bir yanı, bunun kötü bir şey olmayacağını düşünüyordu. "Affedersin, Sil. Sadece yorgunum. Geliyorum."

"İyi olur," diyen Silvia, sert adımlarla merdivenlerden aşağıya indi.

Will ayağa kalkıp saatine baktı. Henüz beşti. Eğer ona kalsaydı gezinmemek için son dakikaya kadar havalimanına gitmezdi. Ancak Silvia bir an önce gitmek istiyordu. Anlaşılan öldürecekleri çok zamanları olacaktı.

Elindeki oyuncak ayıya bakınca Silvia'ya ne kadar da garip göründüğünü anlayıverdi. Artık yetişkin bir adamdı ama hırpani bir oyuncağı elinden bırakamıyordu. Belki de Silvia haklıydı. Belki artık geçmişi bırakmanın vakti gelmişti.

"Pekâlâ, Cookie," diye fısıldadı. "Artık kendi ayaklarımın üzerinde durma vaktim geldi." Pek sevgili oyuncak ayısına son bir defa daha baktı, ardından onu odanın köşesindeki çöp kutusuna attı. Kendi kendine gülümsedi. Yeni bir hayata başlıyordu ve bu hayatı sonuna dek kucaklayacaktı.

"Hâlâ inanamıyorum," dedi Jan bir Donna'ya, bir Bob'a bakarak. "Açıkçası sizin bir ömür birlikte olacağınızı düşünüyordum."

Donna hafifçe Jan'in eline vurdu. "Özür dilerim, Jan. Ama

çok az şey değişti. Hâlâ sıkı bir arkadaşlığımız var, muhtemelen eskisi kadar sık görüşeceğiz."

"Ancak artık birlikte yaşamayacaksınız, öyle mi?" Jan oldukça üzgün görünüyordu. "Garip değil mi?"

Bob söze karıştı. "Aramızda bir sorun yok. Biz arkadaşız. Hep öyleydik. Araya biraz cinsellik karıştı ama onu da hallettik."

"Bob!" Donna dehşete düşmüştü.

"Ne?" diye sordu Bob masum bir tavırla. "Annem dert etmez, değil mi anne?"

"Ben bu halinize çok alışmıştım. Anlatın bakalım. Şimdi ne olacak?"

"Şey," dedi Bob. "Belki sizin eve geri taşınırım diye düşünüyordum. Donna istersem onun evinde kalmaya devam edebileceğimi söyledi ama taşınmak daha iyi olur bence."

"Ah, seni bir yere sıkıştırırız, bebeğim. Fakat haftada en az bir kere yemek pişireceğine söz vereceksin." Jan'in yüzü ışıldıyordu, biricik oğlunun eve dönüşüne sevinmişti belli ki.

"Anlaştık. Şimdi şu mis gibi kokan çöreklerden biraz alabilir miyiz? Yeniden bir pasta ustasıyla birlikte yaşamayı iple çekiyorum."

Donna ona hafifçe vurdu. "Hey! *Zaten* bir pasta ustasıyla birlikte yaşıyordun."

"Ben evde de bir şeyler pişiren bir ustadan bahsediyordum. Dürüst olalım, eve iş getirmiyorsun."

"Doğru," diye güldü Donna. "Eve gelince çok yorgun oluyorum, yapacak bir şey kalmıyor."

"Her neyse," dedi Jan. "Haydi, mutfağa gidelim, çay yapayım. Az önce krema yapmıştım, dolapta da bir kavanoz çilek reçeli var."

Bob dudaklarını yaladı. "Kulağa muhteşem geliyor."

Masanın etrafına oturmuş, sıcak çörekleri midelerine indirirken neşeyle sohbet ettiler. Ancak Donna saatine baktıkça yüreği biraz daha burkuluyordu. Bunu fark eden Bob uzanıp onun elini sıktı.

"Birazdan yola çıkarlar," dedi anlayış dolu bir sesle. "Üzgünüm, Donna."

Jan'in bakışları yeniden ikisinin arasında gezinmeye başladı. "Ne oldu? Will ve Silvia'dan mı bahsediyorsunuz?"

Bob başını salladı. "Evet. Donna Will'i pek sevmişti. Christchurch'te olanları konuşabileceği birini bulması iyi olmuştu."

"Elbette," dedi Jan başını sallayarak. "Gitmelerine ben de üzülüyorum."

Donna, Bob'a minnetle baktı. Jan'e tüm hikâyeyi anlatmamışlardı. Ayrılmaları şimdilik yeterliydi, geri kalanları da zamanla anlatacaklardı. Bir süre düşüncelere dalmış bir halde oturdular. Donna'nın telefonu çalınca sessizlik bozuldu. Donna numarayı bile kontrol etmeden telefona cevap verdi.

Bir süre dinledikten sonra şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "Ne zaman?" diye sordu, zangır zangır titriyordu. "Tamam. Anladım. İnanamıyorum. Hemen geliyorum."

Telefonu kapatıp Bob'la Jan'e baktı.

"Sorun ne, balım?" Jan onun elini tuttu. "Kötü bir haber değildir, umarım."

Başını iki yana salladı. "Hayır, Jan. Harika haber. Ne olduğuna inanamayacaksınız! Bob beni götürebilir misin? Hemen gitmeliyim."

Kırk Altıncı Bölüm

Bob, Donna'yı hastanenin kapısının önünde bıraktı. Arabayı park ettikten sonra da yanına geleceğini söyledi. Donna arabadan inmeden önce de yanağına bir öpücük kondurdu.

Açık pencereden, "Bol şans," diye bağırsa da Donna cevap veremeyecek kadar telaşlıydı.

O odayı rüyasında bile bulabilirdi, buraya o kadar sık gelmişti ki... Danışmadaki kıza başıyla selam verip, doğruca koridorda ilerledi ve ikili kapıdan geçti. Sola döndü, merdivenleri adeta uçarcasına çıktı. Bir koridor daha ilerledi, bir çift kapıdan daha geçti. Danışmada Joanna vardı, Donna'nın geldiğini görünce ayağa kalktı.

"Haydi. Doktor Hamilton şimdi onun yanında."

Donna başını sallasa da konuşamıyordu. Ağzı kurumuştu, kendi kalp atışını duyabiliyordu adeta. Nefesini tutarak son birkaç yıldır sürekli geçtiği kapının hemen önünde durdu.

"İyi misin?" diye soran Joanna, ona endişeli gözlerle bakıyordu. "Senin için zor olmalı. İçeri girmeden önce biraz beklemek ister misin?"

"Hayır. Hazırım." Kapıyı itmeden önce hafifçe vurdu. Sonra onu gördü. Büyük koltukta oturuyordu. Yanakları kıpkırmızı, gözleri parlaktı. Uzun, çok uzun zamandır onu böyle görmemişti. Ona baktı. O da doğruca Donna'nın gözlerine baktı. Donna'nın yüreği adeta dans edercesine atıyordu. İşte o an, olabilecek en muhteşem şey oldu.

"Merhaba, Donna," dedi gözyaşları yanaklarından süzülürken. Yangın onları ayırdığından beri Tina ilk kez konuşmuştu.

Donna bekleme salonunda oturuyor, kendini dünyanın en şanslı insanı olarak görüyordu. Harika, muhteşem ablası Tina geri dönmüştü. Bunun olabileceğini söylemişlerdi. Fiziksel olarak bir sorunu olmadığını, her an eski haline geri dönebileceğini söylemişlerdi. Ancak yangından bu yana dört yılı aşkın bir süre geçtiği için Donna tüm umudunu yitirmişti. Ta ki bugüne kadar.

"İyi misin?" dedi Joanna odadan içeri bakarak. "Sana çay ya da kahve getireyim mi? Doktor Hamilton'ın biraz daha zamana ihtiyacı var, sonra tekrar yanına gidersin."

"İyiyim, teşekkürler Joanna. Sadece kabullenmeye çalışıyorum. Harika, değil mi?"

"Muhteşem." Ancak kadının yüzü bir anda ciddileşti. "Ancak henüz erken. Uzun bir yol olacak, bir mucize olmasını bekleme."

Donna başını salladı. "Bu kadarı bile benim için zaten bir mucize."

Joanna ortadan kayboldu ve Donna'yı düşünceleriyle yalnız bıraktı. Donna gözlerini kapatıp o geceyi düşündü. O anı

hafızasından silmişti. Düşünmesi bile büyük acı veriyordu. Ancak bugün o acı dolu günler mutlu sona ermişti, hem de sadece mutlu değil en mutlu sona.

Donna yangının olduğu yere giden arabada otururken gözyaşları yüzünden etrafını göremiyordu. Chris onu götürme teklifinde bulunmuştu, Jan de teselli verebilmek adına onunla birlikte arka koltukta oturuyordu. Öldü, demişti Dedektif Joseph Simpson. Ondan sonrasını hatırlamıyordu.

Kırmızı ışıkta durduklarında Chris'e avaz avaz yola devam etmesini haykırmak istedi. Kanunları çiğnemek için bundan daha geçerli bir zaman olamazdı. Navan Caddesi'ne çıkıp, ilk kavşaktan döndüler. Donna yanıp sönen ışıkları görünce boğazına bir yumru yükseldi.

"Her şey yoluna girecek, balım," demişti Jan defalarca.

Girmeyecekti. Ölmüştü. İşler asla eskisi gibi olmayacaktı.

Yol kapatılmıştı, filmlerdeki gibiydi. Olay yerinde üç tane itfaiye, iki ambulans ve bir yığın polis arabası bulunuyordu. Üniformalı insanlar her yerdeydi. Kimileri evin içinde koşturuyor, kimileri insanları sorguluyor, kimileri de meraklıları uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Chris kim olduklarını açıklamak için arabanın penceresini indirse de Donna beklemedi. Kapıyı açtı ve annesiyle ablasına seslenerek arabadan fırladı.

"Buradan sonrasına geçemezsiniz," dedi polis. Donna'yı paltosundan yakalamış, geriye çekmişti. "Güvenli değil."

Polisin ona engel olmasına imkân yoktu. Donna tüm gücüyle onu tutan kollardan kurtulmaya çalışıyordu. "Tina, Tina," diye bağırıyor, araçların arasında sersem gibi ilerliyordu. "Anne, Tina, Tinaaaa..."

Yangın sönmüşe benziyordu, Donna kapıya doğru koştu. İçeri girmeliydi. Annesini, Tina'yı görmeliydi. Dedektif yanılmış olabilirdi. Evin girişindeki siyahlığa rağmen içerisi kötü görünmüyordu.

"Üzgünüm, geri çekilmek zorundasınız." Bir başka polis daha onu engelliyor, daha ileriye gidemiyordu. "Evde oturanları tanıyor musun?"

"Evet," diye feryat etti Donna. "Burada yaşıyorum. Annem ve ablam evdeydi. Neredeler? Onları görmem gerek."

Polis bir anda şapkasını çıkardı ve başını eğdi. İşte o an görmüştü. Sedyenin üzerinde birisi vardı. Elbette, bedeni tamamen sarılmıştı ama ne olduğu apaçık ortadaydı.

"Hayııır," diye haykırdı, etrafındakileri iterek oraya ilerledi. "Görmeme izin verin. Onlar ailem. Kim o?"

Sade giyimli dedektif aniden önünde belirip, rozetini gösterdi. "Dedektif Joseph Simpson. Sen Donna mısın?"

"E –evet. Kimse bir şey söylemiyor. Ne oldu?"

Dedektif onu kenara çekti ve usulca konuşmaya başladı. "Telefonda da söylediğim gibi bir ölü var. Fena halde yandığı için cesedi teşhis edemedik."

Dedektif "ceset" demişti. Kulağa çok soğuk geliyordu. Çok uzak. Donna'nın başı dönmeye başladı, bir çeşit kâbusun içerisinde gibiydi.

"Eğer benimle gelirsen," diye devam etti. Donna şoka girmiş olsa da ambulansa kadar adamı takip etti. "Bu, tanıdığın birisi mi?"

Ambulansın içine baktı. İçeride Tina yatıyordu. Etrafına bir battaniye sarılmış, yüzü kararmış, gözleri de iri iri açılmıştı.

"Tina, ah, Tina. Şükürler olsun iyisin. Yaralandın mı?"

"Tepki vermiyor. Birazdan onu hastaneye götüreceğiz. Travmalar insanlara garip şeyler yaptırabilir."

"Ama yaralanmadı, değil mi?" Donna ablasının ellerini tutup sıktı.

"Dediğim gibi hastanede muayene edilmesi gerek. Ancak şimdilik göze çarpan bir yaralanması yok."

"Onunla beraber geleceğim." Annesi için yapabileceği hiçbir şey yoktu. O gitmişti. Ancak Tina'nın yanında olabilirdi. Gözleri yaşlarla doldu, damlalar yanaklarından birer birer süzüldü. Annesini muhtemelen uzun zaman önce kaybetmişti ama ölüm başkaydı. Çok acımasızdı, nihaiydi. Artık yalnızca o ve Tina vardı. Yeniden kendi ayaklarının üzerinde duruncaya kadar Tina'nın mümkün olan en iyi şekilde bakılmasını sağlayacaktı.

Fakat Tina o zamandan beri hiç konuşmamıştı. Ta ki bugüne kadar. Doktorlar fiziksel olarak bir sorunu olmasa da yangın yüzünden yaşadığı travmanın beynini adeta kapattığını söylemişlerdi. Tina kendi dünyasına çekilmişti ve kimseyle iletişim kuramıyordu. Ablasını böyle görmek, Donna'nın yüreğini paramparça ediyordu. Donna ilk başta ablasına evde bakabileceğini düşünmüştü ama Tina'nın yoğun bakıma ihtiyacı vardı. Bir süre hastanede kalmış, ardından psikoloji polikliniğine yatırılmıştı. O günden beri de oradaydı.

İlk zamanlar Donna onu her gün ziyarete gidiyordu. Ancak zaman geçtikçe ziyaretleri haftada bir güne indi; çarşamba günleri. Sürekli burada olmak çok zordu. Tina'yı öyle görmenin acısı dayanılır gibi değildi. Tina yıkanmak ya da giyinmek gibi günlük işlerini kendisi halledebiliyordu. Fakat Donna gelip yanına oturduğunda Tina, ona buğulu gözlerle bakıyordu. Donna'yı tanıdığına dair en ufak bir işaret yoktu.

Donna'nın Avustralya'ya yaptığı gezi, Tina'yı kendine ge-

tirmek için giriştiği boş bir çabadan ibaretti. Onu yeniden hayata döndürmek istemişti. Ziyaret ettiği her yerden Jan'e kartpostal göndermişti. Jan de onları Tina'ya getireceğine, onları ona okuyacağına dair söz vermişti. Bu gezi Tina'nın hayaliydi. Donna bu yüzden fotoğrafları görmesinin, yazdıklarını dinlemesinin bazı şeyleri tetikleyebileceğini düşünmüştü. Ancak işe yaramadı. Hiçbir şey işe yaramamıştı. Donna, ablasının hayata döneceğine dair taşıdığı umudu tamamen kaybetmişti.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Doktor Hamilton'ın gür sesi Donna'yı ürkütüp, olduğu yerde sıçrattı.

"O nasıl?"

"Durumu iyi, ancak dinlenmesi gerekiyor. Şimdi uyuyor. Sabaha kadar uyanmaz. Bence sen de eve git."

Donna başını iki yana salladı. "Asla gitmem. Uyandığında yanında olmak istiyorum. Bunun için çok bekledim."

Adam küçük gözlüğünün üzerinden ona baktı. Bakışları nazikti. "Uzun bir yol olacak, Donna. Kendine de dikkat etmelisin. En azından git de kendine yiyecek bir şeyler al. Uyanırsa seni ararız."

Donna tereddüde düşse de doktorun önerisine uydu. "Tamam. Birkaç saate dönerim. Cep telefonum sürekli yanımda. Bir şey olursa lütfen arayın."

Tam o sırada içeriye Bob girdi. "Üzgünüm, park yeri bulmak tam bir kâbus. Neler oluyor? Tina nasıl?"

"İyi," dedi Donna. "Gerçekten iyi. Olanları sana yolda anlatırım. Tekrar teşekkürler, Doktor Hamilton."

"Girmek için yirmi dakikamı harcadığım o park yerinden çıkmam gerektiğini mi söylüyorsun? Uzunca bir süre burada olacağımızı sanıyordum."

Donna güldü. "Haydi, anlatacak çok şeyim var. Gidip bir şeyler yiyelim, acelen yoksa tabii?"

Bob koridorda ilerlerken Donna'nın koluna girdi. "Tabii ki yok. Senin adına çok sevindim, Donna. Bu gerçekten harika bir haber."

"Öyle, değil mi? Bana hiçbir şeyin imkânsız olmadığını gösteriyor."

Bob başıyla onayladı. "Şey, öyle. Tabii sen de inanırsan."

Donna bir anda yürümeyi bırakıp, telefonunun saatini kontrol etti. Akşam saatiydi ve yediye on vardı. Hızlı hızlı düşünmeye başladı. Midesinde heyecandan kelebekler uçuşuyordu. "Her şey mümkün," diye fısıldadı kendine.

"Ne oldu?" diye sordu Bob. "Neden durduk?"

"Will ve Silvia havalimanına ne zaman gidecekler?"

"Annem sanırım saat yedi gibi demişti. Neden?"

"Tamam, haydi."

"Ne? Nereye gidiyoruz?"

"Havalimanına." Donna koşmaya başladı, Bob da onu takip etti.

"Bir saniye bekle. Neden oraya gitmek istiyorsun? Büyük bir kapanış yapmayı mı planlıyorsun? Erkeğin için ölümüne mücadele mi edeceksin?"

Bob kahkaha atsa da Donna'nm yüzündeki ciddi ifade duraksamasına neden oldu.

"Aman Tanrım, Donna. Gerçekten gitmesine engel mi olacaksın?"

Ön kapıdan koşarcasına çıktılar. Donna nefes almak için duraksadı. "Hayır, Bob. Gitmesine engel olmayacağım. Sadece ona ne hissettiğimi söyleyeceğim. Bunu yapmaya fırsatım olmadı ve eğer bir şey söylemezsem, bundan bir ömür pişmanlık duyarım."

"Ne bekliyoruz o zaman?"

Donna arabaya kadar Bob'u takip ederken zihni, Tina ve Will ile ilgili düşüncelerle çalkalanıyordu. Hayattan bir şey öğrenmişti, o da pişmanlık duymamaktı. Yapmak üzere olduğu şeyden de pişmanlık duymamayı umut ediyordu!

Kırk Yedinci Bölüm

Dublin Havalimanı'nın otoparkında kolayca yer bulduktan sonra Giden Yolcu Peronu'na çıkan asansöre bindiler.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi Donna asansörden inerken. "Belki de geri dönmeliyiz."

"Delirme, Donna. Geldik artık. En azından onları bulup bulamayacağımıza bir bakalım."

Donna tereddüt etti. "Ben... ben bilemiyorum. Sanırım bugün olanlar yüzünden heyecanlıydım. Doğru düşünemiyordum."

"Dinle," dedi Bob ona doğru dönerek. "Onu seviyor musun?"

"Şey, evet. Sevdiğimi biliyorsun."

"Gerçekten seviyor musun? Ona körkütük âşık mısın?"

Donna başını evet anlamında salladı.

"Tamam, bir daha bu şansı asla yakalayamazsın. Söyle ona. Nasıl hissettiğini söyle. Eğer bunu söylemeden dünyanın öteki ucuna gitmesine izin verirsen, pişman olursun. Beklediğin cevabı alamasan bile denemiş olursun."

Donna, Bob'a sarıldı. "Haklısın. Haydi, içeri girip onları bulalım."

Will ve Silvia'nın uçacakları havayollarının kontuarlarına

geldiler. Onları orada bulmayı ümit etmişlerdi ama ikisinden de eser yoktu. Donna'nın cesareti yavaş yavaş kırılmaya başlamıştı. Will'i görme ile Tina'ya geri dönme fikri arasında gidip geliyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" Bob kalabalığın üzerinden daha iyi görebilmek için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. "İsmini anons ettirebilir miyiz sence?"

Donna iç geçirdi. "Emin değilim, Bob. Biraz aşırı değil mi?"

"Çıkış kapılarına gidelim o zaman?"

"İyi fikir," dedi Donna etrafına bakınarak. "Ve bu kesinlikle son şansımız. Eğer orada da değillerse, onları kaçırdık demektir. Bunun son olduğunu kabul etmem gerekecek."

Aceleyle kapılara koşup, sırada bekleyen insanları incelediler. Donna'nın kalbi kırıldı. Anlaşılan buraya kadar boşuna gelmişlerdi. Tina'yı ve bir zamanlar ablasının ona verdiği öğütleri düşündü. Ablası ailenin mantıklı olanı, Donna ise düşünmeden hareket edeniydi. İşte o an üzülmemesi gerektiğini fark etti. Ablası bunların hepsinden daha değerliydi. Gözlerini kapattı ve ablasını ona geri döndüren Tanrı'ya şükretti.

"Donna? Bob? Burada ne yapıyorsunuz?"

İkisi de arkasına döndü. Will'in tam karşısında durduğunu gören Donna'nın ağzı açık kalmıştı. O yürek eriten kahverengi gözleriyle ona bakarken Donna'nın adeta dili tutuldu. Bob, bakışlarıyla Donna'ya cesaret verip kenara çekildi.

"Sizi buraya ne getirdi?" diye sordu Will. *Ah, yanağındaki o gamze...*

"Ben... Ben seni görmek istedim sadece," dedi Donna. Bob'a baktı, Bob da başparmaklarını kaldırarak ona destek oldu. Donna derin bir nefes aldı.

"Will, bunu söylemem gerek. Silvia'yla birlikte olduğunu biliyorum ama..."

"Donna, ben..."

"Bitirmeme izin ver. Kolay değil ama söylemek zorundayım. Seni seviyorum, tamam mı? Sana âşığım." Donna'nın yüzü alev alev yanıyordu. Gerildiği için yüzünün kıpkırmızı kesildiğinden emindi. "Hem de Christchurch'te tanıştığımız günden beri. Dünyanın öteki ucuna taşınmak ve evlenmek üzere olduğunu biliyorum. Yine de sana söylemeliydim."

Will'in gözleri iri iri açıldı. Konuşmaya başlayacaktı ki Donna yeniden onun sözünü kesti.

"Canınızı sıkmak istemem. Silvia'yla birbirinizi seviyorsunuz ama belki bizim için bir şans vardır demek istedim. Bugün değil tabii, yani, Perth'e taşınıyorsun. Ama belki gelecekte... Ah, saçmalıyorum. Neyse, öğrendin işte..." Gevezelik ettiğinin farkındaydı. Yerin yarılıp onu içine çekmesi için dua etti.

"Artık konuşabilir miyim?" diye sordu Will. Bakışlarında bir parıltı vardı.

"Eee, şey, elbette. Affedersin."

"Ben de seni seviyorum."

"N- ne?"

"Seni seviyorum, Donna. Christchurch'teki günden beri. O gün büyülü bir şey oldu ve o zamandan beri seni aklımdan çıkaramadım."

"Ama Silvia. Onu beni uyarması için göndermedin mi?" O sırada diğer kadının ortalarda görünmediğini fark etti. "O nerede?"

"Gitti, Donna."

"*Gitti?*"

"Evet, Perth'e döndü. Ben yapamadım. Gidemedim."

Donna'nın sanki başı dönüyordu. "Ama bana dedi ki... Bana..."

"Onu ben göndermedim, Donna. Attığın mesajı benden önce görmüş, cevap vermiş ve ben görmeden silmiş. Seni görmeye geldiğinden haberim bile yoktu. Benim adıma da konuşmuyordu."

Donna'nın şaşkınlıktan nefesi kesildi. O kadından hoşlanmayışının bir sebebi olduğunu biliyordu.

"Senden mesaj gelmedi sandım, görüşmek istemiyorsun diye düşündüm," diye devam etti Will. "Tüm bu planları Silvia yaptı, ben de ona takıldım sanırım."

"İyi de fikrini ne zaman değiştirdin? Böyle yaptığını nasıl öğrendin?" Donna sanki havada uçuyormuş gibi hissediyordu.

"Neredeyse öğrenemeyecektim," dedi Will başını iki yana sallayarak. "Kontuar açılmadan önce gelmiştik, kahve içmeye gittik. Silvia'nın keyfi yerindeydi fakat ters giden bir şeyler vardı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım yanlış bir şey yaptığımın farkındaydım, hem de tüm kalbimle. Her zaman yaptığım şeyi yapıyordum. Başka birinin planlarına kapılıp gidiyor, kendi yüreğimin sesini dinlemiyordum."

"Sonra?"

"Silvia sürekli konuşuyordu. Orada yeni bir hayata başlayacağımız için ne kadar mutlu olduğundan bahsediyordu. Seninle görüşmeye gittiğim için beni affettiğini bile söyledi. Ona bundan bahsetmediğim için şüphelendim."

"Peki, ona sordun mu?"

Will başını evet anlamında salladı. "Ne yaptığını bir süre sonra itiraf etti ama bunu bizim için yaptığını söyledi. Birlikte

olmamız gerektiğini bildiğini, geçmişe ait anıların benim aklımı bulandırmasına izin vermek istemediğini anlattı."

"Bulanmış mıydı, peki? Yani aklın?"

Will, Donna'ya baktı ve gülümsedi. Bakışları Donna'nın bugüne kadar gördüğü en tatlı, en güzel bakışlardı. Will onun elini tutup hafifçe öptü.

"Aksine, sanırım ilk defa her şeyi çok net görüyorum." Sonra yüzündeki gülümseme soldu, yerini ciddi bir ifadeye bıraktı. "Peki ya Bob? O benim kuzenim. Bu durum yüzünden nasıl hisseder?"

"Eee, araya girdiğim için özür dilerim," dedi Bob. Muhtemelen tüm konuşmayı dinlemişti. "Donna ve ben sadece arkadaşız. O kadar." Ardından da ekledi: "Ve eşcinsel değilim."

"Şey, bunu açıklığa kavuşturmana sevindim!" Will bir Donna'ya bir de Bob'a bakarak kahkaha attı. "O zaman öpüşmemize engel bir durum yok demektir?"

"Ben başka bir yerlere gidinceye kadar oyalanabilirsiniz bence." Bob, Donna'ya sarıldı, Will'in de sırtını sıvazladı. "Onu senin güvenilir ellerine bırakıyorum, Will. Şimdi gitmem gerek. Görmem gereken bir kadın var."

"Bol şans," dedi Donna. Sonra Will'den tarafa döndü. "Nerede kalmıştık?"

Dublin Kadın Doğum Hastanesi

18 ay sonra

"Şu küçük parmaklara bir bak," dedi Donna, yeni doğan bebeğini göğsüne yatırırken. "Gerçekten yanımızda olduğuna inanamıyorum."

Will onu dudaklarından tutkuyla öptü. "Muhteşemsin, biliyor musun? Daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

"Ona şey deme!" Donna, Will'e hafifçe vurdu. "Bir adı olduğunu biliyorsun."

"Nasıl unuturum? George Cooper-Smith." Will, Donna'ya yaşlı gözlerle bakıyordu. "Teşekkürler, aşkım."

"Ne için?"

"Her şey için. Oğlumuz için, isim için, her şey için. Sayende dünyanın en mutlu erkeğiyim."

"Ben de en mutlu kadını." Donna uyuyan bebeği usulca göğsünden aldı ve yanındaki beşiğe yatırdı. Bebeğin küçük göğsünün inip kalkışlarını seyrederken, hayatındaki tüm eksik parçaların tamamlandığını hissediyordu. Sevdiği adam yanındaydı ve harika bir bebeği vardı. Parmağındaki güzel, yeşil renkli peridot yüzüğe bakınca göğsü gururla kabardı. Will yüzüğü kendisi seçmişti, Donna da yüzüğe hayran kalmıştı.

"Selaaaam! Girebilir miyim?"

Donna kapıdan başını uzatan Bob'u görünce gülümsedi. "Hemşire seni görmeden acele et."

"Ah, şuna bir bak," dedi Bob beşiğe bakarak. "Çok sevimli."

"Tıpkı babası gibi," dedi Will, kuzenini kucaklamak için ayağa kalkarken. "Lexie nerede?"

"Bez değiştiriyor. Birazdan burada olur." O sırada Lexie bir kolunda bebek, diğer kolunda da bebek boyunda bir bebek çantası taşıyarak içeri girdi.

"Bezin kokusunu aldığın an ortadan kaybolmakta üstüne yok, Bob. Selam, Donna. Şuna bir bakayım. Tanrım, muhteşem. Saçları hariç aynı sen." Çantayı yere atıp arkadaşına sarılmak için eğildi. "Bu ufaklık tüm gün huysuzluk etti. Beni çıldırtıyor."

Donna bebeğe parmağını uzattı, bebek de ona uzatılan parmağı yakaladı. Emma henüz altı haftalıktı. Beklenmedik de olsa Lexie'nin hamileliği yeni bir araya gelmiş çifti neşelendirmişti. Birkaç hafta sonra gelen Donna'nın hamilelik haberi ise büyük bir sürpriz olmuştu.

Kapı yeniden vuruldu ve içerisi bir anda bir sürü mavi balonla doluverdi. Donna balonların arkasında duran kişiyi görünce neşeyle bağırdı. "Tina! Geldiğine çok sevindim. Gel de yeğeninle tanış."

"Dünyada kaçırmazdım." Tina beşiğe doğru yaklaşıp içine baktı. Gözleri yaşarmıştı. "Çok güzel. Gördüğüm en güzel bebek."

Donna onun elini tuttu. "İyi idare ettik, öyle değil mi?"

Tina başını salladı. "Hiç fena sayılmayız."

"Araya girdiğim için özür dilerim," dedi Lexie bakışlarını

beşiğin içine çevirip, yüzünü buruşturarak. "Yeni bir oyuncak ayıya paranız mı yetmedi? Bu biraz yıpranmış değil mi?"

"Cookie'yi rahat bırak," diyen Will, ellerini korumacı bir tavırla oyuncak ayının üzerine kapattı. "Uzun bir seyahate çıkmıştı. Zorlu geçti."

"Lexie, Emma'yı beşiğe, George'un yanına yatır da fotoğraflarını çekelim." Donna telefonunu almak için çekmeceye uzandı. "Ergenliğe girdikleri zaman şantaj yapmak için kullanırız."

"Güzel fikir." Lexie küçük bebeği nazikçe George'un yanına yatırdı. "Aman Tanrım, birlikte ne kadar da tatlı görünüyorlar!"

Will başını iki yana salladı. "Sanki bu anı daha önce de yaşamışım gibi hissettim. Tuhaf."

"Sanki bir mucize, değil mi?" dedi Donna neşeyle. "Gerçek bir mucize."